AŞK KAZASI

Herkes bir gün aşkı tadacaktır. Ya sırayla ya kazayla!

ISABEL WOLFF

AŞK KAZASI

KUTUP AYILARININ SOLAK OLDUĞUNU, TAVUKLARIN POP MÜZİĞİ ROCK MÜZİĞE TERCİH ETTİĞİNİ, BİR İNEKLE GÜZEL GÜZEL KONUŞURSANIZ DAHA ÇOK SÜT VERECEĞİNİ, KEDİLERİN TISLARKEN YILANLARI TAKLİT ETTİĞİNİ, KARINCALARIN BİR TÜR TARIM İŞİ YAPTIĞINI VE KARGALARIN ŞEMPANZELER KADAR ZEKİ OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUNUZ? PEKİ YA AŞKIN HER ŞEYİ AFFETMEDİĞİNİ?

Miranda Sweet bir hayvan davranış bilimcisi olarak, şaşkın Dalmaçyalıların, içine kapanık iguanaların dilinden anlasa da hayatındaki erkekler konusunda bu kadar yanılmasına anlam veremiyor. Ona göre hayvanlar, insanlardan çok daha nazik ve güvenilir. Zaten o da artık insanlardan ümidi kesip kendi kliniğini açarak asabi hayvanlar ve onların minnettar sahipleriyle çalışmaya başlıyor.

Ama tüm erkek cinsini sonsuza dek hayatından uzak tutabilir mi? Miranda'nın en yakın arkadaşı, uslanmaz romantik, üstüne üstlük düğün organizatörü Daisy elbette ona katılmıyor. Çekici bir fotoğrafçı aniden hayatına girince Miranda bile kendinden şüphe etmeye başlıyor. Ama tam savunmasını biraz olsun azaltmışken bu kez de geçmişi peşini bırakmıyor. Şimdi sıra, her zaman göründüğü kadar tatlı olmayan Miranda'nın geçmişindeki günahlarla yüzleşmesine geldi. Çünkü kimse göründüğü kadar masum değildir.

"Wolff'un öyle hafif bir dokunuşu ve hoş bir üslubu var ki hikâye su gibi akıp gidiyor." –*Marie Claire*

"Bu roman çok başarılı çünkü esprili, zarif ve gerçekçi." –*Closer*

Artemis Severler
artemiskitap
artemisyayinlari
ARTEMİS
ISBN 978-605-304-159-7
9 786053 041597

Birinci Bölüm

"Artık kendi başına idare edebilir misin Miranda? Miranda?"

Daldığım hayallerden yavaşça uyandım.

"Efendim?"

"Artık kendi başına idare edebilir misin, dedim," diye tekrarladı inşaat ustası Clive. Artık kendi başıma idare edebilir miydim? Soruyu şöyle bir düşündüm. İdare edebileceğimden hiç emin değildim. Yerde duran, üstüne boya sıçramış çarşafları toplarken, "Beş gibi Barnes'da olmam gerekli," diye açıklamaya girişti. "Yani, senin için de uygunsa..." Kafamdaki sıkıntılı düşünceleri bastırıp odaklanmaya çalıştım.

"Ah, tabii ya. Gitmek istiyorsun." Aynı zamanda yeni evim de olan yeni çalışma alanıma göz gezdirdim. Clive, altı tane eski tip, küçük, iki katlı St Michael Mews evini birer harabeden, üst katında yaşam alanı olan şık iş yerlerine dönüştürmüştü. Emlak acentesi, evi yenilememe karşılığında makul -en azından Primrose Hill standartlarına göre makul- bir kira anlaşması önermişti.

"Sağ ol, Clive," dedim. "Mükemmel oldu burası."

Clive dikkatli bir bakışla dudaklarını büzdü, sonra buruşuk mendilini ensesine bastırdı. "Eh, ben de bayağı memnunum sonuçtan. Elektrik tesisatını da kontrol ettim," diye ekledi ben çantama uzanırken. "Çatı katına da baktım; sağlam görünüyor. Başka bir şey gerekli mi?"

Çeki yazarken, birikimimden son kalanları da böylece bitirmiş olduğumu fark ettim ve iyice çöktüm. "Yok, herhâlde. Her şey gayet... güzel görünüyor."

Yumurta kabuğu rengine boyanan duvarlara ve pırıl pırıl parlayan süpürgeliklere şöyle bir baktıktan sonra gömme ışıkları açıp kapadım; jaluzileri kaldırıp indirdim ve yeni masanın çekmecelerini çekip ittim. Ahşap döşemelerin birleşme yerlerini inceledim ve pencerelerdeki emniyet mandallarının çalışıp çalışmadığını kontrol ettim.

"Kitap rafların yeterli mi?" diye sordu boya fırçalarını toplarken. Başımı salladım. "Eh, madem sen de memnunsun, o zaman ben kaçtım."

Nihai yapılacaklar listeme göz attım. "Aslında bir şey daha vardı. Tabela." Özel olarak yaptırdığım seramik levhayı alıp Clive'a uzattım. "Rica etsem asar mısın?"

"Tabii." Yaz ortasının parlak güneşi karşısında ellerimizi gözlerimize siper ederek kapıya çıktık. "Yeni işine tabelasız başlayamazsın, değil mi?" dedi Clive cana yakın bir sesle.

Sağ kulağının arkasındaki kalemi alıp duvarda hızla birkaç yeri işaretledikten sonra matkapla duvarı delmeye başladı. Parke taşlı sokağa pembe renkli tuğla tozları döküldü.

Levhanın çivilerini takarken, "Yeterince müşterin var mı?" diye sordu.

Karnıma bir ağrı girdi.

"Pek değil."

"Merak etme," dedi beni avutmak için. "Bulursun. İşte, tabela da tamam." deyip bir adım geri çekildi ve hoşnut gözlerle duvarı seyre daldık. Tabelada, psikiyatrist kanepesine uzatılmış bir köpek resminin üstünde "Mükemmel Evciller"; altında ise küçük harflerle, "Veteriner Hekim Miranda Sweet, Hayvan Davranış Bilimcisi" yazıyordu.

Clive, kamyonetinin arka kapısını açtı. "Sana danışabilecek birkaç kişi tanıyorum," dedi aletlerini içeri koyarken. "Mesela komşularım. Labrador köpekleri var. Çok tatlı bir köpek ama deli gibi havlıyor." Başını iki yana salladı. "Ama ne havlamak. Hiç susmuyor."

"Zavallıcık, muhtemelen çok uzun süre yalnız bırakıldığından sahiplerine geri dönmeleri için seslenıyordur."

Ön kapıyı açarken, "Ne yaptığını bilmiyorum," dedi omuzlarını silkerek. "Beni de eşimi de kudurttu. Her neyse, bir sorun olursa telefon edersin. Miranda. Onun dışında," direksiyonun arkasına kurulduu ve motoru çalıştırırken, "bol şans dilerim," diye ekledi sabırsızca. "Kendine iyi bak."

"Sağ ol, Clive." Gülümsedim. "Denerim."

Clive, Mews evlerinin sonundan sağa, Regents Park Caddesi'ne döndü: iki kere kornaya basıp neşeli bir şekilde veda ederek gözden kayboldu. Saatime baktım. Dörde on vardı. Yakında Daisy ile Herman gelirdi. Daisy yaklaşık bir aydır Herman'a bakıyordu. Şimdi düşünüyorum da, o *hadise* olduğundan beri Daisy'nin bana çok yardımı dokunmuştu. O olmasaydı ne yapardım bilmem.

Pencerelerdeki boya izlerini silerken Herman'ın tekrar benimle olmayı nasıl karşılayacağını merak ettim. Seyrek ziyaretlerim dışında onu hiç görememiştim, o yüzden muhtemelen soğuk ve mesafeli duracaktı. Onu ihmal etmişim gibi

hissettiğini açıkça belli edecekti –ki etmiştim de. Ama hiçbir şeyle başa çıkacak durumda değildim. Şok geçiriyordum. Hiç beklemediğim bir anda her şey tepetaklak olmuştu. Sadece ilişkimin bitmesi değil, bitiş şekli: Alexander'ı bu kadar yanlış tanıdığımı fark etmek de beni bitirmişti. Hayvan davranış bilimcisi olarak insanları da iyi okuyabilmeniz gerekir ama Alexander'la ilgili bir şeyleri feci şekilde gözden kaçırmıştım.

Tırnağımla camdaki lekeleri kazırken Mews'daki diğer iş yerlerine göz gezdirdim. Sokağın en ucunda kafatası ve kuyruk sokumu kemikleri için bir terapi merkezi ve on iki numarada ise şu aromaterapist vardı. Hemen iki yan binada bir osteopat ve on numarada da hipnoterapist tabelası görünüyordu. Tam karşımdaki kayropraktik uzmanı ile dokuz numaradaki Çin Herbalisti'ni de ekleyince, âdeta bir alternatif terapi vahası olan St Michael's Mews benimki gibi bir iş kolu için mükemmel bir yerdi.

Burayı nisanın sonlarında keşfettim. Alexander'ın TV yönetmeni olan arkadaşı Mark ile akşam yemeğine davetliydik. Mark'ın yönetmenliğini üstlendiği *Land Ahoy!* isimli müsrifçe kotarılmış bir dönem dizisinin -*Hornblower*'a çok benziyordu- çekimlerinin tamamlanmasını kutlayacaktık. Alexander bu dizide ilk başrolünü oynamıştı. Yakında televizyonda yayınlanacağını düşünmek canımı sıkıyordu. Acaba izlemeye dayanabilir miydim? Hayır, düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetti. Neyse, Mark, Primrose Hill'deki Odettes restoranında yer ayırtmıştı. Alexander ile restorana yemek saatinden çok erken vardığımız için yürüyüşe çıkmıştık. El ele tepeyi tırmanırken *Land Ahoy!*'un kariyerini nasıl değiştireceğini, inerken de benim işimi konuşmuştuk. Yeni muayenehanemi nerede açabileceğim hakkında karşılıklı kafa yorarken St Michael's

Mews'a sapmıştık. Sokağın dingin havası ve Londra'nın birçok sokağı gibi gösterişli ve zengin görünmemesi beni kalbimden vurmuştu. Bohem ve azıcık da bakımsız duruyordu sokak. Sonra, altı numaranın camında *kiralık* ilanını görmüştüm. Âdeta bir işaret gibiydi.

Camı kırık pencereden tozlu evin içine bakarken, "Burası mükemmel," demiştim. "Sen ne dersin?"

"Yeri güzelmiş."

"Sokağın sonuna doğru bir pet shop var. Buradaki çoğu insan evcil hayvan sahibi. Primrose Hill de sadece birkaç metre ötede. Burası yeni muayenehanem için mükemmel bir yer," diye tekrarlamıştım neşeyle.

"O zaman yeni yerinin adını da Mükemmel Eviciler koymalısın."

"Tamam, öyle yaparım."

Böyle bir düşeş karşısında havalara uçar ve emlak acentesinin numarasını not alırken, yakında burasının aynı zamanda evim de olacağını hayal dahi etmemiştim. Alexander'ın yanına daha yeni taşınmıştım ve gayet mutluyduk. Hatta öyle mutluyduk ki nişanlanmıştık. Bir süreliğine onun Archway'deki dairesinde kalmayı daha sonra ise beraberce başka bir ev almayı planlıyorduk. Ama bir ay kadar önce, o *hadise* yaşandı ve bir gecede her şey tepetaklak oldu işte.

İçeri girdim, yeni boyanmış duvarlardan gelen narenciyeye benzer kokuyu içime çektim ve eşyalarımı boşaltmaya devam ettim. Fazla eşya getirmemiştim. Daha önce hiç kendi evim olmadığı için mobilyam yoktu. Sadece kıyafetlerim, birkaç mutfak malzemesi ve kitaplarım vardı. Kutuların birinden, Darwin'in *İnsan ve Hayvanlarda Duyguların İfadesi*'ni; bir klasik olan, Lorenz'in *İçe İnsan: Saldırganlığın*

Doğası Üzerine'sini; Justin Lyle'ın *Hayvan Psikolojisi Üzerine Okumaları*'nı ve Anne McBride'ın *Tavşanım Neden...?* kitabını çıkardım. Hayvan davranışları üzerine topladığım onuzdan fazla kitabın hepsini ve tüm veterinerlik okul kitaplarını boşaltırdım. Kitapları raflara dizerken, bir kez daha, artık veteriner olmadığım için ne kadar mutlu olduğumu düşündüm. Sekiz yaşımdan beri hep bir veteriner olmak istemiş, başka bir mesleği aklımdan bile geçirmemiştim. Bristol'da veteriner hekimlik üzerine eğitim görmüş, onun üstüne beş yıl da veteriner olarak çalışmıştım. Ancak kısa bir süre sonra gözüm açılmaya başlamıştı. Ne zaman başladığını tam olarak bilmiyorum ama rutubet gibi içime işleyen bir **sıkıntıyla**, **çocukluk** rüyamı yaşamanın, hayal **ettiğim kadar** tatmin edici olmadığını anlamıştım. **Sorun uzun çalışma saatleri değil -dayanabilecek kadar gençtim- hiç bitmeyen duygusal gerilimdi.**

Hasta **bir hayvanı** iyileştirmek elbette **harika bir şeydi.** Mesela gözyaşları **içindeki ailesi** tarafından getirilen **kötü** durumdaki bir kediyi **iyileştirebilmek. Ama çoğunlukla** sonuçlar iyi olmuyordu. İnsanlar benden mucizeler yaratmamı bekliyorlar, gece yarılarında histerikçe telefona sarılıyorlardı. Uyuyamıyordum. İnsanların -**özellikle de zengin** olanlarının- masraflardan şikâyet etmeleri çok **kötüydü. Ama** en **kötüsü, bir** hayvanı uyutmak zorunda kaldığım zamanlardı. Kalbim **kaldırmıyordu.** Ölümcül hastalığı olan yaşlılarda o kadar **kötü** olmuyordum; eğitimim beni buna hazırlamıştı. Ama **insanlar** benden genç, sağlıklı hayvanları uyutmamı istediklerinde, işte o zaman dayanamıyordum. Herman'ı da böyle almıştım.

East Ham'de vekil hekimlik yaptığım bir gün, kırk yaşlarında, solaryumdan çıkmış gibi **görünen** bir kadın, yanın-

da Dachshund cinsi bir köpekle -kısa tüylü, siyahla karışık *taba renkli bir erkek- çıkagelmişti*. Köpek kaygılı görünüyordu ama Dachshund'ların doğal hâlleri böyledir. Sanki biraz önce borsa çökmüş gibi bir ifadeleri vardır. Ancak bu Dachshund, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi bakıyordu – ki onun için gelmişti de. Çünkü köpeği kaldırıp masanın üstüne koyduğumda ve ne sorunu olduğunu sorduğumda, sahibi, köpeğin, çocuğunu ısırdığını, bu yüzden uyutulmasını istediğini söylemişti. Kadına şok içinde bakakaldığımı ve tam olarak neler yaşandığını sorduğumu hatırlıyorum. Kadın, beş yaşındaki kızının köpekle uslu uslu oynarken, köpeğin birden kızının elini ısırdığını anlatmıştı. Kızına dikiş atılıp atılmadığını sorduğumda, atılmadığını itiraf etmiş, ancak bu *küçük vahşi iblisin*, kızının elini kanattığını söylemişti.

"Daha önce böyle bir şey yapmış mıydı?" diye sormuştum, trajik bir hava saçan köpeğe bakarak.

"Hayır," demişti kadın. "İlk kez oldu."

"Ve köpeği öldürmek istiyorsunuz?"

"Evet. Yoksa tekrar ısırabilir, değil mi? Üstelik bir dahaki sefere daha kötü olabilir. Yani, evde manyak bir köpek barındıracak hâlimiz yok herhâlde?" dedi burnunu çekerek. "Hele de etrafta çocuklar varken. Hem benim çocuğumu değil de başkasının çocuğunu ısırsaydı, bu sefer bir de mahkemeye düşerdim."

"Endişenizi anlıyorum ancak siz neler olduğunu gördünüz mü?"

"Şey, hayır. Yani, hepsini değil. Leah'nın çığlık attığını duydum. Sonra koşarak mutfağa geldi. Hüngür hüngür ağlayarak köpeğin onu ısırdığını söyledi. Aniden saldırıvermiş."

dedi. Kuş pençesine benzeyen parmaklarını şıklatarak, hararetli bir sesle, "*Pat diye!*" dedi. "Soyu bozuk herhâlde bunun. Ben zaten köpek hiç istememiştim. Ama kocam bir arkadaşının arkadaşından buluvermiş. Bir de dört yüz sterlin bayılmış buna," diye mırıldandı acılı bir sesle. "Hâlbuki Dachshund'lar çocuklarla iyi geçinir diye yemin etmişlerdi."

"Eh, genellikle iyi geçinirler. İyi huyludurlar."

"Bakın, işimi şansa bırakmayacağım, o kadar. Çocuğunu tutup yakayı öyle sıyıramaz," dedi kızgın bir sesle.

"Ama bir sürü bahanak var. Bence böylesi hiç adil değil..."

"Kim inler ki namussuz bir Dachshund'u? Kararımı verdim ben," dedi çantasını açıp. "Siz bana fiyatını söyleyin." Yapmak istemediğim için gidip başhekime danışacaktım ki köpeğin kısık bir sesle ağladığını ve kafasını salladığını fark ettim. Kulaklarını kaldırıp içlerine baktım. Sol kulağına oyuncak bir örgü şişinin kırık ucu saplanmıştı.

"Tanrım," dedim nefes alırken. Köpeği sıkıca tutup nazikçe şişi çıkardım. Ucunu kadına gösterip "Kızınızı ısırma sebebi buymuş," dedim.

Kadın sessiz kalıp gözlerini elimdeki şeye dikti. "Ya? Şey... Kızımın köpekle oynadığını söylemiştim zaten. Sadece oynuyordu. Daha beş yaşında."

"Ama köpeğin canının ne kadar yandığını tahmin edebilirsiniz."

"Yine de kızımı ısırmamalıydı, öyle değil mi?"

Çenem gevşek gibi oldu. "Başka ne yapabilirdi ki? Avukatı aracılığıyla ihtarname mi gönderecekti? Evcil Hayvan Polisleri'ni mi arayacaktı? Altı üstü bir köpek bu. Köpekler ne yaparsa onu yapmış."

"Evet, ama..."

"Aması maması yok! Köpekler böyle davranır. Çok kızdırırsak, büyük olasılıkla ısırırlar. Birisi kulağınıza şiş saplasa siz ne yapardınız? Eminim karşılık verirdiniz!"

"Uyutulmasını istiyorum," diye ısrar etti mücevherli parmağını bana doğru sallayarak. "Köpek benim ve uyutulmasını istiyorum."

"Hayır," dedim kararlı bir ifadeyle. "Uyutmayacağım. Köpeğinizi öldürmeyi reddediyorum," diye ekledim kibarca. Bu dediğime çok bozuldu ve o takdirde başka veterinere gideceğini söyledi. Ama ondan bir adım öndeydim. "Şansını başka yerde *denemesinin*" hiç gerekli olmadığını, çünkü köpeği seve seve ondan alacağımı söyledim. Kadın tereddütte kaldı. Sonra düşmanlıkla ucanç karışımı -nadir görülen bir karışım- bir bakışla beni süzüp muayenehaneden ayrıldı. Köpeğin ismini bile söylememişti. Ben de ona Herman adını taktım. Alman Herman. Tüm bunlar dört sene önce yaşanmıştı.

En üzücü kısmı da, kadın gittikten sonra Herman'ın teselli edilemeyen kederli sızlanmalarıydı. Ona korkunç gerçekleri anlatabilseydim belki de bu kadar üzülmezdi.

"Gözyaşlarına yazık," dedim ona. "Seni hak etmiyordu. Benimle çok daha iyi olacaksın." Bir hafta geçmeden Herman da benim gibi düşünmeye başlamıştı. Ona baktığım için minnettar görünüyordu ve ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Ancak, Herman'ı vaktinden evvel gerçekleşecek bir sondan kurtarmak, beni, kariyerimi değiştirmek konusunda ciddi ciddi düşünmeye sevk etmişti. Çoğunlukla *problemin* hayvanda olmadığını zaten biliyordum. Problem insanlardaydı ve bu konu üzerinde çalışmanın epey ilgi çekici olabileceğini fark etmiştim. Bir hafta sonra davranış bilimci olarak ikinci lisansımı tamamlamış bir veterinerin verdiği derse katılmış ve yapmak

istediğim şeyin bu olduğuna karar vermiştim. Yine, her daim istediğim gibi hayvanlarla çalışacaktım ama durmak bilmeyen stresten ve baskıdan kurtulacaktım.

O zamanlar aşırı bir borcum harcım yoktu. O yüzden tüm tasarrufumu harcayıp okula geri dönmüştüm. Hayvan davranışları üstüne yüksek lisans yapmak için bir seneliğine Edinburgh'a -Herman'la beraber- gitmiş ve büyüleyici bir yıl geçirmiştim. Müfredatımızın büyük kısmını evcil hayvanlar oluşturmasına rağmen, sadece onlar üstünde eğitim görmemiştik. Bir sürü farklı tür üstünde çalışma şansımız olmuştu. Primatların davranışları, çiftlik hayvanları, kuşlar ve geyikler hakkında bir sürü şey öğrenmiştik. Deniz canlıları ve hayvanat bahçesindeki hayvanlar hakkında bile dersler vardı. Öğrendiklerimizi asla unutmayacağım. Mesela, kutup ayılarının her zaman solak olduklarını ve tavukların pop müziği rock müziğe tercih etiklerini; bir inekle güzel güzel konuşursanız daha çok süt vereceğini ve kedilerin tısladıklarında yılanları taklit etmeklerini, karıncaların bir tür tarım yaptıklarını ve kargaların şempanzeler kadar zeki olduklarını.

Okul bitince Londra'ya geri döndüm ve bir zamanlar yanında çalıştığım bir veterinerin Highgate'teki muayenehanesinde, haftada üç gün davranış kliniği işletmeye başladım. Haberin nasıl yayıldığını görünce gözlerime inanamadım. Kısa bir süre içinde kapımda işlevini görmeyen Dobermanlar ve stresli Siyam kedileri birikmeye başladı. İyi sonuçlar alıyordum. Ev ziyaretlerine de başladım ve insanların ücret ödemeden soru sorabilecekleri bir internet sitesi açtım. Sonrasına, yaklaşık bir yıl önce büyük bir patlama yaşadım.

Televizyon araştırmacılarının biri beni arayıp *Hayvanları Çözenler* isimli bir programda uzman olarak yer almak ister

miyim diye sordu. Ekranda bir deneme yapıldı ve işi kaptım. Genç, bilgili bir kadın arıyorlardı ve buldukları kişinin *zelejenik* olmasını istiyorlardı –ki öyle olduğum söylenir. Göz kamaştırıcı bir güzelliğim falan yok. Bir kere çok kısayım, çok nadir makyaj yaparım ve sarı saçlarımı hep erkek gibi kestiririm. Sanırım beğenmelerinin sebebi, kendimden emin oluşumdu: neden bahsettiğimi biliyordum. Her programda bana ayrılan iki bölüm vardı. Bu bölümlerde problemin temelini inceliyor ve on gün sonra tavsiyelerimin işe yarayıp yaramadığına bakıyordum. Enteresan vakalarla karşılaşıyordum. Gök gürültüsünden korkan bir köpekle, televizyon açıldığında çılgına dönen bir kedi vardı mesela. Sonra, huzursuz bir iguana -romantik problemler yaşıyordu- ve inatla kendini yakalatmayan bir midilli vardı.

Program şaşırtıcı bir şekilde epey ses getirmişti. Birisi, *Mail* gazetesinde hakkımda bir makale yazmış ve benden "Bayan Dolittle" olarak bahsetmişti –ki bu düpedüz saçmalıktı. Ben hayvanlarla konuşmuyordum; yalnızca, onlar gibi düşünüyordum. *The Times* gazetesinde de benzer bir yazı yayımlanmıştı. Gündemde olmak daha çok müşterinin gelmesini sağladı ve artık kendime ait bir yere ihtiyaç duymaya başladım. St Michaels Mews'u böyle bulmuştum işte.

Parke taşlı yolda bir arabanın gıcırtılı bir sesle park ettiğini duydum. Araba tiz bir bipleme sesi çıkararak kilitlendi ve sonra kapıya vuruldu.

"Mi-ran-daaa! Ben geldim." Zinciri çekip kapıyı açtım.

"Vay, vay, vay!" Daisy'nin kocaman, kahverengi gözleri heyecandan ışıl ışıl oldu. "Harika bir yer burası!"

Daisy'yi on beş senedir tanıyorum. Bristol'da beraber yaşadık ve onun en sevdiğim yanı hep böyle neşeli olmasıdır.

"Harika görünüyor!" diye tekrarladı içeri girdiğinde. Herman'ı sol omzunda bebek gibi taşıyordu. "Çok ferah, değil mi? Ve çok havadar. Ustan şahane iş çıkarmış."

"Evet, öyle."

"Mews da müthiş."

"Öyle."

"Çok da dost canlısı bir yere benziyor."

"Öyle görünüyor. Aromaterapist ile osteopat gelip kendilerini tanıttılar bile. Diğerleri de geçerken gülümseyip duruyorlar."

"Hep böyle bir yerde yaşamak istemişimdir. Şanslı kız seni. Burada kendini güvende hissedersin," dedi koyu renk saçının bir tutamını kulağının arkasına atarak. Başımı salladım. "Tabeladaki Herman mı?"

"Tabii ki."

"Seni görmek için yanıp tutuşuyordu. Değil mi, Herman? Annene merhaba desene, tatlışkom." Herman bana uğursuz bir bakış attı.

"Merhaba, Herman," dedim Daisy köpeği kucağıma verirken. "Özledin mi beni?" Gözlerinin üstündeki taba renkli yerleri oynatınca kaşlarını çatmış gibi göründü. Sonra şikâyetçi bir sesle içini geçirdi. "Bana küsmüş," dedim ona sarılırken. "Hepsi düzeninin bozulmasından. Yakında barışırız. Seni ihmal ettiğim için özür dilerim, Herman," dedim sessizce. "Ama işte..." Sesim çatladı. "Zor bir dönemden geçiyordum."

"İyi misin?" diye sordu Daisy yumuşak bir sesle. Başımı evet dercesine salladım ama Herman'ın tilkiye benzeyen küçük suratı gözlerimin önünde bulanıklaşmaya başlamıştı bile. Kendimi bir sandalyeye bırakırken, Daisy'nin, "Üzülme, Miranda," dediğini duydum. Çantasının fermuarını açtı.

"Üzülmemelisin, çünkü korkunç şeyler yaşamış olsan da, büyük bir şok atlatmış olsan da her şeyin düzeleceğinden eminim. Değil mi, Herman?" dedi canlı bir sesle ve elime bir mendil sıkıştırdı. Mendili gözlerime bastırdım. Bir iki kez derin nefes alınca yaşadığım paniğin yatıştığını hissettim. Herman'ın yüzünde o her zamanki müzmin endişeli ifade vardı. Onu görünce birden gülümseyiverdim.

"Teşekkürler, Daisy." Burnumu sildim. "Herman'a bakıtığın için de teşekkür ederim." Köpeği yere bıraktım, o da etrafı koklamaya başladı.

"Ah, hiç dert çıkarmadı bana. İşe de genellikle beraber gittik." Daisy, Bloomsbury'deki bir parti ve düğün organizasyon şirketi olan "Parti Yardımcısı"nda çalışıyordu. "Müşteriler ona bayıldı. İşim olduğunda da bakması için anneme götürdüm. O da çok mutlu oldu. Bir de, şeye çok üzüldü. Çok üzüldü işte."

"Ona *söylemedin*, değil mi?"

"Hayır, anlatmadım tabii."

"İyi. Ne dedin peki?"

"Sadece, Alexander ile ayrıldığımızı, ramirat sürerken burada kamp kurduğunu ve... zor bir dönem yaşadığını söyledim."

"İyi, peki. Bilen tek kişi sensin," diye ekledim sessizce. Çantasını yere bıraktı.

"Merak etme, benden sır çıkmaz. Ama annene bile söylemedin mi?" diye sordu otururken. Başımı iki yana salladım. Ona hiç anlatmadığım bir sürü şey -bir sürü büyük şey- vardı. Çok utandığım için her şeyi içime atmıştım. "Ama neden?" diye sordu Daisy şaşkınlıkla.

"Şey, çünkü evlilik konusundan pek hoşnut olmadığından ne diyeceğini biliyordum. Ona nişanı attığımızı söyledim.

Babamla görüşmek zorunda kalmayacağı için rahatlamış gibi göründü."

"Neden nişanı attığınızı bilmek istemedi mi?"

"Aslına bakarsan istemedi. Ama biliyorsun, hep meşguldür zaten. Bakması gereken üç tane genç kız var. Oğlanları saymıyorum bile."

Daisy başını salladı. "Tabii ya... Oğlanlar."

"Neyse, ne kadar az insan bilirse o kadar iyi."

"Ama sen yanlış bir şey yapmış değilsin ki."

"Hayır, ama..."

"Ama ne?"

Güneş ışığının duvarda yarattığı baklava şeklindeki yansımasına bakıyordum. "Olanlar yüzünden... utanıyorum. Böyle bir hataya düştüğümü bilmek beni utandırıyor."

"Ama bilemezdin ki. Alexander'ın öyle olduğunu bilemezdin," dedi hassasiyet göstererek. "Fazlasıyla... kusursuz görünüyordu." Çaresizce omuzlarını silkti.

"Evet," dedim sessizce. "Öyle görünüyordu."

"Hiç ses seda çıkmadı mı ondan?" diye sordu hırkasını çıkarırken.

"Hayır," dedim acı dolu bir sesle. "İkimiz de bittiğini biliyoruz, ne anlamı var ki?"

"Seni suçlamıyorum," dedi. "İnsan çoğu şeyin üstesinden gelebilir," dedi dikkatle. "Ama senin böyle bir şeyin üstesinden nasıl geldiğini anlayamıyorum. Neyse, bugün yaz dönümü," diye devam etti kararlı bir sesle, "yani bir dönüm noktası. Ve, senin için de bir dönüm noktası. Hayatında yeni, yoğun ve *mutlu* bir döneme girmek üzeresin, Miranda. Her şeyin çok *güzel* olacağından eminim. Şimdi beni bir gezdirsen diyorum."

Ayağa kalktım. "Pek uzun sürmeyecek. Herman'ın da benim de ufak tefek olmamız iyi oldu." Boyum bir metre elli beş buçuk santim (bu boyda buçukların bile önemi oluyor) ve yapım da ince. İnsanlar benim için genellikle *minyon* derler. Daisy ise bir metre yetmiş iki santim boyunda ve epey kıvrımlı hatları var. Bristol'dayken ikimize Laurel ile Hardy derlerdi.

Daisy, açık renkli kayın ağacından yer döşemeleri ve evet, beş rengi bir psikiyatrist kanepesi olan danışma odasına hayran kaldı. Sonra arka taraftaki mutfağa geçtik.

Pencereden dışarıdaki minicik avluya bakarken, "Çok sevimli bir bahçe," dedi. "İçini saksılarla doldurunca harika olacaktır." Sonra dar merdivenlerden yukarı kata çıktık. Dachshund'ların sırt problemleri olduğu için Herman'ı kucağımda taşıdım. "Yatağın üstündeki tavan penceresini çok beğendim," dedi. "Ne kadar romantik. Düşünsene burada uzanmış yıldızlara bakıyorsun."

"Pek romantik havamda değilim," dedim duygusuzca.

"Şimdi olmayabilirsin ama ileride olacaksın. Elbet bir gün." Kolumu sıktı. "Atlatacaksın, Miranda. Daha onuz iki yaşındasın."

"Elli iki yaşındaymışım gibi geliyor bana. Hep stresten." Daisy'ye söyleyemesem de tek stres kaynağım Alexander değildi. Dediğim gibi her şeyi içime atıyordum.

"Çok şükür evlilik planlarınızı fazla ilerletmemiştiniz," dedi nefes verirken. Gardırobun içine göz attı. Haklıydı. Nişanımız çok yeni olduğundan henüz etrafa duyurmamıştık. Tek yaptığımız yüzüğü seçmek olmuştu. Daisy odanın içindeki minik banyoya baktı.

"Uzun hafta iş çıkarmış sahiden. İnsanın inşaatçılar hakkında tüm ön yargılarını yıkmaya yeter de artar bile."

"Biliyorum. Hem hesaplı hem de vakitliydi. Sırf yardım etmek için ekstradan bir sürü iş yaptı. Yatağımı, masamı, hatta bilgisayarımı bile kurdu. Benim için üzüldüğü belliydi."

"Neler olduğunu biliyor muydu?" Daisy'nin sesi gittikçe kısıldı.

"Şey, yorum yapmayacak kadar düşünceli biriydi ama sanırım anlamıştır."

"Peki, nasıl... hissediyorsun?" dedi yatağa otururken.

Sıkıntıyla içimi çektim. "Eskisine kıyasla çok daha iyiyim."

Uyku ilacı kutumu havaya kaldırdı. "Hâlâ alıyor musun bunlardan?" Başımı salladım. "Almamaya çalış. Biraz da yemek ye. Çok zayıfsın."

"Hmmmm." Şu anda kırk dört kiloyum ama elli kilo olmam lazım. İşin tuhafı, Alexander'ı ilk çeken yanlarımdan biri de ölçüleriydi. Kendisi bir seksen beş boyunda ve iri yapılıydı. Benim küçük bir oğlan çocuğu gibi olmama bayılıyordu, kendisini erkek gibi hissetmesini sağlıyormuşum. Boyumun ancak çenesine gelmesine de bayılıyordu. Beni çekip kollarının arasına gömmeyi çok severdi. Sanki kocaman bir kayanın altında barınıyor gibi hissederdim kendimi.

Aşağı inerken Daisy'nin, "İnanılır gibi değil," diye mırıldandığını duydum. "Tam bir hayal kırıklığı," diye ekledi kızgın bir sesle. Omuzlarımı silktim. Erkekler beni hep hayal kırıklığına uğratmıştı. "Her neyse. Yanımda yumurta, ekmek ve domates getirdim. Zorla yemek yedireceğim sana."

Kollerin birini açıp bir kâseyle çatal buldu. Acaba Alexander ne yapıyordu? Düşünmeden edemiyordum. İlişkimiz bitti diye onu özlemeyecek değildim. Eminim o da beni özlüyordu. Her şey bir yana, çok iyi iki arkadaş olmuştuk. Çok rahat, çabasız bir uyumumuz vardı.

Onunla bir seneyi aşkın bir süre önce, buradan çok uzak olmayan Regent's Park'taki açık hava tiyatrosunda tanışmıştık. Daisy ve erkek arkadaşı Nigel ile çok sevdiğim *Fırtına* oyununu izlemeye gitmiştik. Arada bir denk düşen o büyülü yaz gecelerinden biriydi. Berrak gökyüzünde ay hilalden ince bir dilim hâlinde asılı duruyordu. Gün batarken sahnenin kenarındaki lambalar pırıl pırıl bir ışık saçmaya başlamıştı. Alexander, *Ferdinand* rolüyle sahnede ilk belirdiğinde kalabalıkta bir heyecan dalgası yaratmıştı. Çok şey görünüyordu: güzel galiba. Yüzü çok güzeldi. Parmaklarının üstünde gezdirmek isteyeceğiniz etli ve kıvrımlı dudakları, çıkık elmacık kemikleri, koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı.

Miranda rolünü oynayan aktrisin, onun *ilahi bir varlık* olduğunu *söylediğini* hatırlıyorum. O da aktrise, sanki nadide bir sanat eseriymiş gibi, *Hayran olunası Miranda! Hatta, hayran olunasının da ötesinde,* demişti. Oyunu yıllardır seyretmememe rağmen bir sürü dize hâlâ aklımda. Ariel'in *Tüm Beş Kulaç Dipte* şarkısını insanın kafasına kazıyacak şekilde söyleyişi, Miranda'nın esrik bir hâlde, *Hey cesur yeni dünya,* diye seslenişi ve son olarak Prospero'nun günahlarından arındığı o muhteşem an. Habis ruhlu kardeşinden ant içtiği gibi öç almak yerine onu affetmeyi seçmişti. Çünkü affetmek yürek isterdi.

Bağışlamak öç almaktan daha erdemli bir davranıştır, demişti kısa ve öz. Bunu duyunca ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Sonra asasını kırmış, bir adım öne çıkmış ve iki elini iki yana açarak kendisi de af dilemişti.

Kendi kuruntularınızın bağışlanmasını umduğunuz gibi
Hoş görün siz de, ululuğun beni.

Hepimiz büyülenmiş gibiydik. Alkış kopana kadar on saniye boyunca bir sessizlik olmuştu. Sonra, perde en az üç kez daha tekrar açılıp alkışlar nihayet dinince Daisy gidip oyunun yönetmeni olan arkadaşı John'u tebrik etmek istediğini söylemişti. Böylece sahne kapısına doğru gitmiştik. Daisy ve Nigel, John ile sohbet ederken ben de yakınlarında, elimdeki programa sıkı sıkı yapışmış, çekingence dikilirken birden kendimi "Ferdinand" ile konuşurken bulmuştum. Ya da, daha net olmak gerekirse, o benimle konuşmaya başlamıştı. Açıkçası neden rahatını bozduğumu anlayamamıştım. Zira bu kadar kısa olunca, insanların bırakın benimle ilgilenmelerini, gözlerine çarpacağımı bile sanmıyordum. Neyse, ona performansını çok beğendiğimi söylemiştim –ki gerçekten de beğenmiştim.

"Teşekkür ederim," derken öyle bir edası vardı ki yüzüm yanmaya başlamıştı. "Sizden şahane bir Ariel olurdu. Tam bir peri gibisiniz."

"Ya?" Yine kızarmıştım. "Muhteşem bir oyun, öyle değil mi?" diye mırıldanmıştım şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak.

"Peki, sizce oyun ne hakkındaydı?" Cebinden bir paket Gitanes çıkarıp bana da uzatmış ben de başımı sallayarak reddetmiştim. Oyun ne hakkında mıydı? Hem niye benim fikrimin bir önemi olsundu ki? Tamamen afallamıştım.

"Şey," diye söze başlamıştım, o, sigarasını paketin kenarına vururken. "Kefaret ve uzlaşma hakkında, öyle değil mi? Bağışlanma arzusu hakkında. Hepimizin içinde var olan, günahlarımızdan arınacağımıza dair olan umut hakkında." Beni dinlerken başını yavaşça salladı.

Sonra bir de bakmıştım ki hep birlikte bir şeyler içmeye gidiyoruz. Parkın içinde gezinirken burnuma dolan sigaranın

o enfes kokusunu hatırlıyorum. Epey kalabalık olmamıza rağmen, barda kendimi Alexander ile yan yana otururken bulmuştum. Bir süre daha oyun hakkında konuşmuştuk. Bana, Shakespeare'in Miranda ismini *Fırtına* oyunu için özellikle icat ettiğini söylemişti. Hiç bilmiyordum bunu. Anlamını biliyordum -Latince hayran olmak anlamındaki *mirare* kelimesinden doğmuş, hayran olunası anlamına geliyor- ama Alexander'ın dediğleri benim için yeniydi. Alexander ile biralarımızı yudumlarken, grubun kalanı ile bir alakamız kalmamıştı. Bana işimle, ailemle ilgili bir sürü sormuş ve kendisiyle ilgili de az çok bir şeyler anlatmıştı. Anne ve babasının doktor olduğunu, yani emekli gibi çalışıklarını, büyükbabasının da benim gibi bir veteriner olduğunu. Bir buçuk saat sonra bardan çıkarken sanki günlerdir konuşuyormuşuz gibi hissetmiştim. Alexander beni metroya bıraktığında -o zamanlar Stockwell'de oturuyordum- kartvizitimi istemişti.

Eve dönerken, "Hayatta aramaz," demiştim içimden. "Çıkar aklından. Adam sadece arkadaşça davranıyordu." Ama aramıştı. İki gün sonra aradı ve beni Joe Allen'da akşam yemeğine davet etti. Yemekten sonra ilişkimiz şaşırtıcı bir şekilde aldı başını yürüdü.

Evet, Alexander elbette beni fiziksel olarak etkilemişti ve gösterdiği ilgi ruhumu okşuyordu ama işin gerçeği ondan tamamen hoşlanmıştım. Onunla olmak çok kolaydı. Çok zeki bir adamdı ve daha da önemlisi, beni güldürüyordu. Onu beş yaşındaydı. Oxford'da tarih okumuş ve tiyatro okulunda bir sene yüksek lisans yapmıştı. Stratford Tiyatrosu'nda figüran rolleriyle oyunculuğa adım atmıştım sonra on yıl boyunca tiyatro çalışmalarıyla beraber televizyonda yan rollerde yer almıştı.

"Çok başarılı olmadım," demişti tevazu göstererek. "Dönem arkadaşlarımın aksine. Mesela James Purefoy harika iş çıkardı. Paul Rhys da öyle. Çalışmayı hiç bırakmadılar. Bense şöhretin kıyılarında kürek çekip duruyorum."

"Eminim sen de büyük işler başaracaksın."

Omuzlarını silkmişti. "Belki de. Kim bilir?"

"Birazcık şans lazım sana, o kadar."

"Doğru dedin. Hiç evlendin mi, Miranda?" diye sormuştu aniden. Ensemden aşağı soğuk terler boşalmıştı.

"Eee... Hayır. Henüz değil. Yani, asla. Yani, *hiç* evlenmedim." Gülümsemişti. "Ya sen?"

Başını iki yana sallayarak son ilişkisinin üç ay önce bittiğini ama eski sevgilisiyle aralarının hâlâ iyi olduğunu söylemişti. Kalbim gümbür gümbür atarak ilişkisinin neden bittiğini sorduğumda *yürümediğini* söylemekle yetinmişti.

Randevumuzun sonunda, âdeta stratosferde geziniyordum. Sevinçten havalara uçmuşum. Birlikte Strand'den metroya doğru yürürken üstümde öyle saçma bir mutluluk vardı ki hiç tanımadığım insanlara gülümseyip duruyordum. Ayrılırken, beni tekrar arayacağını söyledi –ve aradı da.

Zaman geçtikçe, onunla birlikte olmaya tek kelimeyle bayıldığımı fark ettim. Canı yakınlığını, eğlence anlayışını çok seviyordum. Hoş sohbet olması da çok hoşuma gidiyordu; böylece gergin sessizlikler olmuyordu –her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı. Egoist veya *oyuncu* gibi de değildi. Hoş, tuhaf yanları da yok değildi. Biraz tez canlı olabiliyordu. İçgüdülerine göre davranırdı; damdan düşer gibi şaşırtıcı bir şey söyleyebilir ya da yapabilirdi. Mesela bana beni sevdiğini ilk kez söylediğinde marketteki süt ürünleri reyonundaydık. Elimi yoğurda uzattığım sıra-

da. "Seni seviyorum, Miranda. Biliyor muydun?" dediğini duymuştum.

"Gerçekten mi?" Ağzım açık suratına bakakalmıştım.

Gülümsemişti. "Evet, gerçekten." Elbette iki sevinçten ineklerim zil çalmıştı ama birine onu sevdiğini söylemek için çok tuhaf bir yerdi doğrusu. "Muhteşemsin. Tam ismimin kadınısın." Sonra da, çok uzun süre geçmeden nişanlanmıştık. Yüzüğün içine, *Hayran Olunası Miranda!* yazdırmıştı. Ama yüzük artık bende değil.

"Peki, müşteriler ne âlemde?" diye sorduğunu duydum Daisy'nin. Kâsenin içine iki yumurta kırdı. "Yarın açılışın var. Randevu alan oldu mu?"

"Sadece iki kişi."

"Neden o kadar az?"

"Yeni bir yer açtığım haberini yaygaya vaktim olmadı. Muayenehanenin iş yapması biraz zaman alacak."

"Anlıyorum."

"Sabahtan, depresyona girmiş bir İrlanda setesi gelecek. Bir de şu Lily Jago denen kadın aradı..."

"Ha, evet," diye araya girdi Daisy gözlerini kocaman açarak. "*Moi!* dergisinin editörü. Naomi Campbell'a benziyor ve çoğunlukla da onun gibi davranıyor. Bir arkadaşım bir süre onunla çalışmıştı. Kızcağızın kendini toplaması altı ayını aldı."

"Hah, o işte. Neyse, kadın bana histerik bir e-posta göndermiş. Dediğine göre Shih-tzu cinsi köpeği *sinir krizi geçiriyormuş*. Salı günü öğleden sonra onu görmeye gideceğim. Onun dışında ajandam bomboş."

"Hayvan psikiyatristinin insan psikiyatristi gibi olmaması çok yazık," dedi Daisy yumurtaları çırparken. Başını sal-

ladım. Keşke öyle olsaydı. İnsanlar psikiyatristlerine yıllarca olmasa bile aylarca düzenli gidiyorlardı. Ama hayvanlarda durum böyle değildi. Her hafta gelip koltukta uzanmıyor, ben bilinçaltlarını ve egolarını değerlendirip ve anneleri hakkında sorular sorarken, boş boş tavana bakmıyorlardı. Tek yaptığım onları gözlemek, problemi teşhis etmek ve düzeltmek için tavsiyelerde bulunmaktı –ki bu da onları genellikle sadece bir kere görmem demek oluyordu.

"Ücretini belirledin mi?" diye sordu Daisy ve ocağı yaktı.

"Burada bir buçuk saatlik danışma başına yüz sterlin. Eğer ayaklarına gidersem; ulaşım zamanını da telafi etmek adına yüz otuz. E-posta yoluyla, karşılık beklemeden tavsiye vermeye devam edeceğim. Sonuçta bir iyi niyet göstergesi. Hem çok vaktimi de almaz. Bir de yavru köpek partileri düzenleyeceğim," diye ekledim, "Tüm bunların yetmesi lazım ama bir sürü yeni danışan gerekli ki burayı açtığıma değsin. Zaten neredeyse bir ay geç açıyorum."

"Eh, zamana ihtiyacın vardı... iyileşmek için," dedi Daisy. Haklıydı. "*Hayvanları Çözenler*'in yeni sezonu başlayınca işleri iyice toparlarsın herhalde, değil mi?"

"Şansım yaver giderse. Ama yeni sezona daha üç hafta var."

"Aslına bakarsan ben sana yeni bir müşteri buldum gibi," dedi Daisy süt kutusunu açarken. "Geçen gün bir hayır işi sırasında tanıştık. Caroline... Soyadı neydi? Hah, hatırladım, Mulholland. Weimaraner cinsi köpeğinden yakınıyordu. Tam bir moron gibi davrandığını söyledi. Yeni telefon numaranı bilmediğim için sana internet sitenden ulaşmasını tavsiye ettim."

"Sağ ol. Umarım ulaşır. Peki senin iş cephesinde havadisler nasıl?" diye sordum tabakları kutudan çıkarırken.

Ses tavasını çıkarıp "Çok hummalı gidiyor, sorma," dedi neşeyle. "Çarşamba günü Hammersmith'te Abba temalı bir bekârlığa veda partisi var. Cumartesi günü bir doğum günü partisinde Kazak dansçılar çıkarıp Sibirya Suaresi düzenleyeceğiz. Önümüzdeki ay Thames Ditton'da yapılacak Timbuktu Yolu festivali için çaresizce akrobat arıyorum. Bir de düğünler var tabii!" dedi inleyerek. "Toplam altı düğün aldık. Üçünün organizasyonu bana düştü. Eylül ayında Holland Park'ta yapılacak bir düğün için doğada tam çözünen konfeti bulmam gerekli!" diye sürdürdü sözlerini. "İnternette bir şeyler buldum. Beş ayrı renkte, kurutulmuş hezaren çiçeği yapraklarından yapmışlar. Acayip güzel bir şey. Davetiyelerin hepsine bir kese konfeti eklemem gerekiyor. İki yüz davetiye var! Çok hoş, değil mi?" diye mırıldandı dertli dertli. "İki yüz davetli... Holland Park... Kurutulmuş çiçek yaprakları..."

"Evet," dedim sessizce, "çok hoşmuş."

"Özür dilerim, Miranda," dedi kendini toplayarak. "Patavatsızlık ettim."

"Sorun değil."

"Aslına bakarsan kendimi düşünüyordum."

"Biliyorum. Bir şey söyledi mi sana?" Başını iki yana salladı. "Hiç değinmedi mi?"

"Hayır," dedi acı dolu bir sesle, "yanından bile geçmedi."

"Eh, sen niye teklif etmiyorsun?"

Yumurtayı çırpmayı bırakıp kahverengi gözlerini hayretle kocaman açarak, "Çünkü hiç romantik değil de ondan," diye cevap verdi.

"Sana teklif edilmemesi de öyle."

"Evet," dedi sinirlenerek. "*Biliyorum.*" Biber değirmenini eline alıp bir kez daha sinirle döndürdü.

Masaya otururken, "Hiç aranızda konusu geçmiyor mu?" diye sordum.

"İlişkinin istikrarını bozmak istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Sanırım, umduğum yanıtı alamamaktan da korkuyorum. İlişkimizin böyle güzel, sorunsuz kalmasını tercih ederim. Ama beni kesinlikle seviyor," dedi iyimserce. "Ona, *beni seviyorun, Nigel, değil mi*, diye soruyorum, o da, *evet, Daisy tabiatı*, diyor her seferinde."

"İspatlayıversin o zaman. Onca zaman geçti."

"Hmmm, annem de aynen böyle diyor. Yani, Alexander hiç oyalanmamıştı, değil mi?"

İçimi çektim. "Yok, gayet hızlıydı."

Aynı zamanda, başka evlilik tekliflerine kıyasla, alışılmadıktı. Ama dediğim gibi, Alexander dürtülerine göre hareket eden biriydi. Dokuz aydır beraberdik ve mutluyduk; yanına taşınmışının ve aramız çok iyiydi. Bir cumartesi sabahı ikimiz de banyodaydık. Lavabo başında dişlerimizi fırçalıyor, aynadan birbirimize gülücükler atıyorduk. Bana bakmaya devam ederek bir anda durmuş ve, "Anda, nimle lenir misin?" demişti.

"Efendim?"

Diş fırçasını ağzından çıkarttı, bardaktan biraz su yudumladı sonra lavabonun içine kibarca tükürdü. "Dedim ki: Miranda, bana eşim olmanın paha biçilemez onurunu bahşeder misin? Hemen şu dakikada karar verdim. Seninle evlenmek istiyorum."

Hayretle yüzüne bakakalmıştım. "*Neden?*"

"Şey, çünkü burada birlikte diktimiş, dişlerimizi fırçalarken, birdenbire seninle ne kadar mutlu olduğumu fark et-

tim. Sanırım bu yüzden. Kusura bakmazsan dizimin üstüne çökemeyeceğim. Kıkırdak problemimi biliyorsun," diye ekledi sakin bir şekilde. "Evet der misin. Miranda? Hı?" İçten olduğunu anlayınca üstünden bir duygu dalgası akıp geçti. "Benimle evlenir misin?" dedi tekrar. Havuz mavisi gözlerini gözlerime dikmişti.

"Şey... Emin misin?" diye kekeledim. "Yani..."

"Asla bu kadar emin olmamıştım," dedi sessizce.

"O zaman evet," dedim şaşkınlıkla. "Evlenirim." Sonra da, tüm o duygu yoğunluğundan olsa gerek, "Teşekkür ederim," deyip göz yaşlarına boğulmuşum.

Kollarını omuzlarıma doladı. "Hayır, ben teşekkür ederim. Ağlama, Miranda. Seni seviyorum ve hep seveceğim." Gözyaşlarımı sildim, birbirimize nane aromalı bir öpücük verdik ve bu kadardı işte.

Ne kadar afalladığımı söylerken ikiyüzlülük yapmıyorum. Zira nişanlanacağımı hakikaten beklemiyordum. Belki de annemle babamın çok uzun zaman önce boşanmasından -ve sonrasında pek medeni bir ilişki sürdürememelerinden- dolayı hiç öyle hayallerim yoktu. Mutlu bir beraberliğim olduğunu, aşkı bulacak kadar şanslı olduğumu bilmek bile yetiyordu bana. Ama Daisy farklı -çok daha gelenekseldir- kiliseyi de ister, kremalı pastayı da. Tüm törene sahip olmak ister.

"Kendim bir sürü düğün organizasyonu yaparken Nigel'in hâlâ teklif etmiş olmaması gururumu kırıyor," dedi hüzünle. Çatalı havada asılı kaldı. "Bence benimle evlenecek," dedi. Sıklıkla derdi bunu. "Şimdilik zorlamaya değmeyeceğini düşünüyorum."

Gerçek şu ki, Daisy'nin zorlamaktan ödü kopuyor. Bunu biliyorum çünkü Nigel ile beş buçuk senedir beraberler ve

biz üç senedir aynı muhabbetleri yapıyoruz. "Üstünde baskı kurmamalıyım," dedi büyük bir ciddiyetle. "Bütün kitaplarda böyle diyor."

"Kitaplar mesafeni korumanı da söylüyor. Sürekli yanında olma. Bırak da biraz özlesin seni. Gizemli ol. Gerekirse şehir dışına çık. Hatta ülke dışına."

"Ah, çok tehlikeli sulara girdin."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü," dedi yapmacık bir otoriterlikle, "durup dururken kendimi çekip araya mesafe koyarsam, onu gerçekten *sevmediğimi* düşünür. Felaket bir şey olur bu, değil mi?"

"Bilemedim. Kendini biraz güvensiz hissetmesi aklını başına toplamasını sağlayabilirdi."

"Hayır, her şey vakti zamanı gelince olacak," dedi hafiften gergin bir dinginlikle.

"Hmmmm. Eh, hayat senin hayatın."

Yine de, Daisy'nin Nigel'a kendisiyle evlenmeye niyetinin olup olmadığını soramamasını epey tuhaf buluyorum. Zira başka konularda inanılmaz derecede cesur bir insandır. Mesela boş günlerinde bungee-jumping yapar, yelken kanatla uçar, kayalara tırmanıp halatla kayar. Birkaç hafta önce de ilk solo hava dalışını yaptı.

"Artık tarihi belirleyelim diye tutturduğumda kaçına tekmeyi basarsa rezalet olur," dedi ağırbaşlı bir edayla. "Ne yaparım ya sonra? Hayatımın altı yılını Nigel'a adadım. Kulağa yavan gelebilir ama karşılığını görmeyi bekliyorum. O yüzden şu nihai -ve çok hassas- aşamada azıcık sabredemediğim için bir çuval inciri mahvetmek istemiyorum." Başını sallayarak onayladım. Gerçi, dediğim gibi, bu argümanları daha önce çok sefer duymuştum. "Çocuklarım olsun istiyorum," diye

devam etti Daisy sakince. "Otuz üç yaşıma geldim. Nigel ile ayrılırsak..." hafifçe omzunu silkti, başka biriyle aynı aşamaya gelmem en az iki üç yılımı alır. Eh, o zamana kadar da," kanşımı tavaya döktü, "yumurtalık cephesinde işler kesatlaşabilir. Ayrıca onu evlenmek için tuzağa falan da düşüremem." diye ekledi. "Erkekler böyle şeylere çok içerlerler. Benimle evlenmeyi *istemesini* istiyorum."

"Seninle evlenmeyi neden istemesin ki?" dedim öfkelenerek.

"Temkinli bir tip işte." Çok doğru. Nigel çok temkinli biri; her işte tembel hayvan gibi ilerler. Bu hayvanlar öyle yavaşlar ki -bir futbol sahasını geçmeleri koca bir günlerini alır- kürkleri resmen yosun tutar. Her neyse, konu romantizm olunca, maalesef Nigel da böyle işte. İşleri ağırdan alma özelliği, hobisine de yansımış: adam, bildiğin bonsai yetiştiriyor. Bir keresinde yetiştirdiği Japon akçaağacı sayesinde Chelsea'de madalya kazandı. Yirmi yıldır budıyormuş ağacı. Dürüst olmak gerekirse Daisy ile ikisinin ne ortak noktası var, bir türlü çözemedim ama Daisy, Nigel'a delicesine aşıkmış gibi görünüyor. Bir yandan da, Daisy'nin Tooting'de minicik bir dairesi var. Nigel'ın ise Fulham'da büyük, mustakil bir evi. Bir keresinde, içkiyi fazla kaçırdığı bir gün, *güvende olma* hissinin kendisine kısmen de olsa çekici geldiğini itiraf etmişti. Gerçi hafta sonlarını kendini uçaklardan atmakla geçiren bir kadının neden kendini *güvende* hissetme ihtiyacı duyduğu beni aşıyor. Ama diğer yandan da, babası, daha o dokuz yaşındayken trajik bir kaza sonucu öldüğünden, istikrarlı ve emin birini aramıştı hep.

Nigel kesinlikle böyle biri işte. Kendisi hukuk müşaviri ve Bloomfields avukatlık şirketinin *de ortağı*. Büyük bir

daha örneği olmayabilir ama işinin ehli ve çok sıkı çalışır. Daisy'den çok hoşlandığından da eminim ama işleri aceleye getirmek için bir neden göremiyor, sanırım. Otuz dokuz yaşında ve hiç evlenmemiş. Ne diye şimdi evleneyim diye *atlasın ki? Daisy'den daha yanına yaşımasını bile istemedi.* Daisy birkaç kez şaka arasında lafını etti ama o pek hevesli durmadı. Bana öyle geliyor ki, Nigel, Daisy'nin evini dağıtmasını istemiyor. Daisy epey dağınıktır ve biraz gürültücü de olabilir. Gerçi sevimsiz değildir gürültüsü. Öyle bağırıp çağırdığı yoktur ya da dik kafalı değildir. Sadece çok güler; acayip sevimli, kıkır kıkır gülüşleriyle meşhurdur ve sürekli söyleyecek bir şeyleri vardır. Nigel ise akşamlarını evde bonsai ağaçlarıyla beraber, sessizce yemek yiyerek ve briç oynayarak geçirmeyi tercih eder. Sakın beni yanlış anlamayın. Nigel'ı severim, keyifli ve cömert biridir ama aynı zamanda bencildir de. Daisy ile ilişkilerinde hep kendi şartları geçerli. Ama madem Daisy bu adamı istiyor o zaman bana bu kadarı da yeter.

"Bence Nigel ile aramız gayet iyi olacak," dedi pek de ikna edici olmayan bir sesle. Omletimi yemeye devam ettim.

"Umarım. Ama bir noktada onu mecbur etmen gerekecekmiş gibi geliyor bana, Daisy." *Gerekirse kafasını haliya türtmek yoluyla.*

"Hımmm," dedi gergin bir ifadeyle. "Haklısın, galiba."

Daisy gittikten sonra Herman armut minderin üstünde kıvrılıp uyudu, ben de aklımı tekrar işlere verdim. Yaşadığım stresten ve aksaklıklardan dolayı odaklanmakta zorluk çekmiştim ama şimdi tekrar profesyonel moda geçmek için kendimi zorluyordum. Bilgisayarı açtım ve e-postalarımı okudum. Bir tanesi, California, Palm Springs'de yaşayan ve orada

bir golf merkezinin idaresini üstlenen babamdan gelmişti. Nasıl olduğumu sormak için yazmıştı. Sonra internet sitesine girdim. Mukemmelevciller.com. Göze çarpacak sayıda tavsiye isteyen e-posta birikmişti.

İlki, *Poodle köpeğim postacımın ödünü koparıyor*, diyordu. *Bizi son 'tavsınma' çabalarından sonra (mektupların üstünde resmen kan vardı) mektuplarımızı posta ofisine gidip teslim almamız gerektiği söylendi. Yardımcı olabilir misiniz?*

Sonraki, *Sanırım kedim şizofren*, diyordu. *Kucağımda otururmuş, mırlayarak başını okşatırken bir anda ısırmaya başlıyor. Neden acaba?*

Dişi Spaniel köpeğimin çişini yaparken neden bacağını kaldırdığını açıklayabilir misiniz, diye soruyordu üçüncüsü. Sürekli zıplayan ve kuyruklarını kovalayan köpekler hakkında gelen sıradan şikâyetler, bir de sahibinin ayaklarına saldıran bir tavşan vardı. Eşcinsel bir kobay, uyurgezer bir gazel ratısı ve eşini yemiş bir hamster vardı. Hepsine cevap yazdım ama biraz okuma da yapmam gerekti. Okuma yaparken yeni bir e-posta beliriverdi ekranda. Daisy'nin bahsettiği kadından, Caroline Mullholland'dan geliyordu.

"Sevgili Miranda, geçen gün, bir bağış toplama etkinliğinde arkadaşınız Daisy ile tanıştık. Ona son zamanlarda feci canımı sıkan Weimaraner köpeğimden bahsetmiş bulundum. İki tane daha, ebatça küçük köpeğimiz var ve onlara zorbalık yapıp duruyor. Nasıl engel olacağımızı bilemiyoruz. Acaba beni arayabilir misiniz? Evde gelip görmeniz için bir randevu ayarlamak isterim."

Telefon numarası Londra'nın dışına aitti. Numarayı tuşladım. Kadın telefonu açtı, konuştuk. St Albans'ın yakınlarında oturduğunu söyledi ve ertesi gün için sözleştik.

Bir yandan da şu depresyondaki İrlanda seferi ile uğraşmam gerekliydi. Ertesi sabah danışma odasını topladım, dışarı çıkıp köşeye kadar yürüdüm -kayropraktik uzmanı Russel'ın kibarca nasıl yerleştiğime dair sorduğu soruları cevaplamak için durdum- ve bisküvi ile çiçek aldım. Eve dönünce Herman'ı mutfağa kapattım -müşterilerin yanına almam onu- sonra on buçuk gibi Fiona ve Miles Green geldi. Benim yaşlarımda, çekici, iyi giyimli ve Notting Hill Gate'teki adreslerine bakılırsa epey varlıklılardı. Onlara kahve hazırladım ve masanın arkasına geçtim. İkisi kanepede yan yana oturup beklerken ben de epey neşesiz görünen köpeği incelemeye koyuldum. Fiona, bisküvisinden küçük küçük ısırıklar alırken, "İkimiz de çok meşgulüz," diye açıklamaya girişti, "ama Sinead bizim neşe ve övünç kaynağımız." Sinead, başını ön patilerine yaslamış, halının üstünde yanıyordu. "Psikolojik destek almasının çok önemli olduğunu düşündük."

Bir yandan not alırken, "Çok keyifsiz görünüyor," dedim. "İrlanda setterleri normalde inanılmaz derecede canlı olurlar. Peki, bu durgun tavırlar ne zaman başladı?"

"Üç ay kadar önce," diye yanıtladı Bayan Green.

"Hayır, o kadar uzun olmadı," diye düzeltti Bay Green kibarca. "Aslına bakılırsa altı hafta kadar oldu."

"Hayır, daha fazla!" diye patladı kadın. "Üç ay oldu. Böyle bir şeyi fark etmez miyim sanıyorsun? Kendi köpeğimi!" Çaktırmadan not defterime, *çocuk yerine geçen köpek* ve *evlilikte gerilim* yazdım.

"Bizim köpeğimiz o," dedi adam. Sinead kafasını kaldırdı ve endişeyle sahiplerine baktı.

"Bir şey yok, bebeğim," dedi Fiona uzanıp köpeğin kafasını okşayarak. "Annenle baban küsmedi."

"Kaç yaşında?" diye sordum. "İki mi?"

"Birazcık daha küçük. Bir buçuk senedir bizimle beraber."

"Belirli bir travma geçirdi mi? Mesela, başka bir köpekle kavgaya tutuştu mu? Ya da araba altında kalmaktan son anda kurtulmak gibi bir şey mi yaşadı?"

"Hayır, hiç öyle şeyler olmadı," dedi Fiona. "Evden çalıştığım için bütün gün onunla beraberim. Tek bildiğim sürekli böyle hüzünlü olması ve sepetinden dışarı çıkmaması. Kalbim paramparça oluyor," diye ekledi. Sesi birden titremeye başladı.

"Bay ve Bayan Green, kişisel meselelerinize girmek istemem ama köpeğinizin tepki verebileceği, aile dinamiklerinizi etkileyecek stresli anlar yaşıyor musunuz?" Cevabı açıktı aslında. Bir sorun olduğu gün gibi ortadaydı.

"Şey, yooo, yok aslında..." diye yanıtladı Fiona. Kollarını savunmacı bir tavırla göğsünde kavuşturdu.

Kocasının gözlerini devirdiğini gördüm. "Hadi ama, Fi," dedi bitkin bir sesle. "Bal gibi de yaşıyoruz ve bence gayet de bu konuyla alakalı. Baştan beri diyorum sana." Bakışlarını bana çevirdi. "Bakın..."

"Bu konuyu tartışmak istemiyorum," diye çemkirdi Fiona.

"Ama önemli olabilir," diye karşı çıktı Miles.

"İyi de, özel bir konu."

"Sorun değil, Bayan Green," diye araya girdim. "Bana istemediğiniz hiçbir şeyi anlatmak zorunda değilsiniz. Ama sizi temin ederim ki ettiğim gizlilik yemini dolayısıyla, anlatacağınız her şey benimle beraber mezara kadar gidecektir."

"Peki, o zaman," dedi içini çekerek. Çantasını açıp içinden bir mendil çıkardı; kocası da yüreklendirmek için karısının kolunu sıktı.

Kısık bir sesle, "Dört yıldır çocuk yapmaya uğraşıyoruz," dedi. "Sinead'i alma sebebimiz de bu. Bizi stresten kurtarsın diye. Bu sene tüp bebek denedik ama ilk iki seferde sonuç alamadık."

"Ne kadar mutlu bir ilişkiniz olursa olsun, böyle bir olay gerginliğe yol açar," dedim. İkisi de başlarını salladı. "Ve köpekler ortamdaki değişimlere karşı aşırı derecede duyarlıdırlar. Anladığım kadarıyla Sinead de hemen durumu kavramış. Köpeğinizi duygusal stresten korumak için yapmanız gereken, hassas tartışmalarınızı o odada yokken yapmanız."

"Ama sadece depresyonda değil ki," dedi Fiona. "Olağan dışı hareketlerde bulunmaya başladı. Mesela bir şeyler çalıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Epey de tuhaf şeyler. Mesela, kirli sepetinden Miles'ın gömleklerini alıyor."

"Kocanız evde yokken gömlekleri ona rahatlatıcı geliyordur."

"Ama eski yumurta kutularını da çalıyor. Geçen gün, bahçeden dört tane plastik çiçek saksısını almış yatağına taşımış. Bir de onları bir düzenleyişi var, öyle nazikti ki. Sanki çok seviyormuş gibi davranıyordu hepsine. Çok garipti. Ne düşüneceğimizi bilemedik."

Ah.

Kalkıp Sinead'in yanına gittim. Nazikçe yan yatırdım ve altındaki yumuşak tüyleri kaldırdım. Karnı hafifçe şişmiş ve pembeleşmişti.

"Başka bir köpekle bir araya geldi mi hiç bu yakınlarda?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Evet, kesinlikle eminim. En son kızıştığında onu içeride tuttuk."

"O zaman yalancı gebelik yaşıyor. Durgunluğunun sebebi de bu. Hiç çiftleşmemiş dişiler böyle mutsuz olabiliyorlar. Böyle ilgisiz durur ve yataklarından çıkmazlar. Yataklarını özenle düzenlemelerinin sebebi aslında bir yuva hazırlıyor olmaları. Sonra yuvalarına koyup annelik yapabilecekleri eşyalar ararlar. Saksılar ve yumurta kutuları da o yüzden. Hatta gebelik belirtileri bile gösterirler. Tıpkı Sinead gibi. Memelerine bakın."

Fiona'nın ağzı açık kaldı.

"Yüce Tanrım."

"Kısa rüyü olsaydı siz de şimdiye kadar fark ederdiniz. Ama uzun rüyleri üstünü kapamış. Durum budur: Yalancı gebelik. Veterinerlik yaparken böyle vakalarla karşılaşırdım."

"Anlıyorum."

"Yani, psikolojik problemleri var ya da depresyona girdi, diye endişelenmenize gerek yok. Sadece, anne olmak istiyor."

Bayan Green gözlerini kırpıştırdı. "Belki de duygularımı paylaştığı için yapıyordur bunu."

"Aslına bakarsanız, Sinead'i kısırlaştıracaktık," dedi Miles.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" İkisi de başlarını salladılar. "Kısırlaştırmayın. En azından şimdilik. Aslında ceden bırakmıyorsunuz, yavrulasın?"

"Doğrusu... çok iyi bir fikir bu," dedi Miles ahestе ahestе. Sonra aniden gülümsedi. "Hiç aklımıza gelmemişti."

"Hiç gelmemişti sahiden," diyerek eşine katıldı Fiona. Köpeğin başını okşadı. "Kendi derdimize düşmüştük tabii."

"Hem, dişi köpeklerin en azından bir kez yavrulaması iyidir," diye belirtim. "Aksi takdirde," omuzlarımı silktim, "biraz üzülebiliyorlar."

"Ya, evet," dedi Fiona. "Anlıyorum. Yavru köpeklerimiz olabilir. Çok güzel olur, değil mi, sevgilim?" Miles başını sal-

ladı. "Belki bebeğimiz olmayacak ama sevimli yavru köpeklerimiz olabilir."

"Eh," dedim. "Yerinizde olsam ben de böyle yapardım."

"Çok iyi bir tavsiye oldu," dedi Fiona ayağa kalkarken. "Çok duygulandım." Yaşlı gözlerle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Açıkçası ben de epey hislenmiştim.

İkinci Bölüm

Yarım saat geçtikten sonra, Caroline Mulholland'ın evine gitmek üzere hazırlanırken, içimden, *belki de Sinead, Fiona'nın yaşadığı hüsranı sezinlemişti*, diye düşündüm. Belki de Fiona için kendisi bebek doğurmaya çalışıyordu, kim bilir. Demek istediğim, köpekler bizi sevdikleri için bizi taklit ederler. Biz ne yaparsak onu yapmak isterler. Biz oturunca otururlar, biz şarkı söyleyince ulurlar. Arabadan indiğimiz anda içeri atlarlar. Biz mutsuz olunca, belki de onlar da mutsuz oluyorlardır. Davranış bilimci olmanın olayı da buydu. Hayvanı çözmeden önce, sahiplerinin hayatlarına dair fikir edinmen gerekiyordu. Aynada kendime baktım, göz altlarımdaki kapatıcıyı tazeledim -artık daha az ihtiyacım oluyordu- sonra saçlarımı tarayıp çıktım. Osteopat Joy bana neşeyle el sallarken, Mews için dostane bir yer diyen Daisy'ye hak vermeden edemedim. Caroline Mulholland, St Albans'ın sekiz kilometre kadar dışında Little Gately denen bir kasabada oturuyordu. Trafik çok kötü değilse, yaklaşık bir saate varırdım herhâlde.

Arabamı Archway'den yukarı sürerken, Alexander'ın sokağından da geçtim. Kalbim güm güm atmaya başladı, ağ-

zım kurudu. Tam bir mazoşist gibi davranarak Harberton Caddesi'nden aşağı doğru hakim. Hadiseden beri ilk kez geçiyordum buradan. İçimi bir sıkıntı bastı. Neyse ki, Finchley ve Barnet'teki araba kuyruklarını atlattıktan sonra yemyeşil kırların yanında seyretmeye başladım. Camı indirdim; kolza çiçeklerinin çarpıcı sarısı ve yeşil mısır tarlalarının karşısında gevşedim. Daisy haklıydı. Bir dönüm noktası yaşıyordum. Hayatımda yeni bir dönem başlıyordu ve elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlıydım. On beş dakika sonra St Albans'a vardım ve kısa bir süre sonra da kasabanın isminin yazılı olduğu yol levhası göründü. At kestanesi ağaçları ve pembe çiçekleri solmuş ladinlerin olduğu yeşilliklerden geçtim. Hemen kilisenin arkasında büyük kapılar gördüm. Sütunlardan birinin üstüne "Little Gately Malikânesi" yazısı kazılıydı. İçeri doğru sürdüm.

Ev tam beklediğim gibi çıktı: âdeta Country Life dergisinden fırlamış gibiydi. Georgia mimarisinin bir örneği olan ev beyaza boyanmıştı ve dönemeçli bir araba yolu, evin güllerle dolu heybetli ön kapısına kadar ilerliyordu. Arabamın lastikleri çakıllı yolda gıcırdayınca girtlaktan gelen bir havlama duydum. Geri bir şey önümde belirdi. Weimaraner tasmasını sürükleyerek gelmişti. Sonra, köpeğin peşi sıra bir kadın koştu. Belli ki panik içindeydi.

"Trigger! Seni gidi yaramaz! Buraya gel! Merhaba, ben Caroline," dedi nefes nefese. Arabadan çıktığım anda köpek üstüme atladı. "Geldiğiniz için minnettarım."

Normalde yeni birileriyle tanıştığımda biraz çekingen davranırım ama Caroline'a hemen kanım kaynadı. Otuzlu yaşlarında, koyu sarı saçlıydı. Saçlarını arkadan atkuyruğu yapmıştı ve gösterişli olmayan bir çekiciliği vardı.

"Çok minnettarım, sahiden," dedi tekrar. Basamakları çıkarken gül kokusunu içime çektim. "Ne yapacağımı bilmez hâldeyim... Trigger'a tapıyoruz ama ele avuca sığmıyor. Özellikle de Westie köpeklerime -Tavish ve Jock- korkunç davranıyor."

Küçük köpeklere baktım. Kadının ayakları dibinde, siyah beyaz mermer döşeli zeminde seğirtiyorlar, bir yandan da büyük köpeğe endişeli bakışlar atıyorlardı. "İlk önce onları almıştınız, değil mi?"

"Evet, evlenmeden önce almıştım onları. Ama sonra kocam, şöyle adamakıllı, erkeğe uygun..." kıkırdadı, "bir köpek isteyince ben de ona doğum gününde Trigger'ı aldım. Bazen hata ettiğimi düşünüyorum."

"Kuşkusuz, çok güzel bir köpek," dedim kadının peşinden geniş kabul salonuna giderken. "Görüntüleri ne kadar kendilerine has. Öyle değil mi?" Köpeğin tüylerine, açık kurşuni rengine ve sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi görünen kehribar gözlerine baktım.

"Evet," dedi kadın benimle benfikir. "Müthiş yaratıklar."

"Ama aynı zamanda çok inatçılar ve sıkı bir denetim gerektiriyorlar."

Caroline güldü. "Hah, işte orasını elimize yüzümüze bulaştırdık." Kendini koltuklardan birine bırakıp, Trigger da kucağına tırmanmaya çalıştı. "Kes şunu, yaramaz köpek! Aşağı in! Aşağı in(er misin?" Sonra Westie'lerden biri kadına atladı ve Trigger da haşince köpeği yakalamaya çalıştı. Kadın derhâl köpeğin popostuna bir şaplak attı. "*Kes* şunu dedim, *kötü* çocuk! İşte, gördünüz mü?" dedi içini çekerek. "Abartmamışım, değil mi? Umutsuz vaka resmen. Neyse, önce birer fincan çay içelim."

Kadın, mermer zeminde kayarak peşinden koşturan üç köpekle birlikte gözden kaybolunca ben de odada etrafa bakındım. Müthiş bir odaydı. Altı metre yüksekteki tavanlar kartonpiyerlerle süslenmişti. Köşede küçük, kuyruklu bir piyano; iki adet Knole tasarımı kanepe, etrafa saçılmış birkaç tane maun sehpa; ve mermer çerçeveli devasa bir şömine vardı. Duvarlarda, ışıl ışıl parlayan yağlıboya tablolar asılıydı ve şöminenin üstünde, içlerinde Caroline'ın düğündeki bir fotoğrafının da olduğu bir sürü gümüş çerçeve vardı. Resme baktım, sonra gözlerimi kaçırdım ve çiçeklerle dolu bahçeyi seyre daldım. Yüksek sesle öten bir saksağan, süzülerek bahçenin ortasına kondu. Kendi kendime, sessizce, "Bir tanesi hüzün demek*," dedim, sonra tekrar fotoğrafa baktım.

Caroline Mulholland'ın kocasının bir şeyi tuhaf derecede tanıdık geliyordu ama ne olduğunu mümkün değil, çıkaramadım. Fotoğraftaki hâlinde, otuzlu yaşlarının ortasıyla sonlarının arasında görünüyordu. Saçları seyrelmiş ve çoktan beyazlamıştı. Ama kesinlikle yakışıklıydı. İkisi çok hoş bir çift olmuşlardı. Acaba ne iş yapıyordu adam? Kesin, başarılı bir bankacı ya da sanayiciydi. Belki de onu haberlerde falan görmüştüm. Evet... *Dejavu hissinin sebebi bu olmalı*, diye düşündüm. Gazetede, televizyonda falan görmüştüm onu. Caroline elinde bir tepsiyle çıkageldi ve Triggers'ı *hareket* hâlinde görebilmemiz için dışarıda oturmayı teklif etti. Ancak ben problemi çoktan teşhis etmiştim. Trigger aşırı nazlı bir alfa erkeğiydi. Sürüde bir numara olmanın en doğal hakkı olduğunu düşünüyordu. Konumunun düşürülmesi gerekliydi.

* Bir çocuk şarkısından alıntı. Ç.N.

Terasta oturup Trigger'ı diğer iki köpekle izlerken, "Diğerlerine hükmetme ihtiyacı duyuyor," diye açıklamaya giriştim.

Caroline çayını bıraktı. "Öyle mi?"

"Evet. Kulağa zalimce gelebilir ama tahmin edilmesi gerekli."

"Sahiden mi?" dedi. "Peki nasıl olacak bu?"

"Onu daha az dikkate alacaksınız. Kronik bir gösteriş budalası. Sizin dikkatinizi çektiği zaman sevinçten uçuyor. Siz ona bağırdıkça da daha çok hoşuna gidiyor. Çünkü ona odaklandığınızı biliyor. Aslında onun *kötü* davranışını, tepki göstererek ödüllendirmiş oluyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Evet, onu farkında olmadan şımartıyorsunuz."

"Hmmm, anlıyorum."

"Ona her bağırdığınızda onu övdüğünüzü düşünüyor, bu yüzden de durumu kötüye gidiyor."

"Anlıyorum," dedi tekrar düşünceli bir edayla.

"Hayvanlara insan biçimleri vermeyi sevmem," diye sürdürdüm sözlerimi. "Yine de şöyle ifade edeyim. Eğer Trigger insan olsaydı, kırmızı bir BMW kullanacaktı. Muhtemelen sizin ona doğum gününde aldığınız araba olurdu bu. Arabayı insanların üstüne sürüp pencereden kızlara laf atacak, sonra da bir partiye gidip deliler gibi sarhoş olacaktı."

"Korkunçmuş," dedi ciddi bir ifadeyle. "Şu aptal sosyetikler gibi yani."

"Aynen."

"Rezil ederdi bizi," dedi o da ayak uydurarak. "Ailemizin adına leke sürerdi," diye ekledi usulca. "Kavga çıkarıp dururdu."

"Maalesef öyle. Okuldan atılırdı, hiçbir işte tutunamazdı ve -paniğe kapılmanızı istemem ama- uyuşturucuya da başlayabilirdi."

"*Gerçekten mi?*" Kadın hakikaten sarsılmıştı. "Eh," dedi bir amaç edinmiş gibi. Trigger neşeyle koşturup avazı çıktığı kadar havlıyordu. "Yılanın başını küçükken ezmek lazım."

"Ezeceğiz de. Trigger'ı şu anda *rehavi* etme şansım yok," diye belirttim. "Ama onun olumsuz davranışlarını istemeden nasıl yüreklendirdiğinizi size gösterebilirim. Sonrasını kendiniz çözebilirsiniz zaten. Fakat kendinizi bu işe adamalısınız."

Ciddi bir bakış attı. "Tamam. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin yeter."

Trigger için en iyi cezanın bağırmak değil aldırmamak olduğunu anlattım.

"Köpekler buna dayanamaz," diye devam ettim. "Sahiplerinin ilgisinden mahrum bırakılmak onlar için dünya üzerindeki en büyük ceza. Yapmanız gereken aynen bu işte. Eğer çok yaramazlık yaparsa -diyelim diğer köpeklerden birini ısırdı- o zaman işte biraz ayrı tutmanız gerekir. Kendisi içerideyken diğer ikisini serbest görmek, ağzının payını verecektir."

"Anladım." Trigger aniden Westie'lerden birinin üstünde atlayıp yere yapıştırdı.

"Seni *canavar!*" Caroline aceleyle koşturdu ve köpeği tasmasından yakaladı.

"Hayır, sesinizi çıkarmayın," dedim. "Bir yere bağlayıp bırakın."

"Bağlayayım mı?"

"Biliyorum, kulağa zalimce geliyor ama değil."

Caroline bir süreliğine ortadan kayboldu. Sonra elinde Trigger'ın rasmasının zinciriyle çıkageldi. Köpeği ana kapının dikmesinin olduğu gölgeliğe bağladı ve yanına da bir kap su bıraktı.

"Şimdi biz diğer köpeklerle gezerken, onu da orada bırakacağız. Bu duruma kafalanamayacak."

Beş dakika sonra çözdüğümüzde, Trigger tir tir titriyordu. "Vücut dilinin nasıl değiştiğine bakın," dedim. "Onu neden bağladığımızı anlayamadı. Ona göre çok aşağılayıcı bir durumdu bu. Şu anda çok üzgün ve durgun. Bakın, resmen ayaklarınıza kapanıyor." Gerçekten de öyleydi. Caroline'ın ayaklarının üstüne oturmuş, yalvaran gözlerle sahibine bakarken kısık sesle inliyordu.

"Vay canına," dedi Caroline nefes vetirken. "Ne demek istediğinizi şimdi anladım."

"Bu tavrının gelişmesini istiyorsanız o zaman kendini daha az güvende hissettirmelisiniz. Çünkü, bu köpek bildiğiniz zorba," dedim, "ve diğer tüm zorbalar gibi tam bir korkak. Yani, işi sağlam tutarsanız ona haddini bildirirsiniz. Sürünün başındaki köpek olma arzusunun elinden alınması gerekli," diye vurguladım.

Başını salladı. "Tüm bunları hiç fark edememiştim. Zira hiç zor bir köpeğim olmamıştı."

"Peki, size mantıklı geldi mi?"

"*Evet*," şaşırmış görünüyordu. "Çok mantıklı."

"Yapmanız gereken, hükümdarlığını azaltma programını yürütmek —evin hem içinde hem de dışında."

Eve geri dönerken, Caroline'a köpeklerin sürü hayvanları olduğunu, hiyerarşi içindeki yerlerini bilmeleri gerektiğini, aksi takdirde mutsuz olduklarını ve kafalarının karıştığı-

mı hatırlattım. "Küçük bir çocuk gibiler," diye devam ettim. "Çocuklar, keskin sınırlar çizildiğinde daha mutlu olurlar. Trigger'a yapmanız gereken de bu. Yani, kanepeye çıkmasına izin vermemelisiniz ya da yatağa çıkmasına. Aksi takdirde kendini sizinle aynı seviyede görür. Kapılardan sizden önce geçmesine izin vermeyin. Onu beslemeden önce sizin yemeğiniz bitene kadar beklesin. Hatta, önce diğer köpekleri besleyin."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Konumunun, sandığı kadar yüksek olmadığını gösterin ona."

"Peki, öğrenmesi ne kadar sürer?"

"Eh, çok zeki bir köpek. O yüzden birkaç haftada öğrenir. Ama dini vazifenizmiş gibi yapışacaksınız bu işe," dedim kabul salonuna döndüğümüzde. "Onu sevdiğinizi biliyorum ama nasıl uslu olacağını öğretmek aslında onun için en iyisi. Diğer köpeklere karşı saldırganlık ederse, birkaç dakikalığına bağlayın. Gün geçtikçe aradaki bağlantıyı kuracak ve sonunda duracaktır."

"Şu anda çok daha iyi hissediyorum." Caroline not alırken derin bir nefes aldı. "Her şeyi çok güzel açıkladınız. Artık, ödeme yapmalıyım."

Çantasını aramaya gidince ben de tekrar düğün fotoğrafına bakım. Kocasını televizyonda falan görmemiştim, onunla tanışmıştım. Evet, kesinlikle. Hiç kuşku yoktu. Ama nerede? Birden telefon çalmaya başladı. Caroline'ın ahizeyi kaldırdığını duydum.

"Ah, tam bir hayal kırıklığı," dediğini duydum. Koridor öyle büyüktü ki, sesi yankılanıyordu. "Neyse, rakma kafana, gayet iyi anlıyorum. Bu kadar kısa zamanda başka kimi bu-

durum bilmem ama hâl böyleyken başka çaremiz yok. Haber verdiğin için teşekkürler," diye birkaç sözlerini kederli bir sesle. Ayak seslerini duydum, sonra düşünceli bir ifadeyle kapıda belirdi.

"Büyük bir aksilik oldu," dedi. "Cumartesi günü PDSA* yararına kasabada bir şölen düzenliyoruz. Arada bir de köpek şovu -en şık elbise yarışması da dâhil- olacak. Trinny ve Susannah da jüri üyeliği yapacaklardı ama demin Trinny aradı. O gün çekimleri varmış, katılamayacakmış. Çok can sıkıcı oldu bu." Çek defterini çıkarıp yazmaya başladı. "Yerine başkasını bulmak çok zor olacak. Zaten çok meşgulüm, bir de..." Kalemini aniden durdurdu ve bana baktı. "Siz jüri üyeliği yapmazdınız herhâlde, yapar mıydınız?"

"Ben mi?"

"Evet."

"Ama ben meşhur değilim ki."

"Daisy bana televizyona çıktığınızı söylemişti. Hem hayvan davranış bilimcisi olarak muazzam bir otorite sahibisiniz. Artı, dürüst olmak gerekirse," yüzünü astı, "yanlış anlamayın ama şu anda çaresiz durumdayım. Kabul eder misiniz?" dedi yalvararak.

"Şey..."

"O kadar çok işim var ki başkasını arayıp bulacak vaktim yok. Zaten sizin şahane iş çıkaracağınızdan eminim, Miranda. Hem çok güzel bir amaç uğruna." Dediği doğruydu. "Evet dersen havalara uçacağım," diye ekledi.

Neden olmasın ki, diye düşündüm.

"Ne yapmam gerekiyor?"

* People's Dispensary For Sick Animals'ın kısaltması. Hasta hayvanlar için halk dispanseri. Ç.N.

"Dört kategoriden üçünün jürisinde olacaksınız. En Oynak Kuyruk, Sahibine En çok Benzeyen Köpek, En Şık Elbise ve son olarak Köpek Karaokesi yarışmalarımız var." Çekti uzattı.

"Köpek Karaokesi mi?"

"Evet, çok gürültü koparan bir yarışma. Gerçek anlamıyla," dedi yüzünü manalı bir şekilde ekşiterek.

Gülümsedim. "Peki madem. Neden olmasın. Dachshund köpeğimi de getirebilir miyim yanımda?"

"Elbette. Ah, çok teşekkür ederim!" Kocaman gülümsedikten sonra sol elini göğsüne götürdü. "Nasıl rahatladım. İki buçukta başlayacak. Büyük bir kalabalık bekliyoruz. Yarım saat kadar öncesinden gelirseniz süper olur."

"Tamamdır." Ayağa kalktım. "Eh, artık gideyim ben." Tam çantamı elime almıştım ki dışarıdan gelen çakılları ezen lastik sesleri duydum.

"Hah, kocam da geldi. Erken dönerim, demişti. Gelin de sizi tanıştırayım."

Biz basamaklardan inerken benim külüstür Astra'mın yanına lacivert renkli bir Jaguar park etti ve arabadan Caroline'ın kocası indi. Trigger ve diğer köpekler heyecanla havlayarak adama doğru koşturdular. Adam eğilip köpekleri okşadı, bir yandan da bize doğru yürümeye başladı. O sırada adamın neden bu kadar tanıdık göründüğü anladım ve sanki uçurumdan yuvarlanıyormuşum gibi hissettim.

"Merhaba, hayatım," dedi Caroline'a, yan gözle bana bakarken.

"James, bu Miranda Sweet."

Bu sefer direkt yüzüme baktı. Kibar bir merak ifadesinden başka bir şey okunmayan yüzünde hâlinden hoşnut, esrarengiz bir maske vardı. Ancak yeşil gözlerinde gördüğüm parıltı,

yanlışa hiç mahal bırakmayacak bir tanıma ifadeydi. O anda on altı yıl geriye gittim.

Caroline'ın sıcak bir sesle, "Miranda, Trigger üstünde mucizeler yarattı," dediğini duydum. "Canım, hemen kızarmayın." Güldü. "Doğru söylüyorum." Yüzüm alev alevdi; ama tevazudan dolayı değil. "Miranda sağ olsun, artık Trigger'ın bu köfü davranışlarını nasıl durduracağını biliyorum."

"Öyle mi?" dedi. "Şey, bu... harika."

"Anlaşılan, bizimkinin hâkimiyet kurma problemi varmış," dedi kıkırdayarak.

"Bak sen."

"Konumunun düşürülmesi gerekliymiş."

"Anlıyorum."

"Kendini daha az güvende hissettirmeliymişsiz."

"Öyle miymiş?"

"Artık sürünün bir numarası olmak yok."

"Hı hı."

"Şey, yetişmem gereken bir randevum daha var," diye yalan söyledim. Kalbim öyle yüksek sesle atıyordu ki, duyacaklar diye korktum. "Yola koyulsam iyi olur."

"Geldiğiniz için çok teşekkürler," dedi Caroline, ben çantamda becerliksizce anahtarlarımı ararken. "Cumartesi görüşeceğiz o zaman." Kanım buruldu. "Miranda bizim için köpek şovunda jüri üyeliği yapacak. James. *Bugün Ne Giymeyelim?* programının sunucuları Trinny ve Susannah katılamayacağını bildirdikleri için onların yerine geçecek. Ne kadar kibar, değil mi?" Şu işi kabul ettiğime bin pişman olmuştum.

"Ya... Evet," dedi gülümseyerek. "Harika olmuş."

Arabama binerken, Caroline, "İki gibi görüşürüz, o zaman," dedi sevinçle.

Elini salladı, ben de cılız bir karşılık verdim. Sonra, kalbimde bir sızıyla yoluma devam ettim.

Direksiyona yapışan ellerim, kış mevsimindeki yapraklar gibi titriyordu. *Jimmy*. Jimmy *Smith*. James Mulholland değil. İsmini değiştirmiş. Görünüşüne gelince, tam bir dönüşüm geçirmiş. Düğün fotoğrafında tanımamama şaşmamak gerekir. Sokakta görsem tanımazdım. Yirmi bir yaşındaki o kıvırcık, sarı saçlı ve kirli sakallı adam gitmiş; yerine sinek kaydı traşlı, beyazlamış saçları dökülen biri gelmişti. Biraz kilo alıp toplamış; yırtık kot pantolonlarının ve sweatshirt'lerinin yerini Savile Row takım elbiseler ve çizgili gömlekler almıştı. Sadece sesi aynı kalmıştı. O yumuşak, iç açıcı ses ve açık granit rengi gözler.

Dış kapılardan çıkarken kalbim hâlâ öyle düzensiz atıyordu ki, kendimi sersem gibi hissettim. Aklıma Daisy'nin *söyledikleri* geldi. "Hayatında *yeni* bir döneme girmek üzeresin, Miranda. Her şeyin çok güzel olacağından eminim." Nasıl olacakı bu peki? Geçmişim tarafından tuzağa düşürülmüşken, nasıl olacaktı bu? Hatıralar zihnime akın ederken yaşadığım derin utanç duygusundan dolayı, yanından geçtiğim kırların renginin farkında bile değildim.

Ömrümün yarısı kadar önceydi ama aklıma mıh gibi kazınmıştı. Yıllar geçtikçe daha az düşünsem bile, o bahar sabahının tüm ayrıntılarını bir fotoğraf netliğinde hatırlıyordum. Ne yapabileceğim bir şey ne de anlatabileceğim kimsem vardı. Ben de olanları kendime saklayıp hayatıma devam etmeye çalışmıştım. Derslerimin çok yoğun olması, acıyı bloke etmemde faydalı olmuştu. Yine de, yıllardır aklımın bir köşesinde yer etmişti. İşin tuhafı, Jimmy son zamanlarda, neredeyse

takıntılı bir şekilde aklıma düşmüştü ve şimdi de olmadık bir yerde karşıma çıkmıştı. Üstelik refahın ve saygınlığın somut bir örneği olarak. Küçük, acı bir kahkaha attım. Kuzey Londra'nın gri evlerinin arasından geçerken ne iş yaptığını merak ettim. Hileli hurdalı işler olduğuna kanaat getirdim. Aksi hâlde nasıl bu kadar zengin olabilirdi ki? Karısını düşündüm ve merak ettim. Acaba bir zamanlar yaptığı... İkimizin yaptığı o korkunç şeyi karısına itiraf etmiş miydi?

Mewa'a geri döndüğümde Herman beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Tazılarınkine benzeyen kuyruğunu sallamasından ve gözlerinin endişeli bakmamasından anlayabiliyordum bunu. Küçük, sivri suratı, boş vitese takılmış gibi görünüyordu. Onu yürüyüşe çıkardım. Dışarıda yürür ve diğer köpek sahipleriyle her zaman olduğu gibi karşılıklı ütifatlar paylaşırken -"Aaa, bakın sosis köpek!", "Ay, ne tatlı şey", "Almanca anlıyor mu?"- ne yapacağıma karar verdim. Caroline'ı arayacak ve ona üzgün olduğumu ancak şölene katılamayacağımı söyleyecektim. Kadını hayal kırıklığına uğratmak hiç boşuma gitmiyordu; ondan hoşlanmıştım. Ama oraya gidebilmemin imkânı yoktu. Ön kapıyı açtım. Aklıma gelen üç bahaneden -annem hastalandı/köpeğim hastalandı/arabam bozuldu- hangisini kullansam diye düşünürken telesekreterin ışığının yanıp söndüğünü gördüm. "Oynat" tuşuna bastım.

"Üç. Yeni. Mesajınız. Var," dedi mekanik bir kadın sesi. "İlk mesaj. Bugün. Saat on altı kırk beş."

"Merhaba, tatlım!" Arayan annemdi. "Seni duymak için aramıştım. Geri arama çünkü oğlanlar başımda. Ben tekrar ararım seni." Çır diye kapanma sesi geldi, sonra makine vırrr sesi çıkararak ileri sardı. "Merhaba, Miranda!" Kalbim sıkıştı. "Caroline ben. Köpek şovunda bize yardım edeceğin için tek-

tar teşekkür etmek istedim. Hayatımı kurtardın. Ama bir şey daha söylemek istiyorum sana. İki arkadaşıma jüride senin de olacağını söyledim, ikisi de *Hayvanları Çözenler* programından tanıyorlarmış seni. Yani, bu kadar alçakgönüllü olmana gerek yok. Sen de meşhur sayılırsın. Neyse, hepimiz cumartesi günü seni burada görmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz. Şimdilik hoşça kal!" Çık. *Kahretsin.*

"Merhaba, Bayan Sweet," dedi bir erkek sesi. "Ben Dedektif Çavuş Cooper." Dedektif mi? Bir anda, muazzam bir paniğe kapıldım, bütün damarlarıma adrenalin pompalandı, sonra adamın kim olduğunu hatırlayıp sakinleştim. "Size şu bahsettiğim formları göndereceğimizi söylemek için aradım. Gecikme için özür dilerim. Hafta sonuna kadar elinize geçer." Ah, tamam şu formlar. Tamamen aklımdan çıkmış.

"Bu kadarı da fazla," diye mırıldandım Herman'a. Arka kapıyı açtım ve akşam güneşinin mutfağa dolmasını izledim. "Yeterince sıkıntım yokmuş gibi." Oturdum ve kendimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım. Kahırgalarımın sancımasından başka bir işe yaramadı. Sonra bilgisayarımın başına gittim ve sabırsızca internete bağlanmayı bekledim. Google açılınca, "James Mulholland" yazıp aratırım. Ekranda bir yığın, alakalı madde belirdi.

"James Mulholland'ın sitesine hoş geldiniz," diye okudum. "James Mulholland, Mayıs 1997'den beri Billington milletvekilidir..." Yüce Tanrım! Milletvekili olmuş. Yıldırım çarpmışa döndüm. Sayfanın tepesini okudum: "Bağlantılar | Billington İçin Verdiğim Mücadele | Billington Emek Partisi | Haberler | James Mulholland 1965'te doğmuş ve Peterborough'daki Walton Meslek Okulu'nda eğitim görmüştür..."

Okurken kalbim güm güm atıyordu. Gülümseyen bir fotoğrafını gördüm. "James Mulholland hakkında son haberleri öğrenmek için tıklayın." Tekrar tıkladım.

"James Mulholland 1997'den beri Billington milletvekilidir. 1997-2001 yılları arasında, Parlamento'da Eğitim ve İstihdam Komitesi ile Sosyal Güvenlik Komitesi'nde yer almıştır. Şu anda Eğitimden Sorumlu Devlet Bakanı Yardımcısı (Ömür Boyu Öğrenim) görevini ifa etmektedir."

Vay canına, bakan yardımcısı olmuş! Gözlerimle sayfayı altına kadar taradım. "James, politikaya atılmadan önce, yerel bir radyo yapımcılığı ve muhabirlik yapmıştır..." Demek, önceki işi buydu. "Peterborough'daki Walton Meslek Okulu'nu bitirdikten sonra Sussex Üniversitesi'nde Biyokimya alanında lisans eğitimini tamamlamıştır. James, normal hayatında, Hertfordshire kırsalında yürüyüş yapmaktan ve evinde eşi Caroline ve üç köpeğiyle vakit geçirmekten hoşlanmaktadır."

Peki, o muhteşem ev nereden gelmişti? Sonuçta, eskiden gazetecilik yapmıştı; bankerlik değil. Milletvekili maaşları da o kadar dolgun olmaz. Diğer sayfalara göz attım -çocukluğu kampanya saçmalıklarıyla doluydu- sonra *Guardian Unlimited* sitesine tıkladım. Birisi, adını belirtmeden, kısa bir biyografi hazırlamış ve başlığına da *Sahtekarın Sesi* yazmıştı. Pek onurlandırıcı bir yazı olmasa gerekti.

"Bir sigorta acentesinin oğlu... Gençlik yıllarına bakıldığında, ileridekî ruckusuna dair bir ipucu görülmüyor... Peterborough'daki Walton Meslek Okulu... Sussex Üniversitesi... 1987'de Radyo York'a katıldı... 1983'te Jack Straw ile röportaj yaptı... Çok etkilenen Straw tarafından, kendisinin parlamento araştırmacısı olması teklif edildi... Kısa sürede yükseldi... Oturu yedi yapmış ve yükselmeye devam edi-

yor... Yakışıklı, cazibeli, iletişim becerileri yüksek... Aşırı soldan merkez sağa olan yolculuğu... 1995'te Alan Milburn'ün basın sözcülüğünü yaptıktan sonra Lancashire'daki Billington milletvekilliğine seçildi. 2000'de Horbury'lerin servetinin varisi Saygıdeğer Caroline Horbury ile evlendi..." *A-ha.* "Sık sık kasabadaki geniş arazilerinde eğlenceler düzenliyor... Billington'da gösterişli bir müstakil ev, Westminster'da şık bir apartman dairesi... Karısının parasını kendi amaçları uğruna kullanıyor."

Little Gately Maliklanesi'ni de açıklardı bu. Adam para kazanmamıştı; parayla evlenmişti. Çok mantıklıydı. Aşırı soldan merkez sağa yolculuk hikâyesine de uyuyordu. Bildiğim Jimmy'yi hatırladım yine ve bugün karşılaştığım güç ve zenginlik timsali kibar beyefendiyle onu bağdaştırmaya çalıştım. Onu ne kadar karizmatik ve ironik bir şekilde peensip sahibi bulduğunu hatırladım. Beni ona çeken de buydu. İnançlarına tutkuyla sarılmıştı. *Ne kadar da yanılmışım,* diye düşündüm acıyla. Kerizlikte üstüme yok. Ben on altı yaşımdaydım, o ise benden beş yaş büyüktü ve ben naiflik etmiştim. Acaba, yaptığı o korkunç şey vicdanını azıcık da olsa sızlatıyor mu, merak ediyordum. Soruşturmadan kaçmayı başarmasının bedeli bilincindeydim. Çünkü tutuklanmış olsaydı, benim de adımı verirdi. O berbat mart sabahında, onun dairesinde dikilmiş, yorgunluktan bütün yolu koşmuştum ve şoktan dolayı kesik nefesler alırken dediklerini hatırladım.

"Şimdi... öğrendim," demiştim nefes nefese. "Şimdi öğrendim." Öfkeden suratım çarpılmıştı. "Otobüs durağında birileri konuşuyordu. Nasıl yapabildin?" diye ciyaklarken boğazım acımıştı. "Nasıl yapabildin? Seni... Seni... ikiyüzlü." Gözyaşlarına boğulmuştum.

Kollarını kavuşturmuş, sonra da dönüp pencereden aşağıdaki sokağı seyre koyulmuştu. Çenesindeki bir kasın gerilip esnediğini gördüm. "Yerinde olsam sessiz kalırdım," demişti.

Soğukkanlılığı karşısında hayrete düşmüştüm. "Sessiz mi kalayım?" Ağlamaktan gözlerim acımıştı. "Hayır, sessiz falan kalmayacağım! Herkese yaptıklarını anlatacağım!"

Dönüp yüzüme bakmıştı. "Hayır, Miranda. Kendi yaptıklarını. Sonuçta hepsi senin suçundu, değil mi?" demişti kısık sesle.

"Hayır. Hiç de bile. Çünkü benim haberim bile yoktu."

Miskince gülümsedi. "Polis böyle bir ayrıntıyla ilgilenmez bile. Zaten, numaranı almışlardı, değil mi? Birkaç ay önce kasaba yaptığın o ziyaretlerden sonra. Bir de şu kürk mağazasında yaşadığın küçük macera var. Sana inanmazlar." Midem *bulanmaya başlamıştı. "Her hâlükârda," diye devam etmişti* yumuşak bir sesle, "eğer ismimi ötersen, senin de başından *beri bildiğini* söylerim. Beraber yaptığımızı söylerim. Yani, sana tavsiyem, ikimizin de iyiliği için o güzel ağzını kapalı tutman. Tabii, Holloway'e gitmek istemiyorsan."

Sanki buz dolu bir küvete batıyor gibi hissettiğim o anda, dehşet verici bir netlikle, haklı olduğunu görmüştüm. O yüzden, yazıklar olsun ki -on altı yıl boyunca- sessiz kaldım ve onu da bir daha görmedim. Ta ki bugüne kadar.

Yanımda minik bir *silindir misdet* gibi uzanan Herman ile *birlikte* bir saat kadar yatakta öylece yatarak tavan penceresinden *mavi akşam göğünün önce pembeye, sonra da leylak* rengine dönmesini izledim. Gökyüzü çivit mavisi renge kavuştuğunda kafamda bir plan oluşmaya başladı. Cumartesi günü Uttle Gately'ye gidecek ve Jimmy ile tek başıma ko-

* Londra'da genç ve yetişkin kadın suçluların emniyet altında tutulduğu ünlü hapishane. Ç. N

nuşmak için fırsat kollayacaktım. Onunla sessizce yüzleşecek; beni tanıdığını itiraf ettirecek; ve korkunç bir şey yaptığını -en sonunda- kabul ettirecektim. Ve yaptıkları için özür dilettirecektim. Çünkü o genç hâlimde bana büyük acılar çektirmişti. *Kim bilir, başka ne fiziksel acılara yol açmıştır,* diye düşündüm içim sızlayarak. Araştırıp öğrenecek cesareti hiç bulamamıştım kendimde. Böylece Alexander yavaşça düşüncelerimden silinirken uykuya daldım ve rüyamda bir yangın gördüm.

Üçüncü Bölüm

Ertesi günkü randevum, Lily Jago ve Shih-tzu cinsi köpeği Jennifer Aniston ileydi. E-postayı tekrar okudum. *"Bir süredir işe yanımda getirmeme izin verilmiyor... Bariz bir şekilde sinir krizi geçiriyor... Evi kana kana kusuruyor... Başa çıkamıyorum... Yardım edin!!!"* Okuduğum kadarıyla düpedüz bir aynılık kaygısı vakası yaşanıyordu. Randevum saat dört buçuktaydı. Son yirmi dört saattir beni felç eden olumsuz düşünceleri bir kenara itip kendimi çalışmaya zorladım. Sabah olunca çevredeki veterinerlere gönderilecek bir broşür hazırladım. Ayrıca *Camden New Journal* gazetesini arayıp hakkımda kısa bir makale yayımlamakla ilgilenirler mi diye sordum. Müşterileri muayenehaneme çekecek her şeye razıydım. Green'lere göndermek üzere, İrlanda setterleri ile ilgili rakip raporumu yazdıktan sonra *Hayvanları Çözenler* programından Claire aradı. Çekim programını belirlemek ve *TV Life!* dergisinde yeni sezonumuzla ilgili güzel bir yazı çıkacağını söylemek için aramış. Hemen markete gidip dergiyi aldım. Programın sunucusu Kate Laurie'nin, yanında bir Shetland midillisi ile fotoğrafı vardı. Benim de küçük bir resmimi basmışlardı.

Başlıkta, *Hayvanlarımızı seviyoruz. Peki onları deli ediyor muyuz?* diye soruyordu. Hayvanları Çözenler'in *yeni sezonunda, Kate Laurie, hayvan psikiyatristimiz Miranda Sweet'in de yardımıyla işte bu soruya yanıt arıyor.*

Programa beş yıldız verilmiş ve *mutlaka izlenmeli* diye not düşülmüştü. Memnun oldum ve bir o kadar da rahatladım. Derginin sayfalarını boş boş çevirirken Alexander'ın yüzünü görüverdim. Sekizinci sayfada, yıldızı parlayanlar köşesinde yer alıyordu. On sekizinci yüzyıl bahriyeli üniformasıyla çekilen fotoğrafta öyle yakışıklı çıkmıştı ki insanın nefesi kesiliyordu.

Alexander Darke, macera dolu bir dram dizisi olan Land Ahoy! *ile ekranlarınızda,* diye bildiriyordu başlıkta. Bir cam kırığı geldi, kalbime saplandı.

Alexander Darke, eski usul cazibenin ve nezaketin insanı ayartan bir karışımına sahip, diye başlıyordu haber. *Röportaj vermeye alışkın olmadığından, sorulan soruları kibarca kendi sorularıyla karşılık veriyor. Ancak, kendisinin büyük bir tevazu ile belirttiği üzere, on iki yıl boyunca havanda su dövdükten sonra, artık medya ışıklarına alışması gerekecek.* Land Ahoy! *onu bir yıldız yapacak.*

Haberi yapan kişinin Alexander'ı beğendiği çok belliydi. Kadın, Alexander'ın Byron kahramanlarına ya da Richard Chamberlain'in atletik *yapılı* gençliğine benzeyen tipine methiyeler düzüyordu. Kalbime keskin bir cam daha saplandı. *Bu müthiş sürpriz at* cesur fakat duygusuz denizci rolünde çok etkileyici görünüyor.* Eh, şu sürpriz at kısmı kesinlikle doğruydu.

---

* Yazar burada, *pantolon kuşatmayan bekâretsiz*e, *sürpriz at* takılmasına gelen *Dark Horse* deyimini, karakterin soyadı olan Darke ile kullanarak kelime oyunu yapıyor. Ç. N

Land Ahoy! *dizisinin kadın başrol oyuncusu ile, kısa süre önce büyük başarı gösteren* Reality Cheque *isimli romantik komedi filminde oynayan 25 yaşındaki Tilly Bishop.*

Midem bulanmaya başladı.

Saat üç olmuştu bile. Herman'ın mamasını sayunu ayarlayıp metroya doğru yürümeye koyuldum. Önce Embankment'a giden bir trene, sonra da Sloane Meydanı'na gidene bindim ve indikten sonra King's Caddesi'nden aşağı doğru kaptırdım. Daisy beni Lily Jago hakkında uyarmış, "Kadın tam bir drama kraliçesi," demişti. Lily'nin fanatik bir hayvansever olduğunu biliyordum. Zira, yakın zamanda Koreli bir kızı, köpeklerin yendiği bir ülkeden gelmesi sebebiyle işe almamış ve bu yüzden başı belaya girmişti. Lily mahkemeye çıkarılmış, *Moi!* dergisinin yayımcılarına ceza kesilmiş ve olay tüm basına sızmıştı. Kadının işini kaybetmemesinin tek sebebi, derginin satışlarını geçen sene yüzde elli altı oranında artırmış olmasıydı.

Glebe Place'deki dairesinin ön kapısını açarken, "Tanrı'ya şükür, geldin," dedi nefes vererek. Saçında kuş tüyleri vardı. "*Burası cehennem yeri gibi.*" İçeri girdim ve yerde, koridordan salona kadar giden kuş tüylerini gördüm. "Küçük canavarın yaptığını bir bak!" Shih-tzu, kanepenin üstünde, içi boşaltılmış iki minderin yanında oturuyor; pörtlek gözlerinden kırgınlık ve üzüntü okunuyordu.

"On dakika önce geldim ve bu... bu harabeyle karşılaştım!" dedi Lily suçlayarak. Burası aslında harabe falan değildi. Köpeklerin duvar kâğıtlarını parçaladıkları evler görmüştüm. "Küçük Vandal! Ne yapacağımı bilmiyorum!"

Lily'yi sakinleştirdim ve problemlerin ne zaman başladığını sordum.

"Bir ay önce. *Moi!* dergisi el değiştirdi," diye açıklamaya girişti. Titreyen elleriyle ince uzun bir puro yaktı. "Derginin yeni sahibi, hayvanlarımızı yanımızda getirmemize izin vermiyor. Japon balığına bile izin yok," dedi sinirlenerek. Başını geriye attı ve zarif burnundan iki ayrı mavi duman süzüldü. "Yani artık Jennifer'ı evde bırakmaktan başka çarem yok. Ama evde durmaya hiç alışık değil. İki senedir hep benimle işe gelmişti. Hatta bir süreliğine kendi köşesini bile düzenledi."

"Öyle mi?"

"Ever, köpek güzelliği ile ilgili bir köşesi vardı. Her neyse, ofis hayatını özlediği aşikâr. Sanırım bu yüzden böyle canavarlaşı."

"Tek sebebin o olduğunu sanmıyorum."

"Bence, benden hıncını çıkarmaya çalışıyor," dedi. Purosundan bir nefes daha çekerken gözleri kısıldı. "Onu evde tek başına bıraktığım için."

İçimi çektim. Maalesef bu yanılgıya sık rastlanırdı. "Bayan Jago," diye söze girdim ihtiyatlı bir şekilde.

Elini zarifçe bana doğru salladı. "Lily de lütfen."

"Lily," diyerek tekrar söze girişim. "Sizi temin ederim ki köpekler *intikam* gibi soyut bir bağlamı zihinlerinde oluşturabilecek yetide değillerdir. Sizinki klasik bir ayrılık kaygısı bozukluğu. Ofisi özlemiyor ya da öç almaya falan çalışmıyor. Sadece, yalnız kalmaktan dolayı korkunç stresse giriyor."

"Şey, öğlenleri köpek gezdirici geliyor. Sırf işini gördürüp bırakmıyor ama. Bir süre dolaştırıyor."

"Hmmmm, anlıyorum. Ama onun dışında, ne kadar, aralıksız üç dört saat mi yalnız kalıyor?" Lily suçluluk duygusuyla başını salladı. "Epey uzun bir zaman ediyor."

"Başka sansım yok ki!"

Ayağa kalkıtım. Lily, kalktığımı görünce paniğe kapıldı. "Gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, gitmiyorum. Evden ayrılırkenki rutininizi göstermenizi istiyorum. Sanki şimdi sabahmış da işe gidiyormuşsunuz gibi davranın."

"Rol mü yapayım, yani?"

"Evet, tüm yapıklarınızı gösterin. Mantonuzu giyin, çantanızı alın, Jennifer'a veda edin, kapıyı kilitleyin. Lütfen, mümkün mertebe gerçekçi olsun ve ben burada yokmuşum gibi yapın."

Şüpheci bir bakış attı. "Pe-ki."

Lily'nin peşinden, ışıl ışıl çelikler ve siyah granitlerle dolu mutfağına girtim. Lily, Jennifer'ın mama kâsesine -porselene benziyordu- köpek bisküvisi koydu. Sonra, Jennifer peşinden krem rengi halı kaplı koridor boyunca peşinden homurdanarak koştururken çantasını ve ceketini aldı. Endişeye kapılan Jennifer'ın vücudu kaskatı kesildi.

"Ta-mam, tat-lım," dedi Lily şarkı söyler gibi. "Annenin işe gitme vakti geldi." Jennifer sızlanmaya başladı. "Hayır, şekerparem, ağlama. Annen işe gitsin ki sana bir sürü eldiler alsın. Hani şu istediğin Gucci tasma vardı, hatırladın mı? Theo Fennel gümüş kâse vardı bir de. Hadi ben şimdi gideceğim..." Jennifer, Lily'nin ayaklarının dibinde sızlanıyor, kesik kesik nefesler alıyordu. "Sonra hemen döneceğim."

Lily ile ben kapıdan dışarı geri geri çıkarken Jennifer avaz avaz ulumaya başladı. Lily kapıyı kilitledi, eğildi ve kapının üstündeki posta aralığından içeri seslendi. "Hoşça kal, canımın içi. Hoşça kal aşkım." Sonra doğruldu. Suratı boş bir çerez paşeti gibi buruş buruş olmuştu bir anda. "Ay hiç da-

yanamıyorum." Tekrar kapıyı açtı, Jennifer'ı kucağına aldı ve köpeğin yassı yüzünü öpücüklere boğdu. "Uslu bir kız ol, Jennifer. Anneni üzme, tamam mı?"

Sonra Jennifer'ı yere bıraktı ve tekrar çıktı. İçeriden öfkeli bir uğultu koptu.

"Yani her sabahınız böyle mi geçiyor?"

"Evet."

"Şimdi de eve nasıl geldiğinizi gösterir misiniz?"

"Peki." Lily kapıyı açtı ve iki kolu havada içeri daldı.

"Tatlım, ben geldim! Annesi gelmiş kızımın!" Jennifer, kafası karıştığı belli olsa da, kendinden geçmişçesine hırıltılar çıkardı. Lily, eğilip köpeği kucağına alırken, "Beni özledin mi, hayatım?" dedi cıvıl cıvıl bir sesle. "Özledin mi beni? Ay, ben de seni çok özledim. Minik bebeğimi çok seviyorum ben. Onu bırakıp gitmeyi hiç sevmiyorum. Sever miyim hiç? Yok, yok, yok, hiç sevmiyorum."

Köpeği yere bıraktı.

"İşte böyle," dedi.

"Hmmmm."

Oturma odasına dönünce nerede hata yaptığını anlatmaya koyuldum. Lily evden giderken ve eve dönerken öyle bir olay yaratıyordu ki Jennifer'ı da çılgın bir havaya sokuyordu. "Biraz daha sakin olmalısınız," dedim ona tavsiye olarak. "Bu kadar üstüne düşmeyin. Sabahları kapıdan çıktıktan sonra tekrar giyerek ayrılığı uzatıyor, olduğundan daha travmatik bir hâle sokuyorsunuz. Lily'nin korkunç tepkisinin sebebi bu." Ona, evden gidiş rutinlerini değiştirmesini, köpeği beklenmedik başka zamanlarda da tek başına bırakmasını öğütledim. "Ona hiç söylemeden çıkıverin evden," dedim.

"Hiç söylemeden mi?" diye sordu kuşkulu bir ifadeyle.

"Evet, sonra da bir şey olmamış gibi geri dönün. Bu sayede gidip gelmelerinize alışacak ve paniğe kapılmayacaktır; böylece yıkıcı bir tutum da sergilemeyecektir. Akşamları eve döndüğünüzde ona tabii ki sıcak davranın ama hezeyana kapılmadan. Sonuçta alt üstü işten dönüyorsunuz, dünya seyahatinden değil. Olayı çok abartmış olduğunuz için köpekte aşırı derecede stres yaratmış oluyorsunuz."

"Ya?" dedi Lily yavaşça. "Doğru."

Üstündeki davetiyeler yüzünden bembeyaz görünen şöminenin rafına göz attım.

"Geceleri yalnız bırakıyor musunuz onu? Partilere falan gittiğinizde, mesela."

"Hayır, hep yanımda götürürüm."

"Demek öyle." Bir davetiye alıp uzattım. Fransa Büyükelçiliği'ndeki bir resepsiyon içindi. Sol üst köşede, "Bayan Lily Jago ve Bayan Jennifer Aniston" yazıyordu.

"Jennifer muazzam derecede popüler," dedi Lily gururla. "Her yere beraber gideriz. Onu. The Ivy'ye bile alıyorlar. O kadarını Geri Halliwell'in Shih-tzu'su bile beceremedi."

"Yani, şimdiye kadar gece veya gündüz gerçek anlamda hiç yalnız kalmadı?"

"Hayır, hiç kalmadı."

"O takdirde," dedim, "sine başka bir önerim olacak. Tavsiyelerime uyduğunuz takdirde, Jennifer'ın tek başına kalmaya gitgide daha çok alışmasını sağlayabilirsiniz. Ancak köpeğinizin aşırı bağımlılık problemini -aslında bu ikinizde de var- göz önüne alınca, alışması uzun bir zaman alacaktır. Kanımca, ona arkadaşlık etmesi için yavru bir köpek almanız daha iyi bir çözüm."

Lily delirmişim gibi suratıma baktı. "Yavru bir köpek mi?" dedi. "Yani başka bir *köpek* daha mı?" Başımı salladım. "Bir *Jennifer* daha." Başımı tekrar salladım. Kadının yüzünde bir anda güller açtı. "Ne *parlak* bir fikir. Ne dersin, tatlım?" dedi köpeğini kucağına alırken. Jennifer'ın yerlere kadar uzanan sarı tüylerindeki elmalı saç tokasını düzeltti. "Beraber *oynamak* için sevimli bir yavru köpek ister misin?" diye sordu homurtulu bir sesle. "Küçük bir arkadaş? İstersin ha? *Evet* diyor!" diye bilgilendirdi beni sevinçle. "Annen sana bulacak bir arkadaş. Süper bir fikir oldu bu," dedi. "Şahane. Hiç aklıma gelmemişti. Sen bir dâhisin, Miranda. Hatta öyle bir dâhisin ki, seni *Moi!* dergisine çıkaracağım."

"Ya?"

"Çıkaracağım," dedi. "Seninle röportaj yapması için iyi bir muhabirimi. India Carr'ı göndereceğim. Kartın var mıydı bende? Hah, varmış! Bir de fotoğrafçı gönderirim şöyle güzel fotoğraflarını çekiverecektir. Ne desek adına: Çılgın HavHav? Yok, olmadı. Bayan Davranış? İşte bu! Bayan Davranış. Ne dersin buna?"

Lily'nin aslında benimle röportaj falan yapmayacağını, sadece beyecandan öyle dediğini biliyordum. Ancak ofisime geri döndüğümde *Camden New Journal*'dan "Evet, sizinle röportaj yapmak isteriz," diyen bir mesaj beni bekliyordu. Bu duruma çok memnun olmuştum. Yerel çevrede tanınmak işime gelirdi.

Ertesi sabah, röportaj için gelen Tim, çantasından defterini çıkarırken, ona makalenin ne uzunlukta olacağını sordum. Tim, on sekizinde gösteriyordu ama büyük ihtimalle yirmi beşindeydi.

"Yaklaşık bin kelime. o da bir sayfa eder. Eğlenceli bir yazı olmasını planlıyorum. Konuya, musyenchanenizin açılmasıyla girmeyi düşünüyorum -Primrose Hill'e hayvan psikiyatristi geldi- araya *Hayvanları Çözenler* programını da sıkıştırırım."

"Yavru köpek partilerimden de bahseder misiniz?"

Kahkaha attı. "Olur da, o ne? Köpeğim yok da benim."

"Köpekler için anaokulu gibi bir şey," diye açıkladım. "Küçük köpeklerin sosyalleşmeleri çok önemli. Böylece yetişkin hayatlarında davranış bozuklukları yaşamıyorlar."

Kaleminin kapağını çıkarırken, "İyimiş," dedi. "Yavru köpek... partileri," diye mırıldandı defterine not alırken. Düz bir ifadeyle, "Sadece davetliler mi gelebiliyor?" diye sordu.

"Sayılır," dedim. "Anne babalarının kavi emmesi gerekiyor."

"*Davetiyelerde LCV istenmiyor* yani. Peki herkes kendi içkisini mi getiriyor?"

"Hayır," dedim gülümseyerek.

"Kıyafet şartı var mı?"

"Serbest ama tasmalar takılı olacak."

"Yer ve zaman?"

"Her çarşamba akşamı, saat yedide, burada. K.B, Azanti yedi kilo."

"Köpek başına mı demek o?"

"Doğru. Dokuza kadar sürüyor. Gelecek haftaya başlıyoruz partilere ve hâlâ birkaç kişilik yerim var." Kâh el yazısıyla kâh dizıyazıyla dediklerimi not alan eli kâğıdın üstünden uçar gibi hareket etti. "Birkaç... kişilik... yer. Harika." Sonra kişisel geçmişimle ilgili sorular sordu. Ben de ona kısaca, Brighton'daki çocukluğumu, Bristol'da geçen beş yılımı ve neden veterinerliği bıraktığımı anlattım.

"Ancak, tek sebebi stres değildi. Veterinerlik, hayvanın sadece küçük bir kısmını iyileştirmek demek. İlaç verir, ameliyat eder ya da kırık kemikleri alçıya alırsınız. Fakat davranış bilimci olunca hayvanın üstünde bir bütün olarak çalışıyorsunuz. Bu da epey ilgimi çekti; çünkü hayvanların zihinlerinin derinliklerini kavramaya yeteniyorsunuz."

"Peki, Jung'cu musunuz, Freud'cu mu?"

Güldüm. "Hiçbiri."

"Cidden," dedi, "hayvanların gerçekten de psikiyatristlere ihtiyaçları var mı? Yoksa bu sadece aşırı hoşgörülü sahipler arasındaki yeni bir heves mi? Yani, mesela İran kedine aromaterapi yaptırma ya da köpeğinin kafesini feng-shui'ye uyumlu hâle getirmek gibi."

"Doğru diyorsunuz, hayvanlar için davranış bilimi yepyeni bir saha," diye yanıtladım. "Ancak geçici bir şey değil bu; kalıcı. Hayvanların iç dünyaları hakkında daha çok bilgi sahibi olmamız onların da dengeli olmasını sağlayacaktır. Mutlu oldukları için yaramazlık etmeyecek ya da uygunsuz davranışlarda bulunmayacaklardır. Hayvanın mutlu olmasını sağlayacak olan da anlaşılmaları." Sonra ona Herman'ı nasıl aldığımın hikâyesini anlattım. "Batı'da genç köpek ölümlerinin ana sebebinin kazalar veya hastalıklar olmadığını biliyor muydunuz?" diye devam ettim. "Ana sebep, davranış problemleri yüzünden uyutulmaları. Bu durumu çok üzücü buluyorum. Zira, insanlar hayvanlarının davranışlarının arkasındaki nedenleri bilselerdi, sorunların birçoğu önlenebilirdi."

"En çok ne tür sorunlarla karşılaşıyorsunuz?"

"Saldırganlık, ayrılık kaygısı, korkular ve fobiler, takıntılı davranışlar, ilgi arsızlığı..."

"Peki ya hayvanlarda?"

Kahkaha attım. "Aslında tam yerine parmak bastınız. Çünkü, çoğunlukla davranışını değiştirmesi gereken hayvan değil insan oluyor. Gerçi insanlar bunu duymaktan hiç hoşlanmıyorlar."

"Peki, hep bir *hayvanları çözen* miydiniz?" dedi gülümseyerek.

Omuzlarımı silktim. "Şey, evet. Sanırım öyleydim."

"Neden?"

"Neden mi? Şey, bilmem ki. Yani, birçok insan hayvanları sever ve ilginç bulur. Ben de onlardan biriyim, herhâlde." Tim'in cep telefonu çalmaya başladı, açmak için dışarı çıktı. O sırada, tüm gerçeğin bu olmadığını fark ettim. Sanırım, hayvanlarla ilgilenmemin asıl sebebi aklımı annemle babamın kavgalarından başka bir şeye vermekti. O kadar çok kavga ediyorlardı ki stresten uzaklaşabilmek için kendime bir hayvan koleksiyonu kurmuşum. Sokaktan bulduğum üç renkli kedim Misty. Ping ve Pong adlarında iki tavşan ve Pandora adında bir kobayım oldu. Sonra bir hamsterım ve iki tane de Hint gerbilim vardı. Gerbiller sürekli üürüyorlar ve dehşet verici bir şekilde kendi yavrularını yiyorlardı. Komşunun kurtbağrı bitkileriyle beslediğim otuz adet sopa çekirgeyle beraber, hayata döndürdüğüm sayısız yavru kuş olmuştu. Bir keresinde saydığıma göre, evimizde, insanlarınkilerle beraber toplamda 207 bacak vardı.

Annemle babam rakımlı olduğumu düşünmelerine rağmen bana müdahale etmediler. Bazen her ikisi de ayrı ayrı konuşup beni kendinden yana çekmeye çalışırdı. Babam hüzünlü bir sesle, başını iki yana sallayarak, "Annen..." diye lafa girer; annem ise, "Baban..." diye cümleye başlar,

burnundan soluyarak devam ederdi. Fakat ben bilmek istemiyordum. Geceleri gözlerim açık, vücudum kaskatı kesilmiş şekilde yatar, aşağıdan gelen bağırışlarını dinlerdim. Şikâyetleri her zaman aynı konu hakkındaydı. Babamın büyük bir turkuyla bağlı olduğu, annemin ise nefret ettiği bir spor dalı olan golf. Babam, evlendikten çok kısa bir süre sonra golfe başlamış ve üç yıl içinde son derece iyi bir oyuncu olmuştu. Profesyonel olması için teşvik edenler bile vardı ancak annem bu fikri duymak dahi istemiyordu. Babamın muhasebeci olarak kalması gerektiğini söylüyordu. Fakat babam bir türlü ikna olmuyordu. Sonunda ayrıldılar. Boşanmalarının üstünden daha bir sene geçmeden annem bir peyzaj mimarıyla evlendi ve çok kısa süre içinde üç çocuk sahibi oldu.

Sanırım, işleri ciddiye almam da o günlere denk düşer. Çünkü hayatım istikrarsız gidiyordu. Başka çocuklar gibi esrar içmiyor ya da hap kullanmıyordum; kaşımı deldirip saçımı boyamıyordum. Bunların yerine, kafamı hayvan meselelerine takmıştım. Neredeyse veganlık derecesinde vejetaryen oldum -annem bu işe çıldırdı- sonra da bulduğum bütün hayvan hakları derneklerine katıldım. Canlı hayvan nakliyesi protestolarına ve avcılık karşıtı gösterilere gitmek için derslerimi ektim. *Jimmy* ile tanışmam da böyle oldu. Dondurucu bir aralık ayının cumartesi gününde av yapılan alanın kenarındaki çitlerin yanında dikiliyordum. Bir şeyler fırlatmaktan hoşlanmıyordum; zira, hem hoş bir şey değildi hem de atlara zarar verebilirdim. O yüzden, elimde, üstünde, "Avlanmak Derhâl Yasaklansın!" yazan bir poster tutmakla yetindim. O sırada yakışıklı bir adam çıkageldi. Kıvırcık sarı saçları ve açık renkli sakalı ile aynı Melek Cebrail'e benziyor-

du. Kısık sesle tezahürat yapmaya başladı: "Sivil haklara, kan bulaştırma! Sivil haklara, kan bulaştırma!" Sesi yükselmeye başladı ve sonra ona katılmamız için eliyle işaret etti. Biz de katıldık.

"Sivil haklara, kan bulaştırma! Sivil haklara, kan bulaştırma!" Artık bize doğru kollarını sallıyordu. Âdeta Beethoven'ın dokuzuncu senfonisini yönetiyor gibiydi.

"SİVİL HAKLARA KAN BULAŞTIRMA! SİVİL HAKLARA KAN BULAŞTIRMA!"

O zamanlar on altı yaşındaydım, Jimmy ise yirmi bir yaşındaydı. Büyüsüne kapılmam için beş dakika yetmişti.

Tim geri döndü ve telefonunu par diye kapadı.

"Kusura bakma, editörüm aradı da. Nerede kalmıştık? Hah, tamam..." Notlarına göz attı. "Evli misin, bekâr mı?" diye sordu.

"Ben... bekârım." Alexander'ın ismini anmaması için dua ettim ama nereden bilecekti ki zaten?

"Peki, sormamda sakınca yoksa, kaç yaşındasın?"

"Sakıncası yok tabii. Otuz iki yaşındayım."

"Ve son olarak, herkese sorduğum komik bir soru. En gizli, en karanlık sırrın nedir?"

"En gizli, en karanlık sırrım mı?"

"Evet. Hemen şoka girme öyle. Ciddiyete gerek yok."

"Ah." Bir an için tüm dengemi yitirmeme neden oldu. "Şey..." Ona gerçeği söylesem dehşete düşerdi. "Benim... Barry Manilow'a karşı birazcık zaafım var." demeyi başardım sonunda.

"Barry... Manilow," diye mırıldandı yazarken. "Süper oldu." Sonra, yeterince malzeme topladığını, bir de fotoğraf çektikten sonra artık gidebileceğini söyledi.

Sırt çantasından fotoğraf makinesini çıkarırken, "Ne zaman yayınlanır?" diye sordum.

"Yarın."

"Ne çabuk?"

"Son dakikada bir reklam geri çekildiği için doldurmamız gereken bir sayfa çıktı. O yüzden bu yazıyı ikiye kadar yetiştirmeliyim. Bugün tüm fotoğrafçılar meşgul olduğundan hızlıca dijital bir pozunu çekeceğim. Şöyle kapının orada, kucağında köpeğinle, tabelayı da arkana alıp durabilir misin?" Dışarı çıktık. Herman'ı kucağıma aldım ve Tim'e hafifçe gözlerimi kısarak gülümsedim.

Birden makineyi indirdi. "Umarım söylememe bozulmazsın ama sol gözünün altında hafif bir morluk var."

"Öyle mi?" Kaskatı kesildim. "Ha, evet."

"Kusura bakma, resimde çıkmasını istemezsin diye düşündüm."

"Hı, yok. Yok, istemem elbet. Sıcaktan makyajım akmış olmalı," dedim. İçeri girip küçük el aynama baktım. Haklıydı. Suratımda sanki keçeli kalem akmış gibi, sınırlarında leylak rengine dönen sarımsı bir bere vardı. Dikkatsizlik etmiştim. Herhâlde fark etmeden kapatıcıyı elimde ovalamıştım. Kapatıcı kremi sürüp üstüne biraz da pudra gezdirdim.

"Evet," dedi takdir eder gibi. "Şimdi kapanmış. Kaza falan mı geçirdin?"

Kalbim sıkıştı. "Hayır... Saçma sapan bir şey işte. Lamba direğine çarptım. Karanlıkta. Yürürken hiç önlerine bakmıyor bu lambalar, değil mi?"

Kahkaha attı. "Peki, o zaman, kal öyle. Gülümsel. *Camden New Journal* için son röportajımdı bu," dedi kamerasını kaldırırken. "Yeni ufuklara yelken açıyorum."

"Öyle mi? Nereye gidiyorsun?"

"*The Independent on Sunday* gazetesine."

"Çok güzel. Hangi bölümde olacaksın?"

"Gündem. Şimdilik bir başlangıç, asıl yazmak istediğim alan politika."

"Tebrik ederim. Umarım güzel gider."

"Kim bilir, belki yollarımız gene kesişir. İyi bir dedikodu duyarsan aramaktan çekinme."

"Sağ ol," dedim. "Ararım."

Sabah, gazetesinde röportaj yayımlandıktan iki saat sonra Tim'e mütteşekkir olmak için bir sürü nedenim olmuştu. Hem tutarlı hem de nükteden bir yazı yazmakla kalmadığı gibi, sayesinde köpek partileri için altı kişi aramış ve üç yeni randevu -bir çinçila, bir muhabbet kuşu, bir de osteopat Joy'un Bengal kedisi için- almıştım. Böylece hafranın geri kalanını epey meşgul geçirdim. Daisy'yi birkaç kere aradım ama müşterilerden başını kaşıyacak vakti yoktu. Cuma günü geri aradı.

"Kusura bakma, dönemedim sana bir türlü. Çılgın bir hafta geçirdim. Eee, anlat bakalım, nasıl gidiyor?"

"Aslında, ben de epey meşguldüm. İşler toparlanmaya başladı."

Camden New Journal'da çıkan makaleyi anlatırım.

"Çok güzel. Lily Jago'yu nasıl buldun."

Hatırlayınca kıkırdadım. "Dediğin gibi, tam bir drama kraliçesi."

"Peki ya Caroline Mulholland? Aradı mı seni?"

"Evet, aradı. Evine de gittim. Hoş bir kadın."

"Anladığım kadarıyla kadın acayip zengin. Bir de şu yakışıklı milletvekili ile evlenmiş."

"E-vet," dedim. "Ayaküstü bir tanıştık. Hatta yarın da oraya gidiyorum. Köpek şovlarında jüri üyeliği yapacağım."

"Sahi mi? Nereden çıktı bu?"

Hikâyeyi anlattım.

"Trinny ve Susannah'dan çok daha iyi yaparsın sen," dedi burnunu çekerek. "Kim bilir nasıl kaba davranırlardı orada. *O Border Collie ne giydiğini sanıyor öyle?*" dedi Trinny'yi taklit ederek. "*Temizlikçiye benzemiş. Peki ya o yaşlı İngiliz çoban köpeği pembe tayın içinde sence de biraz safsirik durmamış mı, Susannah? Aynen öyle, Trinny. Kurt kocayınca köpeklere maskara olurmuş. Şuradakinin papatı da eteğine uğramamış, taşmış ayol.* Eminim sen çok daha nazik davranırsın," dedi Daisy kıkırdayarak.

"En azından deneyeceğim ama daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Yeni müşteri bile bulabilirsin orada," dedi. "Sırf bunun için bile gitmeye değer."

"Zaten gitmemin esas nedeni o," diye yalan söyledim. "Tabii, bir de iyi bir amaç uğruna olması. Ee, hafta sonu neler yapıyorsun bakalım?"

"Yarın beni çok keyifli bir gün bekliyor. Sabahtan Tyrolean Traversi yapmaya gidiyorum."

"Ne yapmaya, ne yapmaya?"

"Tyrolean Traversi yapmaya. Dağcıların yarıkları geçmek için kullandığı bir metot. Ama biz küçük bir grup olarak, Kent'teki eski bir taş ocağının tepesinde yapacağız."

"Ne kadar tepesinde?"

"Yalnızca otuz metre civarı."

"Delisin sen."

"Değilim."

"Tam bir çılgınsın, Daisy. Hep diyorum bunu."

"Ama çok eğlenceli olacak gibi duruyor. Yarıktan aşağı halatları bir makara yardımıyla sarkıtıyor, sonra da koşarak kenardan atlıyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Ama koşumuna bağlı olan halat seni tutuyor ve yere çakılmak yerine, kukla gibi aşağı yukarı zıplıyorsun. Şahane olacak."

"Düşüncesi bile midemi bulandırdı."

"Üstelik kaya inişinden daha zevkli. Çünkü boşluğa düşmenin o güzel hissiyatını sonuna kadar yaşıyorsun."

"Off."

"Sonra, cumartesi gecesi Nigel beni dışarı çıkaracakmış. *Fakat*." -dramatik bir şekilde durakladı- "*nereye* olduğunu söylemiyor. *Çok özel bir gece olacak*, diyor. Çok özelmiş," diye tekrarladı neşeyle. "Aynen böyle söyledi."

"Hmmm. Sence bir anlamı olabilir mi?"

"Şey, evet. Olabilir diye düşünüyorum. Neyse, sana şölende iyi eğlenceler dilerim," dedi şen şakrak bir sesle.

"Elimden geleni yaparım," diye yanıtladım.

Ertesi sabah, gece çok zor uyuduğum için berbat bir vaziyette kalktım. Çok tuhaf bir rüya gördüm. Rüyamda bir tiyatrodaydım -hangisi bilmiyorum ama epey büyük bir yerdi- ve perdeler yeni açılmıştı. *Oz Büyücüsü*'ndeki Dorothy rolünü oynuyor gibi bir hâlim vardı. Herman, Tom; Daisy, iyi cadı Glinda; annem ise Em Hala olmuşlar. Alexander da oyunda rol almıştı. O da Aslan'dı.

"Offf! Amma tantana çıkardın. Koca bir korkaksın sen."

"Haklısın. Korkağım ben. Hiç cesaretim yok. Kendi kendimden bile korkuyorum."

Sonra, Nigel. Tenha Adam olarak ortaya çıktı.

"Sence Büyücü ona da yardım edemez mi?"

"Etmemesi için bir neden göremiyorum. Neden sen de bizimle gelmiyorsun? Tenehe Adam'a bir kalp, Korkuluk'a da bir beyin vermesi için Oz Büyücüsü'nü görmeye gidiyoruz. Eminim sana da cesaret verebilir."

Böylece hep birlikte Büyücü'yü görmeye gittik. Büyücü'nün babam olduğunu görmek beni hayrete düşürdü. Sonra birden Aslan'ı artık Alexander'ın değil Jimmy'nin oynadığını fark ettim. Kafam karıştı. Rüyamda, Alexander'ın nereye kaybolduğunu ve yerini Jimmy'ye kaptırdığı için bozulup bozulmadığını (çünkü Aslan çok iyi bir roldü) merak eder, bir yandan da seyircilerin değişikliği fark etmemesi için dua ederken uyanıverdim. Aklımı Jimmy'den alamıyordum. Şölende onunla konuşacağımı düşünmek midemin bulunmasına neden oluyordu. Dikkatimi dağıtmak için sabahı e-postalarımı cevaplayarak geçirdim. İnsanların sordukları şeyler karşısında sürekli hayrete düşüyorum.

İlki, *"Kedim sürekli kendini yalıyor. Acaba obsesif kompulsif mi?"* diyordu. Hayır, değil. Kedilerin olayı budur.

"Tarantulamın daha rahat olması için ne yapabilirim?" Maalesef, tarantulaların normal tavrı bu değildir, bir şey yapamazsınız.

"Git papağanım bana defol git, diyor. Gerçekten bunu mu kastediyor?" Hayır.

İnsanlar bana, hayvanlarının yaptıkları komik şeyleri anlatmaktan çok keyif alıyor.

"Eşeğim tersten anırıyor. İti-a diye."

"Atım ona kadar sayabiliyor."

"İnek kedim piyano çalabiliyor –tuşların üstüne çıkıp aşağı yukarı gezinerek."

"Mina Kuşum, Heartbreak Hotel *şarkısını söyleyebiliyor."*

Ekrana bakarken bir e-posta daha geldi. Bu seferki babamdandı. Her zamanki gibi, Palm Springs'de havanın nasıl olduğundan (bir harika), golf oynarken gördüğü ünlülerden *(bir sürü)* ve duyduğu Hollywood dedikodularından *(tam* bir skandal) bahsediyordu. Sona geldiğimde nefesim kesildi. *Sana söylemek istediğim bir şey daha var: Birkaç gün önce, seni çok şaşırtacağına şüphe duymadığım bir kararı vardım. İngiltere'ye dönüyorum. Doğu Sussex'te* -Doğu Sussex mi?- *epey sağlam bir iş teklifi aldım. Yepyeni bir golf kulübünü işletmem isteniyor. Artık şansımdan mı bilmem, kulüp Alfriston'a çok yakın.* Alfriston, ha? Annem küplere binecek. *Annene bu trajik haberi mümkün mertebe en nazik şekilde sen iletersen, çok sevinirim Miranda'cığım.*

Hemen cevap yolladım. *"Denerim!"*

Saat bir buçukta, aklım hâlâ babamın verdiği haberde, Herman'a tasmasını takıp ve Little Gately'ye doğru yola koyulduk. Bu sefer, yolu bildiğim için yolculuk daha kolay geçti. Saat ikiyi biraz geçe, midem düğüm düğüm bir hâlde oraya ulaştım. Giriş kapıları, havada süzülen çiçeklere benzeyen balonlarla bezenmişti. Kocaman bir flamanın üstünde *Yaz Şölenine Hoş Geldiniz* yazıyordu. Ortalıkta Jimmy'nin Jaguar'ından iz yoktu. Herhâlde beni görmekten çekinmişti.

Arabamı bir ağacın altına park ederken, masaların kurulmakta olduğu bahçede hummalı bir koşturmaca olduğunu gördüm. Herman ile güneş ışıklarının vurduğu çimenliklerin üstüne kurulmuş kitap, ev yapımı kek ve hatıralık eşya tezgâhlarının yanında geçtik. Kasabalıların yapıkları el işlerinin ve oyuncakların olduğu bir tezgâhla beraber, üstünde İÇECEKLER yazan çizgili bir tente de vardı. Hemen

yanında bir bando, akortlerini akort ediyordu. Yüz boyama, dokuz kuka oyunu, tombala oyunlarının yanında birisi de yavaş bisiklet yarışı düzenliyordu. Ağaçların arasına flamalar gerilmişti. Ortama, sevinçli bir festival havası hâkimdi. Caroline'ın, peşinde Trigger ve iki Westie ile beraber evden çıktığını gördüm.

"Selam, Miranda. Seni görmek ne güzel," dedi gülümseyerek. "Ne tatlı bir Dachshund bu böyle?" dedi hayranlıkla bakan gözlerle. "Hayır, Trigger! Sakın yapma bir daha! Kaba çocuk seni." Gözlerini devirdi. "Bu yabaniyi bağlı tutmam gerekli bugün."

"Gelişme var mı bari?" diye sordum. Trigger çiçek tarhlarının arasına dalmış ağzıyla arıları kapmaya çalışıyordu.

"Eh, çalışıyoruz işte. Ama riske girmek istemiyorum," dedi. "Umarım insanlar memnun kalır. James biraz gecikecek. Billington'da haftalık kabine toplantısı var, oradan gelecek. Kendisi politikacıdır."

"Öyle mi?" dedim.

"Yirmi dakika içinde gelmiş olmalı. Umarım gecikmez. Neyse, köpek şovu şurada olacak," dedi tenis kortunun oradaki geçici meydanı işaret ederek. "Şov saat üçten sonra başlayacak. Gidip çay falan alsana kendine," diye öneride bulundu candan bir tavırla. "Ben de gidip kapıda duracak birilerini bulayım. En azından hava bozmadı," dedi gökyüzüne bakarken. "Ne kadar güzel, değil mi?" dedi ve gitti.

"Ya," dedim. "Öyle."

İnsanlar alanı doldurmaya başladı. Çoğunun yanında çocukları ve köpekleri de vardı. Bando, "Daisy, Daisy..." diye bir şarkı tuttururmuş çalıyor, o sırada ben de tezgâhtaki kitapların arkasını okuyordum. Derken Jimmy'nin sesini duydum.

"Little Gately Şöleni'ne hoş geldiniz!" Adamı döndüm ve bir saman balyasının tepesinde, üstünde mavi polo yaka tişörtü ve keten pantolonuyla elindeki megafonu sımsıkı sarmış olan Jimmy'yi gördüm. "Eşim Caroline ve ben harika vakit geçireceğinizi umuyoruz. Çok iyi bir amaç uğruna toplandık. Hasta Hayvanlar için Halk Dispanseri'ne yardım toplamak istiyoruz. O yüzden lütfen bol bol para harcayın!"

Kalabalığın sergilediği dikkatli ve minnettar tavır, sanki görev bilincinden doğuyor gibiydi. Siyah midilliisinin üstündeki ürkek bakışlı kıza, öfkeden çarpılmış yüzüyle "Yazıklar olsun!" diye bağırırken olduğu zamana göre epey farklı görünüyordu. Şimdiyse, kalabalığın içinde daireler çizerek dolaşıyor, insanlarla tanışıyor ya da selamlaşıyor, çocukların kafasını okşuyor ve birileriyle tokalaşıyordu. Yavaş bisiklet yarışına katıldı ve Sally teyze oyununda, sportmen bir tavırla suratına ıslak süngerler fırlatılmasına razı oldu.

"Hadi millet!" diye bağırdı. "Bir daha nerede bir politikacıya sünger fırlatma şansını yakalayacaksınız?"

Tam havasındaydı. İyi niyetli bir toprak sahibi gibi yerli halkını eğlendiriyordu ve bir kez bile benden yana bakmadı. Ne yaptığının farkındaydım, elbette. Geçmişte aramızda ne yaşanmış olursa olsun, varlığımın onun üstünde hiçbir etkisi olmadığını bilmemi sağlıyordu. Yanına henüz gitmemeye karar verdim; bekleyecektim. Bando, *Scarborough Fair*'in açılış notalarına giriş yaparken, kilise çanlarının, saatin üçü çeyrek geçtiğini haber vererek çaldığını duydum.

Caroline megafondan, "Ve şimdi de," diyerek anonsa başladı, "bu öğlenin asıl etkinliği olan köpek yovunu, çimenliğin sonundaki küçük meydanda başlatıyoruz. *Hayvanları Çözenler* programından, hayvan davranış bilimcisi Miranda

Sweet'i jüri üyesi olarak aramızda görmekten dolayı kıvanç duyuyoruz. İzlemek isteyenler için *En Oynak Kuyruk* kategorisi beş dakika içinde başlıyor."

Herman ile ringe doğru yürürken, "Sunumun çok güzeldi. Teşekkürler," dedim.

"Asıl ben teşekkür ederim," dedi. "Herkes bizi duysun diye kablosuz mikrofonlar kullanacağız."

Bu kategoride on kadar köpek yarışıyordu. Sahiplerinin ellerinde, üstlerinde rakamlar olan kartlar vardı. Yarışmacı köpekler meydanda yürürülürken, izleyiciler de katılanan sandalyelerde ve saman balyalarında oturarak seyrettiler. Arka planda bandonun, "Mad Dogs and Englishmen" şarkısını çaldıkları duyuluyordu. Caroline iki mikrofonu da üzerlerine vurarak kontrol etti ve sonra konuştu.

"Önemli olan oynaklığın kalitesi, değil mi, Miranda?" diye sordu alaycı bir ciddiyetle. Yanından bir kelebek uçup gitti.

"Evet," dedim. "Aynen öyle. Mesela şu İngiliz setterinin kuyruğu ne kadar da sevimli. O kuyrukla yerleri bile cilalayabilirsin. Oradaki Retriever da kuyruğunu çok kuvvetli sallıyor."

"Evet, esintisi buraya kadar geldi."

"Enteresan bir şekilde, kuyruğu olmayan Bokser ve Corgi cinsi iki köpeğimiz var yarışmada ve ikisi de arkalarını sallıyorlar. Kuyruğu kesik cinslere karşı ayrımcılık yapmak haksız olur ama, değil mi?"

"Kesinlikle. Bu arada Saint Bernard'ın da ağır ama çok bilinçli bir kuyruk sallayışı var," dedi Caroline. "Yalnız şu Pug'ın kuyruğunu pek salladığını söyleyemeyeceğim."

"Eh, Pug cinsi köpeklerin kuyrukları, sırtlarına doğru kıvrıldığı için pek sallanmaz. Ancak hayvan elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyor."

"Bence de. Hemen şuradaki Norfolk teriyeri kuyruğunu epey hevesli sallıyor. Şu Collie melezinin kuyruğu ise sallarken kasılıyor. Belki de biraz gergindir." dedi gülümseyerek. Köpeğin sahibinin kahkaha attığını gördüm.

"Pekâlâ." dedim mikrofondan. "Ringin etafında bir kez daha döner misiniz?"

Bir dakika kadar sonra. Caroline. "Kararını verdin mi?" diye sordu.

Defterime not alıp mikrofonu kaldırdım. "Verdim. Tersten başlayacak olursak, bu kategorinin kazananları. Üçüncü sırada, *beş numarayla yarışan bokser; ikinci sırada, altı numara* ile yarışan İngiliz seteri; ve birinci sırada, dokuz numara ile yarışan ve kuyruğu vücudundan âdeta bağımsız sallanan Norfolk teriyeri."

Kazananlara rozetlerini takarken herkes alkışladı. Gözümün ucuyla, bir köşeden Jimmy'nin, kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece dikilip izlediğini görebiliyordum.

"Sırada ikinci kategorimiz var." diye anonsa başladı Caroline. "*En sevilenlerden biri bu. Sahibine En Çok Benzeyen Köpek.* Bu kategorinin yarışmacıları ringe gelebilirler mi lütfen?"

Bazı köpekler ve sahipleri, birbirlerine şaşırtıcı derecede benziyorlardı. Mesela gerdanı kat kat sarkmış bir adamın yanında Bloodhound av köpeği vardı. Uzun boylu, aristokrat görünümlü bir kadının yanında bir Rus tazısı ve kıvır kıvır beyaz saçları olan yaşlı bir kadının yanında ise bir Poodle vardı. Kimisi de çareyi taklitte aramıştı. Mesela genç bir çocuk, gözünün çevresini, Jack Russel köpeğininkine benzetmek için siyaha boyamış, küçük bir kız ise saçını, Yorkshire teriyeri ile aynı şekilde taramış. Kimileri ise ince bir esp-

ri anlayışına sahipti. Mesela Afgan tazılı kel adamı inecek bir Whippet'i olan şişman kadını; yanında koca bir Bulldog ile salınan küçük, zayıf adamı; ve kendisi benim ebatlarımda olmasına rağmen dev gibi bir Danua'sı olan kadın gibi. Yarışmacılar geçit yapadursun ben de kendimi, *eğer ölçüler, köpekle sahibinin mizaçlarının benzerliği olsaydı Jimmy ile Trigger birinciliği kimseye bırakmazdı*, diye düşünürken buldum. Jimmy, şu anda, ringin tam karşısında duruyordu. Bana baktığını sezebiliyordum. Aniden gözlerini üzerimde yakaladım. Bakışlarını kaçırdı ve hemen solundaki adamla muhabbete koyuldu. Beni görmezden gelmeye kararlıydı ama ona izin vermeyecektim. Kazananları anons ettim -Rus tazısı olan aristokrat kadın birinci oldu- ve sonra En Şık Elbise kategorisine geçtik.

"Her zaman, en sevilen kategorilerden biri olmuştur bu," dedi Caroline. "Alanımız çok geniş. Yarışmacılar köpeklerini gezdirebilirler mi lütfen?" Fransız bir soğan satıcısı gibi giyinmiş bir Bichon Frise gördüm. Deminki bokser bu sefer altında Amerikan bayraklı bir şortla yarışmaya katılmıştı. Bir Rottweiler melek kılığındaydı. Kafasında haresi bile vardı. Yine bir Puli'nin başına da Rastafaryan beresi takılmıştı. İki tane Pekinez tüfüleriyle, bir tane Corgi başında örtüsüyle. Shetland çoban köpeği ise köpeğin hapşırıp durmasına neden olan pembe tüylü fularla donatılıdı. Kırmızı Başlıklı Kız kılığında bir İrlanda kurt köpeği ve melek kanatları takmış bembeyaz bir Newfoundland vardı. Ve son olarak uzun silindir şeklindeki parlak bir Noel hediyesi paketi gibi giydirilmiş, paketin buruşuk ucundan burnu zar zor görünen bir Dachshund vardı. Başımı çevirip Jimmy'nin durduğu yere baktım ama gitmişti.

"Kazananları ilan etmeye hazır mısın?" diye sordu Caroline.

"Hazırım. Üçüncülüğü, on yedi numara ile yarışan asil görünümlü Corgi ile on iki numarayla yarışan ve hediye paketi Dachshund paylaşıyor. İkinci sırada sekiz numara ile tam bir Fransız'a benzeyen Bichon Frise var. En Şık Elbise kategorisinin birincisi ise Melek Rottweiler." Salon alkışlarla inledi. Anlaşılan herkes aynı seçimi yapmıştı.

"Ve nihayet," dedi Caroline. "sırada karaoke yarışması *Köpek Star* var. Bu yarışmada sonuçları siz belirleyeceksiniz. Miranda Sweet'e şimdiye kadarki harika kararları için çok teşekkür ediyoruz." Görevim sonlandığı için masadan kalktım. Hazır köpek şovu sürerken Jimmy'yi bulmak için tek şansım buydu. "Elimizde güzel bir şarkı listesi var," diye devam etti Caroline. "Üç yetenekli yarışmacımızdan ilki olan Dalmaçyalı Desmond'ı sahneye alabilir miyiz?" Desmond ve sahibi sahneye çıkınca Caroline mikrofonu uzattı, sonra ses sisteminin düğmesine bastı. Tanıdık bir şarkı duyuldu.

"*Ebony and ivory...*"

Köpek başını geriye attı.

"Uuuuv-uv-uvvvv-uuuu..."

"*Live together in perfect harmony.*"

"Uuuuu-uvvvv-uv-uv-uv."

"*Side by side on my piano keyboard... Oh, Lord...*"

"Uv-uv-uuuuuuvvvv."

"*Why don't we?*"

"Uuvvuuvvvvvvvv."

Kalabalığın arasından ilerlerken, birisinin, "Çok güzel söyledi," dediğini duydum.

"Evet, aynı tonda söyledi resmen."

"Gerçi kolay bir seçim olmuş."

"Ama diksiyonu çok netti."

"Ya, evet, neredeyse kelimeleri bile anlayacaktık."

Şarkı bir iki dakika daha devam ettikten sonra Caroline müziği kısarak kapattı. Desmond sahneden inerken epey alkışlandı. Sonra sahneye hediye paketi Dachshund çıktı.

Ben iplerin oraya ilerleyip gözlerimle kalabalığı tararken, Caroline, "Şimdi de, hatırlayacağınız üzere geçen senenin de kazananı olan Pretzel var. Pretzel bu sene epey zorlayıcı bir klasik seçmiş: *Sihirli Flüt* operasından *Gece Kraliçesinin Aryası*."

"Çok cesur bir seçim," dedi yakınlarımda birisi. "Feci zor bir arya bu."

"Umalım da sesi yetsin."

"Hımmm," dedi arkadaşı hemfikir olarak. "Ve nefesi rabil."

"Ay, evet."

Orkestra kreşendoya girerken köpek de ağzını açtı.

"Hav hav hav hav hav hav hav haaav! Hav hav hav hav hav hav hav haaav! Hav hav hav hav hav hav hav hav hav hav hav hav hav."

"Fena değil," dedi duayen hanım takdir ederek.

"Peslere çok iyi çıktı."

"Kabul edelim ki gerçek anlamda bir koloratür değil."

"Eh, öyle denemez."

"Bana sorarsan Maria Callas gibi biraz."

"Bence daha çok Lesley Garrett'ı andırıyor."

"Hav hav hav hav hav hav hav haaav!"

Pretzel'ın performansına seyirci bayıldı. Sonra son yarışmacı olan bir çoban köpeği "Danny Boy" şarkısının melodisini söylemeye başladı.

"Hav hav hav haaaaaav..."

"Tanrım, çok güzel, değil mi?"

"Hav hav hav hav hav hav hav haaaaaaavvv..."

"İnsanın gözleri doluyor."

"Hav hav hav haaaaav, hav hav hav hav hav haaaaaavvvvvv..."

"Mendili olan var mı?"

"HavhavhavHAAAAAAAAAAAAAAAAVVVVVVV..."

"Rubatoya da bakın."

"Hav hav hav hav hav hav hav haaaaaav..."

"Bu sesle albüm anlaşması bile imzalar."

"Hav hav hav hav hav hav hav hav hav haav haav haav haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaavvvvvvvvvvvvv."

Bir anlık bir sessizlikten sonra salonda bir alkış tufanı koptu.

"Pekâlâ, artık oylarınızı alabilir miyiz?" Jimmy etrafta yoktu. Saatime baktım. Beşe çeyrek vardı ve yakında şölen sona erecekti. Kalbim hızla atmaya başladı. Neredeydi?

"Desmond ve Paul McCartney uyarlaması için oylarınızı alabilir miyiz?" diye sordu Caroline. Oylar sayılırken birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Jimmy belki de eve gitmişti. "Şimdi de, Pretzel ve nefes kesici Mozart icrası için elleri görelim. Bir, iki... Beş... Sekiz, tamam..." Bahçeye doğru baktım. "Son olarak çoban köpeği Shep ve şarkısı Danny Boy için oylarınız... Ah, şüpheye yer bırakmayacak bir sonuç var elimizde. Sizlere bu senenin Little Gately Köpek Starı'nı anons etmekten mutluluk duyuyorum. Birinci: Çoban köpeği Shep. Tekrar şarkı söylemesini isteyelim mi?"

"EVEEET!!!"

Shep nakaratı tekrar söylerken, tombala oynatan kadınla samimi bir tavırla konuşan Jimmy'yi gördüm. Yanlarına yaklaşırken, "Çok teşekkür ederim," dediğini duydum.

"Gerçekten çok makbule geçti." Gözünün ucuyla da olsa beni fark ettiğini bilerek bir süre orada durdum. Anlamlı bir şekilde sırtını dönük tutuyordu. Sonra, içecek tezgâhının oradaki bir grup insana doğru döndü. Araya girmem çok zordu.

"Evet," diyordu. "Çok güzel bir gün oldu, değil mi? Hayır, burada düzenlemekten çok memnunuz." Hatıralık eşya tezgâhının orada oyalanıyormuş gibi yaptım. "Şansımıza hava da çok güzeldi, evet. Çocuklarınız kaç yaşındalar? Pek de şirinler. Dört ve iki mi? En güzel zamanları. Ne tatlı." Jimmy, eve doğru kendinden emin adımlarla ilerler, birkaç metrede bir birileriyle konuşmak için dururken ben de gizlice peşinden gittim. Kalbim hızla atıyordu. Onunla yüzleşmek iyiydi, güzeldi de, ne diyecektim ki ona? Hangi kelimeler, yaptığı o korkunç şeyin karşısındaki hislerimi doğru ifade edebilirdi? Terasın cam kapısına vardığında, altı metre gerisindeydim. Kulaklarım uğuldüyor kendimi takipçi bir sapık gibi hissediyordum. Evine girecek ve onunla konuşacaktım. On altı yıldan sonra ilk defa adını söyleyecektim.

"Bayan Sweet? Affedersiniz. Bayan Sweet?" Yanında Jack Russell cinsi bir köpek olan yaşlıca bir adam gülümseyerek beni durdurdu. Eve doğru baktım. Jimmy gitmişti.

"Televizyon programınızı ne kadar çok sevdiğimi söylemek istemiştim de."

"Ah, çok teşekkür ederim," dedim.

"Bütün bölümleri izledim. Yeni sezonu sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ne güzel." Gülümseyip gitmek üzere arkamı döndüm.

"Aslında size bir şey danışacaktım." Yüreğim sıkıştı. "Köpeğim Skip hakkında."

"Ece, tabii. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bahçeyi kazıp duruyor. Artık eşim de ben de çileden çıktık."

"Bakın, ne diyeceğim," dedim çantamdan becerikssizce kartvizitlerimden birini çıkartırken, "bana bir e-posta atın ben de cevaplayayım."

"Şey, aslında anlatması uzun sürmez. Sizi şölen bitmeden önce yakalamak istemiştim. Şimdi, biz Skip'i altı ay önce aldık. Hatta Battersea'den aldık. Onu göndüğümüz anda büyüsüne kapıldık..."

Yüzümde kibarca takındığım ilgilenmiş ifadesiyle orada öylece dikildim. Adam Skip'in, küçük sebze tarlalarında ve gül bahçelerinde yaptığı hafriyatı detaylıca anlatmaya koyuldu. "Yani, tabii ki onu çok seviyoruz ama öyle bir zarar ziyan veriyor ki."

"Onun için bir kazı alanı yapmanız gerekli," dedim hafifçe huzursuzlanarak. "Teriyerler doğuştan kazıcıdırlar, yetiştirilme amaçları budur. Dolayısıyla durmasını beklemeyin. Ama bu doğal içgüdülerini, bahçenizi talan etmeden tatmin etmesini sağlayabilirsiniz. Size tavsiyem, onun için bir alan hazırlamanız. Kum havuzu gibi. İçini talaşla doldurun ve bırakın gönlü olana kadar kazsın. Onayı kazmasını teşvik etmek için havuzun içine sevdiği birkaç oyuncağını saklayabilirsiniz," dedim, yardımcı olabilmek için.

"Çok teşekkürler. İyi bir tavsiye oldu gerçekten. Havuz demek ki," diye tekrarladı başını iki yana sallayarak. "Hiç aklıma gelmemişti."

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Havuz."

Solumu baktım. Herkes yavaş yavaş gidiyordu. Şölen neredeyse bitmek üzereydi; insanlar eşyalarını topluyorlardı. Çabuk olmalıydım.

"Tabii ya, çok teşekkür ederim," dedi adam tekrardan.

"Rica ederim, memnun oldum," dedim. Tam uzaklaşmak üzereydim ki Caroline'ın yanında Trigger ile bana doğru gülümseyerek ve el sallayarak geldiğini gördüm. Lanet olsun! Jimmy'yi şimdi arayamazdım.

"Şahane bir şov oldu," dedi. "Galiba, dört bin sterlinin üzerinde para topladık. Çok iyi jüri üyeliği yaptın, teşekkürler. Bu da takdirimizin bir ifadesi," diyerek bir şişe şampanya uzattı. "Epey iyi bir şampanya aslında. 1987'den kalma. Anlaşılan o sene bayağı iyiymiş."

"Öyle mi?" dedim zayıf bir sesle. *Benim için değildi.*

"James mahzenine çok özen gösterir."

"Anlıyorum. Çok teşekkür ederim." O şişeden bir yudum dahi içmeye niyetim yoktu.

"Umarım, sen de bu vesile ile yeni müşteriler bulabilirsin."

"Kim bilir? Yardımcı olabildiysem de ne mutlu. Anlaşılan herkes dağılıyor," dedim.

"Öyle görünüyor." İnsanlar çimenliklerin üzerinden bahçe kapılarına doğru yürüyorlardı. "Belki bir ara tekrar görürüz seni," dedi keyifli bir sesle. "Şu delikanlının *eğitimi* ile ilgili ne aşama kaydettiğimi haber veririm sana." Sırıtarak Trigger'ı *işaret etti. Kadın böyle doğal ve iyiydi ki. İçimden, keşke öyle olmasaydı.* diye geçirdim. Durumu daha da beter kılıyordu.

"Ever, *lütfen haber ver. Bilmek isterim.*"

Moralim bozulmuş bir hâlde arabama doğru yürüdüm. Buraya yapmak için geldiğim şeyi başaramamıştım. Üstelik bir daha Jimmy ile bugünkü gibi sakin ve sessiz bir şekilde *yüzleşme* sansını yakalayamayacağını biliyordum. Onunla Avam Kamarası'nda görüşmek üzere talepte bulunsaydım ya benimle görüşemeyecek kadar meşgul olduğunu söylerdi ya

da bana hiç aldırış etmezdi. Jimmy'yi tanıyordum. Aklının nasıl çalıştığını biliyordum.

"Pekâlâ, Herman," dedim iç çekerek. "Hadi gidelim." Arabanın kapısını açtığımda yüzüme boğucu bir sıcak dalgası çarptı. Kocaman bir kestane ağacının gölgesinde olmasına rağmen arabanın içi fırın gibiydi. Beklememiz gerekecekti. Yolcu tarafının da kapısını açarken eve doğru bir göz attım ve birden Jimmy'nin üst kattaki camlardan birinin orda durmuş aşağıya baktığını gördüm. Kısa bir an orada durup sonra gözden kayboldu. Telaşla Herman'ı içeri oturttum ve kendim de arabaya bindim. Hâlâ sıcaktı ama bir an önce gitmek istiyordum. Tüm camları indirdikten sonra emniyet kemerimi takıyordum ki ön cama bir gölgenin düştüğünü fark ettim.

"Merhaba Miranda." Kafamı kaldırıp Jimmy'ye baktım. Güneşin önünü kapatıyordu. "Beni görmezden geldiğini düşündüm," dedi. Sakin görünmek için elinden geleni yapıyordu ama kısa bir an da olsa nefessiz kalmıştı. Belli ki merdivenleri koşarak inmişti.

"Seni görmezden geldiğimi mi düşündün?" dedim kendimi bile şaşıran bir dinginlikle. "Oysa ki ben de tam tersi bir izlenime kapılmıştım."

"Kuşkusuz öyle değil," diye yanıtladı. "Konuşacak çok insan vardı; epey meşguldüm. Eh, sana da yardımların için teşekkür etmek istemiştim."

"Önemli değil," dedim sakin bir sesle. "Bahsetmeye bile değmez." Gri gözlerine bakıp içindeki anlamı okumaya çalıştım. "Sonuçta iyi bir amaç uğruna. Hayvanlarla ilgili meselelere karşı ne kadar duyarlı olduğunu hatırlıyorum," dedim cesurca. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Hmmm," dedi. "Doğru." Benimkinin yanındaki arabaya yaslandı ve kollarını önünde kavuşturdu. "Sen, kendin de epey coşkuluydun bu konuda, Miranda," dedi kendinden memnun bir ifadeyle. "Hatta bildiğin fanatiktin."

"Ben olsam öyle demezdim." Aklından geçenleri ancak anlıyordum. Ne tavır takınacağını görmeye çalışıyordu.

"Hiç o günleri düşünüyor musun?" diye sordu havadan sudan konuşurmuş gibi. Bir an gözlerini kaçırdı sonra tekrar bana baktı. Asıl bilmek istediği buydu.

"Hiç o günleri düşünüyor muyum?" diye tekrar ettim yavaşça. Umuyordu ki. "Hayır, hiç. Hepsini unuttum," diyeyim. "Ever," dedim. "Aslına bakarsan, düşünüyorum. Hatta, son zamanlarda sık sık."

"Öyle mi? Ama üstünden çok zaman geçti."

"Doğru. Fakat, nedense bana daha dünmüş gibi geliyor. Sana da öyle gelmiyor mu?"

"Hayır," dedi kararlı bir sesle. Ancak gözlerinin endişeyle kırpıştığını gördüm. Sohbeti güvenli sulara çekmek istemiş gibi, "Yalnız sen hiç değişmemişsin, Miranda," dedi.

"Sense epey farklısın. Tanımakta epey güçlük çektim."

"Eh," elini başına götürüp sıvazladı. "Eskisi kadar çok saçım yok. Her neyse, selam verip teşekkür etmek istemiştim. Güle güle, Miranda. Seni görmek güzeldi." Eve doğru yürümeye başladı.

"Bir soru sorabilir miyim, Jimmy?" diye seslendim.

Sırtı hafifçe kasıldı. "Adım James," diyerek düzeltti.

"Öyle mi? Peki, *James*," dedim. "Bilmek istediğim şu." Ağzım kupkuru olmuştu. "Yaptıklarından pişmanlık duymuyor musun?" Gözlerini suratıma dikip birkaç kere kırpıştırdı. "Vicdan azabı duymuyor musun hiç?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Gayet iyi anladın. Numara yapmanın bir anlamı yok. Gerçekten de yok. En azından benimleyken."

"Ya? Pekâlâ..." Ellerini ceplerine sokup bitkince içini çekti. "Dediğim gibi, çok uzun zaman önceydi. Gerçekten de en iyisi tamamen unutmak."

"Maalesef sana katılmıyorum." Bir süre gözlerimizi birbirimize diktik. Gizlice ağırlığını diğer ayağına kaydırdığını fark ettim.

"Hiç... ondan bahsettin mi?" diye sordu kısık sesle. "Başka birine?"

"Hiç başka birine bahsettim mi?" diye tekrarladım. Cevabım için onu biraz beklemeye karar verdim. Sağ elini saçlarında gezdirince kolunun altında yayılan siyah bir leke gördüm. "Hayır," dedim nihayet. "Tek bir kişiye bile söylemedim." Öyle bir rahatladı ki neredeyse kokusunu alabilecektim.

"Öyle bir şey yapmayacağını biliyordum," diye devam etti yumuşak bir ifadeyle. "Her şeyi göz önüne alınca en iyisi bu. Yerinde olsaydım, unuturdum. Miranda. Ciddiyim."

"Unutmak benim için çok zor."

"Ben olsam *unuturdum*," derken müşayim bir tavırla gözdağı veriyordu. "Aksi takdirde, kendini bir sürü belanın ortasında bulabilirsin. Öyle değil mi?"

Midem allak bullak oldu. "Tehdit mi ediyorsun?"

"Tehdit mi?" Böyle bir ima karşısında mahcup olmuş gibi göründü. "Elbette hayır. Sadece..." Omuzlarını silkti. "dostane *bir tavsiyede bulundum. Sonuçta, televizyonda hayvan uzmanı olarak güzel bir kariyerin var. Ben de çok meşgul biriyim Hem olanları gördün..."*

"Hayır. Olanlar değil," diye karşı çıktım heyecanla. "Benim gördüğüm White'lara *yapmıklarıydı.*"

Tekrar ağırlığını diğer ayağına verdi sonra bakışlarını çevirdi. "Hepsinin nedeni..." gözleri, uygun kelimeyi ararmışçasına kısıldı, "gençliğe özgü bir pervasızlıktı."

"Yani sen buna böyle mi diyorsun?"

Tekrar kollarını kavuşturdu ve sonra gözlerini yere dikti.

"Eh... Belki biraz yaramazlık etmiş olabiliriz." *Yaramazlık mı?* "Ama kendi inançlarımızın gazına gelmiştik, öyle değil mi?" diye devam etti sakince. "Üstelik öyle gençtik ki."

"*Benim* genç olduğum kesin. Daha on altı yaşındaydım. Ancak, olanları yaramazlıktan ibaret olarak görmen enteresan." Tatsız bir kahkaha attım. "*Sahiden* de böyle mi görüyorsun?"

Bir süre sessiz kaldı.

"Hepimiz hata yaparız, Miranda."

Başımı iki yana salladım. "Olanlar çok, çok daha fazlasıydı."

Birden yüzü kararttı ve ağzının köşeleri aşağı sarktı. "Her neyse, o adi herif başına gelenleri hak etmişti," diye mırıldandı.

"Neden?"

Yanıtlamadı. Anlayamayarak suratına baktım. "Neden?" diye tekrarladım. "Ne yapmışı ki? Asla nedenini *anlayamadım.*"

"Of... Bir sürü şey. *Bir sürü,*" dedi. Yüzü kupkurunu kesilmişti aniden. Sonra kendini toparlar gibi göründü. "Sen gel de şu tesadüfe bak," dedi sakin bir tavırla. "Eşimle tanışman falan."

"Evet," dedim. "Tesadüf oldu. Ama bağlantıyı kuramamıştım. Zira o günlerde soyadın Smith idi."

"Mulholland annemin kızlık soyadı," diye açıkladı. "Gazeteci olunca, biraz daha özgün dursun diye değiştirdim. Ne o, suç mu yoksa?"

"Hayır, suç değil," dedim. "Beni görünce şok geçirmişsindir."

Gergince gülümsedi. "Eh, sanırım öyle oldu. Ama sonuçta dünya küçük. Bir gün karşıma çıkabileceğin aklıma geliyordu. Her neyse," eve doğru baktı, "seni tutmayayım. Caroline da nerede kaldığımı merak eder şimdi." Sohbeti bitirmek için arabanın tepesine vurdu. "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Miranda. Güle güle."

"Hoşça kal, Jimmy," dedim motoru çalıştırırken. Gülümsemesi kayboldu.

"James," dedi kati bir ifadeyle. "Adım James."

Dördüncü Bölüm

On camların ikisini de sonuna kadar açmış bir hâlde arabamı sürerken, Herman'a, "Al sana cevap," dedim. "Zerre kadar pişmanlık göstermedi. Tek derdi başkasına söyledim mi, söylemedim mi. Muhtemelen yıllardır bundan korkuyordu. O yüzden benimle konuşmaya karar verdi. Dışarıdan ne kadar sakin görünürse görünsün, içi içini yiyordu belli ki. Son anda konuşmaya karar vermesi de ondan. Gitmek üzere olduğumu gördü, tereddüde kaldı, sonra şansını deneme kararı aldı." Jimmy'nin kaybedecek çok şeyi olduğu aşikârdı. On altı yıl geçtikten sonra bile, baklayı ağzımdan çıkarabileceğimi biliyordu. Scotland Yard Polisi'ne gidip ifade verebilirdim. Öyle bir durumda daha ikiye kadar sayamadan parlamentodan atılırdı. St Albans boyunca arabamı sürerken, *ne faydası olur ki bunun*, diye düşünmeden edemedim. Aslında kime yararı olurdu? Jimmy'nin eşini düşündüm. Samimi, iyi yürekli, kibar biriydi ve hayatını altüst etmek istemezdim. Belli ki kocasının yaptıklarıyla ilgili bir şey bilmiyordu. Jimmy ona anlatmış olsaydı dehşete düşerdi. Hatta onunla evlenmeyebilirdi bile. Ben olsaydım ve öyle bir şey öğrenseydim asla evlenmezdim.

Potter's Bar'dan geçerken Caroline'ın Jimmy'nin geçmişiyle ilgili neler bildiğini düşündüm. Muhtemelen bir nebze de olsa radikal biri olduğunu anlatmıştı. O kadarında sorun yoktu zaten. Gençken gösterilere gitmek, isyanlarda rol almak kamuda çalışmama engel değildi. Daha ziyade, suç teşkil edecek bir şey yapmadığın müddetçe yasak değildi. Ama Jimmy yapmıştı.

Sık sık merak ettiğim gibi, anlatsaydım bana neler olacağını düşündüm. Jimmy açıkça buna bel bağlamıştı –kariyerimin biteceği gerçeğine. Jimmy'nin hayatındaki gelişmeler dolayısıyla şimdi anlatmam çok daha kötü olurdu. Gazetelerde çarşaf çarşaf haberler çıkardı -olası başlıkları düşününce sırtım ürperdi- ve iş hayatında nalları dikerdim. Hakkımda bir dava açılmasa bile itibarım lekelenirdi. Televizyon kanalından beni aramda şutlarlardı. Öyle bir şey yaptığımı bile bile, kim beni *Hayvanları Çözenler*'de izlemek isterdi ki? Kürk mağazasına sprey boyayla grafiti yazmak bir şeydi, diğeri ise... Hatırlayınca tekrar ürperdim. Evet... Tamamen farklı bir şeydi. Gerçi olayların ifşa edilmesinin faydasının dokunacağı bir kişi vardı. Onunla ilgili tek bildiğim şey ismiydi: David White.

O gece çok az uyudum. Öyle sıcaktı ki tavan penceresini sonuna kadar açtım. Hayvanat bahçesinde maymunların bağırdığını ve ara sıra, aslanlardan birinin kükrediğini duyabiliyordum. Belki de geçen gün rüyamda *Oz Büyücüsü*'nü görmemin sebebi buydu. Aynı derecede romantik olmasa da arabaların car car öten alarm seslerini ve Marylebone Caddesi'nden gelen trafiğin uğultusunu da duyabiliyordum. Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken zihnim allak bullaktı. Onca sene boyunca, olanları bilinçaltıma gömmeye

çalışmıştım. Ancak şimdi içimi dökmek istiyordum. Fakat kime? Anne babama açılamayacağım kesindi. Onların öğrenmesini isteyeceğim bir şey değildi.

Sık sık olduğu gibi yine Daisy'ye açılma konusu kafamı kurcalıyordu. Fakat arkadaşlığımızı tehlikeye atmak istemiyordum. Saat üç buçuğu gösterirken aklıma, gazetelerdeki şu dertleşme köşelerine yazmak geldi. Mesela *Daily Post*'ta yazan hoş bir kadın vardı. Beverley McDonald. Üstelik kadının rehber köpeği de vardı. Televizyonda birkaç kere rastlamıştım ona. Duyarlı ve anlayışlı bir kadına benziyordu. Acaba ne tavsiye verirdi? Kuşlar uyanıp cıvıldamaya başlarken aklımda bir mektup yazmaya başladım.

Sevgili Beverley, Umarım bana yardım edebilirsin. Çünkü korkunç bir sorunum var. On altı yıl önce, haberim olmadan, berbat bir olaya dâhil oldum. Tamamen masum bir insan bu olay yüzünden bir yığın acıya maruz kaldı. Sorun şu ki...

İçimi çekerek vazgeçtim. Takma isim kullansam bile kendini kim olduğumu bulup polise bildirmek zorunda hissedebilirdi. Halihazırda Alexander ile yaşadığım kriz nedeniyle çalkalanan hayatımın tamamen mahvolduğu canlandı gözümde. Acaba bir danışman veya terapist ile konuşabilir miydim? Ama tanıdığım biri yoktu. Hem, ya polise anlatırlarsa? Yatakta doğruldum. Herman yanı başımda horluyor, aralıklı olarak iç geçiriyordu. Uyurken bile üzgün görünmeyi beceriyordu. Köşesine çekilen gecenin koyu mavi renginin içine pembe bulutlar çizgi çizgi yayılırken aklıma başka, çok daha iyi bir fikir geldi. İnternette hizmet veren terapistler ve psikiyatristler vardı. Siber Deli Doktorları.

Bilgisayarı açtım ve Google penceresine "çevrimiçi danışmanlık" yazdım. Yeni açılan pencerede iki bin sonuç belirdi.

"Hisleriniz Paylaşın" ve "Başa Çıkmanıza Yardım Edelim" bunlardan ikisiydi. California merkezli Blue.com, tüm psikolojik problemlere *on dakika* içinde çözüm bulacağını iddia ediyordu. Pek inanmadığımdan diğerine geçtim. Bu seferki *Düşünce Alanı Terapisi* ve kişisel problemlerin çözümü için *ileri düzey psiko-teknoloji* kullandıklarını iddia ediyordu. Bahsedilen kişisel problemler taciz, evlilik dışı ilişkiler ve alkolizmden, horlamaya, transseksüelliğe ve sırese kadar uzanan trajikomik bir liste şeklinde yazılmıştı. Hangisini seçecektim ki ben? Kolaydı aslında. *Suçluluk Duygusu*. Yüzüme tokat gibi indi o iki kelime. Ana sayfalarında, güneş doğarken, gökkuşakları çıkarken ve bulutlar aralanırken resimler olan başka bir sürü site vardı. Hepsi de göze çekici geliyordu ama içlerinden birini nasıl seçebilirdim? Sonra karşıma Avustralya merkezli bir site çıktı. Endlseyok.com. Dertleri hakkında isim vermeden konuşmak ve bunu evlerinin güvenli ortamında yapmak isteyenler için bir siteydi. Sitede gezinirken, arka plandan sakinleştirici müzik sesleri geliyordu ve resim olarak da alevleri titreşen mumlar ve içinde mektup olan şişeler kullanmışlardı. Sitenin sadeliğine kapıldım ve giriş yaptım.

Yazıldığına göre e-posta yoluyla, telefonla ya da yüz yüze danışmanlık alabilirdim. Elli dakikalık e-posta seansını seçtim. Psikiyatristlerin standart süresi bu kadardı. Ne zaman isterdim? İstediğim zaman aralığını seçebiliyordum o yüzden *Şimdi*'yi tıkladım. Anonim olduğu için Hotmail adresimi verdim. Sonra kredi kartı numaramı tuşlamaya başladım. Bir dakika... Doğru düzgün düşünememiştim. Kredi kartımda ismim yazıyordu. Çok tehlikeli olurdu. Kalbim gülle gibi ağırlaştı ve *Vazgeç* düğmesini tıkladım. Yatağa dönüp uzandım.

Tavan penceresinde dışarı bakarken içimi nasıl dökebileceğimi düşündüm. *Belki de en basiti, en yakın Katolik kilisesine gidip günah çıkaracak bir rahip bulmaktır,* diye düşünürken telefon çaldı.

"Alo?"

"Bu kadar erken aradığım için kusura bakma," dedi Daisy. Sesi çok kederli çıkıyordu.

"Sorun değil. Kalkmak üzereydim zaten. Bir şeyin mi var?"

"Hiiiç," dedi zayıf bir sesle. "Ben..." Sesi titredi. "İyiyim."

"Sesin öyle gelmiyor. Dün gece nasıl geçti?"

"Dürüst olmak gerekirse, umduğum kadar özel değildi."

"Seni nereye götürdü?"

"Opera House'a."

"Ne güzel işte."

"Şey... Evet, güzeldi. En ön sırada yer ayırmış. Öncesinde ve sonrasında şampanyalar falan ama..."

"Ama teklif etmedi mi?"

Hıçkırığını bastırdığını duydum. "Hayır. Gerçi, operanın *Figaro'nun Düğünü* olduğunu görünce iyice unutulanmışım. Perde kapanırken sanatçılar dizlerine kadar konfetiler içindeydi, ben de oturup şey diye düşündüm... Şey, biliyorsun işte ne düşündüğümü."

"Hmmmm."

"Sonrasında Nigel beni müthiş güzellikte küçük bir Fransız restoranına götürdü. Artık nihayet gerçekleşeceğine ikna olmuştum. Ama tamamen normal bir havada sohbet ediyorduk ve hiç heyecanlı görünmüyordu. Sonra üstünde çalıştığı bir şirket birleşmesi ile ilgili acil bir telefon aldı ve dışarı çıktı. Yan masamızda bir çift vardı. Adamın kız arkadaşına evlenme teklif ettiğini duydum."

"Sahiden mi?"

"Resmen kelime kelime teklif etmesini duydum. Kız öyle mutluydu ki ışık saçıyordu, sonra ağlamaya başladı. Sonra garson durumu fark etti ve tüm restorana anons etti. Hepimiz alkışlayıp kadehlerimizi kaldırdık ve Nigel tüm bu olanları kaçırdı. Masaya geri geldiğinde ona anlatırım. *Ne kadar romantik* ya da *ne hoş*, hatta *benimle evlenir misin Daisy* diyeceğine *çok enteresan* dedi. O kadar. Sanki gerçekten de tuhafına gitmişti. Gecenin kalanını da opera hakkında konuşarak geçirdi."

"Hmmm."

"Sabah çok erken saatte Bonn'a uçağı olduğu için ben eve döndüm. Bana hayatta evlenme teklif edeceğini düşünmüyorum!" dedi sızlanarak.

"Daha kırkıncı yaş günü var, değil mi? O ne zamandı?"

"Önümüzdeki ay."

"Belki eli kulağında orta yaş beklentisi onun fikrini değiştirir."

"Ama babası da kırk altısına kadar evlenmemiş."

"Nigel da onun gibi yapacak demek değil ki bu."

"Olabilir ama öğrenmek için bir beş buçuk yıl daha beklemek istemiyorum. Tanrım, Miranda, o zaman otuz dokuz yaşında olacağım! Gıdığım sarkmış ve beyazlarım çıkmış olacak."

"Aptal olma."

"Londra metro haritasındakinden daha çok çizgi olacak yüzümde."

"Olmayacak."

"Paçalı don giyeceğim, kamburum çıkacak ve romatizmam başlamış olacak."

"Saçmaladın ama, Daisy!"

"Herhâlde yürüteç falan da kullanırım. Kilisede beni tekerlekli sandalye ile itmen gerekebilir."

"İyice abartıyorsun."

"Üstelik o saatten sonra çocuk da yapamam."

"Yaparsın. Ciddiyim, Daisy," dedim nihayet hıçkırıklarını yatıştırken. "Kendini toparlamalısın. Nigel ile daha önce de bunları yaşadın. Neden şimdi bu kadar üzüldün ki?"

"Çünkü, şey," dedi burnunu çekerek. "Aptalca bir şey yaptım ben..."

"Ne yaptın?" Sessizlik oldu. "Daisy, ne yaptın?"

"Öğle yemeğinde gel de gör."

Saat on ikide Daisy'nin zilini çaldığımda, kapıya kırmızı gözler ve gözyaşlarından yol yol iz olmuş yanaklarla görmeyi bekliyordum ancak o her zamanki canlı havasına kavuşmuş gibiydi.

"Nigel *otelden aradı*," dedi. "O yüzden biraz neşem yerine geldi. Ah, ne güzel çiçekler bunlar böyle. Arabayla mı geldin?" diye sordu.

"Hayır, metro ile geldim."

"İyi. Çünkü olduğunu unuttuğum bir şişe şampanya buldum. Bir saattir dondurucuda duruyorum. Şimdiye kıvama gelmiştir."

"Harika."

Daisy'yi dar koridor boyunca takip ettim. Koridor bir sürü *ıvır zıvırla* dolup taşıyordu. Büyük bir sırt çantası, iki kask, üç yağmurluk, birkaç rulo ip, bir kazma ve kramponlu botlar. Bir çift yarış kayağı ile, devasa bir uçurtmaya benzeyen bir şeyin yanında duvara yaslanmıştı.

"Etrafın kusuruna bakma," dedi. "Depolama alanım yok pek."

"Bu şey de nesi?"

"Yelken kanadının bir parçası."

"Peki ya bu filemsi şey ne?"

"Salıncak."

"Salıncak mı?"

"Hamak gibi. Yamaç tırmanışında yarı yola geldiğinde uyumak için."

"Ya?"

"Çok kullanışlı oluyorlar. Bir kaç tane çivi çakıyorsun, salıncağı askıya geçiriyorsun, sonra da içine giriyorsun. Herman'a su vereyim mi?"

"Evet, lütfen."

Mutfağa gidip, soğuk su çeşmesini çevirdi.

"Pekâlâ," dedim. Daisy yere bir kâse su koyarken. "Anlat bakalım."

"Ah," dedi içini çekerek doğrulurken. "Şey, aslında, tekrar düşününce seni hiç bununla sıkmamaya karar vermiştim ama neyse, olan şu..."

Sonra, olanı gördüm. Sandalyenin üstünde kartun, pahalı bir dükkâna aitmiş gibi görünen ve üstünde "Bridal Belles" yazan bir poşet duruyordu. Poşete dik dik bakıp, sonra Daisy'ye döndüm.

"Ah, Daisy."

"Şimdi, şöyle ki," diye söze başladı, "Dünkü Tyrolean Traversi'nden dönüş yolunda, arabayla Rochester'dan geçiyordum ve bu sevimli gelinlik mağazasını gördüm. Öyle mutluydum ki, hadi bir girip bakayım, dedim..."

"Görüyorsun."

Poşeti açtı ve katman katman sarılmış kâğıdı, sonra da kâğıdın içinden incecik bir tülden yapılmış, üzeri pullarla süslü duvağı çıkardı.

"Ah, Daisy."

"Biliyorum," dedi omuzlarını silkerek. "Ama dün gece Nigel'ın teklif edeceğine öyle ikna olmuştum ki. Üstelik mağazada da indirim vardı. Daha yeni maaşımı almıştım, keyfim çok yerindeydi."

"Ne kadara aldın?"

"Doksan beş sterlindi ama yüzde yirmi indirim yapıyorlar."

"Eh, Tanrıya şükür daha fazla değilmiş." Daisy'nin yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu fark ettim. Aynı, köpeklerin başlarının belada olduğunu anladıklarındaki gibi bir ifade. "Peki," dedim, "başka ne aldın?

İçini çekerek, ağır adımlarla, koridordan yatak odasına doğru yürümeye başladı. Peşinden gittim. Kapıyı açtı ve içeri girdik. İlk başta olağan dışı bir şey göremedim. Sonra, Daisy kapıyı arkamızdan kapayınca ani bir hışırtı ve hafif bir çarpma sesi geldi. Arkamı döndüm. Kapıda, bordo renkli kadifeden, balo kıyafetleri için kullanılanlar gibi bir elbise kılıfı asılıydı. Ağzım açık kaldı.

"Dayanamadım işte," diye mırıldandı Daisy. "Vitrinde duruyordu ve öyle güzeldi ki. Şuna bak!"

Kurdeleyi çözdü ve kadife kılıf yere yığılırken, kabul etmek gerekir ki eşsiz güzellikte bir gelinlik ortaya çıktı. Prensesler yaraşır, beyaz ipekten bir elbiseydi. Etekleri milföy gibi kat kat. Üste oturan, saten korse kısmına, ışıltılı küçük kristal taşlar işlenmişti.

"Öyle güzeldi ki," dedi tekrar burnunu çekerek. "Ben de denemeye karar verdim. Üstümde şahane durdu, Miranda.

Başka bir gelinliğin böyle güzel olmayacağından emindim. Almak zorundaydım. Anlamıyor musun?"

"Hayır. Kaça aldın?" diye sordum elbiseye bakarken. "Bine mi?"

"Bin iki yüz. Ama bin beş yüzden indirdiler."

"Bin iki yüz sterlin mi? Üç aylık ev kredini ödedin o parayla! Daisy, lütfen zalim olduğunu düşünme ama daha nişanlanmadınız bile."

"Biliyorum." diye haykırdı. "Ama nişanlanacağız. Kısa bir süre sonra. Yani, Nigel teklif edecek. Bundan eminim. O yüzden, elbet işe yarayacak diye düşünüyorum." Sesi gitgide kısıldı. "Ayakkabıları da görmek ister misin?"

"Hayır!"

"Kızma ama, Miranda."

"Kızmadım; endişelendim." Elbiseyi tekrar kılıfına koydu. "Saklasan iyi olur," dedim. "Nigel görür falan."

"Hmmm, haklısın. Gerçi buraya pek gelmiyor."

"Daisy," dedim, elbiseyi dolaba asarken, "bu konu hakkında konuşalım biraz."

"Olur ama önce yemek yiyebilir miyiz? Kurt gibi acıktım ve o şampanyaya gerçekten ihtiyacım var." Daisy, buzdolabının dondurucusunu açarken, mantar panosundaki fotoğraflara baktım. Bir tanesi, ikimiz Bristol'daki evimizde, koltuklarımızı birbirimize dolamış gülüşürken çekilmişti. Nigel'ın bir sürü fotoğrafı vardı; hepsinde o tipik ciddi ifadesiyle. Bir iki tane de annesine ait fotoğraf vardı. Sonra Daisy'nin macera resimleri vardı. Kameraya doğru, gözünde kayak gözlükleriyle, otuz iki diş birden gülümsüyor; gürül gürül akan, dar ve derin bir derede rafting yapıyor; baş parmaklarını kaldırmış, yelken kanat uçuruyordu. Rafta, annesiyle babasının

çerçeveli bir resmi vardı. Daisy tıpatıp babasına benziyordu. Babası, kırk iki yaşındayken, bir pazar sabahı, gazete almak için karşıdan karşıya geçerken araba çarpması sonucu ölmüştü. Adamın fotoğraftaki yüzüne bakarken, Daisy'nin ikileminin de bu olduğunu fark ettim. Yaşamın ne kadar hassas ve kırılgan olduğunu bildiğinden, risk almak istiyordu. Ancak bir yandan da kendini güvensiz hissettiği için, emniyet arayışındaydı.

"Daisy," dedim, o, şişenin mantarını açarken. "Nigel'i sıkıştırmalısın. Bu belirsizlik belli ki seni deli ediyor. Zamanı gelmeden gelinlik alman da bunun ispatı." Gözümde, ütülenmiş ekipmanları ve kaskıyla gelinlik mağazasına girmesi canlandı.

"Evet," dedi nefes vererek. İki kadeh çıkardı. "Haklısın. Kesinlikle haklısın."

"Onunla konuşmalısın. Zamanı geldi artık."

"Evet, zamanı gekli de geçti bile," dedi içini çekerek. "Biliyorum."

"Yeterince sabrettin."

Sıkıntılı bir şekilde başını salladı. "Evet. Sabırlı Griselda'ya döndüm sonunda," deyip hüzünlü bir kahkaha attı. "Yani, evet, kesinlikle konuşacağım onunla."

"Güzel," dedim. "Ne zaman?"

Boş boş suratıma baktı. "Hiç bilmiyorum ama... Çok yakında."

Başımı salladım. "Harika."

O da gülümsemeyi denedi, sonra kaşları endişeyle çatıldı. "Peki ya onu sıkıştırırsam ve cevabı *hayır* olursa?" Izdırap içindeymiş gibi görünüyordu. "O zaman ne yaparım?"

* Sabrı ve sadakatiyle meşhur bir folklor kahramanı. Ç. N.

"Ne mi yaparsın? Şey, bir sürelliğine çok kötü hissedersin ama nihayetinde iyi olursun. Hem Daisy, Nigel ile yürümezse belki bunun nedeni kaderinde başka biriyle tanışmak olmasıdır." Dediklerimi sindirirken yüzüme baktı. "Hiç böyle bir şeyi düşünmedin mi?" diye sordum. "Sana söz vermek için bırak altı yılı iki yıl bile beklemeyecek birilerinin olduğunu?"

"Hayır," dedi hafifçe kıpırdanarak. "Düşünmedim. Çünkü ben *Nigel* ile olmak istiyorum."

"Peki, Nigel seninle olmak istiyor mu? Eğer onun sadece kız arkadaşı olmak istemiyorsan bu korkunç soruyla yüzleşmek zorundasın. Eğer ondan daha fazlasını alamayacağın belliyse o zaman yürekli olup hayatına devam etmelisin."

Bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Dediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Elbette biliyorum. Yürekli olmam gerekecek," dedi içini çekerek. "Ama belki de," kadehini kaldırdı, "Nigel ile işler yolunda gider. Neyse, şerefe. Miranda."

"Şerefe," diye yanıtladım. "Neşelen hadi."

"Mesela sen yürekli davrandın," diye devam etti düşünceli bir şekilde. "Alexander konusunda."

Kadehimi indirdim. "Yürekli mi? Benim yürekli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Başına gelenleri ya da daha doğrusu sana yaptıklarını düşününce öyle," diye düzeltti sinirlenerek. "Evet, inanılmaz derecede yürekli davrandın ve şimdi de aynı şekilde devam ediyorsun."

"Hiç de yürekli falan değilim," dedim kısık bir sesle. "Yakınından bile geçmem." Daisy kafası karışmış gibi bir bakış attı. Sıcak güneşin altında Daisy'nin terasında, cırtlak pembe şarduvanların olduğu sakalının karşısında oturduk.

Füme somonlu sandviçlerimizi yiyip köpüklü Bollinger şampanyamızı içerken, sakinlemin az da olsa dağıldığını hissettim.

"Sen olmasan ne yapardım bilmem," dedi Daisy, şampanyasından koca bir yudum alarak. "Nigel hakkında başka kimseyle konuşamıyorum. Özellikle de annemle. Çünkü onun hakkında çok olumsuz düşünüyor. Bana kötü davrandığını söylüyor."

"Hımmm."

"Sorunlarım hakkında gerçek anlamda konuşabildiğim tek kişi sensin," diye sürdürdü sözünü. Şampanyasından bir yudum daha aldı. "Emniyet vanam gibisin. Kendimi açabileceğim tek insansın." Çakırkeyif bir şekilde kıkırdadı ve kadehini bana doğru salladı. "Yani, ne diyeceğime dikkat etmeden ya da dediklerime pişman olmadan açılabileceğim tek insansın. Seninleyken, sadece *iyi* yanımı göstermek zorundaymışım gibi hissetmiyorum. *Kötü* yanlarımı da gösterebilirmişim gibi hissediyorum."

Lavantaların arasında, bacaklarına polenler bulaşmış hâlde uçuşan arıları izlerken, "Kötü yanın yok zaten," dedim.

"Yani sevimsiz yanlarımdan bahsediyorum. Böyle negatif ve düşük enerjili olduğum zamanlardaki gibi. Mesela bu sabahki gibi. Ya da çaresiz durumlarımda. Diğer herkes benim çok neşeli biri olduğumu sanıyor -partilerin neşeli siması Daisy- ama seninleyken tüm duygusal yükümü boşaltabiliyorum."

"Yapabilirsin tabii."

"Sanki, ne dersem diyeyim, hakkımda kötü düşünmezsin gibi geliyor."

Parmaklarımı kadehin üstünde tıkırdatım. "Aynen öyle."

"Biliyorum ki, sana her şeyi anlatabilirim ve sen beni yine de yargılamazsın."

"Hayır," dedim kısık sesle. "Yargılamam." Küçük bir yusufçuk yüzümü sıyırıp geçti. Arkasında, mavi yanardöner bir iz bıraktı.

"Ama sen bana karşı aynı derecede açık değilsin," dedi tekrar şampanyasını yudumlarken. "Ama bunu sorun etmiyorum. Hiç etmedim. Ketum olduğunu biliyorum." Başımı salladım. Fazlasıyla doğru bir tespitti. "Her neyse," dedi canlı bir sesle. "Şölen nasıldı?"

"Ah... Şölen... İyiydi işte. Köpek şovu keyifli geçti."

"Peki ya ev nasıldı?"

"Muhteşem. Gosford Park'ın küçüğü gibiydi."

"Zilyonlarca sterlin değerindeymiş. Peki ya kocası?"

"Kocası..."

"Fotoğraflarını görmüştüm. Biraz saçları dökülmüş ama yine de tam çıtır. Gelecek vadettiğini söylüyorlar. Onunla tanıştın mı?"

Taş kaplı zemine gözlerimi diktim. Bir karınca sürüsü, betonda oluşmuş bir yarıktan dışarı çıkıyordu. "Aslına bakarsan tanıştım... Evet." *Biliyorum ki, sana her şeyi anlatabilirim ve sen beni yine de yargılamazsın.*

Daisy'nin, "Anlaşılan çok çekici bir adam," dediğini duydum. "Daha şampanya, tatlım?" Elinde şişeyle bana doğru eğildi.

"Çekici bir adam, evet," dedim. "İnanılmaz çekici hem de. Gördüğün göreceğin en çekici adamlardan biri." *Ne dersem diyeyim, hakkımda kötü düşünmezsin gibi geliyor.* Ona baktım. Sonra ani bir karar verdim.

"Aynı zamanda tam bir gör."

Daisy şişeyi indirdi. "Öyle mi?"

"Hem de nasıl."

"Eh, politikacıların çoğu öyle," dedi omuzlarını silkerek. Eliyle bir eşek arısını kovdu. "Bu işin olmazsa olmazı, galiba."

"Sırf ondan değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," dedim acı bir ifadeyle.

"Ama nereden?" Sessizlik oldu. "Nereden biliyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Çünkü, onu önceden tanıyorum."

"Sahi mi?" diye sordu. "Ne kadar önceden?"

"On altı yıl öncesinden."

"Brighton'da yaşadığın zamanlardan mı?"

Başımı salladım. "O da öğrenciydi orada."

"Ha, anladım," dedi gözleri kocaman açılarak. "Erkek arkadaşındı, değil mi?"

"Sayılır. Aklımı başımdan aldığını söyleyebilirim."

"Vay canına. Dünya küçük işte," dedi nefes verirken. "Ve sana kötü mü davrandı?" diye sordu şampanyasını yudumlarken. "Vay piç kurusu!"

Geçmişte, beni tanımadığı zamanlardaki hâlime gösterdiği sadakat karşısında gülümsedim. "Bana çok kötü davrandı, Daisy. Ancak düşündüğün şekilde değil."

"Ne yaptı peki?" diye sordu. Epey meraklanmıştı.

"Şey... Şok edici bir şey yaptı ve beni de işin içine kattı. O günden beri olanlar yakamı bırakmıyor." Daisy büyülenmiş gibi beni dinliyordu. Gözlerimi yere indirdim.

"Eh, her ne idiyse, o zamanlar on altı yaşında olduğunu unutma," dedi. "Çok küçükmüşsün."

İçimi çektim. "Doğru. Ama yine de hatırladıkça içim utançla doluyor." Kadehimi bıraktım. Şakaklarım ağrıyordu.

"Boş ver, o kadar kötü bir şey olmadığına eminim. Hepimiz pişmanlık duyduğumuz şeyler yaparız," diye devam etti ihtiyatlı bir tavırla. "Aptalca şeyler, kabaca şeyler... Kendine bu kadar yüklenme, Miranda."

Boğazıma bıçak gibi keskin bir acı saplandı. "Kendime yüklendiğim yok. Gerçekten çok kötüydü. Hatta, dehşet vericiydi. Kesinlikle dehşet vericiydi." Gözlerim doldu. "Yürekli olduğumu söylüyorsun, Daisy ama değilim." Ellerim yüzüme gitti. "Eğer yürekli olsaydım, seneler önce bu konuda bir şey yapardım ama yapmadım." Yanağımdan aşağı bir damla ılık gözyaşı süzüldü.

"Neydi ki olan?" diye sordu nazikçe. "Bana anlatabilirsin."

"Bilseydin benden tiksinirdin."

"Tiksinmezdim, Miranda. Sen benim en yakın arkadaşımsın."

"Tiksinirdin. Beni yargılardın. Kendine engel olamazdın."

"Ne olursa olsun, seni yargılamayacağıma söz veririm, Miranda. Tıpkı senin de beni yargılamayacağın gibi."

Avuç içlerimi gözlerime bastırdım. "Üstesinden bir türlü gelemedim," dedim boğuk sesle. "Birisine zarar verdiğimi bilmek korkunç bir şey."

"Birine zarar mı verdin?" Başımı salladım. "Fiziksel olarak mı diyorsun?" Tekrar başımı salladım. "Ama kime?"

"İşte, bir çocuğa," diye yanıtladım. "Yani, genç bir adama. O zamanlar yirmi yaşındaydı. İsmi David idi."

"Nasıl biriydi?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Nasıl biri olduğunu bilmiyor musun?" Başımı tekrar iki yana salladım. "Neden?"

"Çünkü hiç tanışmadık da ondan."

Kafası karıştı. "Onunla hiç tanışmadın ama bir şekilde ona zarar verdin."

"Evet."

"Anlamıyorum. Kaza falan mı oldu?"

"Gibi bir şey. Aslında, hayır, değildi. Kaza falan değildi." Daisy, bana saygılıyormuşum gibi bakıyordu. "Bir suç işlendi," diye fısıldadım. Oluşan sessizlik, uzaklardan gelen bir uçak sesiyle yırtılandı.

"Suç mu?" diye sordu yumuşak bir sesle. Ona bakmaya dayanamadığım için gözlerimi kaçırdım.

Nefes aldım. "Çok... çok kötüydü."

Daisy, kısa bir an sessiz kalıp "Uyuşturucu falan mı?" diye sordu kısık bir sesle. "Birisine uyuşturucu mu verdiniz?

"Hayır, uyuşturucuya hiç bulaşmadım."

Durakladı. "O zaman... Babama olan gibi bir şey miydi, Miranda? Öyle mi oldu, Miranda? Vurkaç mı?"

"Vurkaç mı?" dedim yanıklarımış gibi. "Hayır. Gerçi, evet, onun gibi bir şeydi -bir açıdan- ama ortada araba falan yoktu."

Daisy'nin afallamış yüzü, gözlerimden boşalan yaşların arkasında bulanıklaştı. "Anlamıyorum," dedi.

Suya dalacakmışım gibi derin bir nefes aldım.

"Madem öyle, sana anlatacağım," diye fısıldadım. "Sana anlatacağım. Sana anlatmam lazım. Fakat hiç kimseye söylememelisin."

"Söylemeyeceğime söz veririm."

Yan tarafa göz attım. "Buradan bizi duyarlar mı?"

"Hayır, komşuların hepsi tatilde."

Böylece Daisy'ye çatallanmış bir sesle, ömrümün yarısı kadar zaman önce olanları anlattım.

Sözlerimi bitirince, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Sonra bir sessizlik oldu. Kısık bir sesle, tekrar, "Aman Tanrım," dedi.

"Sana çok edici olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Nefes aldığını duydum. "Evet," dedi nefesini verirken. "Söylemiştin."

"Artık benim hakkımda farklı mı hissediyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hissetmiyorum. Çünkü senin hatan değildi. Ama o gerçekten bir götmüş," dedi. Sanki bu düşünce etkisini yeni göstermiş gibiydi. "O yapmış, Miranda; sen değil."

"Ama tüm o işlere başından bulaşmamalıydım. Ona hiç bulaşmamalıydım. Çok saftım. Ama onun için her şeyi yapabilirdim; ona, bir zavallı gibi aşk mektupları yazıp duruyordum. O da benim bu tutkumu istismar etti. Sonucunda da bu David denen adam zarar gördü."

"Bunca zamandır üstesinden gelememene şaşmamalı," dedi. "İnsanın omuzlarında taşıyamayacağı kadar ağır bir yük." Elini kolumun üstüne koydu. "Peki, sonra Jimmy'yi bir daha görmedin mi?"

"Hayır, geçen haftaya kadar görmedim."

"Bu yüzden mi tekrar bir iç hesaplaşmaya girdin?"

"Kısmen öyle. Onunla karşılaşmanın da yoluyla. Ama, Daisy, aslında, içimde hep bir yaraydı bu. Hiç peşimi bırakmadı. Son zamanlarda, neden bilmem, aklımı çok sık geliz oldu ve ruhsal bir eşzamanlılık darbesiyle -ya da kaderin bir cilvesiyle- Jimmy ile karşılaştım. Şimdiyse aklımdan çıkaramıyorum."

"Neden olduğunu biliyorum," dedi Daisy. "Kısa bir süre önce kendin de büyük bir zarar gördün, o yüzden tüm bunlar

su yüzüne çıktı. O yüzden, bir zamanlar *neden* olduğun o zararın daha çok ayırdına vardın."

"Belki de öyle," diye fısıldadım. "Fazlasıyla mümkün. Tek bildiğim, olanların hayatımın büyük bir kısmını gölgelemiş olması. Bazen düşünüyorum da, yakalansaydık ve cezalandırılsaydık daha iyi olurdu. En azından hayatıma devam edebilirdim."

"Ama yakalansaydın hapse atılabilirdin, Miranda."

"Hâlâ atılabilirim," dedim zayıf bir sesle. "O da öyle."

"Parlamentodaki yerini kaybedeceği kesin. Eğer bilinseydi hayatta seçilemezdi, bence. Çok ciddi bir olay."

"Kesinlikle haklısın."

"Seninle konuşması da bu yüzden," dedi. Birden canlanmıştı. "Onca sene bu sırrı saklamış, sonra birden sen tekrar ortaya çıkıyorsun. Adam için kâbus olmuştur, Miranda. Politikaya atılmakla zaten büyük bir risk almış, sense onun işlediği suçun somut delilisin. Şantaj yapacaksın diye akıl çıkmıştır muhtemelen."

"Sanırım öyle düşündü. Başkasına *söylersem* kendimi *bir sürü belanın ortasında* bulacağımı söyledi. Bildiğin tehdit savurdu. Neyse, işte söyledim," diye fısıldadım. "Benim korkunç sırrım da bu. Artık biliyorsun ve bildiğin için *memnunum*," dedim. "Ne zamandır azap çekiyordum. Güvenebileceğim kimsem yoktu."

Daisy tekrar elini koluma koydu. "Hakkındaki bazı şeyleri ancak şimdi anlıyorum," dedi bir an sonra. "İlk tanıştığımızda neden o kadar mesafeli durduğunu şimdi anlıyorum. Seninle arkadaş olabilmek için çok uğraşmam gerekmişti. Çok gizemli görünüyordun. Aslına bakarsan hep öylesin. Şimdi nedenini biliyorum."

"Evet, çünkü bir sırrım vardı. Dehşet verici bir sırrım vardı ve açığa çıkacak diye ödüm kopuyordu. Bir gün birisi öğrenecek diye sürekli korku içinde yaşadım –ve hayatım mahvolacak diye. Hâlâ da mahvolabilir."

"Keşke bana önceden anlatsaydın."

Acıyla iç geçirdim. "Yıllardır, sana anlatmak istediğim bir sürü zaman oldu. Ama yegâne yakın arkadaşımdın, Daisy. Arkadaşlığımızı tehlikeye atmak istemedim."

"Böyle büyük bir yükü tek başına omuzlamış olduğunu düşünmek bana acı veriyor. Çok üzülüyorum." Gösterdiği anlayış karşısında tekrar gözlerim doldu. "Üstelik kendini çok yalnız hissetmişsindir," diye ekledi. "Kimseye söyleyemeyince."

"Evet," diye mırıldandım. "Hissettim."

"Benimle paylaşmana çok sevindim. Ama asıl soru şu: Şimdi ne olacak?"

Boş boş yüzüne baktım. "Gerçekten bilmiyorum."

"Jimmy'yi cezalandırmak mı istiyorsun? Bu mudur?"

"Hayır, gerçi hiç utanmamasından dolayı içimi öfke kapladı."

"Ne yapmak istiyorsun peki?"

Gözlerimi yere dikrim. Birkaç saniye sessiz kalarak sorusunu değerlendirdim.

"Telafi etmek istiyorum."

"Affedilmek mi istiyorsun, yani?

Midem takla attı âdeta. "Evet," dedim. "İstiyorum. Affedilmek istiyorum. "Günahlarımın bağışlanmasını istiyorum. On altı yıl önce birisine korkunç bir şey yaptım ve şimdi bunu düzeltmek istiyorum."

"Ama neden bunu *şimdi* düzeltmek istiyorsun?"

"Çünkü seneler geçtikçe, acısı azalacağına arttı. Peşimi hiç bırakmadı. Aklımdan çıkarmak istiyorum. Bir şeyler yapana kadar da çıkarabileceğimi sanmıyorum."

"Peki, sence ne yapabilirsin?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Tek bildiğim, kefaretimi ödemek istediğim. Suçlu hissetmekten kurtulmak istiyorum. Bu suçluluk hissi öyle uzundur içimde ki."

"Ne yapabileceğini biliyorum," dedi Daisy yumuşak bir sesle. "Ama bunu kendin de düşünmüş olmalısın." Yüzüne baktım, sonra başımı çevirdim.

"Düşündüm. Çok defalar düşündüm hem de. Yaptığıma dair," içimi çektim. "hayaller kuruyordum sürekli. Ama hayalde kaldı. Çünkü devamını getirecek kadar cesaret gösteremedim."

Gökyüzüne baktım. Uzaklarda bir uçak, maviliğin arasında cılız beyaz bir iz örüyordu âdeta.

Havaya bakarken, Daisy'nin, "O zaman şimdi cesaret göster," dediğini duydum. "Yürekli ol, Miranda."

"Çok geç değil mi?" diye sordum.

"Hayır, asla çok geç değildir." Ona baktım. "Bul onu, Miranda." Kalbim hopladı. "David'i bul."

David'i bul...

"Ama, ne diyeceğim ona?

"Ne mi diyeceksin?" diye tekrarladı beni. "Özür dilemekle başlayabilirsin."

Küçük, tatsız bir kahkaha attım. "Özür dilemenin yeterli olacağını sanmam. *Merhaba, David. Ben Miranda. Hani on altı yıl önce aldığın paket vardı ya? Hani elinde patlamıştı. Hah, işte o. Şey, onu getiren kişi bendim!* Özür dilemenin yeterli olacağını hiç sanmam," diye tekrarladım gözlerim dolarken.

"Belki de yeterli olur," dedi. "En azından bunu yapabilirsin. Zaten en çok yapabileceğin de bu. Aslına bakarsan, şöyle bir düşününce, söyleyebileceğin tek şey bu."

"Hmmmm," dedim boğuk bir sesle. "Doğru."

"Ara onu, Miranda," dedi nazik bir sesle. "Belki o zaman, olanları arkanda bırakabilirsin. İstediğin de bu değil mi? Hep istediğin bu değil miydi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Öyle. Yapmak istediğim bu. Hep bunu yapmak istedim. Hep, David White'ı bulmak istedim. Ve bulacağım da."

Beşinci Bölüm

Daisy'nin yanından bir iki saat sonra ayrıldığımda kendimi bitkin ama aynı zamanda rahatlamış hissediyordum. İçimi dökmüştüm ve Daisy beni yargılamamış, bilakis çok iyi bir tavsiyede bulunmuştu. David'i arama düşüncesi bile çok daha iyi hissetmemi sağladı. Sonunda harekete geçecektim. Ama nereye bakacaktım? Paris'te de olabilirdi, Peru'da da; hatta Prestatyn'de bile olabilirdi. Dünyanın herhangi bir köşesinde olabilirdi. Ancak ilk uğrak limanının neresi olacağını biliyordum. Eve gider gitmez numarayı buldum ve tuşladım.

"Sussex Üniversitesi'ne hoş geldiniz," dedi otomatik mesaj. "Santral, pazarteside cumaya, saat dokuzla beş buçuk arası hizmet vermektedir. Dâhili numarayı biliyorsanız..." Beklemem gerekecekti. Sonra internetten, Profesör White'ı araştırdım. Hiçbir sonuç çıkmadı. Akabinde, boşa kürek çekmiş olacağımı bile bile David White diye de aradım. Yaklaşık dört milyon sonuç geldi. Optik aletler satan bir David White vardı; antika kitaplar alan bir David White vardı; tatma servisinde çalışan bir David White vardı; ve bir de *Tatlı Cadı*'da

oynayan, aktör David White vardı. David White elektrikli iş aletleri, David White mobilyaları ve hatta adı David White olan tapçı bile vardı. Belki de benim David White'ım, babası gibi bir bilim adamı olmuştu. Ya da belki de kaydını sildirmişti.

Ertesi sabah dokuzda tekrar üniversiteyi aradım.

"Aktarmanızı istemiyorum ancak," dedim dikkatle, "Derek White hâlâ eğitim kadrosunda mı, söyleyebilir misiniz?"

"Bir dakika lütfen..." Araya Vivaldi'den dijital bir müzik girdi. "Bu ismi bulamadım. Hangi bölümdeydi?

"Eee... Emin değilim. Biyolojidiz, muhtemelen. Ya da biyokimya."

"Tekrar bakıyorum. Hayır, o isimde kimse yok. Fen Bilimleri Bölümü'nden başka birine aktarılmak ister miydiniz?"

Panikledim. "Hayır, teşekkürler." Kim olduğumu ve neden aradığımı sorabilirlerdi. Farklı bir yol bulmalıydım, o yüzden bilinmeyen numaraları aradım.

"Ev adresi var mıydı?"

"Ever, var." Adresi hiçbir zaman unutamamıştım. "West Yolu, Kırk dört numara, Brighton."

"Lütfen bekleyin... Belirttiğiniz adreste Profesör D. White diye biri yok." diye bildirdi operatör.

"Peki, adını giriyor olabilir mi?

"Belirttiğiniz adreste o isimde biri yok," diye tekrar etti otomatik olarak. "Soracağınız başka numara var mıydı?"

"Hayır, teşekkürler." İçimi çekerek, ahizeyi yerine koydum. Kolay olmayacaktı. Ama sonuçta üründen çok uzun zaman geçmişti. Taşınmış olabilirlerdi, hatta adam ölmüş bile olabilirdi. Derek White altmış beşini geçmiş, dolayısıyla da emekli

olmuş olmalıydı. Belki komşuları nereye gittiklerini biliyor olabilirlerdi, belki bir not iletmeyi kabul edebilirlerdi. Başka bir ipucum olmadığından, elimdeki adrese gitmeye karar verdim. Hem arada annemi de ziyaret edebilirdim. Ayandama bakım. Çarşamba günüm boştu. İz sürmem bittikten sonra annemle öğle yemeği yiyebilirdik.

Çarşamba sabahı. Herman ile erkenden Brighton'a doğru yola çıktık. Gittiğimde, evde birilerini bulma şansımı artırmak için, dokuzdan önce orada olmak istiyordum. Yolu çok iyi bildiğimden, haritaya bakma ihtiyacı bile duymadım. Şehrin içinden, Blackfriars'a kadar gel; sonra A23'ten aşağı inip Hurstpierpoint'i geç; ve işte Brighton tabelası oradaydı.

Arabamı, şehir merkezinden Queens Park'a doğru sürüp West Yolu'na döndüğüm anda midem âdeta oyuluyordu. Buraya, rüyalarımda -ve kâbuslarımda- defalarca kez tekrar gelmiştim. Sokağın sonunda yer alan ev, Edward dönemi mimarisinde inşa edilmiş bir ikiz villaydı. Önündeki küçük bahçe, alçak bir çitle korunuyordu. Evin önünden yavaşça geçerken hiçbir hareketlilik görmedim. Ama sonuçta saat daha erkendi -sekiz çeyrek geçiyordu. Yolun sonunda arabayı döndürdüm ve iki kapı aşağı park ettim. Kendimi, zimmacı bir eşin izini süren gizli dedektif gibi hissediyordum. Ben arabada otururmuş, evi izleyerek beklerken, Herman da ara ara ıstırap dolu bir sesle iç geçiriyordu. Sekiz buçukta postacının mahalleye geldiğini gördüm ancak saat dokuzda hâlâ bir yaşam emaresi yoktu. Belki de evde değillerdi; çimenler epey uzamışlardı. Dokuzu çeyrek geçe arabadan çıktım. Derin nefesler alarak bahçe kapısını açtım. Kapıya

kadar olan yolu yürürken, geçen sefer buraya gelişim, sıkıntılı bir hisle gövdemde canlandı. Kalbim güm güm atarak kapıyı çaldım.

İşin tuhafı, ne diyeceğimi düşünmemiştim. Beklerken aklımdan prova yaptım. "Merhaba, adım Miranda. O kişinin ben olduğumu bilmenizi istemiştim. 1987 yılındaki o kişi bendim. Ben yaptım. Ama niyetim bu değildi. Ne kadar üzgün olduğumu söylemek için geldim."

Cevap yoktu. Buzlu camdan içeri göz attım ama hareket eden bir gölgeye falan rastlamadım. Zili ekrar çaldım. İçeriye mutlak bir sessizlik hâkimdi. Not bırakmam gerekecekti. Arabaya dönerken, aklıma, pencere hâlâ burada oturup oturmadıklarını sorabileceğim geldi. Torpidodan, not yazmak için yanımda getirdiğim defter çıkarırken bir kapı çarpması duydum.

Başımı kaldırdım. Yan evden, yanında sevimli bir Cocker Spaniel köpek olan bir adam çıkmış, yürüyordu. Hemen arabadan çıktım ve karşıya geçtim.

"Affedersiniz!" Adam bana bakınca kibarca gülümsedim. "Rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Acaba White'lar hâlâ kırk dört numarada mı oturuyor?"

Adam boş boş yüzüme baktı. "White'lar mı? White'lar?" diye tekrarladı. "Yo, hayır. Yıllar önce taşındılar. Yıllar önce," dedi.

"Ah." Bir anda süngüm düştü.

"Bakın, biz yirmi yıldır burada oturuyoruz. Yirmi yıldır oturuyoruz burada." Adam her şeyi iki kere söyler gibiydi.

"O zamanlardan tanıyor musunuz onları?" diye sordum.

"White'ları mı?" Başını salladım. "Ah, tabii. İyi bir aileydi. Çok iyi bir aileydi."

"Ne zaman taşındılar?"

"Hmmm. 87 ya da 88'de miydi? Evet, öyle olmalı. Şeyden kısa bir süre... Sıkıntılı bir şeyler yaşadılar. Pis bir işti," dedi başını sallayarak. "Pis bir işti." Soru soran bakışlarla bana baktı. "Neden bilmek istiyorsunuz?"

"Şey, ben... oğullarının eski bir arkadaşıyım da."

"Michael'ın mı?"

"Hayır," dedim dikkatlice. "Eee, aslında David'in." İçimde bir adrenalin patlaması oldu.

"Ah, David, evet. İyi çocuktu. Çok iyi çocuktu."

"*Çocuktu mu?*" diye sordum. Kalbim hızla atıyordu.

"Çocuk işte. Yani, iyi bir çocuk olduğunu hatırlıyorum. Siz nereden tanıyordunuz onu?"

Midem bulanmaya başladı ama yalanımı çoktan hazırlamıştım. "Üniversitede beraber okuduk."

"Anladım. Demek temasa geçmek istiyorsunuz? Arkadaşlar tekrar birleşiyor hesabı."

"Evet," dedim canlı bir sesle. "Aynen öyle."

"Peki, üniversiteden hiçbir arkadaşınızda numarası yok muymuş?"

"Eee, hayır, hepsi irtibatı kaybetmiş."

"Eh, tabii okulu da erken bıraktı. Doğru, şimdi hatırladım."

"Öyle mi?" Kendimi çok hasta hissettim. "Yani, evet öyle yaptı."

"O pis işten sonra."

"Evet, doğru. Ama, eee, her neyse, ailesinin burada oturduğunu hatırlayıverdim," diye zırvalamaya devam ettim. "Belki, bir ihtimal hâlâ burada oturuyorlardır, dedim. Şimdiki adreslerini bilmiyorsunuzdur, herhâlde?"

"Maalesef, hayır." Dilini şaklatıp başını salladı. "Hayır, maalesef bilmiyorum."

"Peki, şimdi burada oturanlar?"

"Tatildeler şu anda. Zaten onlar buraya taşınalı iki sene oldu. White'lar gittiğinden beri üç kez el değiştirdi bu ev. Kimsede adres olduğunu sanmam."

"Ya," dedim boş boş. "Anlıyorum. Yani, nereye gittiklerine ve onlarla nasıl temasa geçebileceğime dair bir fikrinız yok, öyle mi?"

"Pek sayılmaz." Düşünürken dişlerinin arasından hava üfleyerek tuhaf sesler çıkardı. "Eşimin bir fikri olabilir gerçi," diye ekledi, "ama şimdi kız kardeşinde. Döndüğünde ona sorarım."

"Sorar mısınız sahiden? Minnettar kalırım size. Cep telefonumu yazdım hemen ve yanına da Miranda diye kısaca ismimi iliştirdim. "Eğer eşinizin bir bilgisi varsa haber verebilir misiniz? Şey, ben David'i tekrar görebilmeyi gerçekten çok arzu ediyorum," diye bitirdim cümlemi.

"Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Evet, uzun zaman oldu."

Saat, şimdi ona yirmi vardı. Anneme on iki gibi gidecektim. Arayıp erken geleceğimi haber verebilirdim ama öncesinde yapmak istediğim bir şey vardı. Eski uğrak yerlerimi dolaşmak. İyice hatıralar geçidi yapma havasına girmiştim. Pavilion'un önünden, mekânın abes duran şatafatı karşısında gülümseyerek geçtikten sonra, arabamı Palace Pier'e yakın bir yere park ettim. Herman ile güneşin altında metal parçaları gibi parlayan dalgaların vurduğu deniz kenarında yürürken, tepemizde martılar halkalar çizerek uçuşuyor ve bağrışıyorlardı. The Lanes boyunca yürümeye devam ettik.

East Sokağı'nı buldum. Jimmy'nin evi, bu sokağın köşesinde, *bir gazete bayiinin üzerindeydi. Gazete bayiinin yerine şimdi* bir Thai restoranı açılmıştı. Arabama döndüm ve King's Caddesi'nden aşağı sürüp sağa Brunswick Sarayı'na döndükten sonra Brighton and Hove Lisesi'nin önüne park ettim.

On altıncı yüzyıldan kalma, bej renge boyanmış binanın bahçesine bakarken, açık camlardan genç kızların konuşmalarını, sonra zilin çalışını ve yerlere sürtülerek çekilen sandalyelerin gıcırtılarını duydum. Ne kadar da nefret ederdim buradan. *Haşarı* ve *işbirlikçi olmayan* biri olarak dışlandığımdan itibaren hep nefret ettim. Ancak White'larla yaşanan hadiseden sonra değişmiştim. Şokun etkisiyle -ve yakalanacağım korkusuyla- hizaya gelmiş ve başımı hep eğik tutmuştum. Tüm hayvan aktivitelerinden elimi eteğimi çekmiş, köle gibi çalışarak tüm derslerimden A getirmeye başlamıştım. Aklıma, mezun olduğum gün sahneye çıkışım ve baş müdirenin beni tebrik edişi geldi.

"Bu okul için bir iftihar kaynağı oldun," demişti veda için benimle tokalaşırken. "Aynı zamanda, diğer *zorba* kızlara da güzel bir örnek teşkil ettin," diye eklemişti hoşgörülü bir gülümsemeyle. Gerçeği bilseydi asla bunları söylemezdi. Mezun olduktan sonra Bristol'a gittim, annem buradan taşındı ve Brighton'dan geriye sadece karanlık anılar kaldı.

Kırk dakika sonra annemin evindeydim. Anthem kapıyı açınca, "Miranda!" diye haykırdı. "Ne kadar zayıfsın!"

"Bana sarıldı. Öyle mi?" dedim kayıtsızca. "Zayıfladım galiba biraz."

"Nedenini sormama gerek yok," dedi koridordan mutfağa doğru giderken. "Hugh kaçıp gittiğinde on iki kilo vermiştim. Sanırım, Alexander da aynısını yaptı, değil mi?"

"Şey..."

"Erkekler insanı hep ortada bırakırlar," dedi başını iki yana sallayarak. Karşı çıkmadım. "Ama hayvanlar bırakmaz." Dediği doğruydu. "Beni aramalıydın." dedi. "Perişan olmuşsundur."

"Şey, yok. çok değil. Tek hissettiğim..." Sahi. ne hissediyordum? "Hayal kırıklığı. Ama senin için de sorun olmazsa bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

İçini çekti. "Peki. Zaten benimle şimdiye kadar pek bir şey konuştuğunu düşünmüyorum. Miranda. Bir kız çocuğunun annesine duyduğu güveni hiç duymadın sen bana. Çok üzücü bir şey bu."

Omuzlarını silkti. "Özgünüm. anne. Ben... böyleyim işte."

"Biliyorum. Neyse. Brightonda ne işin var onu söyle."

"Ah. şey, iş için geldim. Sorunlu bir eşek vardı."

"Sorunu neymiş?"

"Sürekli dışarı..."

"Dışarı mı kaçıyordu?" diye tahminde bulundu hemen. Annem hep böyle tahminde bulunur. lafımı bitirmeme müsaade etmeden tamamlardı –çok sinir bozucuydu.

"E-vet."

"Eyvah. çok tehlikeli. Zavallı şey, ölebilir ya da kazaya falan sebep olabilirdi. Eee. ne tavsiye verdin?

"Onlara, bahçeleri için bir tane..."

"Kapı yaptırmalarını mı söyledin?" Yılgınlıkla başını salladım. "Eh, onlar da er geç bunu çözebilirlerdi. Yine de senin için çantada keklik vardı," dedi neşeli bir sesle. Buzdolabını açtı. "Eee. Mükemmel Eviller'de işler iyi gidiyor o zaman?" diye sordu omzunun üstünden.

"Yola giriyor. Kızlar nerede?" Üç üvey kız kardeşim var: Yirmi yaşındaki Gemma, ve on sekiz yaşındaki ikizler Annie ile Alice.

"Babalarını görmeye gittiler. Herhâlde tüm yazı orada geçirirler."

"Üzülmüyor musun?"

"Hayır, artık üzülmüyorum. Fransızcalarını ilerletiyorlar. Hem onları suçlayamam. Harika bir yer orası. Her hâlükârda," omuzlarını silkti, "anlaşmamız böyleydi. Yani karşı çıkamam."

"Elbette." Hugh annemi dört sene önce terk etmişti. Burgundy'deki küçük bir şatonun arazisinin peyzajını düzenleme işini almış, işin sonunda şatonun sahibi olan Françoise isimli çekici ve genç bir dul olan kadın, onu kalması için ikna etmişti. Hugh'un kızları görmesine engel olmamak şartıyla çiftlik anneme kalmıştı. Çiftlik derken, aslında burası sadece birkaç tarlası ve bir ahırı olan bir kır evinden ibaret. Annem, kendisine de uyduğu için ve kızlar da sevdiği için burada kalmayı seçti. Zaten Hugh konusunda kaderine boyun eğmişti. Hugh annemden on yaş gençti ve insanın kalbini durduracak kadar yakışıklıydı. Yani annemin dediğine göre, ilişkilerinin sürmeyeceği zaten belliydi.

Bugün tekrardan, "Kaçıp gideceğini biliyordum," dedi. Mutfak masasını kuruyordum. "Kızlar büyüdüğü zaman kaçıp gideceğini hep biliyordum. Tabii ki gerçekleştiğinde canımı çok acıttı ama bu Fransız şato sahibi olmasaydı," dedi hor görerek, "bir başkası olacaktı."

Annem, vejetaryen usulü lazanyayı fırına koyarken, "O yüzden mi bu kadar çabuk kabullendin?" diye sordum.

"Kısmen ama tek sebebi bu değil. Asıl sebebi şu. Hugh beni terk etmeseydi oğlanlara asla sahip olamazdım."

"Doğru. Gidip görelim mi oğlanları?"

"Tabii ki. Herman'ı içeride bırakırız."

Fransız pencerelerden bahçeye adım attık. Uzakta, elma ağaçlarının arasında sekiz çift kulağın kıpırdandığını gördüm. Havada, baş aşağı çevrilmişi tüylü virgüller gibi duran kulaklar yavaşça bize doğru süzülmeye başladılar.

Annem, elindeki bir kova yemi sallayarak, "San-cho! Bas-ilí Car-los!" diye bağırdı. Şimdi, çimenli tepelerin üstünden zarifçe bize doğru eşkin bir koşu ruruuyorlardı. "Miranda bizi görmeye gelmiş! Ne güzel, değil mi? Hadi Pedro! Hadi çocuklar! Gelin de merhaba deyin!"

Annemin lamalara karşı olan tutkusunu anlayabiliyorum. Öyle tatlılar ki. Sırf yüzlerini görmek bile gülümsememi sağlıyor. Bu dünyadaki başka hiçbir şeye benzemiyorlar. Ya da, bir sürü şey bir araya gelip de oluşmuş gibi görünüyorlar. Eşeklerinkine benzeyen kulakları, atlarınkine benzeyen suratları, zürafa gibi boyunları ve antilop gibi popoları ve tavşan burunları, geyiklerinki gibi çekik gözleri ve komiklik derecesinde uzun, büyüleyici kirpikleri ve develerinkine benzeyen o tatlı dudakları ile bir harikalar. Sanki özel olarak genetik bir dizilimin sonucu oluşmuş gibiler. Beklenmedik ama çok zarif bir karışım.

"Dalai-Lama!" diye seslendi annem. "Jo-se!" Yüzlerimde merakla bir ifade ile zıplayarak gelmeye devam etmez. Lamalar insanları severler. Hatta, insanlara deli olurlar. Buradakiler ise anneme tapıyor. Annem, ailesi hakkında soru sorulduğunda, genellikle, dört kız ve sekiz oğlu olduğunu söyler.

Hugh, annemi terk ettiğinde, annem bir arkadaşıyla Peru'ya gitmiş, ben de gelip -korkunuzu bir şekilde soğukkanlı görünen- kız kardeşlerime göz kulak olmuşum.

Annem giderken pek iyi durumda değildi ve bu seyahatin amacı şifa bulmaktı. Ancak döndüğü zaman gördüğüm değişiklik karşısında büyülenmiştim. Yüzünde *mutlu, gizli* bir gülücük vardı ve tuhaf bir biçimde neşe saçıyordu. Israr edince, gizemli bir biçimde âşık olduğunu itiraf etti ancak kime olduğunu söylemedi. Ben de, tur rehberiyle ya da gruptan biriyle bir kaçamak yaşadığını var saymıştım. Fakat hepsi bu değildi.

"Ben, lamalara âşık oldum," demişti nihayet duygusal bir ifadeyle. "Öyle güzeller ki. İnsanı mutlu ediyorlar," demişti içini çekerek. "Yanında hımlayarak yürüyüşleri yok mu? Evet, hımlıyorlar. Âdeta sentele konuşur gibiler ve idare etmesi de inanılmaz derecede kolay. Yumuşacıklar," diye devam etmişti heyecanla. "Çok hassas ve zekiler. Sanki aniden *bir şimşek düştü* kafama," diye haykırmıştı. "Peru'ya gitmeden önce hiç lama görmemiştim. Şimdiyse *sürekli* onlarla olmak istiyorum!"

Annemin dellirdiğini ve eninde sonunda atılacağını düşündük. Ancak bir de bakmık ki, iki erkek lama alıp getirdi. Altı ay sonra iki tane daha aldı. Sonraysa, dört tane daha -son zamanlarda biraz zorluk çıkaran Henry de bu gruptaydı- aldı ve lama yürüyüşleri düzenlemeye karar verdi. Yanına on altı kişi -lama başına iki kişi- alıp South Downs boyunca yürüyüşe götürüyor ve *oğlanlar* da özel çantalarında piknik sepetlerini taşıyorlar. İnsanların çok sevdiği bir dış mekân aktivitesi oldu.

"*Selam!*" *dedim yanıma gelen bir tanesine.* "Tanışmamışık, değil mi? Sen Henry olmalısın." Kaşmir gibi yumuşak olan alaca renkli kürkünü okşadım. "Hey," dedim kıkırdayarak. "Kes şunu." Beni öpüyor, kalın dudaklarını yanağıma sürtü-

yordu. Bir kez daha öptü. "Hey!" dedim kahkahalar eşliğinde ağzını ite rken.

"Şunu durduramadım bir türlü," dedi annem. "Bu konuda çok ısrarcı. Öpeceğim diye sürekli peşimden koşturuyor, değil mi, Henry? Hadi, bir iki tane olsa neyse," dedi sır verir gibi, "ama böyle her daim öpüşüp koklaşmak da sıkıcı olabiliyor."

"Niye böyle yapıyor? Çok mu şımartıldı?"

"Şey, bebekken insanlarla çok fazla temas içinde kaldı. Diğer lamalarla yeterince sosyalleşemediğinden insanlara takıldı. Üstünde çalışıyorum, gerçi. *Hayvanları Çizenler*'e çıkaramaz mısın onu, Miranda? Şu aralar rezervasyon yaptıran çok az. Biraz reklam fena olmazdı."

"Sorarım ama evet diyeceklerinden şüpheliyim. Kendi anneme hem de. Demek bu aralar çok meşgul değilsin."

Omuzlarını silkti. "Hafta sonlarında meşgul oluyorum -havaya bağlı tabii- ama hafta içleri eskisi kadar canlı değil. Oğlanlarla yapacak başka bir şeyler bulmam lazımmış gibi geliyor ama ne olduğunu sahiden bilmiyorum."

"Hayır işlerine devam ediyorsundur hâlâ, değil mi?"

"Evet, Carlos'u her tatil sabahı Eastbourne'a götürüyorum, o da hastaları neşelendiriyor. Ama sağlam nakit yapmaları gerekli. Pedro geçen hafta bir bira reklamı için seçmelere katıldı. İyi para kazanabilirdi ama sanırım seçmeyi geçemedik. Yoksa şimdiye kadar aramış olurlardı."

Birden cep telefonum çalmaya başladı. Lamaların kulakları uydu antenleri gibi döndü, sonra dinlemek için bir adım öne geldiler.

"Miranda ile mi görüşüyorum?" diye sordu hayal meyal tanıdık bir ses. Henry yanağıma vıcık vıcık bir öpücük daha kondurdu.

"Evet?"

"Ben West Yolu'ndan Bill McNaught."

"Merhaba. Of, kes şunu! Pardon, size demedim."

"Eee... White'lar hakkında soru sormuştunuz."

"Evet."

"Şey, birkaç dakika önce eşim aradı. Ona sizinle olan konuşmamızı anlattım. Az buçuk bir bilgisi varmış."

"Sahiden mi? Harika bir haber bu."

"Şu anda nerede yaşadıklarını bilmese de, bir arkadaşından Derek White'ın öldüğünü -sekiz yıl önce falan- ve Bayan White'ın, Norfolk'a oğlu Michael'ın yanına taşındığını duymuş... David'e gelince..."

Nabzım hızlandı. "Evet."

"Anlaşılan, fotoğrafçı olmuş. Londra'da. Başka bir bilgisi yok ama herhâlde listenizi kısaltır bu kadarı da."

"Hem de nasıl. Fotoğrafçı olmuş demek? Eh, bir ipucum var artık. Aradığınız için çok teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Ne oldu? Konu neydi?" diye sordu annem, ben telefonu kaparken.

"Ah... Hiç, eski bir arkadaşı bulmaya çalışıyorum da."

"Kimmiş o?

"David diye bir çocuk."

"David mi? Hiç tanıdık gelmedi? Ben tanışmış mıydım?"

"Hayır, tanışmamıştın." *Ben de öyle.*

"Neyse, hadi yemek yiyelim."

Eve doğru yürümeye başladık. Annem balıçe kapısını açarken, cesaretimi toplayıp "Anne, sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

"Nedir?" Şüpheyle yüzüme baktı.

Bu anın gelmesini hiç istemiyordum. "Şey... Konu şey hakkında..."

"Baban mı?" diye tahmin yürüttü. "Baban, değil mi?"

"Aslına bakarsan, evet, öyle. Geçen hafta ondan bir e-posta aldım."

"Gerçekten mi? Ne diyor peki?" Yirmi yıl geçmesine rağmen annem hâlâ babama karşı düşmanca bir tavır sergiliyordu. Saçmalıktı bu.

"Palm Springs'den ayrılıyormuş."

"Ha, o kadar mı?" Rahatlayarak içini çekti. "Ee, nereye gidiyormuş, Florida'ya mı yine? Bermuda'ya mı? Yoksa başka bir golfçü cennetine mi?"

"Hayır, hiçbirine değil. Buraya dönmeye karar vermiş."

"Buraya mı?" Olduğu yerde donakaldı.

"Evet, buraya."

"Buraya derken, İngiltere'ye mi yani?" Başımla onayladım. Yüzünde inanmaz bir ifade vardı. "Nedenmiş?"

"İş için."

"Yine salak bir golf kulübü işletmek içindir, herhâlde?" dedi eve doğru tekrar yürürken.

"Ee, evet," dedim. "Aynen öyle."

"Umarım John O'Groats'tadır," dedi kızgın bir sesle.

"Şey, oradan biraz daha yakın..."

Tekrar durdu. "Nerede?"

"Buradan sekiz kilometre uzaklıkta bir yerde."

Ağzı açık, küçük dilini yutmuş gibi bana baktı. "Buradan sekiz kilometre uzakta olduğundan emin misin?"

"E-vet, eminim."

"Yoksa Lower Chalvington'a inşa edilen şu gösterişli yer mi?" Başımı salladım.

Annem gözaltına devrilerek "Of, kahrolsun," dedi.

Homurdanarak bir sürü küfürler sıralayan ve paldır küldür yürüyen anneme, "Dinle," diye seslendim. "Babam sana söylememi rica etti çünkü olur da markette falan karşılaşırsınız tuhaf bir durum yaşanmasın istemiş."

"Düşüncesi bile korkunç."

"Eh, olabilir ama, anne. Yani bilmen daha iyi."

"Bir bu eksikti."

Yemek sırasında babama karşı takındığı tavrın nedenini açıklamayı denedi.

"Çok tuhaf," dedim bitkin düşerek. "Hele de Hugh konusundaki rahatlığına bakınca. Üstelik Hugh seni başka bir *kadın* uğruna terk etti."

"Evet," dedi sakin bir sesle. "Doğru. Hugh beni başka bir kadın uğruna terk etti. Çekici, zengin -ve kızlara göre inanılmaz sevimli- benden on beş yaş küçük sarışın bir kadın uğruna. Adaleti anlayışının buna karşı çıkmama engel olduğunu."

"Evet ama ikinizin üç çocuğu vardı ve evliydiniz. Bence seni asla terk etmemeliydi."

"Of, bilmiyorum," dedi içini çekerek. "Zaten aramızda soğuk rüzgârlar esiyordu. Zar zor konuşuyorduk. Eh, kızlar da büyümüştü. Ama baban beni bir oyun için terk etti. Çok daha onur kırıcı bir davranış bu! Sanki benimle olmaktan memnun değilmiş gibi. Günde on iki saat, haftada yedi gün oynuyordu. Yüzünü bile göremez olmuştum. Ailece bir tatile bile çıkamıyorduk. Çünkü hep bir yerlerde apeal bir golf maçında oluyordu. Hatırlamıyor musun bunları, Miranda?"

"Evet," dedim içimi geçirerek. "Hatırlıyorum. Yanımızda fazla olamadığını hatırlıyorum. Ama..."

"Neden ismini Miranda koyduğunu biliyor musun?" diye araya girdi.

Kısık sesle inledim. "Bol bol anlatın bu hikâyeyi. Bana Miranda adını verdin, çünkü babam türekli uzaklarda olduğundan..."

"Senin doğman hayret edilecek bir şeydi. Gerçekten de öyleydi!" Bitkince başımı salladım. "Hatta bir mucizeydi. Üstelik de azıcık bile ilgim olmayan bir oyun uğruna," dedi öfkeyle.

"Anlıyorum. Yani tenis falan oynasaydı o zaman sorun olmaz mıydı?"

"Eh, bu kadar nefret etmezdim. Ama golf öyle salak bir oyun ki," diye homurdandı fırını açarken. "Küçük bir topu etrafa fırlatmak, araziyi de tarumar etmek. Dibine kadar kesilmiş çimleri görünce tüküresim geliyor. Yakında hiç kırlık arazi kalmayacak; her taraf golf sahaları ile dolacak. Dünyanın çevresinde, golf sahalarından bir kez olsun çıkmadan dolaşabileceğini biliyor muydun?" dedi sinirli bir sesle.

"Hayır, bilmiyordum."

"Neyse, ne zaman geliyor bu salak adam?" Söyleyince neredeyse lazanyayı elinden düşürecekti. "*Hafsaya mı?*"

Londra'ya döndüğümde ilk iş babama e-posta atıp anneme haberi çırlattığımı söylemek oldu.

"*Sorun etmedi.*" diye yalan söyledim. "*Sadece birazcık şaşırdı.*" Sonra elimdeki meseleye döndüm. Telefon rehberini alıp fotoğrafçıları araştırmaya başladım. En az dört yüz tane fotoğrafçı vardı. İçlerinde bir tanesi David White idi ama soyadı Whyte olarak yazılmıştı. Aynı sayfada Fotoğrafçılar Birliği'nin telefonunu gördüm ve hemen aradım.

"Üyelerimiz arasında kayıtlı üç adet David White var," dedi santraldeki kişi. "Hangisini soruyorsunuz?"

"Şey, bilmiyorum..." dedim. Önümdeki zarfa gerginlikle bir şeyler karalıyordum.

"Bilmiyor musunuz?" diye tekrarladı. "Neden bilmiyorsunuz?"

Pencereden Mews'a doğru baktım. Çarpıcı güzellikte sarışın bir kadın geçti. Kim olduğunu merak ettim. "Çünkü ne tarz fotoğraf çektiğini bilmiyorum da ondan."

"Reklam mı, editoryal mı, kurumsal mı yoksa moda mı?" diye sordu.

"Sorun da o işte. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Londra'da çalışıyor olduğu. Ya da eskiden çalıştığı."

"Kayıtlarımıza göre üçü de Londra'da çalışıyor."

"Hepsinin de ismi David White mi?"

"Evet. Ama bir tanesinin ki David M. White, diğeri D.J. White ve sonuncusu da Dave White. Hangisini istiyorsunuz?"

Nabzım hızla atıyordu. "Emin değilim. Üçünün numarasını da veremez misiniz?"

"İş için arıyorsanız, ancak. Aksi takdirde üyelerimizin iletişim bilgilerini paylaşmıyoruz." Herman'ın iç çektiğini duydum. "Arama nedeniniz bu muydu?"

"Hayır, esasen kişisel bir nedenden arıyordum. Eski bir arkadaşım oluyor," diye yalan söyledim.

"Üzgünüm ancak bu durumda size yardımcı olamayacağım. Fakat," diye devam etti, "bir internet sitemiz var, theaop.org. Üyelerimiz bilgilerini orada paylaşmış olabilirler."

Adresi hemen not ettim. "Teşekkürler."

Siteye girdim ve üç fotoğrafçının da stüdyo numaralarını ve cep telefonlarını, kişisel internet sitelerinin adresleriyle

beraber paylaştıklarını gördüm. Fotoğraflara baktım. David M. White moda fotoğrafçısıydı; D.J. White foto muhabirdi; David White ise reklamcılık alanında çalışıyordu.

Hepsinin detaylarını not ettim. İlk numarayı ararken aklımdan diyeceklerimi prova ettim. Elbette iki ağzımdaki baklayı telefonda çıkarmayacaktım. Daha önce Brighton'da yaşayıp yaşamadıklarını öğrenecektim. Sonra, doğru David White'ı bulduğumdan emin olduğumda, stüdyosuna gitmek için bir bahane yaratacaktım ve sonra da... Ve sonra da ne? Ve sonra ona söyleyecektim. Ama nasıl? Tekrar pencereden dışarı baktım. Konuşmaya nasıl başlayacaktım? Ahizeyi yerine bıraktım.

"Yapamam, Herman." Hüzünlü görünüyordu. "Çok büyük bir mesele bu. Biraz daha zamana ihtiyacım var."

Yavru köpek partisi için katlanan sandalyeleri dışarı çıkarırken, şu anda nasıl göründüğünü hayal ettim. Babasına benziyordu belki de. Olayın ertesi günü Profesör White'ın *The Times* gazetesinde çıkan karıncalı fotoğrafını hatırladım. Masama gittim, çekmecenin arkasındaki dosyayı buldum ve kestiğim gazete parçasını çıkardım. Tarihi 22 Mart 1987 idi. Her an elimde dağılacakmış gibi duran sararmış sayfada başlık olarak *Bilim adamına bombalı mektup gönderildi*, yazıyordu. Derek White'ın yanında, *Hayvan hakları örgütlerinin hedefi*, yazan bir fotoğrafı vardı. Haberi tekrar okudum.

Sussex Üniversitesi, Biyokimya Profesörü Derek White (58), dün Brighton'ın Queens Park bölgesindeki evine gönderilen bombalı mektubun hedefi oldu. Hayvan hakları örgütlerinin tercih ettiği içi patlatmalı zarflar yerine bir video kutusuna gizlenen cihaz, sabah erken saatlerde kimliği belirlenemeyen bir

şahıs tarafından teslim edildi. Bombanın iletilmesi planlanan Profesör White yarı almadan kurtulurken, öğrenci olan oğlu David, açtığı kutunun patlaması sonucu ellerinde ciddi yaralanmalara maruz kaldı.

Midem allak bullak oldu.

Profesör White daha önce tehdit edilmemişti, diye okumaya devam ettim. *Meslektaşları, saldırının beklenmedik olduğunu belirtiler.*

Gazeteyi yerine koyarken Jimmy'nin dediklerini hatırladım. Derek White'ın başına gelenleri hak ettiğini söylemişti: *ama nedenini* söylememişti. Önümdeki üç telefon numarasına tekrar baktım. Yarın öğlen, meşgul olmadığım bir zaman aradım. Önce kendimi duygusal olarak hazırlamak istiyordum.

Saatime baktım. *Yavru köpek partisi misafirleri gelene* kadar yarım saat vaktim vardı, ben de e-postalarımı kontrol etmeye karar verdim.

"*Kedimin yavruları oldu,*" diyordu ilki. "*Elimde değil, kıskanıyorum. Eskiden bana gösterdiği tüm ilgisi şimdi yavrularında. Böyle hissetmek normal mi?*"

"*Yakınlarda bir Collie aldım,*" diyordu bir sonraki, "*ancak zekâ olarak beni kendisinden aşağıda gördüğünden endişeleniyorum.*"

"*Tanpanom üremiyor,*" diye şikâyet ediyordu üçüncüsü. Aniden telefon çalmaya başladı.

"Miranda? Ben Lily Jago. Akşamki köpek partine geleceğimi haber vermek için aradım. İnternet sitende gördüm demin."

"Yavru köpek mi aldın yoksa?"

"Evet, bir Shih-tzu daha. Dün aldım."

"Çok hızlı olmuş."

"Son bir tane kalmıştı. Eşsiz bir hayvan. Yaklaşık on iki haftalık. Jennifer ile düşündük ki, bir an önce sosyal hayata adapte olmalı."

"Yalnız, boş yerim yok. Sekizin üstüne çıkamıyorum, Lily. Tüm yerler doldu."

"Ama bu daha minnacık bir şey. Doğru söylüyorum, Miranda, yer bile tutmaz bu. Görüşürüz, tamam mı?"

"Sekiz insan," dedim hat kesilirken.

Şimdi de kapı çalmaya başladı ve ilk yavru geldi. Malsie isimli bir Tibet terriyeri ve seksen üç yaşındaki sahibesi Phyllis. Highgate'te veterinerlik yaparken Phyllis'i eski köpeği Cassie ile sık sık görürdüm. Geçen sene Cassie öldüğünde Phyllis öyle üzülmüştü ki ona yeni bir köpek almasını tavsiye etmiştim.

Onu ziyarete gittiğimde, "Alamam," demişti yaşlı gözlerle. Şöminenin üstünde yer alan Cassie'nin devasa portresine bakmıştı. "Alamam işte."

"Neden?" diye sormuştum. "Yeni bir köpek almak seni yaşından dolayı mı endişelendiriyor. Çünkü ihtiyacın olursa kızının yardım edeceğinden eminim."

"Hayır, o yüzden değil. Cassie yüzünden," diye belirtmişti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü, Cassie öğrenir. Öğrenir o, Miranda." Phyllis'in açık mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ve feci üzülür."

"Öğreneceğini pek sanmıyorum," demiştim. Ancak Phyllis, köpeğinin yerine bir yenisini almayı kesinlikle tavsiye etmemişti. Sonra, ansızın fikrini değiştirdi. Geçen hafta beni arayıp Tibet terriyeri aldığını ve partiye getirmek istediğini bildirdi. Bunu duyunca sevinçten havalara uçtum.

"Merhaba. Maisie," dedim yavruya bakarak. "Ne tatlı şeysin sen öyle. Yeni bir köpek almana çok sevindim, Phyllis. Eminim Cassie de mutlu olurdu."

"Ah, mutlu zaten," dedi Phyllis. Gözleri ışıldıyordu. "Hatta, çok mutlu."

"Öyle mi? Ne demek istiyorsun?"

"Şey," dedi sır verir gibi bir fısıltıyla. "Maisie aslında Maisie değil."

"Değil mi?"

Başını salladı. "İnsanların aklı karışmasın diye ona Maisie diyorum. Maisie aslında Cassie," diye açıkladı büyük bir ciddiyetle.

Bakakaldım. "Öyle mi?"

"Evet, anlayacağın üzere," dedi çelimsiz elini koluma koyarak, "Cassie geri geldi –başka bir köpeğin vücudunda." Başıyla Maisie'yi işaret etti.

"Ya?"

"Her şey yoluna girdi," dedi mutlulukla.

"Eh, bu... harika," dedim.

Kapı bir kez daha çaldı ve feci enerjik ve çekici Marcus isimli bir adamla, kazağının içine sıkıştırdığı en az kendisi kadar enerjik Jack Russel cinsi yavru köpeği içeri girdi. Peşlerinden, Sue isimli bir kadın ve İngiliz Setteri geldi. Saat yediyi on geçe içerisi, ebeveynleri hoşgörülü gülücükler saçarken birbirlerini ısıran, kulaklarını çiğneyen, kovalayan ve su kâsesinde oynayan yavru köpekle kaynıyordu.

Mickey Mouse cıvıklamalarının arasında birisinin, "Tüm aşılarını oldu mu?" diye sorduğunu duydum.

"Evet, hem de hiç ağlamadı. Çok cesur bir kız."

"Benimki tuvalet eğitimini tamamladı bile."

"Öyle mi? Ne güzel."

"Hızlı kapıyor."

Yediyi çeyrek geçe yoklamaya geçtim.

"Roxy?" diye seslendim.

"Burada.

"Alfie?"

"Burada."

"Lola?"

"Buradayım, öğretmenim," dedi sahibi kıkırdayarak.

"Maisie? Evet, buradasın. Sooty? Sooty burada mı? Hah, sen de oradasın." Kapıdan şimdi girdiler. "Peki ya Twiglet?"

"Evet."

"Cosmo?"

"Burada."

"Ve son olarak... Bentley. Ah, selam, Lily." Lily, mücevherli elinde sımsıkı kucakladığı yavru köpeği, diğer elinde tasmasını tuttuğu Jennifer ile arkasında parfümden bir bulut bırakarak içeri girdi. "Otur sen de. Şimdi hepinizden kendinizi tanıtmanızı ve neden bu cinsi seçtiğinizi anlatmanızı istiyorum. Sen başla, Sally, sonra da sağdan devam edelim."

"Peki. Selam herkese," diye söze girdi. "Benim adım Sally ve halkla ilişkiler alanında çalışıyorum. Köpeğim Roxy bir Labrador çünkü, şey, çok şirinler, değil mi?"

"Evet, labradorlar çok," dedi Marcus. Herkes kıkırdadı.

"Sıradaki lütfen," dedim.

"Adım John ve bilişim sektöründe çalışıyorum. Alfie'yi seçme sebebim av köpeklerini hep sevmiş olmam."

"Tam on ikiden vurmuşsun," diye espri yapıp Marcus yine. Eh, en azından ortamı ısıtıyordu.

"Ben Susan, bu da Lola," dedi gözleri sürmeli bir kadın. Biraz kafası karışık gibi görünüyordu. "Yoksa tam tersi miydi? Yok, ben kesinlikle Susan'ım ve yoga eğitmeniyim. İngiliz seterlerini hep sevmişimdir çünkü..."

"Çatal bıçak setinize uydukları için mi?" dedi Marcus kahkaha atarak. Artık sinir bozmaya başlamıştı; yanar döner biriydi.

"Adım Jane, bu da Soory. Bir çiftlikte büyüdüğüm için hep bir Collie cinsi köpeğim olsun istedim."

"Ben Ian, iç mimarım. Bu da Pug cinsi köpeğim, Bentley."

"Ben Lily Jago, *Mo!* dergisinin editörüyüm. Köpeğim Shih-tzu..."

"Çok yaşa!" dedi Marcus. Yine herkes gülüştü. Lily soğuk bir bakış atmakla yetindi."

Yavaşça, "Köpeğim Shih-tzu cinsi," diye tekrar etti. "Onu çok seven teyzesi Jennifer Aniston ile aynı cins."

"Neden bu ismi verdiniz?" diye sordu Marcus şaşırarak.

"Benzerliği göremiyor musunuz?"

"Şey, pek değil," dedi Marcus mantıklı bir şekilde. "Burnu daha farklı mesela..." Lily gücenmiş göründü.

"Hayır, yüzüne değil, saçına bakın. Uzun, ipek gibi saçları var ve o buna değer, değil mi tatlışkom?" Jennifer homurdandı. "Yavrunun adı da Gwyneth Paltrow, yine aynı sebepten."

"Bu isim olmamış," dedi Marcus. "Jennifer Aniston ile Gwyneth Paltrow'un anlaşamadığını herkes bilir."

"Doğru," dedi Phyllis. "Brad Pitt yüzünden araları açıldı. Gwyneth Paltrow, Jennifer Lopez'e de katlanamaz," diye ekledi bilmiş bir tavırla.

"Evet," dedi Jane. "Anlaşılan, Ben Affleck konusunda hâlâ kızgın. *Hello!*'daki yazıyı okudunuz mu?"

"Köpek partimizi ciddiye alabilir miyiz, lütfen?" dedim.

"Pekâlâ," dedi Marcus. "Ben Marcus Longman ve film endüstrisinde çalışıyorum."

"Sahiden mi?" dedi hepsi bir ağızdan. "Ne iş yapıyorsun?"

"Yönetmen misin?" diye sordu Lily.

"Hayır, dublörlük yapıyorum."

"Şahane!" dedi Lily nefes vetirken. "Demek dublörsün." Başıyla onayladı. Tipinden anlaşılıyordu zira vücut çalışıyormuş gibi fit ve kaslı bir görünümü vardı. "Bu konuyu *Mol*'ya taşımalıyız. En son hangi işte çalıştın? Bilindik bir şey mi?"

"*Land Ahoy!*"

Karnıma bir ağrı saplandı.

"Görkemli bir iş olacak diye duydum," dedi Phyllis.

"Öyle, şahane olacak," dedi Lily. Midem allak bullak oldu. "Ön gösterimini izledim."

"Peki, Twiglet'i seçme nedenin neydi, Marcus?" diye sordum, çaresizce konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Çünkü, Jack Russel'lar zeki, canlı ve cesur köpekler. Hem, beraber eğlenceli şeyler de yapabiliriz, diye düşündüm."

"Ne tür eğlenceli şeyler?"

"Paraşütçülük, kayak, belki biraz da yelken kanat."

Lily, büyük siyah gözlerini devirdi. "Ama köpekler öyle şeyler yapmazlar."

"Yaparlar. Bir önceki Jack Russell köpeğim sörf yapardı ve buna bayılırdı. Kendi mayosu bile vardı. Benimle hava dalışı yapmaya da geliyordu. Solo değil, tabii. Onu kendime bağlıyordum. Ama geçen sene üzücü bir kaza geçirdi."

"Ne oldu?" diye sorduk hep bir ağızdan, en kötüsüne hazırlanarak.

"Yataktan kalkarken sırtını incitti. Neyse, zaten kız arkadaşının köpeğiydi. Beni terk ederken köpeği de götürdü. O yüzden ben de Twigler'ı aldım."

"Eski köpeğini hâlâ görüyor musun?" diye sordu Phyllis. "Umarım görüyorsundur. Zavallıcık seni özlüyordur."

"Ziyaret saatleri belirledik. O kadar kötü değil."

"Havlamayı, pardon konuşmayı bırakabilir miyiz artık?" dedim tekrar otorite kurmaya çalışarak. "Yapacak çok işimiz var."

Birden oluşan saygılı sessizlik, tek bir köpeğin ulumasıyla kesildi.

"Şimdi," diye devam ettim, "köpek partilerinin amacı, yavruların daha bebekken sosyalleşmelerini, böylece ileriki yaşamlarında en küçük olayda cesaretlerini yitirmemelerini sağlamak. Bugün ilk olarak Elden Ele oynayacağız. Yavru köpeğinizi sırayla solunuzdaki kişiye vermenizi, sonra hepinizin tıpkı bir veteriner gibi köpeğin kulaklarına bakmasını, pençelerini hissetmesini, ağzını ve gözlerini muayene etmesini, kürkünü okşamasını ve en hassas bölgeleri olan karnını ovmasını istiyorum. Beş hafta boyunca, dokuz yabancı tarafından ellenen yavru köpeğiniz hâlinden hoşnut, sorumluluk sahibi ve uyumlu bir köpek vatandaş olacaktır. Evet, köpeklerinizi elden ele geçirin lütfen."

"Ay şuna bak, ne tatlı!"

"Lütfen, öyle tutmayın, şöyle tutun."

"Dişleri amma keskinmiş."

"Dikkat et, düşürme."

"Düşürmüyorum."

"Güle güle tatlım, birazdan görüşürüz."

Sonrasında ısırmaları engellemek üzerine bir seans ve peşinden de sık rastlanan davranış problemleri ve nasıl önüne

geçileceği üzerine genel bir konuşma yaptık. Son olarak da, benim beslenme üstüne yaptığım konuşmanın üzerine herkes kendi sorunlarını paylaştı.

"Belirli bir problem yaşayan var mı?" diye sordum.

"Tuvalet eğitimi pek kolay değil." dedi Sue içini çekerek.

"Çağırdığımda gelmiyor," dedi John.

"Geceleri çok yorucu geçiyor," dedi Jane. "Sooty gece boyunca en az üç kere uyanıyor."

"Bentley de öyle."

"Bu görev için kendimi çok yetersiz hissediyorum," dedi Sue burnunu çekerek. Birden gözleri yaşlarla doldu. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Çok büyük bir sorumlulukmuş. Çok sevdiğim, şu minnacık şey tamamen bana bağımlı," dedi hıçkırarak. "Gerçekten bunaldım."

"Sende köpek sonrası depresyonu var," dedi Lily, Sue'ya kâğıt mendil uzatırken. "Jennifer'dan sonra bende de olmuştu. Geçecektir. Belki de bir doktora görünmelisin," dedi yardımsever bir tavırla.

"Daha ilk köpeğin olduğu için böyle," dedi John. "Çoğu insan ilk köpeğinde aynı şeyleri hisseder," dedi anlayış göstererek.

"Ben de hissetmiştim," dedi Phyllis. "Korkma, Sue. Çok iyi bir anne olacağına eminim."

"Korkma," dedi hepsi. "Harika bir anne olacaksın."

Saat dokuz gibi birbirlerine köpekleriyle oyun buluşmaları için sözler vererek teker teker gitmeye başladılar.

"Çok güzel geçti," dedi Marcus sıcak bir sesle. "Twiglet de bayıldı, değil mi Twiggers?"

Gülümsedim. Marcus biraz sinir bozucu olabilirdi ama çok sıcakkanlı biriydi. Ayrıca çok da çekiciydi.

"*Land Ahoy*!'da kimin yerine oynadın?" diye sordu Lily. "Alexander Darke'nin yerine mi? Müthiş bir adam o."

"Hayır, ikinci kaptanı oynayan Joe Fenton yerine. Çekimler boyunca güvenilmeden atılıp durdum. Hem de Karayipler yerine Kuzey Denizi'ne. Sonuçta, bunun için para alıyorum."

Elime, üstünde *KENDİNİ SAVUNABİLİRSİN* yazan A5 ebatlarında bir broşür uzattı.

"Nedir bu, Marcus?"

"Önümüzdeki aydan itibaren, Tottenham Court Caddesi'ne yakın bir kilisenin salonunda savunma sanatları kursu tertipliyorum. Gelmek isteyecek birilerini tanıyorsan iletir misin?"

"Evet, tabii ki iletirim."

"Neyse, ben artık kaçayım." Twiglet'i yine kazağının içine tıkıştırdı. "Haftaya görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi Lily ve pencereye kadar gidip bisikletiyle uzaklaşan Marcus'u izledi. "Ne hoş adam," dedi ben sandalyeleri katlarken. "Çok da yakışıklı. Kırık burnunu saymazsak tabii. Dublörler hakkında bir haber yapmam şart," dedi çantasını açarken. "Seninkini ne zaman yapabiliriz, Miranda?"

"Benim neyimi?"

"*Moi*! için röportaj yapacaktık ya." Ajandasını çıkardı.

"Ciddi olduğunu düşünmemiştim."

"Elbette ciddiydim. Vaktim olsaydı bizzat kendim yapardım. Hangi gün olsun?"

"Ece, şey..." Sevinçten havalara uçacaktım. "Cuma dışında her gün olur. O gün çekime gidiyorum."

"Salı gününe ne dersin?"

Takvimime bakınım.

"Salı hariç. Ama, dörtten sonra olsa olur mu? O gün son randevum iki buçukta."

"Olur." Lily ajandasına not aldı. "India Carr'a söylerim dört buçukta burada olur. Fotoğrafçıdan da seni aramasını isterim. Fotoğrafçı kimi bulsak? Dur bakayım..." Kaleminin arkasını dişlerine vurdu. "Johnny van der Veldt? Hmmm, yurdışındaydı galiba o. Jake Green? Çok pahalı. Hamish Cassel? Yok, o küçük hain, *Vogue* için çalışıyordu."

Sandalyeleri katlamayı bıraktım. "Fotoğrafçı mı arıyorsun?"

"Evet, pardon sesli düşünüyordum. Merak etme," ajandasını kaldırdı. "Resim editörü birini ayarlar." Ona baktım. "Biz gidelim artık, şoförüm bekliyordu. Hem bu küçük bebeği de yatağına yatırma vakti geldi." Jennifer'ın elmas kakmalı mamasını çekip gülümsedi. "Haftaya görüşürüz."

"Bir öneride bulunabilir miyim, Lily?" Arkasını döndü. "Fotoğrafçı için."

"Evet, olur."

Damarlarıma alev alev adrenalin pompalandı. "David White'a ne dersin?"

"David White?" diye tekrarladı gözlerini iki kez kırparak. "E- evet."

"D.J. White'ı mı diyorsun? O David White mı?"

"Eee, evet," dedim emin olamasam da. "Onu diyorum."

"Bunu?" *Masadaki Guardian G2* gazetesini aldı. Ön sayfada, beş yaşından büyük gözükmeyen Pakistanlı bir çocuk, halı tezgâhında çalışırken resmedilmişti. Sağ üst köşede Fotoğraf: D.J. White yazdığını gördüm. "Ama foto muhabiri o," dedi Lily. "Adam sadece bu tür işler yapıyor."

"Ah, tabii. Eh, neyse o zaman, boş ver. Pek fotoğrafçı tanımam aslında," dedim. "İşin gerçeği, hiçbirini tanımam ama

geçenlerde bu ismi duymuştum o yüzden belki işe yarar diye önereyim dedim."

"İşe yaradı da!" diye haykırdı Lily. "Çok iyi bir öneri oldu, aslında. Hatta, muhteşem oldu. Evet. D.J. White, seçkin foto muhabiri, bir moda dergisi için portre çekiyor. Ortamı biraz gerer bu. Evet, düşündükçe daha çok aklıma yatıyor. D.J. White kuşe kâğıtta. Gergin olacak. Sana dâhi olduğunu söylemiş miydim, Miranda?" dedi gelişigüzel bir biçimde.

"Ece, esasen demiştin."

"Güzel." Dışarı çıktı. "Çünkü öylesin."

Altıncı Bölüm

Acaba aynı David White'tan mı bahsediyorduk? Ertesi sabah, kalbim gümbür gümbür atarak aynı isme sahip diğer iki fotoğrafçıyı aradım. Birazcık şüphelenseler de ikisi de Brighton'da hiç yaşamadıklarını söylediler.

"Oymuş," dedim Herman'a, ahizeyi yerine koyarken. "O olmalı. Doğru David White o olmalı." Şaşırtıcı derecede mutluydum.

On dakika sonra, Daisy, işe giderken beni aradı. "Demek tanışmak için tezgâh kurdun," dedi. Yürürken kaldırımdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. "Çok cesur bir adım."

"Aradığım kişi çıkarsa diye şansımı deneyeyim dedim ve görünen o ki, aradığım kişi o."

"Senin için işler kolaylaşacak," dedi trafik uğultusunun arasından. "Önce resmini çekecek olması aranızda bir bağ gelişecek olması anlamına geliyor. Öyle pat diye telefon etmek kadar ruhsuz olmaz artık. Salı gününden önce hakkında daha fazla bilgi edinebilir misin?"

"İnternet sitesine baktım, kişisel bilgi yok. 1967'de doğduğu yazıyor sadece. Yaş olarak tutarlı. City Poly'de eğitim gör-

müş ve serbest çalışmaya başlamadan önce on yıl Reuters'da çalışmış."

"Onunla tanışacak olmak nasıl hissettiriyor?" *Onunla tanışmak*. Midem taklalar attı.

"Pek iyi değil ama aynı zamanda, üstümde garip bir sevinç var," dedim. "Neredeyse heyecanlıyım diyebilirim."

"Doğru olanı yaptığını bildiğin içindir."

Doğru olanı yapmanın neticeleri ne olacaktı acaba? Bir felaketle sonuçlanabilirdi ama şu anda bunun için endişelenmeyecektim.

"Nigel ile ne oldu?" diye sordum. Arkadan, ışıklı yaya geçidinin tiz sesi geliyordu.

"Dün gece Bonn'dan döndü. Çok yorgun olduğu için hassas konulara girmek istemedim. Ama gireceğim. Çok yakında," dedi. "Cidden gireceğim. Önce bir kıvama gelsin."

"Hmmm, tabii."

"Ama bu hafta sonu da olmaz. Hava hazır güzelken barbekü yapalım istedi. Hatta, sen de gelir misin? Arama nedenim buydu."

"Olur, gelirim." Postacının geçtiğini gördüm.

"Neyse, gitmem gerekli. Planlamam gereken bir düğün var," dedi sıkıntılı bir sesle. "Resepsiyon Savoy'da olacak. Kişi başı yüz papel. Balayı Galapagos'ta. Cumartesi akşamı görüşürüz."

Pirinç posta kutusunun ağzından üç zarf çektim. Bir tanesi *Hayvanları Çözenler* ile ilgili belediyeden gelen vergi talebiydi. Diğeri ise polisten beklediğim formdu. Nihayet göndermişlerdi. Formu hemen doldurup postaladım. Ne kadar olmuştu? Altı hafta. El aynama baktım. Morluk geçmişti ve kaburgalarım artık sadece öksürünce ağrıyordu. Bazı yönler-

den çok şanslı olduğumu düşündüm. Benim aksime David, yara izlerini ömür boyu taşıyacaktı.

Sabahımı, Hampstead'deki utangaç bir Hamster ile geçirdim. Ufaklık elinemekten hoşlanmadığı için ısırıyordu. Sonra, Crouch Hill'deki Tweetie isimli bir muhabbet kuşunu görmeye gittim. Göğsünden o kadar çok tüy koparmıştı ki fırına girmeye hazır görünüyordu.

"İntihar etmeye mi çalışıyor?" diye sordu yaşlıca sahibi. Adamın çok üzüldüğü her hâlinden belliydi.

"Hayır, sadece çok mutsuz." Cılız, sarı bir telek daha süzülerek yere düştü.

"Ama kocaman bir kafesi var, gaga taşı var, bir sürü oyuncağı var."

"Evet ama o dediklerinizden daha çok ihtiyaç duyduğu bir şey var."

"Neymiş o?" Şaşırmış göründü.

"Başka bir muhabbet kuşu. Muhabbet kuşları asla tek bırakılmamalıdırlar. Vahşi yaşamda sürüler hâlinde dolaşırlar, o yüzden eşe ihtiyaçları vardır."

"Ya?" dedi. "Bilmiyordum."

"Mümkün mertebe en kısa sürede bir arkadaş bulun kuşunuza. Eğer neşesi yerine gelmezse şaşırırım."

"Tamam."

"Lütfen beni haberdar edin."

"Olur, ederim. Bugün hemen pet shop'a giderim. Borcum ne kadar?" Cüzdanını çıkardı.

"Hiç önemli değil," dedim. "Beş dakika kaldım sadece. Hem zaten buradan geçiyordum. Size bunu telefondan bile söyleyebilirdim aslında ama bu sabah biraz dikkatim dağınıktı." İşin doğrusu, dikkatim çoğunlukla dağınıktı.

Gülümsedi. "Çok teşekkür ederim ama size bir şey vermek isterim." Büfeye gidip kapısını açtı.

"Hayır, gerçekten," diye karşı çıktım. "Hiç gereği yok." Büfeden küçük, kare bir kitap çıkardı.

"Bu kitabı ben birkaç sene önce bastırdım." Kitabı uzattı. Üstünde *Bir Dakikada Bilgelik* yazıyordu. "Ömür boyu faydasını gördüğüm özlü deyişler var içinde. Dürüst olmak gerekirse çok satmadı, ben de şimdi böyle eşe dosta hediye ediyorum."

"Şey, çok kibarsınız," dedim. "Teşekkürler." Hızla sayfaları çevirdim. Kitap, gösterişsiz bilgelik cümleleri ve teselli edici klişelerde doluydu. *En iyisini um, en kötüsü için hazırlan; kendini bilmek huzura giden ilk adımdır.* "İç rahatlatan bir kitaba benziyor."

"Evet," dedi. "Amacı da buydu."

Eve gittiğimde adamcağıza yardım edebilmiş olmanın muduluğu içindeydim. Ama bir yandan da kuşu aldığı pet shop'a, muhabbet kuşlarının en temel özelliklerini söylememesine kızmıştım. Arabamı park ederken, dikiz aynasından yine o çarpıcı güzellikteki sarışın kadının Mews'da yürüdüğünü gördüm. Sık sık rastladığım bu kadının kim olduğunu çok merak ediyordum. Beyaza yakın, dümdüz sarı saçları; epey açık bir ten rengi; ve muazzam mavi gözleri vardı. Timotei reklamında oynayan kadına benziyordu. Çok gördüğüm için, *bunlarda çalışıyor olmalı*, diye düşündüm. Kapıyı açınca, Herman beni karşılamak için hızla koşturdu. Kaşları her zamanki gibi şaşkınlık ifadesi ile kalkmıştı. Telesekreterin yanıp söndüğünü gördüm. Oynat düğmesine bastım.

"Merhaba, Miranda. Baban ben." Amerikan deyimleri kullanmasına rağmen sesi tam bir İngiliz gibi çıkıyordu.

"Pazar günü geliyorum ama direkt Sussex'e gideceğimi haber vereyim dedim. Önümüzdeki günlerde kulüp işleriyle ilgili sizin oralara geleceğim. Görüşmek üzere."

Teyp parrr diye bir ses çıkararak makarayı sardı.

"Merhaba, Miranda," dedi tanımadığım bir erkek sesi. Kimdi bu? Amerikalı'ya benziyordu. Belki de yeni bir müşteriydi. "Ben, David White." Kalbim tekledi. "Haftaya yapacağımız çekimi ayarlamak için aramıştım. Salı günü dörtte röportajın varmış..." Salı günü derken a harfini uzattı. "Röportaj saatinden sonra uğrayabilirim diye umuyorum. *Telefon numaramı bırakıyorum, lütfen ara.*" *Aksanı farklıydı.* Mesajı beş kere falan dinledikten sonra bir yanlış yapmığına kanaat verdim. Aynı David White değildi bu; olamazdı. Benim aradığım David White kesinlikle İngiliz'di. Önce hayal kırıklığına uğradım, sonra ise rahatladım. Bıraktığı numarayı aradım. Sesi güzeldi ancak biraz ık da olsa kaba bir tınısı vardı.

"Altıda görüşürüz o zaman," diyerek kapadı telefonu.

"Selam," dedi Daisy, cumartesi günü Nigel'ın evinin ön kapısını açınca. "İlk gelen sen oldun."

"İyi. Seninle konuşabilmek için erken geldim zaten. Yanlış kişiymiş," dedim sessizce. "Adam Amerikalı ya da Kanadalı."

Daisy çok üzülmüş göründü. "Tüh, sorun da bu ya işte. Öyle yaygın bir isim ki."

"Belki de aradığım David White artık bir fotoğrafçı bile değildir. Sonuçta yıllar öncesinden kalma bir bilgi bu. Belki de pilot olmuştur şimdi ya da kişisel antrenman koçu ya da piyanist. Hayır, büyük olasılıkla piyanist olmamıştır." dedim içim acıyarak.

Daisy gözünü kırptı. "O zaman başka bir açıdan yaklaşalım. Belki onu bulması için bir dedektif tutabilirsin."

"Pahalıya patlar. Üstelik param da yok. Selam, Nigel!" Bodrum merdivenlerinden yanımıza geldi. Nigel, Daisy'den birkaç parmak uzun, açık renk saçlı -tepelerde seyrelmiş- ve açık mavi gözlü bir adam. Çekicidir ancak biraz göbeği var. İnsana güven veren sağlam bir yapısı var da denebilir.

"Seni görmek ne güzel," dedi.

Dediğim gibi, Nigel'i severim; hep sevmişimdir. Ancak arkadaşıma evlenme teklif etseydi onu daha çok severdim. "Daisy artık onunla evlenip evlenmeyeceğini bilmek istiyor," diye sordum bana doğru gelirken. "Sonuçta, beş yıldır berabersiniz. Hatta beş buçuk yıl oldu. Yeterince uzun bir süre. Daisy çocuk sahibi olmak istediği için artık durum kritik bir hâl aldı. Yani, hayatının geri kalanını onunla paylaşmak istemiyorsan söylemelisin. Zira kendisi soramayacak kadar duygusal ve korkak biri."

Tabii, bunları demedim. Sadece, "Seni görmek de öyle, Nigel," demekle yetindim. Bana kardeşçe bir öpücük verdi.

Ait kattaki, geniş mutfağa indik. Mat ahşap dolapları, terrakotta karoları olan mutfağın, son derece şık sera şeklindeki uzantısında çeşit çeşit bonsai sergilenmekteydi. Daisy panç hazırlarken ben de hayranlıkla küçük ağaççıkları izledim. Nigel, babalara mahsus bir gururla gülümsedi.

"Çok güzel geliştiklerini söylemeliyim," dedi. "Özellikle de şu Lübnan sediriyle gurur duyuyorum."

Ağaca baktım. Siyahlı yeşilli yaprakları, zarif dallarıyla mükemmel görünüyordu. Üstelik sadece yirmi beş santim boyundaydı.

Hüzünlendim.

Bir Dakikada Bilgelik kitabında okuduğum bir sözü hatırlayıp kederli bir sesle, "*Multum in parvo*",* dedim.

"Aynen öyle. Cazibesi de orada. Aynı doğada olduğu gibi görünüyor sadece..."

"Bodur," dedim dayanamayarak.

"Minyatür."

"Peki, kaç yaşında?

Gülümsedi. "Bir bonsainin yaşını sormak pek kibar bir davranış değildir."

"Öyle mi?"

"Ama soran sen olduğun için söyleyebilirim. Onuz üç."

"Vay canına, bizimle aynı yaşta," dedi Daisy salatalık dilimlerken.

"Yedi yaşından beri var."

"Nasıl büyütüyorsun?" diye sordum. Nigel, en sevdiği konu hakkında demeç verecekmiş gibi gözlüklerini burnunda yukarı doğru itirdi.

"İşin sırrı, bitkileri kısmi olarak strese maruz bırakmakta. Seraya koyma sebebim de bu. Güçlü güneş ışığı yaprakların büyümesini engelliyor."

"Ya?" Bitkilerin adına üzülerek "Anladım," dedim.

"Parlak ultraviyole ışınlar altında yetiştirilen bonsailer iyice cüce kalır," diye devam etti Nigel heyecanla.

Daisy, nane toplamak için dışarı çıktı. "Önemli olan büyümelerini kontrol altına almak. Ucu ucuna yetecek kadar su vermek gibi değişik birçok teknikle, bitkiyi ihtiyaçlarından mahrum bırakarak, istediğin ağaççığa kurnazca kavuşuyorsun."

"Hı-hı."

* Latince "Az alan öz". Ç. N

"Asıl amaç, büyümelerini engellemek. Mesela, şuradaki Çin karaağacı da çok başarılı sonuç verdi..." Nigel, kökleri budamak, şekilleri düzeltmek vesaire hakkında methiyeler düzerken, aslında Daisy'yi de bir bakıma budadığı, gelişip büyümesini engellediğini düşünmeden edemedim. Nigel, Daisy'yi *kısmi olarak strese maruz bırakıyordu*.

Kapı zili çaldı ve Nigel'ın arkadaşları geldi. Aşağı yukarı on beş kişi davet edilmişti. Bazı eski arkadaşları, komşuları ve bir iki tane de avukat arkadaşı. Yüksek duvarlı güzel bahçenin çimenlerinde dikilip sohbet ettik. Barbekü kokuları havaya yayılır ve içkiler su gibi akarken hepimiz rahatladık. Bir iki tanesi bana *Hayvanları Çözenler*'i sorunca dün yaptığım çekimi anlattım. Sahibi her eve geldiğinde, tüm pençelerini çıkararak kafasına atlayan bir kedinin sorununu çözmüştüm dün.

"Kadının üstüne yelken kanat gibi çullanıyor," dedim.

"İsmini yelken kanat koymuştur kesin," diye espri yapıp birisi gülerek.

Açıklamaya giriştim, "Kedi, kapı girişindeki dolapta sahibinin gelmesini bekliyor. Kadın gelince de üstüne atlıyor. Kadıncağız içeri girmeden önce başına kask giymeye başlamış."

"Neden yapıyormuş bunu?"

"Sıkıntıdan. Çünkü bütün gün evde kapalı. Avcılık içgüdülerini tatmin etmeye çalışıyor. Davranış problemlerinin temelinde bu vardır," diye sürdürdüm sözlerimi. "Çoğu durumda, hayvanın bir davranış problemi falan yoktur. Sadece olduğu gibi davranıyordur ama insanlar bundan hoşlanmaz."

"Peki çaresi ne?"

"Halatlar, tırmalama direkleri ve oynayacak oyuncaklar olan bir kedi spor salonu. Kadın bir tane yaptırıyor şimdi. Birkaç hafta sonra tekrar çekim yapacağız, bakalım işe yaramış mı göreceğiz."

Sonra muhabbet hukuka kaydı. Nigel ile aynı okulda okumuş olan. Alan isimli bir ceza avukatı bir kasten adam yaralama davası üstlenmişti.

"İşin ilginç tarafı," dedi, "saldırının on iki yıl önce gerçekleşmiş olması. O zamanlar kanıtlamak imkânsızdı ama şimdi DNA sayesinde adamı bulabildik. On iki yıl," diye tekrarladı hayret içinde, bir yandan tavuk budunu çiğnerken.

"Vay canına," dedim. Kalbim güm güm atıyordu. "Çok etkileyici. Peki, suçun işlenmesinin üstünden ne kadar süre geçerse geçsin, failine dava açılabileceği doğru mu?"

"Doğru," dedi. "Tabii, polisin davayı tekrar açabilmesi için ortada ciddi bir suç olması gerekli."

"Ne kadar ciddi?"

"Cinayet, cinayete teşebbüs, kundaklama ya da o tür ciddi bir saldırı." Midem allak bullak oldu. "Ancak, polis kovuşturma yapmamaya karar verse bile, kurbanlar sivil mahkemelerde haklarını arayabiliriler."

"Gerçekten mi?" Vejetaryen kebabımı elimden bıraktım. Bu, hiç aklıma gelmemişti. "Peki ne elde edebilirler ki?"

"Maddi tazminat ya da duygusal bir tatmin. En azından kendi içlerinde bir uzlaşma hissi. Genellikle en önemlisi de bu oluyor zaten." Muhabbet sürerken, David'in -eğer onu bulabilirsem- beni dava etmek isteyip istemeyeceğini düşünüp kedere kapıldım. Belki de ederdi. Tabii, böyle bir durumda Jimmy'yi de dava etmesi gerekirdi. Pandora'nın kutusunu açmak üzereydim.

Hiç oralara gitme, dedi içimden küçük bir ses. *Bırak her şey yerli yerinde kalsın.*

Hayır, dedi vicdanımın sesi. *Gerçeği söyle. Gerçeği söyle ve uzlaş. Ancak ondan sonra hayatına tekrar başlayabilirsin.*

Hayallerimden sıyrılırken muhabbetin başka bir konuya kaydığını fark ettim. Nigel'ın iş arkadaşı, kendisi zayıf, yüzü sivri hatlı olan Mary isimli kadın da bize katılmıştı. Daisy'den duyduğum kadarıyla aynı departmanda çalışıyorlardı: Ticari Anlaşmazlıklar. Aynı zamanda, Mary'nin Nigel'dan hoşlandığını ama hislerinin karşılıklı olmadığını da biliyordum.

Mary, çatalını tabağının üstünde sallayarak "Nigel'ın kırkıncı yaş günü yaklaşıyor, değil mi?" diye sordu.

"Öyle," dedi Alan. "Umarım parti verir," dedi Nigel'ın Jon isimli başka bir arkadaşı. "Hatta bastıralım da versin!"

Sonra başka birisi de, "Umarım düğün yapar," dedi. Bu noktada birden kahkahalar yükseldi. Etrafta Daisy'ye bakındım. Sera kısmında olduğu için duyamıyordu.

"Düğün mü?" diye haykırdı Alan. "Nigel ve düğün? Hadi ama çocuklar!" Jon homurtulu kahkahalarla sarsılıyordu.

"Bilmez miyim?" dedi Mary büyük alnından gülerek. "Hepsi gelip geçici," diye devam etti gösterişli bir bezginlikle. "Yaramaz işte, ne yapacaksın. Herhâlde Daisy de sonunda kaçar. Tamam, Nigel çok tatlı falan ama yani..." Düşük omuzlarını silkti. "Kim suçlayabilir ki kızcağızı? Hele de bunca zamandan sonra."

Pekâlâ. "Daisy evlenmek istemiyor ki," dedim. "Olduğu gibi gayet mutlu."

"Nereden biliyorsun?"

"En yakın arkadaşım, oradan biliyorum."

"Ah, çok pardon," dedi Mary abartılı bir pişmanlık gösterisi ile. Yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Alengirli bir konu tabii."

"Hiç de öyle değil," dedim.

Yüzüm alev alev yanarak yanlarından uzaklaşım. Belli ki Daisy'ye hem acıyor hem de bu durumuyla eğleniyorlardı. Elinde yeni hazırlanmış bir kâse panç ile evden çıkan Daisy'yi izledim. İnsanlarla sohbet ediyor, gülüp şakalaşıyor ve Nigel'ın gecesinin güzel geçmesi için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Bunları görünce Nigel'a inanılmaz derecede sinirlendim. Daisy'yi böyle elinde oynatması, kendisini terk etmeyecek kadar yüreklendirmesi ama asla güvende hissettirmemesi çok zalimceydi. Daisy de ona izin vererek aptallık ediyordu. Birçok açıdan çılgın bir insandı. Nigel nasıl olup da harekete geçecekti merak ediyordum. Daisy'nin Nigel'ı sıkıştıracağı falan yoktu. Hâlâ adamın dizlerinin üstüne çökeceği umuduna bel bağlıyordu. Ancak çökmeyeceği bariz belliydi. Çünkü, diz çökmesi için bir sebep yoktu. Ayrıca, hayatını Daisy ile paylaşmak istediğine inanmıyordum. Peki ya Daisy onu terk ederse? O zaman ne olurdu? Muhtemelen çok bir şey olmazdı. Nigel'ın bir süreliğine keyfi kaçar, sonra başkasını bulur, ona da aynısını yapardı. Daisy'ye baktım. Nigel'ın kadehine panç doldururken sevgilisine kendinde geçmiş gibi bakıyordu.

"Tamam, de, Nigel," dediğini duydum kadehini işaret ederek.

Evet, Nigel, diye düşündüm öfkeyle. *Tamam de.*

Hafta sonunun devamı güzel geçti. Gerçi pazar günü radyoda "The Westminster Hour"u dinlerken Jimmy'nin sesini du-

yunca kusmak istedim. Üniversite fonları ile ilgili bir Avam Kamarası raporundan bahsediyordu. Radyoyu kapatmak zorunda kaldım.

Pazartesi günü tüm gün meşguldüm. Salı günü Lily'nin yıldız muhabiri India Carr'ı beklemeye koyuldum. Kadının bazı makalelerini okuduğumdan, kaleminin iyi olduğunu biliyordum. Geldiği zaman sıcakkanlı ve iyi birine de benzediğini gördüm. Önce evle ilgili notlar aldı sonra bana işim hakkında sorular sordu. Karşılaştığım en zor vaka; sonra en kolayı: en ilginci: insanların hayvanlarlayken yaptıkları en sık rastlanan yanlışlar. Hayvan psikiyatrisindeki gelişmeleri konuştuktan sonra konu özel hayata geldi. En sevdiğim tasarımcıyı sordu.

Güldüm. "Tasarımcı kıyafetleri hiç almam. Çoğunlukla kot pantolon giyerim. Biraz daha sofistike görünmek istersem, üstüme vintage bir ceket alırım. Ama öyle özel bir düşkünlüğüm yoktur."

"Epey minyonsun," dedi gülümseyerek. "Kaç bedensin?"

"Şu anda 34 bedenim. Bazen çocuk kıyafeti alıyorum. Minyon olmanın avantajlarından biri de bu. Çocuk kıyafetleri daha ucuz."

"Peki ya duygusal cephede işler nasıl?" diye sordu. "Bekârsın, değil mi?"

"Evet," dedim huzursuzca kıpırdanarak. "Bekârım. Gerçi konumuzla bir alakası yok," dedim önceden çalıştığım bir sıradanlıkla.

"Bence alakası var."

"Neden?"

"Çünkü Alexander Darke ile nişanlıymışsın." *Kahretsin.* Büyük, yeşil gözlerini yüzüme dikti. "Öyle değil mi?"

İçimi çektim. "Dersine iyi çalıştığın belli."

"Elbette; işim bu."

"Kusura bakmazsan özel hayatım hakkında konuşmak istemiyorum."

"Fakat sormalıyım."

"Neden?" Gözlerimi yere diktim. "Benim özel hayatım kimin ilgisini çeker ki?"

"Birçok insanın ilgisini çeker. Bu makale ağustos sayısında yayımlandığında Alexander Darke patlama yapmış olacak. Yani senin onunla olan alakandan bahsetmezsem saçma olur." Pencereden dışarı baktım. "Eee, ne oldu?" diye sordu. Midemin bulandığını hissettim. Küçük kayıt cihazındaki kaseti kontrol etti. "Ne oldu?" diye sordu nazik bir sesle.

Röportajı hemen o anda bitirebilirdim ancak reklama ihtiyacım vardı. "Sadece..." içimi çektim. "yürümedi işte." Herman'ı kucağıma aldım ki India ellerimin titrediğini görmesin.

"Daha fazlası olmalı."

"Yok. Yani, gerçekten yok. Söylenecek bir şey de yok."

"Ama Alexander'ın bir arkadaşı dedi ki..." *Ah, hayır.* "Nişanı pat diye atmışsınız. Nedenini merak ettim. Arkadaşım, Alexander'ın hiçbir açıklama yapmadığını söyledi." *Tabii* yapmamıştır. "Bir tek, senin fikrini değiştirdiğini söylemiş. İkiniz çok mutlu görünüdüğünüz için tüm arkadaşları şaşırmışlar. Eminim, okuyucularımız ilişkinizin neden tıkandığını öğrenmek isteyeceklerdir."

Gönülsüzce de olsa bir şeyler söylemek zorundaydım. "Şey," diye süze girdim, "fikrimi değiştirdiğim doğru. Çünkü, uzun vadede ilişkimizin yürümeyeceği kanaatine vardım."

India şüpheli bir bakış attı. "Neden?"

Sükûnetimi korumak için elimden geleni yaptım. Eğer üzülürsem ve India bir hikâye kokusu alırsa, şu ruh hâlimle dayanamayabilirdim.

"Birbirimizle uyumsuz olduğumuzu, farklı değer yargılarımız olduğunu anladım." Aman Tanrım, çok peşin hükümlü bir cümle oldu bu.

"Sadakatsizlik mi etti?" diye sordu. "Onu mu demek istedin? Kadın başrol Tilly Bishop ile dedikoduları çıkmışı."

Kıskançlık hissiyle kalbim sıkıştı. "Hayır, başka biri olmadı. Farklı değer yargıları derken hayata karşı aynı tavrı takınmadığımızı söylemek istedim. Bazen bu tip şeyleri gösterebilmek için zaman gerekir," dedim kendimi toplayarak.

"Dargın değilsiniz yani?

"Değiliz," diye yalan söyledim.

"Peki arkadaş mısınız hâlâ?

"Hayır," deseydim nedenini soracaktı. "Evet," diyerek tekrar yalan söyledim. "Arkadaşız. Alexander harikadır. Muhteşem bir aktör, kariyerinde de hızla yükseliyor. Her şeyin gönlünce olmasını dilerim."

Duyduklarından tatmin olmuş gibiydi. Her hâlükârda benden başka bir şey duyacağı yoktu. Ona gerçeği söyleme*yecektim*. Daisy'nin dediği gibi yaptığı *affedilemez* bir şey de olsa intikam arayışında bir kindar gibi görünmek istemiyordum –ya da bir kurban gibi. Daha da kötüsü, olanlar duyulduğu takdirde medyanın hayatım boyunca beni onunla anacağından emindim. "Hayvan Davranış Bilimcisi Miranda Sweet değil, televizyon yıldızı Alexander Darke'in kötü davrandığı zavallı kadın" olacaktım. Kendimi korumaya kararlıydım.

"Eh, bu kadardı sanırım," dedim saatime bakarak. "Yeterince malzeme toplamışsındır. Zaten fotoğrafçı da her an burada olabilir."

Teybi kapattı ve çantasına koydu. "Ya, evet. David White gelecekmiş. Lily onu ayarladığını söyledi. Sana iyi şanslar."

Yüzüne baktım. "Neden öyle dedin?"

"Bir kez karşılaştık onunla. Zor bir adam."

"Ne açıdan?"

"Tuhaf, kıl herifin teki. Hoş, yakışıklı ve işinde de epey başarılı ama..." yüzünü astı. "Ne bileyim, tuhaf işte."

"Ya," dedim omuzlarımı silkerek. "İstediği kadar tuhaf olsun. Nasıl olsa bir daha görüşecek değiliz."

India gidince kahve kupalarını kaldırdım. Gelecek olan doğru David White olmadığı için rahatlamıştım. Onun tarafından fotoğrafının çekileceği olduğu düşündükçe midem bulanıyordu. Telefon çaldı. Potansiyel bir müşteriye nasıl çalıştığımı ve ücretlerimi anlatıyordum ki Herman kafasını geriye atıp havlamaya başladı. Arkamı dönünce kapıda koyu saçlı birini gördüm.

"Bir dakika bekleteceğim," dedim. "Merhaba." İçeri gelmesi için elimi salladım. "Randevu almak istersenız lütfen haber verin," Ahizeyi yerine koydum. "Kusura bakma," dedim. "Sen David olmalısın."

Hiç gülümsemeden başını salladı. India haklıydı galiba. Çok uzun değildi, bir metre yetmiş beş santim civarındaydı ama omuzları genişti. Maço, Brando tarzında bir havası vardı. Bana onu hatırlatmıştı. Gözümün önüne Marlon Brando'nun gençliği geldi. Adama bakarken, alışılmadık bir şekilde onu çekici bulduğunu fark ettim. David bana doğru adım atarken, tam sağ gözünün altında, elmacık kemiğinde

ufak bir yara izi gördüm. Ayın hilal hâline benzeyen iz, yüzüne ayrı bir gizem katıyordu. Ben bunları düşünürken aniden elini uzattı. Elinin dış yüzeyinin alacalı bir rengi olduğunu ve yer yer parladığı dikkatimi çekti. O anda sanki birisi beni uçaktan atmış gibi hissettim.

"Demek D.J. White sensin," dediğimi duydum. "Sen D.J. White'sın," diye tekrarladım. Âdeta, tüm pişmanlık hissim boğazıma oturmuş, beni boğmak üzereydi.

"İşte D.J. White adını kullanıyorum," dedi duygusuzca. "Diğer iki David White'tan kendimi ayırmak için."

"Anladım." David, çantasını yere koyup fermuarını açarken, tekrar eline baktım. Elinin derisi kimi yerde gergin kimi yerde pütürlüydü. Sol eline baktım; aynı görünüyordu. "Demek David White sensin," dedim tekrar. Ona bakar ve hâlâ yüksek bir yerden düşüyormuşum gibi hissederken gözlerim dökemediğim yaşlarla yanmaya başladı.

Sen David White'sın ve ben on altı yıl önce senin ellerine zarar verdim. Bendim, bendim. Ben yaptım ama niyetim bu değildi. Özür dilerim, lütfen beni affet. Yutkundum. "Demek... David White sensin."

"Evet." Başını kaldırıp bana bakarken, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Evet, doğru. İsmim konusunda anlaştık artık, herhâlde."

Başımı salladım. Boş gözlerle ona bakarken âdeta beden-dışı-deneyim, ya da belki de akıl-dışı-deneyim yaşıyor gibiydim.

"Amerikalı mısın?"

"Hayır, aslında değilim."

"Ama, sesin Amerikalı gibi çıkıyor!" dedim kayıtsızca. Kamerasını çıkardı.

Başını iki yana salladı. "Senin gibi İngiliz'im." Konuşurken *i* harfini vurguladı.

"Ama aksanın Amerikalı. Anlayamadım."

İçini çekti, belli ki sinirlenmişti. "Çok basit bir açıklaması var. Amerika'da büyüdüm."

"Ah." *Ah.* Hiç aklıma gelmemişti. "Neden?"

Suratıma baktı. "Ne neden?"

"Neden orada büyüdün?

Doğruldu ve içime işleyen bir bakış attı. "Böyle söylediğim için kusura bakma ama... fazla meraklısın."

"Özür dilerim. Merak ettim... O kadar." Yüzünde, sinirle karışık bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Neden orada yaşadın?" diye sordum.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Şey..." Omuzlarımı silktim. "Bilmek istiyorum işte.

"Tamam," dedi ellerini teslim olurmuş gibi muzipçe havaya kaldırarak. "Babam orada çalışıyordu."

"Nerede?"

Suratıma delirmişim gibi baktı. "Tanrım!" dedi kısık sesle. "Ne çok soru. İlle de bilmen gerekiyorsa. New Haven'da."

"Yale Üniversitesi'nin olduğu yerde yani?"

"Evet."

"Ne iş yapıyordu peki? Üniversitede mi çalışıyordu?"

"Dinle..." Güç bela sinirini zapt ederek nefes aldığını duydum. "Daha önce tanışmadık, buraya fotoğrafını çekmeye geldim. Sorguya çekilmeye değil."

"Özür dilerim," dedim derhâl kendimi toplayarak. "Şaşırdım işte. Amerikalı'sın sanmıştım."

"Amerikalı değilim, oldu mu? Şimdi, seni ikna ettiğime göre çekime başlayalım." Film rulosunu çıkarıp kameraya

takti. Filmi sararken, danışma odasına göz gezdirerek "Birkaç fotoğraf burada çekeyim," dedi. "Sonra birkaç tane de dışarıda çekeriz. Tepeye doğru çıkabiliriz diye düşünmüştüm." Işıkölçeri sumuma tutup düğmesini çevirirken tekrar ellerine baktım. Parmaklarında, minyatür yıldırımları andıran küçük, beyaz çizgiler vardı. *Bunu sana ben yaptım, David White. Bendim o. Bendim o.*

Baktığımı fark edince gözlerimi kaçırdım.

"Bir fincan kahve ister miydin?" diye sordum. İlk yaşadığım şok yanıştıkça sesim de normale dönmüştü. "Ya da yiyecek bir şeyler?"

Veya sana tüm paramı ve mücevherlerimi verebilirim. Sahip olduğum her şeyi. İnan bana, seve seve veririm.

"Yok, teşekkürler," dedi. "Gayet iyiyim." Üstümüze bir sessizlik çöktü. Sonra David, Herman'a baktı. "Güzel köpekmiş," dedi. Sesi daha sıcakkanlı şimdi. "Adı ne?"

"Alman Herman," diye yanıtladım.

"Sahiden Alman'a benziyormuş."

Eğilip Herman'ın parlak başını okşadı. "Dachshund'ları severim," dedi. "Sanki çok kötü bir şey olmuş ya da olacakmış gibi bakarlar hep."

"Ben de aynı bu sebepten severim onları. Yüzlerinde hep yoğun bir endişe gizlidir." Başını salladı ve ilk defa olarak gülümsedi. "Sorgulama için özür dilerim," dedim ben de artık daha sakin olduğum için.

Omuzlarını silkti. "Sorun değil. Heyecandan herhâlde." *Evet, öyle.* "Özülme, Miranda..." *Özülme* derken ne demek istedi? "Fotoğraflarda harika çıkmanı sağlayacağım." *Ha.* Gözlerinin ne kadar sıcak, dudaklarının ne kadar hoş olduğunu fark ettim. Saçlarında kızıl-sarı ışıltılar vardı. Aynamı

çıkardım ve çabucak nasıl göründüğüme baktım. Morluk gitmişti.

"Makyaj yapayım mı?" diye sordum. "Normalde yapmam pek."

Başını yana yatırıp gözlerini, bir resmi incelermiş gibi yüzümde gezdirdi. "Hayır, ten rengin dengeli. Bence sorun olmaz. Zaten siyah beyaz çekeceğim, o yüzden makyajsız da olur. Renkli çekince her şey belli oluyor." Kamerayı çantadan çıkardı ve boynuna astı. Sonra bana doğrultup odakladı ve deklanşöre bastı.

Gözümü kırpıştım. "Hazır değildim."

"Hazırdın."

"Ama gülmüyordum."

"Gülmeni istemiyorum. Gülümsemek yüzünü gizler."

"Öyle mi?"

"Evet, tebessümler çoğunlukla birer maskedir. Şimdi..." Biraz daha yaklaşınca, burnuma taze kolonyasının limonlu kokusu doldu. "Ev-vet. Güzel. Çok güzel." Deklanşöre tekrar tekrar bastı. Alet öyle sessizdi ki çok zor duyuyordum.

"Şimdi de şu kanepeye otur. İşte öyle. Köpeği de al." Herman'ı kucakladı ve önündeki iki sandalyeyi itekledi. "Şimdi, köpeğin tersi istikametine çevir yüzünü, başını biraz sağa yatır ve... Evet. Harika. Herman, sen bana bak. tamam mı?" Deklanşörün yumuşak sesi geldi kulağıma tekrar. Sonra makineyi sardı. İki fotoğraf daha çektikten sonra beş tane de hızlı çekim yaptı. Sonra pat diye durdu.

"Zor olduğunu biliyorum," dedi kamerayı indirerek. "Suratına koca man bir kına tutuyorum ama yine de biraz cık rahatlamayı denesen..." *Hayır, yapamam. Çünkü bu senin. Rahatlamam mümkün değil.* "Biraz gergin duruyorsun."

"Ya." *Öyleyim.*

"Şimdi, bana bak Miranda..."

"Böyle mi?"

"Evet, böyle, pencereye doğru... Güzel." Yine deklanşöre bastı ve kamerayı indirdi. Orada durup hiçbir şey söylemeden beni süzdü. Çok rahatsız oldum. Sanki suçumu görebiliyordu.

Kamerayı tekrar gözüne doğru kaldırırken, "Çok fotojeniksin," dedi. "Yüz hatların düzgün ve güzel elmacık kemiklerin var. Hayır, gülümseme. Gerçek seni görmek istiyorum." *Emin ol, istemezsin.*

"Flaş kullanmıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, doğal ışık tercihim. Güzel, evet, pencereye doğru. Çeneni kaldır. Güzel." Elinde kamera varken o aksiliğinden eser kalmadı. Sanki kamerası onu, önüne bir bariyer çekerek koruyor gibiydi. "Herman'ı yanına oturtalım. İkiniz birbirinize bakın. Evet, öyle durun. Harika. Şimdi de birkaç tane kapının yanında alalım."

"Dijital kamera kullanırsın, sanmıştım," dedim, David filmi değiştirirken.

"Bu tarz işler için eski Leica makinemi tercih ediyorum. Yirmi birinci yüzyıldan beklenecek bir davranış değil, farkındayım," diye ekledi yeni kartuşu çıkarırken. "Sadelikten yanayımdır, ayrıca kendi filmlerimi kendim tab etmeyi severim. Normalde portre çalışmıyorum," diye ekledi. "Aslına bakarsan," dedi kafası karışmış gibi, "bu işi neden bana teklif ettiklerini bile bilmiyorum." *Benim yüzümden teklif ettiler. Çünkü seninle tanışmak istedim.* "Fakat, *Moi!* iyi bir dergi ve iş iştir."

"Gazete fotoğrafları çekiyorsun, değil mi!" diye sordum.

"Artık değil. Reuters için savaş fotoğrafçılığı yapıyordum ama hevesimi yitirdim. Şimdi serbest çalışıyorum."

"Ne fotoğrafı çekiyorsun?"

"Bir sürü şey. Benden istenilenleri çekiyorum. Bir de önemli olduğunu düşündüğüm konularda fotoğraf çekiyorum. Neyse, buradaki işimiz bitti. Hadi dışarı çıkalım." Herman'a tasmasını taktım. Hâlâ gergin ve çekingen hissediyordum. Beraberce Primrose Hill'de yürümeye başladık.

"Sen nerelisin, Miranda?" diye sordu. "Birkaç soru sormama müsaade edersen eğer?" Kesinlikle çok daha rahattı şimdi. Hatta, şaşırtıcı bir şekilde daha sıcaktı.

"Brighton'lıyım."

"Ne tesadüf." *Tesadüf değil.* "Ailem bir süre orada yaşamıştı."

"Öyle mi?" dedim ikiyüzlü bir şekilde. "Neresinde?"

"Queens Park. West Yolu." *Numara 44. Yolun sonundan önceki ikinci ev. Geçen gün onlardaydım, seni seyrediyordum.* "Sen neresinde oturuyordun?

"Sandown Caddesi."

"Aaa, çok uzak değilmiş bizden."

"Hayır," dedim gerilerek. "Çok uzak değilmiş."

"Daha önce tanışmadık, değil mi?" diye sordu. "Partide falan?" Düşününce kalbim hoplad. "Tanışsaydık seni hatırlardım," dedi düşünceli bir edayla.

"Yok, tanıştığımızı sanmıyorum."

"Muhtemelen benden daha küçük olduğundandır. Bir de ben yatılı okuldaydım. Babam üniversitede çalışıyordu." *Biliyorum.*

"Öyle mi?"

"Ama sonra... taşınmaya karar verdi. Dürüst olmak gerekirse, Brighton ile ilgili anılarım pek güzel değil." *Benim*

hatam bu. Özgünüm. Gerçekten özgünüm. "On beş sene oldu oraya gitmeyeli. Ne güzel manzara," diye mırıldandı. Tepeye ulaşmıştık. Uçurtmalarını uçuran çocuklar, koşan ve köpeklerini gezdiren insanlar vardı. "Sen şu banklardan birine otur," dedi. "Mükemmel." Fotoğraflarını çekti. "Işık müthiş şu anda. Çok yumuşak ve rüzgâr sağ olsun hiç pus da yok."

Önümde, Docklands'in gündük gökdelenlerinden, Battersea Sanatalı'nin bacalarına kadar uzanan Londra manzarasını izleyerek otturdum. Ofislerin camları, akşam güneşinin vurmasıyla altın renkli ışıklar saçıyorlardı. Artık onunla tanışmış ve konuşmuş olduğum için, ona anlatmam gerektiğini biliyordum. Kaçarım yoktu. Fakat ne zaman?

"Herman Ile biraz aşağı doğru yürüyün hadi," dediğini duydum sol tarafımdan. "Bana aldırış etmeden yürümeye devam et. İşte böyle."

David'den uzaklaştım. O kâh peşimden deklanşöre basarak, kâh önümden geri geri yürürken insanlar bana bakıyor ve gülüyorlardı. Üstüme bir çekingenlik geldi. Saatin yediyi vurduğunu duydum. Ne yapacağımı biliyordum. Onu evime çağıracaktım. Eve çağıracak ve ona bira ikram edecektim ve...

"Bitti," dediğini duydum. Yanına geldi ve sonra çınar ağaçlarının altından uyumlu adımlarla tepeden aşağı yürüdük ve St Michael's Mews'a geldik. Ön kapıyı açtım. David filmi sardı, üstüne bir etiket yapıştırdı ve kamerayı çantasına koydu.

"İki film doldurdum. Epey iyi fotoğraf birikmiştir burada." Çantasını omzuna astı. *Söyle hadi. Davet et. Davet et.*

"Bir şey..." diye lafa girmiştim ama sözümü tamamlayamadan elini uzatmıştı bile.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Miranda. Ben artık gideyim. Pardon sen bir şey demiştin?" Yüzüne bakarken sanki birisi kalbimi göğsümün içinde sıkıyor gibi hissettim. "Ne diyecektin?"

"Şey diyecektim. Ee... Bir şey ister miydin? Bira falan?"

"Bira mı?"

"Evet, belki istersin diye düşündüm. O kadar. Güneş de batı. Yani, zorunda değilsin tabii," diye kekeledim. "İşte, belki istersin diye düşünmüşüm."

"Harika olurdu..." Kafası karışmış gibi bakıyordu. "Ama, gitmem lazım."

"Anlıyorum. Gitmen lazım tabii," diye robot gibi tekrar ettim. Yavaşça başını salladı. Sonra tuhaf bir sessizlik oldu. *Sana söylemem gereken bir şey var, David. Tüm hayatını değiştirecek bir şey.* "Kötü bir başlangıç yapmamız için üzgünüm."

Tekrar başını salladı. "Ben de."

"Benim hatamdı. Çok tuhaf biri olduğumu düşünmüş olmalısın."

"Hayır, hayır gerçi... Aslına bakarsan evet." Birden kahkaha atıverdi. "Öyle düşündüm. Fakat ben de biraz aksi olabiliyorum, seni germişimdir muhtemelen." *Beni gerdin evet ama nedeni bu değildi.* "Neyse." saatine baktı. "Yola düşeyim ben." Sağ elini arka cebine sokdu. "Sana kartımı vereyim." Kartvizitini uzatırken elindeki izleri gördüm tekrar. Gözlerim yanmaya başladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ara." *İhtiyacım olan bir şey var. Sana ne yaptığımı söylemeye ve senin beni affetmene ihtiyacım var.* "İyi misin?" diye sordu. Yüzümü inceliyordu. "İyi misin? Üzgün görünüyorsun?"

"Ah, hayır. Hayır, İyiyim ben. İyiyim," diye yineledim. "Sadece..."

"Saman nezlesi mi?" Başımı salladım. "Tam bir illet, değil mi?" Başımı salladım. "Peki̇âlâ," dedi ve tekrar çantasını aldı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Miranda. Görüşmek üzere," dedi ve evden dışarı çıktı.

Gülümsedim. "Görüşmek üzere." Ama nasıl? Onu bir daha nasıl görecektim? Tek bildiğim, ne yapmam gerektiğiydi. Kim olduğunu *bilmeliydi*.

Yedinci Bölüm

Ernest akşam, bir sonraki yavru köpek partisi için hazırlanırken babam telefon etti. "Kısacık bir arayayım dedim," dedi, "Aşağı yukarı taşındım sayılır."

"Ev nasıl?"

"Çok büyük değil ama idare eder. Kahverengi, rezil perdeleri saymazsak tabii."

"Peki ya kulüp nasıl?"

"Muhteşem bir alan. Tepelerden deniz manzarası var. Hele bir lokali var, sorma. Ama belli ki, büyük bir finansal kriz içindeler."

"Sana önceden söylememişler miydi?"

"Hayır, benim için de şok oldu. Üye bulma konusunda benden destek bekliyorlarmış. Bugün muhasebe defterlerine baktım da durum berbat. Sadece yüz üyeleri var. Beş yüz üye daha bulmaları lazım ki giderlerini karşılasın." Derin bir nefes aldı. "Palm Springs'den sonra burasının beni zorlayacağını biliyordum."

"O zaman neden işi kabul ettin?"

"Burada emekli olmak istiyorum, Miranda. Yaşlı kemiklerim burada huzur bulsun."

"İyi de sen daha elli sekiz yaşındasın!"

"Biliyorum ama Amerika bana yetti artık. Hem, enteresandır ki daimi oturma iznim yoktu."

"Hoş bir Amerikalı hanım bulup evlenmeliydin."

"Hiç istemedim ki," dedi içini çekerek. "Teklif almadım sanma ama. İngiliz aksanım *ay-çok-sevimli* bulunuyordu." Dış görünüşüne de diyecek yoktur. Babam hâlâ çekici bir erkektir. "Golf merkezi de iyiydi elbette..." *İyi mi?* The Hyatt Golf Resort bildiğin sarayda. "Fakat işte bu büyük oteller bir süre sonra insana çok ruhsuz geliyor. İnsanlar gelip gidiyor ama sen kimseyi gerçek anlamda tanıyamıyorsun. Küçük golf kulüplerinde eskilerin samimiyeti özlemeye başladım. Sonra burası biriyle tanışıp sohbet etmeye başladık. Bana acilen bir genel müdür aradıklarını söyledi. Ertesi hafta teklifte bulundular. Haritaya baktığımda kulübün pek ideal bir konumda olmadığını gördüm," diye devam etti gergin bir sesle. "Umarım, karşılaşırsak annen medeni davranır."

Davranmayacağına eminim.

"Elbette medeni davranacaktır," dedim. Kısa, tuhaf bir sessizlik oldu.

"Aslına bakarsan onu gördüm bile."

"Ne?"

"Anneni gördüm. Öğlen yanında geçtim. Yolda, yanında iki lamayla yürüyordu."

"O seni gördü mü?"

"Hayır. Durup merhaba derdim, istedim de ancak öyle kızgın görünüyordu ki kendimi riske atamadım."

"Jose ile Pedro kaçmıştır muhtemelen. Arada bir başlarını alıp gidiyorlar. Tabii hemen kriz çıkıyor. Ya da annemin dediği gibi *lama dramatı*."

"Yazık."

"Yok, sorun olmuyor. İnsanlar telefonla haber veriyor, o da gidip geri getiriyor."

"Güzeldi."

"Ha, evet. Lamalar pek sevimli yaratıklar."

Yine tuhaf bir sessizlik oldu. "Hayır, lamalar değil," dedi efkârlı bir sesle. "Annem."

Danışma odasında, sandalyeleri bir halka oluşturacak şekilde dizerken, *zavallı babacığım*, diye düşündüm. Boşandıkları için çok pişmandı. Biliyordum çünkü bana birkaç sene önce, nihayet hikâyeyi kendi açısından anlatmak istediğinde itiraf etmişti. Neden ayrılmaları gerektiğini aslı anlayamadığını söylemişti. Annemin onu evliliğiyle profesyonel bir golf oyuncusu olma rüyası arasında bir seçim yapmaya zorladığını anlatmıştı. Babam da oynamaya devam etmiş ve annemin yatışacağını ummuştu. Ancak annem yatışmadığı gibi evin kilitlerini değiştirmişti.

Babam bir süreliğine profesyonel ligde oynadı ve Avrupa'da düzenlenen küçük turnuvaların birçoğunda birinci oldu. Ama asla büyük bir başarı sağlayamadığından dolayı kulüp yönetimine geçmeye karar verdi. Bizimle temasını koparmadı elbette ancak annemin düşmanca tavırları yüzünden ziyaretleri çok huzursuz geçiyordu. Sonra, annem Hugh ile evlendi ve babam Amerika'ya gitti.

İngiltere'ye her geldiğinde beni arar ve berber yemek yeriz. Bana okulumu, işimi ya da o sırada ne yapıyorsam onu sorar, sonra da, "Peki ya annen, Miranda? Annen nasıl peki?" der. Epey de hüzünlü olur. Annemin hislerine saygı duyduğumdan dolayı pek bir şey anlatmamam gerektiğini düşünü-

yorum. Hugh'un gittiğini söyledim tabii –ve lamaların geldiğini.

"Zavallı babacığım," dedim Herman'a, yavru köpekler için su kâsesini doldururken. Herman kaşını gözünü öyle bir oynattı ki, yüzünde eşsiz bir anlayış ifadesi oluştu. Sonra telefon çaldı. Arayan annemdi.

"Çok komik oldu. Tam da seni düşünüyordum."

"*Öyle mi? Sana hemencecik iki soru soracağım. Birincisi:* Sence şu iş çok parа getirir mi? Lama psikoterapisi!"

Lama psikoterapisi mi? "Öncelikli olarak yeterlilik kazanmaları gerekir, anne. Bu da pahalıya patlar ve onlaşılan çok uzun zaman alıyor."

"Hemen işi şakaya vurma. Miranda. Demek istediğim, iş hayatından bunalan insanlara gelip lamalarla vakit geçirmelerini önerebilir miyim? Lamaları tımarlayabilirler, onlarla konuşabilirler -ne kadar hassas olduklarını sen de biliyorsun- ve tüm dertlerini lamalarla paylaşabilirler."

"Hımmm, *sırdaş lamalar* gibi bir şey mi diyorsun yani?"

"Hayır, daha çok *lamayla sakinleş* tarzı bir şey düşünüyorum."

"Akılda kalıcı bir isim. Bir dene bakalım."

"Deneyeceğim sanırım. Oğlanların nafakalarını kazanmaları lazım." diye devam etti. "İkizler ekim ayında üniversiteye başlayacak. Masraflar üst üste bindi. Bu arada, Pedro bira reklamına kabul edilmedi. Hepimiz hayal kırıklığına uğradık."

"Ben de Henry'yi *Hayvanları Çözenler*'e çıkaramayacağım, maalesef. Öpücük bağımlılığı hoşlarına gitti ama annem olduğun için aile ortamına döner diye istemediler. Yerel gazetede bir haber falan basmazlar mı acaba? Mesela *tatlı dilli lama* diye."

"Hayır, zaten ne zaman boşta kalsalar *Lamacı Kadın* başlığı atıp benimle ilgili bir haber basıyorlar. Bana gerekli olan tüm ülkede tanınmak." İçini çekti. "Bir de, senden babanın yeni adresini öğrenmek istiyordum."

"Neden? Görmeye mi gideceksin yoksa? Harika olur, anne. Eminim çok sevinecektir."

"Hayır, onu görmeye falan gitmeyeceğim. Bilmek istememin tek nedeni, ondan kaçınmamın bu yolla daha kolay olması."

"Ah."

"Eee, nerede oturuyor?"

Babamın gönderdiği kartı çekmecenin içinde arayıp buldum. "The Old Laundry, Weaver's Sokağı, Aşağı Chalvington."

"Tanrım, buradan yalnızca altı kilometre uzaklıkta.

"Biliyorum. Hiç merak etmiyor musun babamı?" dedim. Annemin adresi yazdığını duydum. "Mezuniyet gününden beri görmedin onu. Tam sekiz yıl oldu. O gün buz gibiydin, sayende hepimiz buz kesrik."

"Hayır, Miranda," dedi. "Merak etmiyorum; kızıyorum. Yani, ne diye buraya geldi ki? Bir kadının son isteyeceği şey, eski kocasının, kapısında bitmesidir. Yani, onca golf kulübü varken, sen git..."

"Dünyanın bütün şehirlerinde, değil mi anne? Biliyorum. Boş ver artık. Neyse, benim yavru köpekler gelmek üzere. Kuzura bakma, laklak edemeyeceğim daha fazla." Daha fazla babamı çekiştirmesini kaldıramayacaktım.

Kısa bir süre sonra, Sooty isimli çoban köpeği diğer yavruları görmeye çalışıyor; Alfie ve Roxie gidip getirecek bir şeyler arıyorlar; Gwyneth Paltrow su kâsesindeki yansımasını izliyor ve Twiglet ise sandalyeden sandalyeye zıplıyordu.

"Kesinlikle korkusuz bir köpek," dedi Phyllis. Marcus'a *hayranlıkla bakarak. Belli ki ondan hoşlanmıştı.* "Sana çektiği kesin. Bir şey sormak istiyorum," dedi. "Yaptığın iş beni büyülüyor da. Şimdiye kadar yaptıklarının arasında en *korkunucusu* neydi?"

"Şey..." Ne diyecek diye baktım. Bu soruyu çok duyuyor olmalıydı.

"Yüksek bir binadan atlamak mı?" diye sordu kadın tatlı bir sesle.

"Değil aslında. Yirmi katı geçmediği sürece sorun yok."

"Tepeden tırnağa alevler içinde kalmak mı?"

Başını iki yana salladı. "Aleve dayanıklı elbise giyiliyor."

"*Derin bir boşluğun üstünde motosiklete binmek mi?*"

"Onda da sorun yok. Devrini ayarladın mı halloluyor."

"Piranalarla dolu bir havuzda yüzmek mi? Çıplak olarak?"

"Yemeklerini önceden yedilerse, sorun olmaz."

"Nedir o zaman? Hayatın boyunca yaptığın en ürkütücü, en korkutucu, en dehşet verici şey nedir?" Açık mavi renkteki gözleri beklentiyle ışıldıyordu.

"Şey," dedi, "hani şu banyolarda çıkan büyük, siyah örümcekler vardır ya?" İstemsizce ürperdi. "Bir keresinde onlardan birini dışarı atmak zorunda kalmıştım."

"Dalga geçiyorsun," dedi Phyllis ve elini ağzına *kapayarak kıkırdadı.*

"Hayır, doğru diyorum. İnanmazsan eski kız arkadaşımı ara."

"Pekâlâ, millet," dedim yoklamayı aldıktan sonra. "Tekrar hoş geldiniz. Hadi Elden Ele oynayalım."

"Şunu müzik eşliğinde yapsak olmaz mı, diye düşünmeden edemiyorum," dedi Lily cıyaklayan Gwyneth'i sol tarafındaki kişiye verirken.

"Alfie büyümüş biraz.

"Cosmo'nun kalıcı dişleri çıkıyor galiba."

"Bentley üstüme işedi!"

"Hiç yapmazdı normalde."

"Kâğıt havlu nerede?"

Köpeklere elektronik kimlik çipi takılmasının ve sokakta dışkılarını toplamanın önemi hakkında konuştuktan sonra nihayet yine sorunlarımızı paylaştık.

"Lola ile işler nasıl gidiyor, Sue?" diye sordum.

"Çok daha iyi," dedi. "Yani, iyi günlerim de oluyor, kötü günlerim de..." Herkes anlayışla ona baktı. "Ama eskisi gibi stres olmuyorum."

"Rutine bağlaman lazım," dedi Phyllis kucağında Maisie'yi hoplatırken. "İşin sırrı burada."

"Doğru," dedi diğerleri mırıldanarak. Kucaklarında köpeklerini sallıyorlardı. "Rutine bağlaman şart."

"Pekâlâ, haftaya görüşürüz o zaman," dedim.

"Benim fırlamam lazım," dedi Marcus ve herkese el salladı. Twiglet'i kazağının içine soktu. "Twiggers ile randevumuz var."

"Ay, çok heyecanlı," dedi Phyllis. "Yeni bir kız arkadaş mı?" Marcus başını salladı. "Ne güzel." Marcus cüzdanını açtı ve bir resim gösterdi. Merak etmeme rağmen, burnumu sokmak istemediğim için bakmadım.

"Nasıl sence?" diye sorduğunu duydum.

"Eh, çok güzelmiş," dedi Phyllis onaylayan bir ses tonuyla.

"Evet, müthiş biri. Mücevher tasarımcısı," diye açıklamaya girişti resmi cüzdanına geri koyarken. "Camdan kolye yapıyor. Minicik boncuklarla. Kendisi diziyor," dedi gururla.

"Sahiden mi?

"Çok başarılı. Kolyeleri Liberty's'de satılıyor."

"Bak sen. Nasıl tanıştınız?

Chalk Farm metrosunun oradaki eczanede. O reçetesinin hazırlanmasını bekliyordu, ben de pastil alıyordum, sohbet etmeye başladık."

"Ne kadar romantik."

"Öyleydi sahiden de. Çünkü benim eczanem orası değil normalde. Ben Camden'da oturuyorum. Boğazım ağrıdığı için önünden geçerken uğramıştım ve o da oradaydı. Harika bir manzaraydı."

"Ne güzel bir hikâye," dedi Phyllis. "Neyse, seni tutmayalım, Marcus. Maisie, Twiglet'e baş baş yap." Maisie havlamayla ciyaklama arasında bir ses çıkardı. Marcus gittikten sonra Lily yanıma geldi.

"Alexander Darke *ile nişanlı olduğunu* bilmiyordum," diye fısıldadı. Kahverengi gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Başımı salladım. "Muhteşem bir şey bu," dedi. Boş boş suratına baktım. "Yani, makale için. Şahane bir sayı olacak."

"Ne güzel," dedim kederli bir sesle.

"Muhteşem D.J. nasıldı?"

"Eee... İyiydi."

"Adı kurnaza çıkmış. Çaktırmadan şipşak çekiveriyor. Seninleyken de böyle miydi?

"Biraz."

"Onunla birkaç kere karşılaştım daha önce ama kendisiyle iletişim kurmayı epey güç buldum. Bir cesedin ağzından bile daha çok laf alabilirsin. Sanırım, başına gelenler yüzünden," diye devam etti ait verir gibi. "Ellerini fark etmişsindir, eminim."

"Ben, yok. fark etmedim."

"Zavallıcığım başına korkunç bir şey geldi. Yıllar önce, hayvan hakları dellileri -bazı yaptıklarına katılmıyor değilim- babasına bombalı mektup göndermişler. Neyse, paketi babası yerine D.J. açmış ve BOM!" Gözleri kocaman oldu. "O korkunç yaralar da böyle olmuş işte. Dediklerine göre o günden beri asla eski hâline dönememiş." Midem bulanmaya başladı. "Kim dönebilir ki zaten? Sen dönebilir miydin?" Keşke çenesini kapasaydı. "Evliliği de bu yüzden yürümedi, diyorlar." Yüzüne baktım. "Polonyalı bir manken ile evliydi."

"Sahi mi?"

"Kesinlikle müthiş bir kadındı ama bir sene evlilik ona yetti de arttı bile. D.J.'in onunla iki kelimeyi zor ettiğini iddia ediyormuş. Hayal edebiliyorum. Neyse." Gwyneth'i sepetine koydu ve Jennifer'ın tasmasını çekiştirdi. "Şoförüm bekliyor. Miranda. Hoşça kal."

O gece uyumakta güçlük çektim. Lily'nin söyledikleri, pencereye çarpıp duran arılar gibi kafamın içinde vızıldıyordu. "Asla eski hâline dönememiş. Kim dönebilir ki zaten? Sen dönebilir miydin? Asla eski hâline dönememiş. BOM."

Sabah altıya doğru uyuyakalmışım. Telefona uyandım. Daisy işe giderken yoldan beri aramıştı.

"Nihayet konuşabiliyoruz," dedi trafiğin en civcivli saatinin uğultuları arasından. "Çıldırmak üzereyim. Bollywood Balosu düzenliyoruz ve bir iki tane fil bulmam gerekli. Senin araştırman nasıl gidiyor?"

"Buldum onu," dedim.

"Buldun mu?"

"Evet, fotoğrafçı oymuş. Hani o değilmiş, dediğim." Oturur pozisyona geçtim. "Yani, o çıktı. Amerikan aksanıyla konuşmasının nedeni Amerika'da büyümesiymiş."

"Tanrım!" diye haykırdı. "Anlayınca nasıl bir şok geçirmişsindir, kim bilir."

"Geçirdim. On milyon voltluk bir şok geçirdim hem de."

"Nasıl biri?"

"Biraz... zor biri," dedim. "Karşılaşmamız çok stresli geçti. Gerçi nedenini anlayamamıştır." Yatağımın yanındaki komodinde kartviziti duruyordu. Kartı elime alıp arkasını çevirdim. "Aynı zamanda... hoş biriydi."

"Tipi nasıl?" dedi. Arkadan öfkeyle çalınan bir bisiklet zili sesi geldi. David'i tarif ettim.

"Vay, çekici birine benziyor."

"Öyle. Yalnız çok düşünceli ve savunmacı. Yanındayken insan kendisini pek rahat hissetmiyor."

"Fotoğraflarını çekmesi rahatına gitti mi?"

"*Dehşet bir şeydi. Zaten saçma sapan konuştum sürekli.* Sonra kameranın arkasına geçince değişti, gevşeyiverdi. Sanki ancak o zaman benimle konuşabilir hâle geldi."

"Yanında ne kadar kaldı?"

Pencerenin storunu kaldırdım, odaya güneş ışığı doldu. "Bir saat kadar."

"Peki... belli oluyor muydu?" diye sordu dikkatlice.

"Ah, evet yara izleri var, gözle görülüyor. Ama, offf, Daisy..." Pencereden dışarı bakarken görüşüm birden basıran gözyaşlarıyla bulanıklaştı. "Parmaklarını kaybedebilirdi. Kör kalabilirdi. Kâbuslarımın en büyük nedenlerinden biri de buydu. Yaralarının ne kadar ciddi olduğunu hiç bilemedim. Şu anda elleri iyi görünüyor, sadece..." Boğazım acıyordu. "Yara izleri var. Ona ben yaptım bunu." Ağlamaya başladım. "Verdiğim zararı, bizzat, kendi gözlerimle görmek benim için büyük bir şok oldu."

"Anlaşılan ona bir şey söylemedin."

Gözlerimi geceliğimin koluna sildim. "Hayır, henüz değil ama söyleyeceğim. Artık onunla tanıştığıma göre söylemezlik edemem. Yakında onu arayacağım. Çok yakında. Önce kendimi toplamam lazım. Kolay olmayacak."

"Bana benzedin sen de," dedi kederli bir sesle. "Nigel ile olan hâlime."

"Konuşmadın mı daha?"

"Hayır. Dediğim gibi meşguldüm; o da meşguldü. Pazartesi günü İleri düzey bonsai yetiştiriciliği dersi vardı. Salı günü ben iç mekân tırmanışındaydım. Geçen akşam Timbuktu Yolu Festivali'ndeydim. O, işten bir türlü çıkamadı. Onaldık alabilmek için çok sıkı çalışıyor. Ama onunla konuşacağım. Bugün yarın, kesin..."

"Hmmmm."

"Sen de acele etme. Hazır olunca ararsın David'i."

Aramama gerek kalmadı. Şaşırtıcı bir şekilde, beni arayan o oldu.

O gün ilerleyen saatlerde, Kingston'da düşük kulaklı bir tavşanı ziyarete gittim.

"Adı ne?" diye sordum bana kurabiye uzatan sahibine. Hırkasına dökülen kırıntıyı süpürdü.

"Bob."

"Bobtail'in kısaltması mı?"

Anlamaz gözlerle bana baktı. "Hayır, Robert'ın."

"Ha, tabii." Defterimi açıp not almaya başladım. "Tavşan Bob," diye yazdım. "Dört aylık mı demiştiniz?"

"Evet. Çoğunlukla sevimli, uslu bir tavşan," dedi çaydan bir yudum alırken. "Ama son zamanlarda aşırı derecede

talepkâr olmaya başladı. Değil mi, Bob?" Parmağını uyarır gibi, kanepede yanında oturmuş yüzünü temizlemekle meşgul tavşana doğru salladı.

"Ne açıdan?" diye sordum. Tavşan tuvaletini yaptı. Ön patilerini yaladı ve sonra defalarca kez gözlerini ve burnunu sildi.

"Gündüzleri evde at koşturuyor," dedi kadın. "Kum kabı eğitimi aldı. Akşamları oyun parkında uyuyor. Sabahları ilk iş onu besliyorum ve seviyorum. Ama son zamanlarda, diyelim telefon çaldı ya da kızımın bir şeye ihtiyacı oldu diye ilk Bob ile ilgilenemezsem deliriyor." Bob'a baktım. Şimdi de dikkatle yüzünün önüne çektiğini kulaklarını temizliyordu.

"Nasıl deliriyor?"

"İşte, birden tepesi atıyor. Kafesinin parmaklıklarını tutup sallıyor veya oyuncaklarını alıp fırlatıyor. Tahta küpleri vardı, onları etrafa saçıyor. Çok korkutucu oluyor."

"Hımmm. tahmin edebiliyorum." Gözümün önünde, evin kapısına asılmış bir tabela belirdi. DİKKAT TAVŞAN VAR.

"Bir nevi histeri nöbeti geçiriyor," diyerek gözlemini belirtti. "Bazen çocuklardaki gibi korkunç iki yaş sendromuna kapıldığını düşünüyorum."

"Haksız sayılmazsınız. Emekleyen bebeklerde görünen öfke nöbetlerinden ya da onun tavşan benzerinden yaşıyor şu anda. Dünyanın onun çevresinde dönmediğini fark ediyor ve dehşete kapılıyor. İstediği zaman sevgi veya havuç alamamak onu şok ediyor. O yüzden muzırlık edip hüsranını fiziksel yollarla dışa vuruyor. Yönlendirilmiş saldırganlık deriz buna."

"Anlıyorum."

"Kadına yakında bu dönemin geçeceğini, endişelenecek bir şey olmadığını anlatıyordum ki cep telefonum çaldı.

"Miranda?"

"Efendim?"

"Ben David." Kalbim hopladı. "Miranda? Orada mısın?"

"E-evet. Evet. Merhaba."

"Meşgul müydün?"

"Şey, biraz. Yanımda hastam var." Kadına göz attım. Bob, sol kolunu altından sallanırken kadın da çantasını almaya çalışıyordu.

"Ne cins?"

"Ee, oryctolagus cuniculus."

"Tavşan," dedi.

"Bravo," dedim gülerek.

"Küçükken benim de vardı bir tane. Latince ismini söyleyebildiğim için kendimle çok gurur duyardım."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ee... İyi çıkmış mı hani?" diye sordum. "Fotoğraflar?"

"Ha, bilmem. Daha basmadım. Arama nedenim o değildi."

"Ya?"

"Aradım çünkü..."

Yine küçük bir sessizlik oldu. "Evet?"

"Şey... Salı günü seninle bira içemediğim için özür dilerim."

Ah. "Ah, dert etme David. Hiç sorun değil."

"Acaba, benimle dışarıda bir bira içer misin, diye sormak istemiştim."

Bana çıkma mı teklif ediyordu! Kalbim ağzıma geldi. "Olur."

"Yarın boş musun?" diye devam etti. "Meşgulsündür herhâlde," diye ekledi gelişigüzel bir biçimde. "Son anda haber verdim, muhtemelen planın vardır."

"Yo, bir şey yapmıyorum yarın. Birlikte bira içmek güzel olur. Aklında neresi vardı?"

"Sizin oralarda bir yerlere gidebiliriz veya Clerkenwell'e gelirsen burada St John restoranı var. Mönüsü epey güzel."

"Olur, oraya gelirim. O zaman akşam yemeği mi diyorsun?" diye sordum emin olamayarak.

"Evet, sanırım öyle diyorum. Akşam yemeği yiyorsundur, umarım."

"Evet. Evet, tabii. Akşam yemeği olur." *Tatlıya geçtiğimizde sana hakkımdaki korkunç gerçeği anlatırım.*

"Süper."

Ve sen de ömrün boyunca benden nefret edersin.

"Yer ayırtıyorum, o zaman," dediğini duydum. "Yer bulamazsam seni tekrar ararım. Aksi takdirde seninle orada, kaç gibi olsun, yedi buçukta görüşürüz? Restoran 26 St John Caddesi'nde."

"Tamam, bulurum oraya."

"Süper. Görüşürüz."

David'i göreceğimi düşündükçe içimi rahat bir his kaplıyordu. Bir yandan rahatlamıştım, diğer yandan da dehşete düşmüştüm. En azından *Land Ahoy!*'u düşünmekten kurtulmuştum. İlk bölümün yayınlanacağı günü haftalardır sabırsızlıkla bekliyordum. Fakat bir şekilde kendimi izleyebilecek gibi hissettim. O gece, şifonyerin üstünde duran küçük, taşınabilir televizyonumu açtım ve Herman'ın buruşuk pençesini sıkı sıkı tutarak yatağıma uzandım. Jenerik müzi-

ği çalarken kuyruklu harflerle yazılmış, "Alexander Darke" ismi belirdi ve tüm ekranı kapladı. Geminin kaptanı Francis Flavell rolündeydi. İşte oradaydı; Alexander karşımdaydı. Kamera yakın çekim yaparken kalp atışlarım hızlandı. Fırtınalı bir günde, güvertede etrafa emirler yağdırarak volta atarken, yağmurdan ıslanmış yüzüyle ne kadar da onurlu görünüyordu.

"Dümen ne âlemde, Bay Steer?"

"Sabit tutuyoruz, Kaptan!"

"Rüzgârüstü gidelim, Bay Tree. Rüzgârüstü."

Tayfalar, astıdıkları halatları çekiştirirken gemi gıcırtılı sesler çıkarıyordu.

"Karaya oturduk, Kaptan!"

"Güverteye adam koş!"

Reklam arasında Daisy telefon etti. "İzliyor musun?" diye sordu.

"Ever," dedim cılız bir sesle.

"İyi misin?"

"Garip hissediyorum. Düşünüyorum da, neredeyse o adamla *evlenecektim*."

"Evlenmediğin için çok memnunum. Neyse, nasıl buldun?"

"Objektif bakacak olursam, şahane görünüyor. Hiç şüphe götürmez," diye ekledim düz bir sesle. "Bu dizi onu bir yıldız yapacak."

"Umarım yapmaz," dedi. "Yoksa onu görmeye devam ederiz. Yaptıklarından sonra onu daha fazla görmek istemiyorum. Eğer insanlar bilseydi..." dedi öfkeli bir sesle. "Aaa, başlıyor."

Fırtına tüm şiddetiyle devam ederken, ana yelkenlerden biri kâğıt mendil gibi ortadan ikiye yarıldı. Sonra bir insan şekli uzgun dalgaların arasına düştü.

"Denize adam düştü!" diye bağırdı tayfalardan biri. "Denize adam düştü! Bay Fenton düştü!"

"O adamı tanıyorum," dedim Daisy'ye. "Demin denize düşen adamın dublörü. Köpek partilerime geliyor."

"Öyle mi?"

"Savunma sanatları dersi de veriyor."

"Sahiden mi? Kesin katılmalıyız, Miranda. Gidelim mi?"

"Olur." dedim boş boş. "Neden olmasın?"

Kamera, ceketini üstünden fırlatıp ikinci kaptanını kurtarmak için denize atlayan Alexander'a döndü.

"Şuna da bak sen!" diye çığlık attı Daisy. "Alexander denize düşenin arkasından atlıyor. Gel de inan!"

"Alexander değil o. Dublörün biri."

"Öyle olduğu belli," dedi. Kamera, denizde çırpınan Alexander'a yakın plan yapınca, Daisy, "Daha fazla katlanamayacağım," diye sızlandı. "Cidden her an kusabilirim."

"Alın üstü bir dizi, Daisy," dedim bitkin bir sesle.

"Biliyorum. Neyse, kapatacağım ben."

Diziyi sonuna kadar izlemeyi becerebildim. Sonunda, kapanış jeneriği akarken, Alexander'ın rolü aldığı zaman mutluluktan nasıl da havalara uçtuğumu hatırladım. Rolü az kalsın alamıyordu, zira yapımcılar yeterince ünlü olmadığını düşünmüşlerdi. Beş ayrı deneme çekimine katılmıştı ve bu ızdırap verici süreç bir aydan fazla sürmüştü. Alexander'ı Firuna'da görüp beğenen Casting yönetmeni, aradıkları oyuncunun o olduğu konusunda ısrar etmişti. Sonra da, nihayet Alexander'ın menajeri arayıp rolü aldığını haber verdiğinde sevinç içinde haykırmıştım.

Onun adına rahatlamıştım. Beklediği patlamayı yaşamıştı sonunda ve ben onun adına acayip derecede gurur duyuyor-

dum. Eskiden, beraberce oturup *Land Ahoy!*'u yayınlandığı gün nasıl izleyeceğimizin hayalini kurardım. Muhtemelen, arkadaşlar arasında küçük bir parti düzenlerdik. Ama şimdi burada oturmuş, Herman ile birlikte izliyordum. Alexander'ı görmeyeli neredeyse iki ay olmuştu.

"*Land Ahoy!*'un ikinci bölümünü haftaya aynı saatte izleyebilirsiniz," diye bir anons duyuldu. dizi müziğinin son notalarının arasından. Televizyonu kapadım.

"Yok, kalsın." Bir bölümü bana yetti.

Ertesi gün *Hayvanları Çözenler*'in çekimine gittim. Bir çift saldırgan kaz yüzünden Oxfordshire'a kadar araba sürmek zorunda kaldım. Adi hayvanlardan biri neredeyse kolumu kıracaktı. Yanımızdaki tarlada bir traktör vardı ve ne zaman ağzımı açacak olsam traktörü çalıştırdıklarından, çok yorucu bir gün oldu. Her neyse, yapımcı Clare yanında *The Times* gazetesi getirmişti. Boş kaldığımız bir ara dizi hakkındaki eleştiri yazısını okudum. Başlık, *Büyük İskender* diye anılmışın. *Alexander Darke'ın bütün güzelliklerinden kalmamanlık fışkırıyor,* diyordu eleştirmen. Canım çok sıkıldı. Adam resmen kamuya mal olmuştu artık.

Kazlarla işimiz nihayet bittiğinde arabayla Bicester'e, kimlik krizi yaşayan bir keçiyi çekmeye gittik. Hayvan kendisini at sanıyordu. Altı buçukta Herman ile eve döndük. Bitkin vaziyetteydim ve kafamda akşamı kurup duruyordum. Daisy'ye telefon edip David'i göreceğimi söyleyen bir mesaj bıraktım. Sonra dolabımın kapaklarını açtım. Ne giymeliydim? Sade, beyaz bir elbise üstüne limon yeşili bir hırka giymeye karar verdim. Saçlarımı da azıcık köpükle şekillendirdim. Alkol almak istediğim için dönüşte sorun yaşamamak adına metroya

bindim. Restoranın yerine bakmıştım: Farringdon'a yakındı. Yediyi kırk geçe kapısındaydım.

David çoktan gelmişti. Barda, üstünde şık bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve mavi keten ceketle oturuyordu. Beni görünce el salladı. Önden birer kadeh şampanya içtik. Ben, benimkini biraz hızlı içiverdim. Sonra, yemek yenen tarafa geçtik. Manastır yemekhaneleri gibi döşenen salonda duvarlar beyaza boyanmıştı ve masalar masif ahşaptandı.

Oturunca, David, "İşte buradayız," dedi.

"Evet, buradayız," diye tekrarladım. "Güzel bir yermiş." Garson mönüleri getirdi.

Garson bardaklarımıza maden suyu doldururken, David, "Çok güzel yemekleri var burasının," dedi. Mönüye göz attım ve midem bulanmaya başladı. Okumaya başladım. Domuz dalağı sarması. Ağır ateşte pişmiş kuzu sakatatı. Kuzu beyni kızartma. Kanda kaynatılmış domuz suyuğu. Fırında ilik kızartma. Sığır kuyruğu çorbası.

"Sevdiğin bir şeyler var mı?" diye sorduğunu duydum.

"David..."

"Mumbar nedir?" diye sordu.

"Domuzun ince bağırsakları. David..."

"Hımmm," dedi mönüyü incelemeye devam ederken.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Öyle mi?" Bana baktı. "Ciddi bir şey mi?"

"Vejetaryenim ben."

"Ah. Hay aksi. Çok özür dilerim," dedi suratını ekşiterek. "O hâlde, seni olabilecek en kötü yere getirmişim."

"Senin hatan değil. Baştan söylemeliydim. Fakat bu restoranın sırf ete yönelik olduğunu tahmin edemedim. Önemli değil," dedim. "Eskiden veteriner olduğumdan, zamanında

fazlasıyla bağırsak ve dalak gördüm. Ancak bu organlar, ameliyat ettiğim canlı hayvanların içindeydi."

"Gitmek ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Bakayım ne alabilirim?" Mönüyü en alttan taradım. "Peynirli sebze tabağı alayım ben."

"Az gelmez mi?"

"Yeter bana."

"Eh, ben de çok abartmayacağım. Yaban ördeği alayım ben de. Karşında yememden rahatsız olur musun?"

"Yok, o kadar katı değilim. Genelde restoranlarda gitmek de sorun yaratmıyor. İlla ki makarna, pilav yiyecek bir şeyler oluyor ancak burası et ağırlıklıymış."

"Öyle. Hatta spesiyalleri sıra dışı etler. Aslında bildiğin sakatat," diye espri yaptı. Gülümsedim. "Neden vejetaryen oldun?" diye sordu garsonla göz göze gelirken. "Hayvan haklarıyla ilgili bir şey mi?"

Kadehimle oynamaya başladım. "Evet, evet öyle."

"Yani, sosis köpekli bir vejetaryensin."

Gülümsedim. Garson tekrar geldi ve David'le ikisi konuşurlarken ben de David'in masanın üstünde duran ellerine baktım. Aniden basıran ağlama isteğimi güçlükle engelledim.

"Beyaz şarap uyar mı, Miranda?" Başımı salladım. Garson elinde bir şişe Chablis ile geri döndü. Büyükçe bir yudum alıp gevşemeye başladım. Sonra aperatifler geldi. Benim için mozarella salatası, onun içinse karides güveç. David'in çatalını tuhaf bir şekilde tuttuğunu fark ettim. Sanki doğru düzgün kavrayamıyor gibiydi. Bana işim hakkında sorular sorunca muhabbet güzelleşti. Zira, her zaman anlatacak bir sürü iyi hikâyem vardır. Sonra soru sorma sırası bana geldi.

"Hep fotoğrafçı mı olmak istedin?"

"Hayır. aslına bakarsan doktor olacaktım."

"Öyle mi? Yani tıp mı okudun?"

"Evet."

"Nerede?"

"Cambridge'te."

"Cambridge'e mi gittin?" diye sordum.

Cambridge'e gittin ve benim yüzümden okulu bırakmak zorunda kaldın.

"Tıp okumaktan vazgeçtim," dedi bıçağını bırakırken.

"Ya!" dedim masumane bir tavırla. "Neden?"

"Çünkü, şey, üniversiteyi yarıda bırakmak zorunda kaldım." Komşusunun, David'in okulu bıraktığını söylediğini hatırladım. "Bir kaza geçirdim," dedi. Başıyla ellerini işaret etti. "Fark etmişsindir."

"Hayır, ben..."

"Neyse, birkaç ay izin almak zorunda kaldım. Okul da anlayış gösterdi ve o sınıfı tekrar edebileceğimi bildirdi. Ama iyileştiğimde -eğer doğru kelime buysa- tıp okumak istediğimden artık emin değildim."

"Neden?" diye sordum sessizce. Kalp atışlarım deli gibi hızlandı.

"Doktor olmak istemedim. Belki de hastanede çok zaman geçirdiğimdendir. Cilt grefti yaptırmak çok uzun sürüyor, sen de bilirsin."

Nefesim tıkandı. "Nereden bileceğim ki?"

Şaşırmış göründü. "Veteriner olduğun için."

"Ha... Evet... Tabii."

"Neyse işte, uzunca bir gerileme dönemi yaşadım. Sonra da kendimi olanlara uydurmam gerekti."

Böyle açık açık konuşunca ben de ellerine direkt bakabilirim gibi hissettim. Ellerini benimkilerin arasına almak, okşamak ve iyileştirmek istiyordum.

"Çok üzüldüm," diye mırıldandım. *Özür dilerim.*

"Önemli değil," dedi. "Yani, senin *hatan* değildi sonuçta." *Ama benim hatamdı.* "Ellerim pek güzel değil," diye devam etti. "Fakat, en azından işe yarıyorlar. Umarım seni rahatsız etmiyordur," dedi. *Beni fazlasıyla rahatsız ediyor.*

"Hayır, elbette etmiyor."

"Zaten üstünden asırlar geçti."

"On altı yıl."

Gözünü kırpıştırdı. "Matematiğin çok iyiymiş." Şok içinde yüzüne baktım. "Ne çabuk hesapladın."

"Ah, şey... Üniversiteyi yarıda bıraktığını söylemiştin. O zamanlar yirmi yaşında olsan..." dedim kalbim gümbür gümbür atarak. "Salı günü de otuz altı yaşında olduğunu söylemiştin."

"Öyle mi?" Kafası karışmıştı. "Yaşımı söylediğimi hatırlamıyorum."

"Evet, söylemiştin. Söylediğinden... gayet eminim." *Kapa çeneni Miranda.*

"Eh, herhalde söylemiş olmalıyım. Neyse işte, iyileşmek için bir süre izin aldım ve ailesiyle San Francisco'ya taşınmış olan bir arkadaşımın yanına kalmaya gittim. Sana çocukken Amerika'da yaşadığımı söylemiştim, değil mi?" Başını salladım. "İşte bu arkadaşımın abisi *San Francisco Examiner* gazetesinde fotoğrafçıydı. Hayırlıyorum da, kızın bir hariç olduğunu düşünüyordum. Dışarı çıkıp inanılmaz fotoğraflar çeker ve gece boyunca üstlerinde çalışırdı -bu konuda çok tutkuluydu- sonra sabah olunca bastığı fotoğraflara bakardık. Çok

boş vaktim olduğundan bana kameranın nasıl çalıştığını ve karanlık odada fotoğrafları nasıl geliştirdiğini gösterdi. Uzun lafın kısası, hastalık bana da bulaştı. Böylece Cambridge'i bırakmaya karar verdim."

"Yazık olmuş," dedim. "Cambridge'i erken bırakmışsın."

"Geri dönmemin bir anlamı yoktu. Fotoğrafçılık okumak için City Poly'ye gittim. Şanssıma ellerim de iyileşmeye başlamıştı. Yaralanınca bir miktar tazminat aldım. Sigorta ödemesi gibi bir şeydi. Ben de gidip kendime ikinci el bir Leica satın aldım. Şu geçen gün senin fotoğraflarını çektiğim makine işte. Neyse ki tutuşumda falan da sorun yoktu. Sol elimin kavraması çok iyi değil -tendonlarım zarar görmüş- ama asıl kullandığım sağ elim. Kamerayı odaklamakta ve film sarmakta sorunum olsaydı muhtemelen devam edemezdim. En azından o zaman. Neyse, diplomamı aldım ve birkaç sene yardımcı fotoğrafçılık yaptıktan sonra Reuters'a alındım. Benim için iyi bir adımdı."

"Foto muhabiri böyle oldun demek?" dedim. "Neden manzara fotoğrafçısı ya da ne bileyim moda fotoğrafçısı falan olmadın?"

"Aslına bakarsan manzara çekmeyi çok severim, hatta bir süre düşündüm de ama durup dururken politikayla ilgilenmeye başladım. Gençken hiç alakam yoktu ama yirmilerimin başlarında..." omuzlarını silkti, "politika ilgimi çekmeye başlayıverdi işte." Nedenini gayet iyi biliyordum. "Seninle konuşmak çok kolay," dedi şaşkın bir havayla. "Normalde çok zor muhabbet açarım ama seninle saatlerce konuşabilirmişim gibi hissediyorum. Nedendir bilmiyorum ama çok anlayışlı birine benzediğin için olabilir."

"Öyle miyim?"

"Evet, çok merhametli birine benziyorsun. Yani, kazayı anlattığımda gösterdiğin tepki mesela, içime dokundu." Şimdi ne cevap vereceğim diye düşünüyordum ki garson geldi ve tabaklarımızı aldı. "Bu akşamki davetimi kabul edeceğinden emin değildim," diye devam etti David. "Kaba biri olduğumu düşünmüşsündür diye korkmuyorum."

"Ben de, sen benim delinin teki olduğumu düşünmüşsündür diye korkmuştum."

"Kötü bir başlangıç yaptık, değil mi?" Başımı salladım. Sonra bir sessizlik oldu. "Sana neden çıkma teklif ettiğimi söyleyeyim mi?" diye sordu pat diye. Gözlerine baktım. İçlerinde yeşil ve ela renkli benekler vardı.

"Tamam," diye mırıldandım. "Neden?"

"Çünkü bira teklifini kabul etmediğim zaman çok mahzun göründün." Kaşığıyla oynamaya başladı. "Çok sevimliydi. İfaden. Kendimi övmek gibi olmasın, ki muhtemelen öviyorumdur ama öyle büyük bir hüsrana uğramış gibi göründün ki, dediğim gibi, içime çok dokundu. Ben de sana çıkma teklif etmeye karar verdim." Gülümsedi. Gülümserken yüzünde oluşan çizgilerin arasında, o hilal şekilli yara izi kayboluverdi.

Ana yemeklerimizi yerken muhabbet gittikçe kişiselleşti. Hem mutlulukla hem de dehşetle fark ettim ki benden hoşlanmıştı. Ama uzun sürmeyecekti. Sonra bana boşanmasını anlattı.

"Ne kadar süre evli kaldın?" diye sordum ikiyüzlü bir şekilde.

"Bir seneden biraz fazla."

"Uzun sürmemiş."

Başını salladı. "Bir hataydı. Ortak noktamız çok azdı," diye devam etti. "Ayrıca çok seyahat ediyordum. O da öyle."

"Ne iş yapıyordu?" diye sordum masumane bir tavırla.

"Mankendi. Bir sürü fotoğrafçı mankenlerle çıkar," dedi. "Çevrelerimiz ortak olunca tanışması da kolay oluyor. İkimizin de hayatı aşırı streslidi. Katya ile birbirimizden çok etkilenmiştik ama sadece bir kaçamakla yetinmek yerine evlenme gafletine düştük."

"Sen mi ayrıldın?"

"Hayır, o beni terk etti. Ona iyi davranmadığımı söyledi. Muhtemelen doğruydu da. Onunla yeterince konuşmadığımı ve bencil olduğumu söyledi. Sanırım öyleyim. Fotoğrafçılar çoğunlukla bencildirler, çünkü hırslıyızdır." Kadehime biraz daha şarap eldedi. "Peki ya sen, Miranda? Bekârsın, değil mi?" Başımı salladım. "Peki hiç evlendin mi?" diye sordu.

"Hayır. Daha doğrusu... pek değil."

"Pek değil mi?"

Kadehimle oynamaya başladım. "Bir süre nişanlı kaldım."

"Öyle mi? Ne zamandı bu?"

"Mayıs ayında bitti."

"Çok eski değilmiş. Üzüldüm. Zorlanmış olmalısın."

"Zorlandım evet. Hatta, hâlâ zorlanıyorum." Dudağımı çiğnemeye başladım. "Ama ayrılmamız en iyisiydi."

"Neden? Seni..."

"Aldattı mı mı? Hayır." Dalgın bir biçimde peçetemi düzeltirim. "Beni aldatmadı."

"Anlaşamıyor muydunuz?"

Başımı iki yana salladım. "Gayet güzel anlaşıyorduk."

"Eee, mahsuru yoksa, problem meydi o zaman? Mahsuru vardır muhtemelen."

Yüzüne baktım. "Bana... kötü davrandı."

"Agresif miydi?"

"Agresif mi?" Gülümsedim. "Ah, hayır. Sadece... affedemeyeceğim bir şey yapıp kusura bakmazsan, bu konu hakkında konuşmamayı yeğlerim. Zira düşüncesi bile canımı sıkıyor."

"Elbette, anlıyorum. Acın daha taze. Belki de salı günü ilk tanıştığımızda seni gergin bulmamın sebebi de buydu."

Hayır, hiç alakası yok. Tatlı çatalımla oynamaya başladım. "Evet, belki de."

Garson tekrar belirince, David, "Tatlı ister misin?" diye sordu.

"Tatlı yiyebileceğimi sanmıyorum. Kahvenin yanında kurabiye ikram etmiyorlardır herhâlde, değil mi?"

"Emin değilim ama pek sanmıyorum da. Bak ne diyeceğim. Evde Belçika çikolatası var. Benimle evime gelecek kadar cesursan kahveyi bende içebiliriz. İki dakika uzaklıkta buradan. Ayrıca, sana portföyümü göstermeyeceğime söz veririm." Gülümsedim. Kahve ve çikolata? Onun evinde? Evet. Hem belki söylemem gerekenleri de söyleyebilirdim. Restoranda kısık sesle sohbet ederek yemek yiyen diğer insanlara baktım. Burada söylemekten çok daha kolay olacağı barizdi. "İster misin bana gelmek?"

Başımı salladım. David hesabı ödedikten sonra ılık yaz gecesinin içine çıktık. St John Caddesi'ni geçtikten sonra sağa, kahverengi tuğladan ardiyelerin olduğu Benjamin Caddesi'ne döndük.

"Evim eski bir reçel fabrikasının içinde," diye açıklamaya girişti. "Geçen sene, boşandıktan sonra aldım burayı. Dairem en üst katta." Loş ışıklı asansörden indik ve David kapıyı açtı. Açıktaki demir kirişleri, buzlu camdan tuğlaları ile sanat galerisi gibi geniş boş bir alan görmeyi bekliyordum ama hiç de öyle çıkmadı. Çok ferah bir yerdi ancak doğru düzgün

bölünmüştü ve odalar boş bir şekilde oranlanmışlardı. Tüm zeminler açık renk ahşap parkeyle döşeliydi.

"Çok güzelmiş," dedim. Yanımdaki duvarda, bir müze tarlasında çalışan iki küçük çocuğun siyah beyaz bir fotoğrafı asılıydı. Kompozisyondaki bir şey ve çocukların gözlerindeki o acıklı tevekkül ifadesi, fotoğrafa kapılıp gitmeme neden oldu. Gözlerimi alamadım.

"Seniokilerden biri mi bu, David?"

"Evet. Sen otur, ben de kahve hazırlayıp getireyim."

Aynı zamanda çalışma odası işlevi de görüyora benzeyen geniş salonunda oturdum. Arkamdaki raflar, fotoğrafçılıkla ilgili kitapların ağırlığı altında bel vermişlerdi. Dönüp isimlere bakım. Robert Capa, Sebastiao Salgado, Cartier-Bresson ve Irving Penn. Martha Gellhorn, Ansel Adams, Inge Morath ve Man Ray. Masada bir Magnum derlemesi, Lee Miller'ın biyografisi ve üstünde "Renkli Negatifler" yazan bir klasör vardı. Yan sehpada ise çerçevelenmiş bir Basın Fotoğrafçıları Ödülü ile, baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyen, yirmilerinin sonlarındaki sarışın bir kadının fotoğrafı vardı. David elinde tepsiyle çıkageldi.

"Eşin mi bu?" diye sordum.

"Evet, eski eşim."

"Güzelmiş," dedim.

"Öyledir. Polonyalı. Gerçi iletişim sorunlarımızla bunun bir alakası yok zira iki dili de gayet güzel biliyor. Neyse, kahveyi dışarıda içelim mi?"

"Dışarıda mı? Balkonun mu var?"

"Hayır. Göstereceğim. Gel benimle." Koridor boyunca peşinden dairenin sonuna kadar yürüdüm. Beyaz, dönen merdivenlerden yukarı, sümbül renkli bir kapıya kadar tırman-

dik. David kapıyı itti ve dışarı çıktığı anda lüks spot ışıkları kocaman bir çatı terasını aydınlattı.

"Bahçeme buyur," dedi.

Teras zarifçe döşenmişti ve bahar zamanı bir fidanlıkta göreceğiniz kadar çok çiçek vardı. Çeşit çeşit filbahri çiçeği parmaklıkların etrafına sarılmıştı. Bütün saksılardan sardunyalar fışkırıyordu. Sepetlerden ve yalak şeklindeki çiçeklüklerden petunyalar dökülüyor ve küpe çiçekleri, balerinlere benzeyen pembeli kırmızılı goncalarını aşağı sarkıtıyorlardı. Üstünü yasemin sarmış bir bitki kafesi bile vardı. Yaseminlerin yaydığı koku cennetlikti.

"Vay canına. Bunların hepsini sen mi yapın?"

"Keşke. Daireyi aldığımda terası böyleydi. Elimden geldikçe yaşatmaya çalışıyorum ama pek kabiliyetli olduğum söylenemez. Tek yaptığım, her gün sulayıp dua etmek. Horuma takılma, bu arada." Terasın sonuna kadar geldik. Ferforje bir masa ile dört sandalye vardı. Oturup Londra'nın ışıklarına bakarak kentin simgesi yerleri bulmaya çalıştık.

"Şurası Barbican," dedi David sandalyesini döndürerek. "Şurası da Nat West kulesi. Solundaki yeşil ışıklı yer Gherkin binası. Şurada da OXO kulesi ve hemen arkasından Eye'ı görebilirsin." Orada oturmuş kahvelerimizi içerken, başkentin geceye has kakofonisini dinledim. Arabaların uzaktan gelen uğultuları, acı fren sesleri, sirenlerin ve araba alarmlarının ısrarcı çığlıkları. Sonra, yakınlarda bir kilise çanının saat onu vurduğunu duyduk.

"Bu çalan, yolun hemen aşağısındaki St John's Kilisesi. Oradaki, şimdi çalmaya başlayan da St Paul. Çok güzel, değil mi?" dedi mutlulukla. "Çok boşuna girdi bu. Manzara paylaşıldıkça daha da güzelleşiyor." Bir anlığına sessizlik olunca

David'e söylemem gerektiğini bildiğim şeyleri söylemek istedim ama kelimeler boğazıma takılmış gibiydi. Sonra o bana bir çevre örgütü için fotoğrafladığı Endonezya'daki yasa dışı ağaç kesimiyle ilgili son belgesel projesinden bahsetmeye başladı. Çocuk işçiler de ilgilendiği konulardan birlydi.

"Guatemala'da şeker kamışı kesen dört yaşında çocuklar gördüm," dedi. "Ellerindeki palalar, boylarından büyüktü. Çocuklar sırağın alnında köleilik etmek yerine okulda olmalılar."

"Korkunç şeyler görmüş olmalısın," dedim.

"Evet, gördüm. Korkunç şeyler gördüm. Ancak aynı zamanda da ruhaf bir biçimde etkileyici şeyler gördüm. Biz insanların birbirimize yapabildiğimiz aşağılıkça şeyler."

Üstümden bir uranç dalgası aktı. "En kötüsü neydi?" diye sordum. "Duygusuzca bir soru gibi gelebilir ama merak etmeden edemedim."

"Sorun değil, çok sık sorulur bu soru. 1991'de Basra Körfezi'nden çekildiğimiz dönem. Omagh bombalamasının sonuçları. Tahmin edeceğin üzere, Kosova da berbattı. Orada bir sene kaldım. Ruanda'dan sonra hâlâ tekrarlayan kâbuslar görüyorum. Sonra geçen sene İsrail'e gittim. Benim için son noktayı koyan orası oldu."

"Neden?"

"Kudüs'te bir intihar bombacısı, bir kafeye girip kendini patlattı. Ben de fotoğraf çekmeye gittim. Sokağın karşısında, acı içinde çığlıklar atan bir kadın vardı. Kadını fotoğraflamaya başladım, sonra beni gördü. Bana doğru koştu ve bana vurdu. Sağlam geçirdi. Haklıydı da. İşte o anda artık durmam gerektiğini anladım. En kötüsü bu işte," diye devam etti, önünde uzanan şehre bakarken. "Kameranın arkasına

geçince olanlarla arana bir mesafe giriyor ve hissizleşiyorsun. Korkunç yaralar içinde yatan ya da gözünün önünde vurulan insanları görüyor olmana rağmen tüm insani hislerin geçici bir süreliğine askıya alınmış oluyor. Tek düşündüğün, *işte, burika bir kare, bu da iyi, bu da*, oluyor. Kareye alıyorsun, odaklıyorsun ve çekiyorsun. Çünkü o anda tek umurunda olan şey fotoğraf; insanlar değil. Ancak sonrasında kendinden tiksiniyorsun."

"Ama fotoğraflar çok önemli."

"Elbette önemli. Ulaşmak istediğin de o. Önemli bir fotoğraf. İnsanın içine işleyen bir metafora dönüşecek şekilde bağlamını aşacak bir fotoğraf. Ancak fotoğrafçılar buna ulaşmak için ağır bir bedel ödüyorlar. Çoğu depresyon geçiriyor. Kimisi intihar ediyor. Kendim de on senedir bu işteydim ve artık bırakmam gerekliydi."

"Belgesel işine girme nedenin de bu mu?"

"Evet. Hem böylece, cesetlerin olduğu yerlere sürüklenmek yerine, kendi konumu kendim seçebilecektim."

"Böylesi daha mı hoşuna gidiyor?"

"Evet ama pek kazançlı değil. O yüzden faturalarımı ödeyebilmek için ticari işler de alıyorum. Mesela şirket raporları -kabul edilebilir şeylerse- ve son zamanlarda da dergi çekimleri gibi. *Marie Claire* dergisi için bir iki sene gelişim hikâyesi yaptıktan sonra Lily'den telefon geldi." Hayretle başını salladı. "Senin fotoğraflarını çekmem için nasıl oldu da aklına ben geldim, hâlâ anlamıyorum."

"Şey... Herhâlde onunu biraz germek istediğinden. Cengiz, demişti hatta."

"Eh, fotoğraflarının belli bir çizgisi olduğu doğru. Çok fazla hareket kullanırım, belki de istediği buydu. Sen nasıl

tanıştın onunla?" Anlattım. kahkaha attı. "Tahmin edebiliyorum. Tam bir hayvan delisi."

"Seninle bir iki kere karşılaştığını söylemişti."

Başını salladı. "Çok abartılı bir kadın. Öyle kadınların çok zor olduğunu düşünürüm."

"Eee, ben de fotoğraflarda gergin mi çıkacağım?" diye sordum.

"Çok hoş çıkacaksın. Yarın basacağım fotoğrafları."

"Nerede?"

"Burada. Kendi karanlık odam var. Uzun sürmez."

"Nasıl yapıyorsun? Daha önce hiç görmedim."

"Sahiden mi? Önce, çektiğin fotoğraflar arasından basacağın negatiflerin seçiyorsun. Sonra da..." Fincanını pat diye masaya bıraktı. "Görmek ister misin?" dedi. "Gösterebilirim."

"Ne? Şimdi mi?"

"Evet, sen buradayken fotoğraflarını basabilirim. İster misin?"

"Şey, evet. Evet, isterim. Ama ne kadar sürer?"

"Kırk beş dakika kadar. Saat on biri çeyrek geçe için sana bir taksi ayarlarım. Olur mu?" Başını salladım. "Pekâlâ, gel benimle." Tepsiyi aldı ve tekrar içeri girdik. Taksi durağını aradı. O telefondayken ben de yatak odasının aralık kapısından içeri göz attım. David bayağı derli toplu*ydu*. Yatak örtüsü özenle örtülmüştü ve ortalığa saçılmış elbise yoktu. Bir köşede, duvara yaslanmış bir hokey sopası gördüm.

"Tamam," dedi. "Taksiyi ayarladım." Ceketini çıkarıp *sandalyenin üstüne attı ve mutfağın yanındaki kapıyı işte.* "Burası." Karanlık odaya girerken burnuma kimyasal kokusu doldu. "Bu işe bayılıyorum," dedi. "Geliştirme kısmına bayılıyorum." Bir ipin üstünde parlayan negatif şeritleri ve

dört adet fotoğraf asılıydı. Üstünde Ilfor ve Kodak yazan kutular ve makaralar vardı. David küvetlerden birini doldurdu ve sonra büyük bir mikroskoba benzeyen bir aleti kurcalamaya başladı. "Buna agrandizör denir. Şimdi, şunu hazırlayayım. Hah, oldu. Tamamdır. Hazır mısın?" Önümden uzanıp ışık kablosunu çekmesiyle birlikte aniden karanlığın içine gömüldük.

"Birazdan görmeye başlayacaksın," dedi yumuşak bir sesle. Gerçekten de, soluk mercan rengi bir ışıltı, odayı kaplarken, kadifemsi karanlığın içinden ana hatlar hayal meyal belirmeye başladı. David'e baktım: yüz hatlarını yavaş yavaş seçebiliyordum. "Görmemizi sağlayan, kırmızı ışık," diye açıklamaya girişti. "Bunun içinde beğendiğim üç adet negatif var." Elinde çıkartabildiğim kadarıyla CD kutusuna benzeyen ince, siyah bir kutu vardı. Kutuyu açtı, ilk negatifi çıkardı ve üstüne taryikli hava püskürttü. Sonra negatifi agrandizöre koydu ve hafif bir ışık geldi.

"Pozlandırma sırasında kâğıdı ışıktan korumak için bir emniyet filtresi var." Hafif hafif salladığı teknenin içinde, gittikçe belirginleşen bulanık yüz hatlarını gördüm. "İşte, oldu. Bunu ışığa tutacağım. Tamam mı?" Filtreyi çıkardı ve karşımızdaki rafta duran saate baktı. Fosforlu yelkovan yirmi saniye boyunca yol alırken sessizce bekledik. Sonra David agrandizörü kapattı, kâğıdı aradan aldı ve geliştirme banyosuna koydu. Banyoyu ileri geri itiverek hafifçe sallıyordu şimdi de. İçindeki sıvının kenarla çarpıştıkça çıkardığı sesi duyabiliyordum.

"Üç dakika falan sürecek bu işlem." Ellerini sıvıya soktu ve kâğıdı köşelerinden nazikçe tutup oynatınca gri lekeler belirmeye başladı. "Aslında, maşa kullanmak gerekli," dedi. "Ama

ben ellerimi bulaştırmayı seviyorum. Dokunmayla ilgili bir şey benim için. Cildi bozabiliyor ama benim durumumda bunun pek önemi yok."

Yine bir sessizlik oldu. "David." Kalbim göğüs kafesime sığmıyordu.

"Efendim?"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Öyle mi? Nedir?" Derin bir nefes aldım. Bana yandan bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar önüne çevirip hanyoyu sallamaya devam etti. "Ne oldu? Ciddileştin birden."

"Şey... yemekteyken, bana otuz altı yaşında olduğunu söylediğini söylemişsin ama aslında söylememiştin."

"Söylediğimi sanmıyorum."

"Oradan bilmiyorum zaten."

"Eee, nereden biliyorsun?"

"Çünkü..." Tekneyi aşağı yukarı sallayan David'in profiline baktım. "Çünkü..."

"Otuz altı yaşında gösterdiğim içindir, muhtemelen."

"Hayır, sebebi o değil. Çünkü... Ben..." Kalbim güm güm atıyordu. "İnternet sitende gördüm. 1967'de doğduğun yazıyordu. Bilmemin sebebi buydu."

"Ha!" Kahkaha attı. "Bir an *korkunç* bir şey söyleyeceksin sandım. Bu kadar mı yani? İnternet siteme mi baktın?"

"Evet," dedim. "Evet, baktım."

"Şey," dedi tekrar kahkaha atarak. "Sevindim buna. Hatta gururum okşandı. *Itsinfm* bitti mi?"

"Şey, ben..."

"Ah, bak," dedi. "İşte oluştu." Kayanın kâğıda baktım. Saçlarımın, çenemin, dudaklarımın ve şimdi de burnumun dış hatları ortaya çıkmıştı. "Bu kısmına bayılıyorum."

dedi. "Suretin, gözlerinin önünde, görünmez hâlden yavaş yavaş görünür hâle geçmesine. Sanki radyoyu açıp müziği duymak gibi." Evin içinde çektiği fotoğraflardan biriydi. Kesinlikle gergin görünüyordum. Huzursuz. Aklı başka yerde. Gözlerimden okunuyordu. Onca zamandır altında ezildiğim suç gözlerimde görünüyordu. Âdeta -ever- ışığa tutulmuş gibi hissediyordum.

"David..."

"Çok güzel görünüyorsun," dedi birdenbire. "İfaden büyüleyici. Biraz sıkıntılı duruyorsun. Sanki kafanda çözemediğin sorunlar varmış gibi. Belki de aynlık acısıdır," diye ekledi yumuşak bir sesle. Cevap vermedim. Sonra fotoğrafı geliştirme banyosundan çıkardı ve hemen yanındaki banyoya koydu. "Durdurma banyosu bu," diye açıkladı ve yine nazikçe sallamaya başladı. Sonra fotoğrafı aldı ve sıradaki banyoya koydu. "Ve bu da tespit banyosu. İkinci negatifi geliştirirken bunu burada bırakacağım." Aynı işlemleri tekrar ederken bir yandan usul usul konuşmaya devam etti. Bu sefer kucağında Herman ile Primrose Hill'den aşağı inerkenki resmimizin belirdiğini gördüm. Arkamızdaki gökyüzünden uçurtmalar uçuyor, önümüzde yerde ise bir köpek kadrajın dışına doğru koşuyordu. Resim öyle hareketliydi ki âdeta sürmekte olan bir piyesin içinde durdurulmuş bir an gibiydi. "Çok hoş görünüyorsun," dedi. "Zihnin meşgul gibi." diye ekledi. "Ama bu işi daha da ilginç kılıyor." Aniden kapı çaldı.

"Taksin geldi. Tüh... Erken geldi." David, dikkatle baktığı ikinci fotoğrafı banyonun içinde salladı. Çalışırken, hafif ve düzenli nefes alışverişlerini duyabiliyordum. Üç buçuk saattir onunla olduğum hâlde söylemek istediğim şeyi söylemediğimi fark ettim. Artık ağzımı açamazdım, zira taksi

gelmişti. Yani onu tekrar görmem gerekecekti. Evet, buydu işte. Onu tekrar görmem gerekecekti, sonra da ona söylerdim. Söylerdim ve biterdi.

"Seninle tekrar görüşmek isterim," dediğini duydum. Sanki hitap ettiği ben değilmişim gibi iki yana salladığı fotoğrafıma bakıyordu. "Seninle tekrar görüşmek isterim," diye tekrarladı, hâlâ fotoğrafıma bakarken. Kapı tekrar çaldı: bu sefer daha ısrarlıydı. "Çünkü," başını döndürüp yüzüme baktı, "çok hoş biri olduğunu düşünüyorum. Sence de uygun mu, Miranda?"

Sanki dik bir uçurumdan kafa üstü yuvarlanıyormuşum gibi hissettim. "Evet," dedim fısıldayarak. "Uygun."

David gülümsedi ve birden bana doğru eğildi. Bir an için beni öpeceğini sandım ama sonra arkamdaki kabloyu çekti ve oda beyaz bir ışıkla aydınlandı. David fotoğrafı eline aldı.

"Güzel."

Sekizinci Bölüm

Pazar günü, Daisy, "Onunla akşam yemeğine mi çıktın?" diye sordu. Gözleri bir lemurunkiler gibi kocaman açılmıştı. "Akşam yemeği? Randevu gibi?" Primrose Pastanesi'nde oturmuş, kimse kulak misafiri olmasın diye kısık sesle konuşuyorduk. Daha ziyade Daisy konuşuyordu. Benim tek yaptığım başımı sallamaktı. Duygusal durumumun hassasiyetinden dolayı daha farklı bir iletişim şeklini becerebilecek durumda değildim. "Yani onunla randevuya çıktın?" diye tekrar etti hayret içinde. Tekrar başımı salladım. "Ama mesajında sadece onunla görüşeceğini söylemişsin. Sandım ki onu sen aradın. Ama adam resmen sana çıkma teklif etmiş." Başımı salladım. Daisy sandalyesinde arkasına yaslandı. "Vay canına!" Çay bardağını bırakıp tekrar öne eğildi. "Senden *hoşlanıyor*," dedi sadece ağzını kıpırdatarak. Omuzlarımı silktim. "Hoşlanıyor. Yoksa sana çıkma teklif etmezdi, değil mi?" Derin bir nefes aldı. "Tanrım. İşini zorlaştırır bu, değil mi?" dedi gerçekçi bir şekilde. Tekrar başımı salladım. "Diğer yandan," dedi gözlerini kısmış durumu değerlendirirken, "senden hoşlanması işini kolaylaştırabilir de. Seni tekrar aradı mı bari?" Başımı

iki yana salladım. "Ama görüşmek istediğini söyledi." Başımla onayladım. "O zaman, eminim arayacaktır. Çok meraklı görünmek istemiyordur. Vay canına." dedi nefes verirken. Sonra kıkırdamaya başladı. "Şu hâle bak." Bergamotlu çayından bir yudum daha aldı. "Eh, olaylar böyle gelişince, bir şey söyleyememişindir."

"Hayır," diye mırıldandım, konuşma yerine tekrar kavuşunca. "İstedim. Kesinlikle istedim. Hatta, denedim. Ama restoran çok kalabalıktı, o yüzden orada söyleyemeyeceğim açıktı. Sonra beni evine davet etti..."

"Evine mi gittin? Neler oldu?"

"Şey... Çok hoştu. Çatı terasında oturup Londra ışıklarını izledik, sohbet ettik. Gerçi konuşmanın çoğunu o yaptı. Normalde çok zor muhabbet açtığını ama benimle konuşmaktan keyif aldığını söyledi. Açıkçası, ben de onu dinlemekten keyif aldım. Çok ilginç biri. Zihnim meşguldü biraz da. Fakat orada oturduğumuz müddetçe, söyleyebileceğim ve söylemek istediğim birkaç an oldu," dedim içimi çekerek. "Gerçekten çok istedim..."

"Neden söylemedin o zaman?" diye sordu kısık sesle. *Neden söylemedim?*

"Çünkü... Sonra karanlık odasına gittik. Çektiği fotoğraflarını geliştirirken neredeyse söyleyecektim. Oradayken çok daha kolay olacağını biliyordum. Sadece karanlığın içinde fısıldayacaktım ama..."

"Ama ne?"

Suratına bakıyorum. "Kelimeler boğazıma takıldı kaldı. Bir de gitti benim için taksi çağırdı. Yani fazla vaktim kalmamıştı. Öyle pat diye söyleyebileceğim bir şey değil, Daisy. O yüzden, olmadı işte ama..."

Daisy yüzüme delici bir bakış attı. "Neden söylemediğini biliyorum," dedi. "Bariz ortada ama ancak fark ettim. Ona söylemedin; çünkü ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Şekerlikle oynamaya başladım. "Bilemiyorum."

"Hoşlanıyorsun işte," dedi tekrar kıkırdayarak. "Belli oluyor. Benden saklayamazsın, Miranda. Seni çok iyi tanıyorum."

"Madem öyle, tamam. Evet, ondan hoşlanıyorum. Ya da ona doğru çekiliyorum, diyelim. Ağzımdaki baklayı çıkarıp güzel bir geceyi mahvetmek istemediğimi kabul ediyorum."

"Ya da onu tekrar görme ihtimalini kaybetmek istemediğini!" Ona baktım. "Sebebi bu, değil mi, Miranda? Sebebi bu."

Omuzlarımı silktim, derin bir nefes aldım ve sonra usulca başımı salladım. "Evet," dedim. "Haklısın. Korkaklık etmemin sebebi buydu. Çünkü ona söyleseydim, tüm ihtimallerin yiteceğini biliyordum."

Daisy alt dudağını çiğniyordu. "Ah, canım. David'i aramaya başladığında aklında bunlar yoktu, tabii."

"Hayır, hem de hiç yoktu." Bir süre sessiz kaldık.

"Bir noktada, acı gerçeklerle yüzleşmen gerekli."

"Hımmm. Ve de gökgülemem."

"Özellikle de onunla aranızda bir şeyler olacağını düşünüyorsan." *Aramızda bir şeyler olmazsa ne olur?* Kalbim hopladı. "Gelecek sefere belki, ne dersin?"

Sarhoşluk derecesinde bir mutluluğa kapıldım. "Ever, gelecek sefere belki. Doğru." *Gelecek sefer olmazsa hiçbir.* "Peki, senden ne haber?" Daisy'nin, kadife kılıfında, kozasının içindeki bir kelebek gibi bekleyen gelinliğini geldi aklıma. "Nigel ile konuştun mu?"

"Pek sayılmaz."

"Sanırım bu, hayır, demek."

"Dün bütün gün adamın tekinin ellinci yaş günü partisi için uğraştım. Dansözlü, develi Arabistan Geceleri temalı bir şey istiyor. Önceki gece de Nigel'ın briç turnuvası vardı. Sonra bu sabah da bir departman müdürüyle görüşeceği için erkenden işe gitti. Adamı etkilemek için çok hevesliydi. Dediğim gibi ortaklığa oynuyor ve..." Sesi gitgide azaldı. "Ama konuşacağım," dedi. "Yakında." Üstümüze tuhaf bir sessizlik çöktü. Ancak bu sessizlik sırasında bile uzaklardan gelen acı bir havlamayı duyabiliyordum.

"Dışarıda eliyle seni işaret eden bir adam var. Devasa bir çiçek buketi taşıyor. Her an harekete geçebilir."

Arkamı döndüm. "Marcus bu."

Elimi sallayınca içeri geldi.

"Merhaba, Miranda." Elinde koca bir buket kokulu lilyum vardı. Twiglet de her zamanki gibi Marcus'un kazağının içindeydi ve ön patilerini yakasından dışarı sarkıtmıştı. "İlk gören Twiggers oldu. Hemen havlamaya başladı. Anlaşılan öğretmenine merhaba demek istemiş." Twiglet'i okşayıp burnundan öptüm. Sonra köpek aniden Daisy'nin kendisine doğru uzattığı kollarına atladı.

"Şuna bak! Twiglet yeni bir arkadaş edindi."

"Bu Daisy," dedim köpeğe sarılan Daisy'yi işaret ederek. "Daisy, bu da Marcus. Marcus ve Twiglet yavru köpek partilerime geliyorlar. Seni geçen gün *Land Ahoy!*'da izledik," diye devam ettim. Twiglet bu arada Daisy'nin kulağını yalıyordu. Daisy başını kaldırıp baktı.

"Ah, savunma sanatları dersi veresin sen," dedi. "Şimdi hatırladım. Miranda bahsetmişti."

"Doğru. Kısa süreli bir kurs. Hes yaştan, cinsiyetten, etnik gruptan ve dini görüşten kişiye hitap ediyor. Geniş kapsamlı olacak."

"Eh, biz de gelmeyi çok isteriz. Değil mi, Miranda?" Dikkatle suratıma baktı.

İçimi çektim. "Peki, madem. Yeter ki sen mutlu ol."

"Eh, o takdirde," çantasına uzandı ve broşürlerinden birini çıkardı, "şunlardan sana da bir tane vereyim. Hemen Tottenham Court Caddesi'nin orada."

"İşten gelmem çok kolay olur," dedi Daisy. "Bedford Meydanı'nda çalışıyorum ben."

"İlk ders perşembe günü saat yedide. Ders başına on beş sterlin. Çiftler hâlinde çalışıyoruz. Siz ikiniz takım olursanız iyi olur."

"Oluruz tabii," dedi Daisy, Twigfer'ı geri uzatırken. "Sen bizi kaydediver lütfen." Broşürü çantasına koydu.

"Çay ister miydin?" diye sordum.

"Hayır, teşekkürler. Vaktim yok. Kız arkadaşımla görüşmeye gidiyordum. Princess Caddesi'nde oturuyor."

"Çiçekler onun için demek." Başını salladı. "Bayılacaktır kesin."

"Umarım. Bir dahaki partide görüşmek üzere." Bize bir veda gülücüğü bahşedip gitti.

"Tanrım, abayı yakmış olmalı," dedi Daisy. Kızağının üstünde Twigfer'ten geriye birkaç beyaz tüy kalmıştı. "Elinde en azından kırk sterlinlik bir buket vardı. Neyse, benim de gitmem gerekli," dedi ayağa kalkarken. "Anneme uğrayacağıma söz vermiştim. Görüşürüz, Miranda." Bana sarıldı. "Üzülme sakın." Çayımı bitirdikten sonra ben de kalktım. Caddede karşıdan karşıya geçecektim ki iki genç yolumu kesti. Kalbim

hızla atmaya başladı. Mantıksız olduğunu biliyordum ama engel olamıyordum.

"Affedersiniz," dedi bir tanesi. Kendimi hazırladım. "Metroya nasıl gidebileceğimizi söyler misiniz?"

Onlara yolu tarif ettim fakat bir yandan da sordukları için içerledim. Çünkü hep böyle oluyor. Muhtemelen minyon olduğumdan ve tehditkâr görünmediğimden. En nefret ettiğim de, bana yanaşan insanların hep erkek olması.

Neyse, ön kapısını kilitlemekte olan aromaterapiste gülümseyerek kendi evime girdim ve e-postalarımı kontrol ettim.

"Çoban köpeğim göletin içindeki japon balıklarını kovalayıp duruyor. Yakalamaya mı çalışıyor, ne yapıyor?" Hayır, balıkları koyun gibi gütmeye çalışıyor.

"Kobay fareni çok soğuk."

"Tavşanım ikide bir çok şaşırmış da inanamıyormuş gibi kafasını sallıyor." Ağzında aft çıkmış; veterinere gitmesi lazım.

O sırada yeni bir e-posta geldi. Gönderen DJW idi. Kalbim olduğu yerde bir takla attı. "Merhaba Miranda. Bir çekim için birkaç günlüğüne Barselona'da olduğumu söylemek istemiştim. Cuma günü döneceğim. Acaba cumartesi akşamını bana ayırır mısın? David. Not: Eğlenceli bir şeyler yapabiliriz."

Günler, acı verici derecede yavaş geçti. *Hayvanları Çözenler*'in yeni sezon ilk bölümü salı günü yayımlandı. Ta mart ayında çöndüğüm davaları tekrar görmek tuhaf olsa da program iyiydi. Aşırı sahiplenici papağan, talepkâr Hint gerbili ve pasif agresif domuz işlenmişti. Çarşamba günü yavru köpek partisini yaptık. Her zamanki gibi çok sıcak bir oramdı. Partinin

sonunda Marcus ertesi günkü savunma sınavları konusunu hatırlattı.

"Tottenham Court Caddesi'ne çıkan Howland Sokağı'ndaki St Luke's Kilisesi'nin salonunda. Rahat kıyafetler giy."

"Tamam," dedim. "Orada olacağım."

"Neden sen de gelmiyorsun, Lily?" diye sordu. "Kendini savunabilmek çok faydalı bir meziyet."

"Yok, mersi almayayım," dedi dalga geçer gibi. "İhtiyacım yok benim."

"Uzun olman birileri sana saldırmayacak anlamına gelmez."

"Boyuma güvenmiyorum zaten." Manidar bir gülbürük arkasından sonra sesini iyice kısarak. "Çantamda taşıdığım küçük ama gayet etkili baltaya güveniyorum," diye fısıldadı.

"Peki, anladım. Eh, neyse," Twiglet'i kazağının içine soktu. "Gitsem iyi olur. Natalie ile buluşacağım."

"Kız arkadaşın mı?" dedim.

"Evet," dedi mutluluk içinde.

"Çiçekler ne oldu? Beğendi mi?"

"Şey, evet... Sanırım beğendi," dedi düşünceli düşünceli. Yüzüne baktım. "Lilyumlar hapşırtıyormuş onu meğerse. Üstlerinde bir sürü polen var tabii. Bu sefer ona çikolata aldım." Elindeki bir kutu Bendicks çikolatasını salladı.

"Vay, ne kadar şanslı bir kız." Marcus belli ki kendisi fena kaptırmıştı.

"Yarın görüşürüz, Miranda."

"Evet, görüşürüz."

Ama sonuçta gitmedim. Aslında gitmeye hazırlanıyor ve tam da şifonyerde eşofmanlarımı arıyordum ki saat yediyi beş geçe telefon çaldı. Arayan babamdı.

"Şehir merkezindeyim," dedi. "Acaba benimle bir şeyler atıştırmaya gelir misin?

"Ah. Şey..."

"Önceden arayacaktım ama kulübün muhasebecisi ile birlikteydik, sonra da hissedarlarla toplantı yaptık. Geri dönmeden seni görsem güzel olurdu. Tabii, meşgul değilsen."

"Evet, elbette. Güzel olur."

Savunma sanatları derslerinden birini kaçırmam sorun olmazdı. Daisy'yi cep telefonundan arayıp durumu izah ettim.

"Kusura bakmazsın, umarım," dedim. "Babam ne zamandır Amerika'daydı; onu görmeyeli çok oldu."

"Ah, dert etme," diye yanıtladı. "Babanı görmen çok daha önemli." Kendi babasını düşündüğünü biliyordum. "Sana neler yaptığımızı anlatırım ben. Sen de haftaya gelirsin."

Babam sekizi biraz geçe geldi. Saçı azıcık daha beyazlamıştı ama hâlâ kırk sekiz yaşında görünüyordu; elli sekiz değil. İnce yüzü Palm Springs güneşiyle bronzlaşmıştı.

Yeşil gözlerim bana babamdan mirastı ama maalesef boyundan nasiplenememiştim. O açıdan aynı anneme benziyordum.

"Çok candan bir mahalleye benziyor," dedi içeri girerken.

"Öyle, aynı küçük bir köyde yaşamak gibi." Ona evi gezdirdim.

"Aynı Tardis* gibiymiş burası," dedi hayranlıkla. "İçi dışından daha büyük."

Ona üst katı gösterdim. Alt kata inmek üzere dönerken babam yanlışlıkla televizyon kumandasını şifonyerin üstünden düşürdü ve televizyon pat diye hayata geldi. Ekranda, Alexander ve bir teleskop vardı.

* Televizyon dizisi karakteri Dr. Who'nun zaman makinesinin ismi. Ç. N.

"Anakaraya, Bay Tree! Cüret edebildiğin kadar yanaş!"

"Baş üstüne, Kaptan."

Derken, kamera Alexander'a hayran hayran bakan kadın başrol Tilly Bishop'a odaklandı. Kontrol edilemez, ani bir dürtüyle kadını bıçaklamak istedim.

"Ah, pardon," dedi babam. Kumandayı aldı ve ekrana baktı. "Aaa, şey değil mi bu?" Babam altı ay önce Londra'yı ziyaret ederken Alexander ile tanışmıştı. Elim titreyerek kapama düğmesine bastım.

"Evet, o. Hadi gidelim artık." Gloucester Meydanı'ndan The Engineer'a doğru yol alırken kendimi daha sakin hissediyordum. Çorbalarımızı içerken babama golf kulübünde işlerin nasıl gittiğini sordum. Başını iki yana salladı.

"İyi değil." Kaşlarını sıkıntıyla çattı.

"Üyelik sıkıntısından mı?"

"Evet, yeni kayıtlardan doğan gelir çok düşük. Üstelik burası ticarî bir işletme. Amerikan stili yani. İşi bana verme sebepleri de bu. Emekli bir generalin açtığı, kâr amacı gütmeyen, küçük, geleneksel bir yer değil ki burası. Hissedarlar büyük yatırımlar yapmışlar ve paralarının karşılığını almak istiyorlar."

"Peki ya alamazlarsa?"

"O zaman beni çıkarırlar. Üç aylık bir sözleşmem var; o yüzden bir an önce sonuç almam lazım."

"Aidatları düşüremez misin peki? Rekabet gücünü artırmaz mı?"

"Kurtarmaz ki. İnşa etmesi sekiz milyon sterlin tutmuş. Arazi zaten çok pahalıymış. Üstüne bir de Nick Faldo tasarlamış."

"İnsanları teşvik edecek şeyler bulun o zaman. Mesela henüz üye olanlara giriş aidatlarında indirim gibi."

"Yaptık zaten onu."

"Kadın üyeniz var mı?"

"Elbette, tüm bölgelere de giriş izinleri var."

"Günübirlikleri alıyor musunuz?" Başıyla onayladı.

"Evet, gönülsüz de olsalar günlüğü yüz sterline razı oldular."

"Peki ya reklam?"

"Bütçe zaten aşılmış. Toplantı çok streslı geçti," diye devam etti. "Hissedarlar, şapkadan büyüleyici bir tavşan çıkarmamı beklediklerini açık ve net ifade ettiler. Ancak nasıl yapacağımı bilmiyorum. Palm Springs'i gayet güzel işletiyordum ama daha yeni açılacak bir kulüpten bir başarı hikâyesi yaratmam gerekmemişti daha önce."

"Üstelik orada birkaç tane daha kulüp var, değil mi?"

"Aynen. O yüzden yeni bir şeyler bulmamız lazım."

"Hmmmm, keşke sana yardımcı olabilseydim. Ne zaman açıyorsunuz?"

"Ağustosun ortasında, doğum gününden bir iki gün önce."

"Peki diğer işlerin nasıl? İngiltere'de yaşamaya alıştın mı?"

"Eh, biraz. En azından şu aralar hava güzel."

"Evet, uzun güzel bir dönemden geçiyoruz. Eee, Palm Springs'in en çok nesini özlüyorsun?"

"Arkadaşlarımı, tabii. Ve vale park hizmetini. Bugün park yeri bulmak kırk beş dakikamı aldı."

"Birileriyle tanıştın mı burada?"

Başını iki yana salladı. "Tanıştım sayılmaz. Arkadaş edinmek aylarımı alır. Keşke annen biraz yakınlık gösterseydi." diye ekledi. "O zaman buraya taşınmak kolaylaşırdı benim için." Önündeki bir dilim ekmekle oynayıp duruyordu. "Aslına bakarsan onu tekrar gördüm."

"Öyle mi?"

"İki gün önce benzin istasyonunda. O beni gördü mü bilmiyorum, gerçi hızla uzaklaşmığına göre görmüş olmalı. Yine de ilk arkadaşça adımı ben atmalıyım diye düşündüm, o yüzden ben..." Utanmış görünüyordu.

"Ne yaptın?"

"Ona telefon ettim. Telefon rehberinden Doğu Sussex Lama Yürüyüşleri'nin numarasını buldum ve beni araması için mesaj bıraktım."

"Aradı mı bari?"

"Hayır. Ertesi gün tekrar aradım, bir de baktım numaramı engellemiş. Neyse, en azından artık yerimi biliyorum. Keşke biraz daha... mantıklı davranabilseydi."

"Eh..." İçimi çektim "Nasıl olduğunu biliyorsun. Zaten, şu aralar onun da derdi başından aşkın."

"Cidden mi?"

"Lamalar sorun oldu. Daha çok iş alması lazım. Sadece hafta sonları iş yapıyor lamalar, çünkü insanlar yürüyüşe sadece o günlerde çıkıyor. Hafta içleri boş geçtiği için annem evhamlanıyor."

"Anlıyorum."

"İşleri düzelirse belki biraz daha sosyalleşebilir."

"Umarım," dedi içini çekerek. "Yani, dünyanın en iyi kocası olmadığını biliyorum, Miranda. Annenin kendini ihmal edilmiş hissettiğinin farkındayım."

"Annemi ihmal ettin, baba. Beni de."

"Evet," dedi ve tekrar içini çekti. "Haklısın. Gençtim ve bencillik ettim. Rüyamın peşinden gitmeye karar verdim. Ama yirmi yıl geçtikten sonra artık bana bir şans verir sanmıştım."

"Hmmm, ne demek istediğini anlıyorum."

"Neyse," dedi saatine göz atarak. "Artık gitsem iyi olur. Yolum uzun."

Telefonun çaldığını duyduğumda babama el sallıyordum. Arayan, savunma sanatları dersinden çıkmış olan Daisy idi.

"Muhteşemdi," diye haykırdı. "İnsanı güçlendiren bir dersmiş. Kesinlikle katılmalısın. Tüm olayı insanın *potansiyel kurban* görüntüsünü azaltmak. Sonra, tehdit eden kişiyi değerlendiriyor ve üç hareketten hangisinde bulunacağına karar veriyorsun: *Anında geri çekilme, şiddeti düşürme* ve *yüzleşme*. Marcus da çok iyi bir öğretmen," dedi coşkuyla. "Haftaya gelirsin, değil mi?"

"Evet."

"Söz mü?"

"Söz."

"Peki David'den ses çıktı mı?"

"Evet."

"Ee?"

"Cumartesi görüşeceğiz."

"Güzel. Düşünüyordum da, Miranda, onu daha yakından tanıdıkça, söylemesi de kolaylaşır, değil mi?"

"Belki." Çok da emin değildim.

"Peki bu sefer ne yapacaksınız?"

"Bilmem. Eğlenceli bir şeyler yapalım, demiş."

"Buz pateni," dedi cumartesi sabahı beni aradığında. "Ne dersin? Buz patenine var mısın?"

İçim sıkıldı. Çok beceriksiz ve cuhaf görünürdüm kesin. "Buz pateni mi? Yazın ortasında mı?"

"Neden olmasın? Kalabalık olmadığı için daha bile iyi. Hem yıllardır paten yapmadığına eminim."

"En son dokuz yaşımda kaymıştım."

"Gidelim mi o zaman? Queensway Ice Bowl'da kayar, sonra da akşam yemeği yeriz."

Dudağımı çiğneyerek "Tamam," dedim.

"Süper. Yedi buçukta orada buluşuruz."

Saat yediyi yirmi beş geçe metrodan çıktığımda David çoktan gelmiş, kapıda beni bekliyordu. Kot pantolonla açık sarı tişört giymiş ve elinde bir çanta taşıyordu. Beni görünce gülümsedi, sonra yanağımdan öptü. Sarılmak için beni kendine doğru çekerken burnuma tekrar o güzel, limon aromalı kokusu geldi. Aşağı indiğimiz sırada, bowling alanından gelen gümbürtülerle, oyun salonundan gelen dijital müzik sesleri birbirine karışıyordu.

"Hiç beceremeyeceğim," dedim David biletleri alırken.

"Uzun kaymayız zaten. Bir saat falan. Bu pistin bazı yerleri körü ama en azından büyük bir pist. Şimdi, Bayan Davranış, size paten alalım."

"Peki ya sana?" Gülümseyerek çantasından yeşil bir eşofman üstüyle bir çift siyah paten çıkardı. "Senin kendi patenlerin mi var?"

"Amerika'da yaşadığımız zaman buz hokeyi oynardım."

"Ah." Odasında gördüğüm hokey sopasını hatırladım. "Çok iyisin yani."

"Fena sayılmam. Arada bir gelip kayarım. Seninle kaymak da eğlenceli olur diye düşündüm." Ayakkabılarımı görevliye verdim ve uzattığı patenleri aldım. Bana verilen patenler, koyu mavi renkliydi ve kar botuna benziyorlardı. Üstelik giymesi de bir o kadar zordu.

"Dur, yardım edeyim." dedi David. Sağ ayak bileğimi kavrada, ben de omzuna tutundum. Yüzüm alev alev yanmaya başladı. "Büyükanne, ayakların neden bu kadar küçük?" dedi diyerek pazenlerimin kayışlarını geçirdi. Sonra kendininkinin bağcıklarını bağladı, eşofman üstlerimizi giydik ve usulca buzun üstüne çıktık.

"Dengemi bulayım önce," dedi. "Sen burada bekle."

"Merak etme, bir yere gidecek durumum yok." İki elimle, hafifçe titreyerek turabzanlara tutundum. David vın diye uzaklaştı. Renkli ışıkların altında cıva gibi ilerliyordu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde pisti iki kez turlamışu bile. Sonra öyle bir hızla üstüme geldi ki bir an bana çarpacağını sandım. Ama keskin bir paralel dönüşle fren yaptı.

"Vay canına," dedim. "Sahiden iyiymişsin."

"Eh, olmalıyım da. Yıllarca kaydım. Ama zor değil. Sana göstereyim. Hadi gel." Sağ elini uzattı -eldiven giymiyordu-, ben de endişeyle sol elimi uzattım. Ufak bir adım attım sonra yana devrilir gibi oldum ve içimde kabaran adrenalinle derhal turabzanlara tutundum.

"Yapamayacağım," dedim. Kalbim yaşadığım şokla gümbür gümbür atıyordu. "Yapamam. Düşmekten çok korkuyorum." Kaburgalarım hafiften ızlamaya başladı.

"Düşmezsin."

"Düşerim."

"Elimi tutarsan daha kolay olur." Beceriksizce arkamı dönüp yüzüne baktım. "Elimi tut," diye tekrar etti nazikçe.

"Tamam." David sol eline yapışmışken ben de sağ elimle turabzanı tutarak hazır durumu geçtim. Sonra kendini ileri attı ve ben de peşinden gittim.

"Güzel. İşte böyle. Yavaş yavaş birkaç tur atalım."

"Ahhh," dedim buzun üstünde keskin bir çelik sesi çıkararak geçen gençlerin ardından. "Umutsuz vakayım. Off!" Sağ patenim tekrar yana doğru kaydı ama David kollarının altından tutarak beni yakaladı. Beni tutarken kahkaha attı, sonra beni doğrulttu.

"Pardon."

"Sorun değil. Düşmene izin vermem. Ama buzun üstünde yürüme. Miranda; kaymaya çalış."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Sırayla ayaklarını ileri doğru it. Aynen böyle."

Önüme geçti ve iki elimi ellerinin arasına aldı. Geri geri kayarken beni de nazikçe ileri doğru çekti. "Şimdi daha iyi işte. Biraz daha dik dur."

"Olmaz. Gene düşerim."

"Düşmezsin, seni tutuyorum."

"Düşerim," dedim panikleyerek. "Dengemi kaybedersem seni de düşürürüm."

"Öyle hafifsin ki beni düşürmen mümkün değil. İşte. Şimdi dizini kır, sola doğru it, şimdi de sağa ve sola. İşte böyle. Evet, çok güzel. Baksana. kayıyorsun işte!" Rahatlayarak, hayret içinde bir kahkaha attım. "İşin sırrı en başta ağırdan almak."

On beş dakika kadar aynı şekilde kaydık. Yavaş yavaş kendime güvenim geldi. Diğer patencilere baktım. Pisti son sürat turlayan delikanlılar vardı. Ceketlerinin etekleri pelerin gibi uçuşuyordu. Sonra, yıllardır kaydıkları belli olan orta yaşlı bir çift vardı. Pistin ortasında küçük bir kız, büyük bir zarafetle, parmak ucunda dönüyordu. Ellerini başının üstünde birbirine kenetlemiş, belli ki pratik yapıyordu. David beni buzun

üstünde usulca döndürürken çalan müziğin farkına vardım. Şarkıyı söyleyen Cyndi Lauper idi.

Kaybolduysan, etrafına bak ve beni göreceksin. Her seferinde. Düşersen seni yakalayacağım, gözüm sende...

"Düşmüyorsun değil mi?" diye sordu David.

"Hayır," dedim gülümseyerek. *Daha ziyade tutuluyordum.*

"Düşmeyeceksin." dedi kibarca. "Çünkü seni tutacağım." *Her seferinde.* Beni kendine doğru çekti. "Düşmeyeceksin," diye fısıldadı tekrar beni buzun üstünde döndürürken. "Seni buraya hava atmak için çağırdığımı düşünmüyorsun herhâlde?" dedi. "Kesinlikle doğru değil bu."

"Değil mi?" dedim gülerek.

"Hayır, elini tutmak için bahane yarattım sadece. Pekâlâ," diye devam etti. Yüzüm pancar gibi kızarmıştı. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Eee, eğlendin mi bari?" diye sordu merdivenleri çıkarken.

"Evet, eğlendim. Çok hoşuma gitti."

"Güzel. Canın ne istiyor?" Queensway'de dolanmaya başladık. "Marakeş mutfağını deneyip nargile içebiliriz. Yoksa Çin mutfağı mı tercih edersin?" Bayswater metrosunu geçtik. Kaldırımlar insan kaynıyor, önümüzde Whiteley alışveriş merkezinin ışıklandırılmış mavi kubbesi görünüyordu. "Şurada bir Malezya restoranı var," diye işaret etti David. "Maharajah da olabilir. Biraz aşağıdaki güzel bir Lübnan restoranı. Ya da puradaki İtalyan restoranına ne dersin?"

"Evet, İtalyan olsun. Canım nedense risotto çekti." Sevimli, sessiz ve sigara içilmeyen bir restorandı. "Barselona seyahatin nasıl geçti?" dedim onurunca. "Ne yapıyordun orada?"

"ETA hakkında çıkacak yeni bir kitap için çekim yaptım."

"Ya. Peki niye senden istemişler bu işi?"

Omuzlarını silkti. "Neden istemesinler ki? Zaten o tip şeyler beni çok etkiliyor."

"Ne tip şeyler? Bask bölücülüğü mü?"

"Hayır, aşırıcılık." Garson iki kadeh kırmızı şarap getirdi. "Her tür politik aşırıcılık. Bu insanların masum sivilleri sakat bırakacak ya da öldürecek bombaları yapar ve yerleştirirken aslında hissettikleri şeyler beni çok etkiliyor. Senin de ilgini çekmiyor mu?"

"Neden çeksin ki?" diye sordum sert bir şekilde. David şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Yani, böyle şeyleri düşünmemeyi tercih ederim."

"Eh, seni suçlayamam." Bir süre sessizce mönüyü gözden geçirdik.

Söyle ona. Söyle ona. "David."

"Ben linguini alacağım. Efendim?"

Şimdi söyle. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Başını kaldırıp bana baktı. "Nedir?" Kalbim öyle düzensiz atmaya başladı ki elimi kaldırıp göğsüme koydum. "Ah, Tanrım," dedi yüzünü şakacıktan ekşiterek. "Yine korkunç bir *itiraf*ta bulunacaksın, değil mi? Geçen seferki gibi tıpkı. Yüzünden anlaşılıyor. Peki o zaman. Söyle bakalım."

"Şey... Ben..." Ona bakıyorum. *Yapamam. Yapamam işte. Beni bir daha görmek istemez.* "Ayak bileklerim ağrıyor."

Kahkahaya boğuldu. "Mitanda'dan yine dehşet verici bir itiraf. Ağrıyan ayak bilekleri. Eh, onun tek bir çaresi var. Tekrar kaymaya gitmemiz gerekecek." *Ben zaten sürekli kayıyorum –inceelik bir buz tabakasının üstünde.* "Broadgate'te açık hava pisti var. Kışın oraya gidebiliriz. Tabii benimle hâlâ konuşuyor olursan." *Hayır, hayır. Asıl sen hâlâ benimle konuşuyor olursan. Ki konuşmayacağına seni temin ederim.*

Sonra buz hokeyinden ve kurallarından bahsetmeye başladı.

"Burada da oynamayı çok isterdim ama imkânsız. Kablolu televizyondan izleyerek yetinmeye çalışıyorum. Küçükken çok oynadım. New Haven Genç Yıldızlar takımındaydım," dedi gururla. O sırada ana yemeklerimiz geldi. "On altı yaşından küçükler arasında New England'ı yenmemiz muazzamdı. On beşinci yaş günüme denk gelmişti. Hiç unutmadım," dedi çatalını eline alırken. "21 Mart 1982."

"Doğum günün 21 Mart'mı?"

"Evet, neden?"

"Hiç..."

"Senin için bir anlamı mı var?"

O gün olmuştu... "Yo, yok bir anlamı. Baharın ilk günü o gün."

"Evet. Senin doğum günün ne zaman?"

"Ağustosun on yedisi."

"Aaa, çok kalmamış. Seni akşam yemeğine çıkarırım." *Hayır, çıkarmazsın. Çünkü benden nefret edeceksin.* "Beni çok etkiliyorsun, Miranda," dedi birdenbire. Yüzüm alev alev yanmaya başladı. "Aklından bir sürü şey geçtiğine dair bir his var içimde. Sende bir şey var -ne olduğunu tam kestiremiyorum- ama senin çok ilgi çekici bir kadın olduğunu düşünüyorum." *Evet, benim de ilgimi çeken bir şeyler olmuştu. Böyle tanıştık zaten.* "Resmen," gözlerini kısıp, "bilmece gibi bir kadınsın. Bir yandan da seninle konuşmak çok kolay," diye devam etti. "Seninle konuşmak çok hoşuma gidiyor. Muhtemelen daldan dala atlayarak seni sıkıyorumdur ama seninleyken kendime engel olamıyorum." Küçük vazodaki tek bir sarı gülle oynamaya başladım. "Keşke senin hakkında daha çok şey bilseydim.

Hayatın hakkında. Arkadaşların ve ailen mesela." Böylece, yemek yerken ona annemle babamın boşanmasını, Hugh'u ve üvey kız kardeşlerimi, Daisy'yi ve babamın İngiltere'ye geri dönüşünü anlattım.

"Annen ve babanla yakın mısınızdır?" diye sordu ben çatalımı masaya bırakırken.

"Evet, şimdi makul ölçülerde yakınız. Gerçi eskiden değildik. Küçükken... Kötü bir dönemden geçtim." *Daha fazla söyleme; bırak orda kalsın!*

"Ne, gençliğin beba mı oldu yani?" Kalp atışlarım hızlandı. "Neler yaptın ki?

"Eh, birazcık... Asiydim, sanırım."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Sanırım, ailem yanımda olmadığı içindi. Babam Amerika'ya taşınmıştı. Dürüst olmak gerekirse beni yüzüstü bırakmış gibi hissetmiştim. Sonra annem yeniden evlendi ve bana ayıracak vakti kalmadı. Ama şimdi," omuzlarımı silktim, "ikisiyle de gayet iyi anlaşıyorum. Tabii sırlarımı paylaşacak kadar güvendiğimi söyleyemem."

"Güvenmiyor musun?"

"Hayır, asla kişisel bir şey söylemem onlara."

"Neden ki?"

"Alışkanlıktan herhâlde. Daha ne kadar neden atıştırdığımı bile bilmiyorlar."

"Sahiden mi? Ama bu kendine saklamak için çok büyük bir şey değil mi? Ama gördüğüm kadarıyla senin için çok zorlu bir dönem olmuş. İnsan bazı şeyleri aklının bir köşesine gömmek istiyor. Çok doğal *bir* davranış." Pencereden dışarı göz attı. "Anlıyorum." Profilini seyre daldım. Kemerli burnunu, güçlü, düz çenesini ve ağzının yumuşak kıvrı-

mını. "Gayet iyi anlıyorum," diye tekrarladı kısık sesle. Sonra bir sessizlik oldu. Dışarıda, David'in omzunun üzerinden, üç gencin ellerini ceplerine sokmuş aylak aylak yürüdüklerini gördüm.

"Tiyatroya gitmiştik," dedim. "O gece, *Üç Kız Kardeş*'i izlemek üzere Playhouse'a gitmiştik."

"Önemli değil," diye mırıldandı David bana dönerek. "Anlatmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," diye karşılık verdim. "Ama burada otururken birden anladım ki sana anlatmak istiyorum." David yüzüme baktı, sonra kadehini elinden bıraktı. "Oyundan sonra Strand'deki bir Küba barına gitmiştik ve kabul etmem gerekir ki Alexander biraz içkiliydi. Yine de bu, yaptıklarını mazur göstermiyor. Neyse, Herman'ı almak için on bir gibi oradan çıktık. Archway'e gitmek için Northern Line metrosunu kullandık. Alexander'ın evi metrodan on dakika uzaklıktaydı. Güzel bir gece geçirmiştik ve keyfimiz de yerindeydi. Galiba o sırada düğünümüzü eylülün kaçında yapacağımızı tartışıyorduk." Derin bir nefes alıp verdim. "Hafızam çok berrak olmasa da, Holloway Sokağı'ndan yürürken arkamızdan hayal meyal de olsa ayak sesleri geldiğini hatırlıyorum. Alexander'ın yaşadığı Harberton Sokağı'na dönmüştük ki üç adam -aslında üç genç- aniden önümüzde belirdi. Saçma gelebilir ama ilk aklıma gelen yol soracakları oldu. Çünkü insanlar bana sürekli yol sorar. Yurt dışındayken bile; neden bilmem. Ama istediklerinin bu olmadığını hemen anladım. Çünkü yolumuzu tıkıyorlardı. Ve sonra... Sonra..." Peçetemi elimde burdum. "*Bizim için neyiniz var, bizim için neyiniz var,* diye sormaya başladılar. O kadar. Defalarca. *Neyiniz var?* Sonra bir tanesi çantamı yakaladı. O kendine çekerken ben de geri çekiyor-

dum. Çantamı bırakmayıp çığlık atıyordum. Sonra öyle bir asıldı ki omzum çok acıdı. Çantanın askısı bileğimi kesti. *Bir sürtük*, diye bağırıyor ve boğazımı kesmekle tehdit ediyorlardı. Bense hâlâ mücadele ediyordum. Çantamı bırakmamaya kararlıydım. Sonra bir tanesi bana vurdu. Hemen şuraya." Sol yanağını elledim. "Sonra yere düştüm. Düştüğüm yerde yatmış, yaşadığım şokla ağlıyordum. Çantam gitmişti; onlar da. Daha doğrusu, ikisi gitmişti." Durdum. David'in yüzünde âdeta bir maske vardı. "Üçüncüsü hâlâ oradaydı. Nişan yüzüğümü çıkarmaya çalışıyordu ama elimi sımsıkı yumruk yapmıştım. Parmaklarımı kanırtarak açmaya çalıştı. Kıracağını sandım. Kulağıma gelen hışırtılı nefesini hâlâ hatırlıyorum. Sonra yan tarafımda korkunç bir acı hissettim. Bir çıtırtı sesi geldi ve nefes alamadım. Korkunç bir ıstırap içindeydim. Sonra yüzüğün çıkarıldığını hissettim. Sonra da koşarak uzaklaşan ayak sesleri duydum. Çok geçmeden de polis sirenleri yankılanıyordu." Boğazım yanmaya başladı. "Affedersin." Gözümün önündeki sarı gül bulanıklaşmaya başladı. "Affedersin." Sessizlik oldu.

"Peki Alexander neredeydi?" diye sordu David nazik bir sesle.

Üstüme bir utanç dalgası yayıldı. "Şey... Olay da o işte." Artık gözyaşlarıma hâkim olamıyordum.

"Orada değil miydi?"

Cevap vermedim.

"Kaçtı mı?"

Başımı salladım.

David elini benimkinin üstüne koydu ve tek bir damla gözyaşı usulca eline düştü. Cebinden bir mendil çıkarıp bana uzattı. Bir an durakladı.

"Sonra onu bir daha ne zaman gördün?"

"Hastanede. Ambulans beni Whittington'a götürdü. Acilde sedyede yatıyordum. Kabırgam yüzünden nefes almakta güçlük çekiyordum, başımın arkası da çok acıyordu. Düşünce kafatasımı çatlatmışım. Bana çok kuvvetli bir ağrı kesici vermişlerdi, o da midemi bulandırıyordu. Sonra perde aralandı ve Alexander'ı gördüm. Gözlerindeki bakışları asla unutmayacağım. Şok içindeydi; özellikle de darmadağın olmuş yüzümü gördükten sonra. Aynı zamanda mahcuptu da ama çaktırmamaya çalışıyordu.

"*Tamam*. Ne dedi?"

"Başta hiçbir şey demedi. Sonra, *ah, Miranda*, dedi sadece. O kadar. Sonra da elimi tutmaya çalışın ama izin vermedim. Yüzüne şöyle bir bakınca sonra gözlerimi kaçırdım. O anda ikimiz de ilişkimizin bittiğini anladık."

"Açıklamaya çalışın mı?"

"Bağırarak koşmamı söylemiş. Peşinden koştuğumu düşünmüş."

"Sen onun bağırdığını hatırlıyor musun?"

"Hayır ama her şey karman çormandı. Belki de bağırmıştır, bilmiyorum."

"Her hâlükârda..." diye mırıldandı David başını iki yana sallayarak. "Peşinden koşup koşmadığına bakmalıydı."

"Evet," dedim çatallanmış sesimle. "Bakmalıydı." Mendili gözlerime bastırdım. "Ama bakmadı. Kaçıp gitti. Hayvani bir içgüdü işte. Savaş ya da kaç ve Alexander kaçtı. Onun gittiğini birkaç saniye içinde fark ettim. Ne düşündüm biliyor musun? O kadar hızlı koşabilmesinin muhteşem bir şey olduğunu düşündüm. Çünkü çok ciddi ekleme problemleri var. Neyse," dedim burnumu çekerek. "Nişanı azma sebebim bu işte."

"Korkunç bir hikâye," dedi David. Elimi avuçlarının arasına aldı. "Özellikle de böyle minik biri olduğun için. Sağlam bir dövüş çıkarmışsın. Çok cesur davranmışsın."

"Cesur değildim," dedim. "Sadece kızgındım. İşin komiği, nişan yüzüğümü almalarını istememiştim çünkü benim için çok değerliydi. Alexander çoktan kaçmış olmasına rağmen. Onun ismi *Savunucu* demek," diye ekledim. "*İnsanların Savunucusu. Bunun üstüne çok düşündüm.*"

"Peki senden özür diledi mi?"

"Hayır. Çünkü bu, yaptığını kabul etmek olacaktı. Bu kadar kırgın olmamın nedeni de o. Çünkü üzgün olduğunu söyleseydi ve beni yüzüstü bırakmığını kabul etseydi o zaman onu affedebilirdim. Ona saygı duymazdım ama en azından takılıp kalmazdım. Oysa sadece bahaneler üretti, bir karışıklık olduğunu, iyi olduğumu düşündüğünü, belki de içkili olduğu için o anın da heyecanıyla kafasının karıştığını söyledi."

"Polislere ne dedi peki?"

Acıyla gülümsedim. "Hastanede ifade verdi. Başta aynı hikâyeyi anlattı: benim peşinden gittiğimi düşündüğü söyledi. Sonra, yanında olmadığımı fark edince eve koşup polisi aramaya karar verdiğini anlattı. Ama sorun şu ki.."

"Cep telefonu mu vardı?"

Başımı salladım. "Polisi aramış ama ona gelene kadar bir başkası zaten 911'e haber vermişti bile."

"Onun hakkında şu anda ne hissediyorsun?"

İçimi çekip başımı iki yana salladım. "Bir sürü şey. Çoğunlukla öfke. Ama içimde bitmek bilmeyen bir üzüntü ve hayal kırıklığı da var." Göğsümü işaret ettim. "Tam burada. Beni *yiyip bitiriyor. Çünkü, Alexander'ın mükemmel biri*

olduğunu düşünüyordum. Derken onu bambaşka bir açıdan görmek zorunda kaldım."

"Öncesinde hiçbir alamete rastlamadın mı?"

"Rastladım fakat hata ettim, önem vermedim. Başlıca ipucu aslında tamamen dürtüleriyle yaşayan bir insan olmasıydı. Aklına eseni yapardı. O güne kadar bu özelliği bana çok sevimli geliyordu. Sağlam bir adam değildi, galiba. Ama çok eğlenceliydi ve bana âşıktı. Ben de ona âşık olduğumu düşünüyordum. Onunla olmaktan dolayı çok mutluydum. Ondan önce pek fazla ilişkim olmamıştı." David gözlerimin içine baktı. "Aslında bakarsan çok az ilişkim oldu."

"Neden?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Bir sürü nedeni var. Kaçındım işte. Yetişkin hayatımın çoğunu yalnız geçirdim. O yüzden Alexander ile olmak benim için büyük bir olaydı."

"Peki onunla hiç konuşuyor musunuz?"

"Hayır, onu bir daha görmek istemiyorum. O da beni görmek istemiyor; çünkü çok utanıyor. Olayın ertesi günü Daisy, Alexander'ın evine gidip Herman'ı ve eşyalarımı aldı. O geceden beri de onu görmedim."

"İlişkiyi bitirmene de karşı çıkmadı yani."

"Hayır, gerçi bu kadar hızlı gelişti̇ği için şoka girdiği açıktı. Galiba, olanlar üstüne konuşabileceğimizi düşündü ama benim için her şey gün gibi aşikârdı. Beni sevdiğini söyleyen o büyük, güçlü adam beni saldırganların ortasında terk etti. Sonrasında bana bir mektupla -ne demişti?- hah, *böyle olmasını istediğim* için üzüldüğünü yazdı. Sanki onu hiç alakası olmayan, eften püften bir sebeple bırakmışım gibi. Ama özür dilememişti. Bir de benden, gayet hassas bir şekilde

Archway'deki hadise diye nitelendirdiği olaydan kimseye bahsetmememi rica etmiş. Belli ki ağzımdan baldayı çıkarırım diye etekleri tutulmuş. Neyse, bu ricasını kırmadım. Sadece Daisy biliyor -ve şimdi de sen biliyorsun- ama kimseye söylemeyeceğinden eminim."

David başını iki yana salladı. "Hayır, söylemem. Zaten soyadını söylemediğin için kim olduğunu bile bilmiyorum. Tek diyebileceğim onu korumak zorunda olmadığın, Miranda."

"Onu korumuyorum ki. Kendimi koruyorum."

"İyi de neden?"

"Çünkü olanlar beni çok utandırıyor. Kendimi aşağılanmış hissediyorum. Göremiyor musun? Sanki savunmaya değmeyecek birilymişim gibi."

Yüzüme baktı. "Ben seni savunurdum. Ölümüne," dedi duygusal bir gülümsemeyle. "Ciddiyim, Miranda. Ben seni korurdum."

Gülümseye çalışırım. "Sana inanıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, çoğu erkek kalıp savunurdu. Bence yaptığı... olağan dışı."

"Evet," dedim mırıldanarak. "Daha kötü ya işte."

"Hastanede ne kadar kaldın?"

"Sadece bir gece. En azından yaralarım çok kötü değildi. Kırık bir kaburga, yüzümde morluklar ve başımda sevimsiz bir şişlik. Neyse, şimdi hepsi iyileşti."

"Peki ya psikolojik olarak? Fiziksel hasara göre iyileşmesi daha zordur." Kendi tecrübesine istinaden konuştuğunu biliyordum.

"Bir ay boyunca uyumakta güçlük çektim. Kâbuslar görüyordum ve zihnimde aynı anılar canlanıp duruyordu. Hâlâ da oluyor. Ve sokakta gezerken geriliyorum. Birinin bana doğru

gelmesine, hatta çok yakınımdan yürümesine katlanamıyorum. Çığlık atasım geliyor, güçlükle bastırıyorum."

"Bu gece kimse sana saldıramaz. Çünkü seni eve ben götüreceğim."

"Öyle mi?"

"Evet, arabam var."

Restorandan çıktık ve Queensway'den, David'in siyah Saab marka arabasını park ettiği Moscow Caddesi'ne yürüdük.

"Herhâlde erkeklere güvenin kalmamıştır," dedi David motoru çalıştırırken.

"Zaten yoktu."

"Niçin?"

"Çünkü yakın olduğum tüm erkekler -babam dâhil- bir şekilde beni ya yüzüstü bıraktılar ya da aldattılar." Birden aklıma, Alexander ile Jimmy'nin, korkak aslan rolünü oynadığı, *Oz Büyücüsü* rüyamı hatırladım.

Sussex Gardens'dan aşağı doğru yol alırken, David kısık sesle, "Böyle hissetmen üzücü," dedi.

"Elimde değil."

"Peki hırsızlar yakalandı mı?"

"Hayır. Çantamı ertesi gün bir çöp kutusunda buldular. Kredi kartımı, cüzdanımı ve telefonumu almışlar sadece. Ve tabii nişan yüzüğümü. Polis arada bir telefon ediyor bana ancak henüz bir gelişme yok. Kimlik teşhisi falan olmadı. Hoş, zaten bir daha yüzlerini görmek istemem. Camekânın ardından bile olsa. Tek istediğim unutmak."

"Onlardan nefret ediyorsundur," dedi Marylebone Sokağı'na dönmek üzere beklerken. Bir metronom gibi hipnotize edici tik taklar çıkaran sinyal sesini duydum.

"Pek hoşlandığım söylenemez."

"Fiziksel saldırıların üstesinden gelmek zordur," dedi tekrar hareket ettiğimizde. "Benim de başıma geldiğinden biliyorum. Ellerimin bu hâlde olmasının nedeni," vitesi değiştiren sol eline kaçamak bir bakış attım, "kaza değildi."

Karnım ağrımaya başladı. "Öyle mi?" dedim fark etmeden. Planetarium'u geçip sola, parka doğru döndük.

"Hayır, sana kaza olduğunu söylemiştim çünkü genelde insanlara böyle diyorum. Bu konu hakkında konuşmayı sevmiyorum. Ama kaza falan değildi."

"Değil miydi?" dedim zayıf bir sesle.

"Bombalı mektupru nedeni. Bir hayvan hakları grubu tarafından babama gönderilmişti ama ben açmış bulundum..." *Çünkü doğum günündü.* "Çünkü o gün doğum günündü." Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladı. "Genelde mektupların üstünü dikkatle okurdum. Çünkü babamın da benim de adlarımızın ilk harfi D. Onun adı Derek'di." *Evet biliyorum.* "Fakat o gün postayla gelecek bir iki şey bekliyordum. Aşağı inen ilk ben oldum ve paspasın üstünde bu kutu vardı. Kutuyu açtım, içinden bir video kaset çıktı. Hatırlıyorum da, birisinin bana video kaset göndermesini tuhaf bulmuştum. Ayrıca garip de bir kokusu vardı. Fakat şüphelenmem için bir neden yoktu, o yüzden açtım. Sonra güm diye bir ses çıktı -enteresan bir şekilde pat diye değil de güm diye yankılandı ses- sonra parlak mavi bir ışık çakması oldu -oksalasetilen gibi- ve alev aldı, sonra ise hiçbir şey göremedim. Derken herkes başıma üşüştü. Annem, babam, ağabeyim ve o anda keskin bir acı hissetmeye başladım. Kesik kesik nefesler alıyordum ve ortalık kan gölüydü. Odaya iğrenç bir patlayıcı kokusu yayıldı.

"Ah, David."

"Sonra ambulans geldi. Beni, yatıştırıcı verip Brighton Hastanesi'ne yetiştirdiler. Bir ay kadar yanık ünitesinde kaldım. Sonra da cilt grefti işkencesi başladı."

"Ah, David. Bunları duymaya tahammül edemiyorum." Boğazım yanıyordu. "Korkunç bir şey. Çok üzüldüm. Gerçekten korkunç." Sol elini uzatıp kısa bir süre benimkinin üstünde tuttu.

"Sorun değil, Miranda. Bu kadar üzülmene gerek yok." *Var, hem de öyle bir var ki.* "Uzun zaman önceydi. En azından gözlerime bir şey olmadı. Tanrıya şükür. Yüzüme küçük bir parça şarapnel geldi. Şurada küçük bir yara izim var, o kadar." Yanağına dokundu. "Dikkatini çekmiştir. Neyse, uzun lafın kısası, yabancı birinin saldırısına uğramak ne demektir biliyorum. Yani seni çok iyi anlıyorum."

"Evet ama senin başına gelenler benimkinden bin kat kötü. Benimki sıradan bir hırsızlık vakasıydı, David. Tamam, hoş değildi ama üstesinden gelebiliriz. Fakat sen... Sen..." Tekrar camdan dışarı baktım. Dökemediğim yaşlar, gözlerime iğne gibi batıyordu. "Ölebilirdin." *Seni öldürebilirdim.*

"Bomba o kadar büyük değildi. Gerçi yapanlar bunun bilincinde miydi, bilmem. Polis uzman işi olmadığını söylemişti. Ama, evet, ölebilirdim. Ya da babam ölebilirdi. Zira, asıl hedef babamdı. İşin tuhafı, babam hayvanlar üstünde deney falan yapmıyordu. Hatta laboratuvarında öldürülmekten kurtardığı, Rupert adlı evcil bir fare bile vardı. Araştırmaları genellikle bitkiler üzerindeydi. O yüzden asla nedenini anlayamadı. Öldüğü güne kadar bu soru aklını kurcalayıp durdu. Onu hedef almalarının tamamen cehaletlerinin eseri olduğunu düşünüyordu."

Jimmy neden böyle bir şey yapmıştı? Neden?

"Ve kimse yakalanmadı," diye mırıldandım.

"Hayır, kimse yakalanmadı. Sen nereden biliyorsun."

"Yok, bilmiyorum. Sana soruyorum. Kimse yakalanmadı mı?"

"Hayır, hiç tanık yoktu. Bombayı sabahın çok erken bir saatinde bırakmışlardı. Kimse tam saati bilmiyor." *Sabah beşte.* "Sütçü, zayıf bir kızın bisikletle uzaklaştığını görür gibi olmuş."

"Öyle mi?"

"Ama o da gazeteci kız çıktı."

"Ya."

"Soruşturma aylarca sürdü. Ama en azılı hayvan aktivistleri bile aklandı. Zira hepsinin tanığı vardı. Zor olan kısmı da buydu sanırım. Fiziksel yaralardan uzun zaman önce kurtulduğum -gençtim- iyileştim. Ama psikolojik etkisi yakamı bırakmadı. Bunun nedeni biraz da, suçlayacak kimseyi bulamamamdandı. O sabah, hiç tanımadığım biri tüm hayatımı altüst etti. Kelimenin tam anlamıyla, hayatım elimde patladı. Şu güne oldu hâlâ o şahsın kimliğini ve neden böyle bir şey yaptığını öğrenemedim." Motorun homurtusuyla iyice açığa çıkan bir sessizlik çöktü üstümüze.

"Peki, bilmek ister miydin? Yani, şansın olsaydı, kim olduğunu öğrenmek ister miydin?"

"Evet, elbette. O kişiyle yüz yüze gelmeyi isterdim."

Göğüs kafesim, içimde büyük bir vidayı sıkıyorlarmış gibi daraldı. "Peki ya sonra?" dedim fısıldayarak. "Ne yapardın?"

"Ne mi yapardım?" diye tekrar etti kayıtsızca. "Sahiden bilmiyorum."

"Sence o kişiyi affedebilir miydin?"

"Affetmek mi? Sen, sana saldıranları affedebilir miydin?"

"Şey, eğer samimi bir şekilde üzgün olduklarını söyeselerdi ve eşyalarımı geri verselerdi -tabii, pek olası bir senaryo değil- o zaman, evet, muhtemelen affedebilirdim. İçtenlikle pişman olan birini affetmen gerekir, değil mi? Öyle değil mi?" diye üsteledim. "Söyle bana."

"Zor sorular bunlar, Miranda. Bilemiyorum."

"Ama bilmek istiyorum. Sen, şahsen, kapına... bombayı bırakan o kişiyi affedebilir miydin?" Cevap vermesini beklerken, sokak ışıklarının yüzünü aydınlatmasını izledim.

"Hayır," dedi ve kalbim o anda durdu. "Affedemezdim. Yani en azından anımsıyorum. Bazı şeyler asla affedilemez. Neden gerekli olsun ki zaten? Affi mümkün olmayan bir sürü şey fotoğrafladım, Miranda. Sırf bu hissi yaşamak için." Arabayı sağa, Mews'a doğru döndürdü. "Sana anlatmığım için memnunum. Aslında geçen hafta anlaracaktım ama ilk randevu için ağır bir konu olduğunu düşündüm. Seni dehşete düşürürüm diye korktum," dedi. *Dehşete düşürdü zaten, düşündü...* "Neyse, işte geldik." Arabayı tam evimin dışında durdurdu. "Kapına kadar geçireyim mi?"

Gülümsedim. "Böyle iyi, David. Daha fazla yaklaşamazdık herhalde."

Elimi tutup bana doğru eğildi. "Şey, aslında daha da yaklaşabilirdik." Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni kendine doğru çekti. Dudaklarını benimkilerin üstünde hissettim. *Önce nazikçe dokundu, derken iyice bastırdı. Ben de öpücüğüne karşılık verdim.*

"Çok tatlısın, Miranda," diye mırıldandı. *Kim olduğumu bilseydin, yine bunu der miydin?* "Çok tatlısın. Seninle gerçekten çok ilgileniyorum."

Panikledim. *Gerçeği öğrenene kadar bunu yapamazsın.* Emniyet kemerimi çözüp kapımı açtım. "Ben..."

David yüzümdeki ifadeyi gördü. "Biliyorum," dedi kibarca. "Henüz çok erken, değil mi, Miranda?"

"Evet," diye yanıtladım. "Henüz çok erken."

Dokuzuncu Bölüm

Pazartesi günü Daisy, "Seni öptü mü?" diye haykırdı.

"Lütfen, Daisy. Şşşt." Öğle yemeği için Heals Cafe'de buluşmuşruk. Kalabalıktı ama kendimize köşede bir masa bulabilmiştik.

"Seni öptü mü?" diye tekrarladı şaşkınlıkla dolu bir fısıltıyla. "Vay canına. Başka bir şey oldu mu?"

"Hayır."

"Sadece bir öpücük mü?"

"Evet, bir iyi geceler öpücüğü. O kadar."

"Nerede?"

"Arabasında."

"Hadi ya? Yanaktan mı dudaktan mı?"

"Madem soruyorsun, dudaktan."

Hatırlayınca içim ısındı.

"Vay canına," dedi yine. "Sonra ne oldu?"

"Sonra ona bu güzel gece için teşekkür ettim, kapıyı açtım ve dışarı çıktım."

"İçeri davet etmedin mi?"

"Hayır, doğru gelmedi."

"Neden ki?"

"Çünkü yaptığımız konuşmadan sonra darmadağın olmuştum. Fakat tekrar görüşeceğiz."

"Ne zaman?"

"Cuma günü. Geçen akşam arayıp o günü boş tutmamı istedi."

"Daisy bilmiş bir edayla kahvesini yudumlarken, "Eminim bir öpücükten daha fazlasını istemiştir," dedi.

"Evet, sanırım öyle. Aslında, öyle olduğuna eminim. Gerçi henüz çok erken. Yani, daha sadece üç kez görüştük, Daisy. Her hâlükârda, Alexander'ın üstesinden gelemediğim için kendimi çekriğimi sanıyor."

"Öyle değil mi?"

"Şey, hem evet, hem hayır. Alexander için üzülmüyorum. Sadece öfkeliyim ve hüsran içindeyim. David'e olanları anlatırım."

"Güzel. Eminim dehşete düşmüştür."

"Evet, hem de fena."

"Gitgide yakınlaşıyor musunuz yani?"

"Evet."

"Demek ki fotoğrafçınla ilişkiniz *gelişiyor*," dedi kıkırdayarak. "Birbirinize *sakladınız mı?*" Gözlerimi devirdim. "Peki ya sen onunla flört etin mi?"

"Hayır, benim için imkânsızdı böyle bir şey." Sesim zar zor duyulan bir fısıltı hâlini aldı. "Yaraladığın biriyle nasıl flört edebilirsin ki zaten?"

"Eh, tabii insanın kucaklayabileceği bir durum."

"Aynen öyle. Ancak benden hoşlanma sebeplerinden biri de bu sanırım. Çünkü beni çok gizemli buluyormuş. Halbuki değilim. Yanında endişeli bir ıstırap içinde oturuyorum sade-

ce. Ama, komik bir şekilde onu etkileyen de bu. Çünkü beni nasıl buluyordu? Dur bakayım, hah *ilgi çekici*."

Daisy başını iki yana salladı. "Senden etkileniyorsa etkileniyordur, Miranda. Her neyse, elimizdeki meseleye dönecek olursak: Ona nasıl söyleyeceksin?"

Sessizce bir ah çektim. "Bilmiyorum. Onu her gördüğümde, anlatmayı daha çok istiyorum. Ama bir yandan da, beni bir daha görmek istemeyeceğini düşündükçe şevkim kırılıyor. Üstelik bu sefer olanlar hakkında konuştu, Daisy. Başına gelenleri anlattı. Ben de ona, bunu yapan kişiyi affedip affedemeyeceğini sordum ve affedilebileceğini sanmadığını söyledi."

"Ama sen olduğunu bilseydi affedebilirdi."

"Bilmiyorum. Ama varsayımlara göre hareket edemem. Çok büyük bir şey bu. Fakat beni affetmesine ihtiyacım var çünkü ben..."

"Ona âşık mı oluyorsun?"

Yüzüne bakıp, "Belki de. Evet, belki de öyle. Onu çok... çekici buluyorum."

"O zaman sana âşık olana kadar bekle."

Kapuçinomu yudumladım. Fikir bir anda kulağıma cazip geldi. Fakat sonra kupamı masaya bıraktım ve, "Olmaz. Dürüstlüğümden taviz veremem," dedim.

"Evet," dedi içini çekerek. "Haklısın tabii. Onu kandırdığını düşünür. Ahlaki bir ikileme düşmüş durumdasın." Kısa bir sessizlik oldu.

"David başka ne dedi biliyor musun?" diye devam etmem çantama uzanırken. "Babası hayvanlar üzerinde deney yapmıyormuş. Jimmy neden yapıp bunu bilmiyorum. Anlayamıyorum. Nedenini öğrenmem gerekli."

"Sor o zaman," dedi Daisy. "Avam Kamarası'ndaki adresine mektup yolla."

"Ama mektubu basın danışmanı okur."

"O zaman evine gönder."

"Eşi görebilir."

"O zaman iş yerinde onunla baş başa görüşmeyi talep et."

"Öyle bir talepte bulunduğum anda başıma gelecekleri biliyorum. Benimle görüşmeyi reddedecek ve inkâr ettiğim takdirde de beni şantaj yapmakla suçlayacak. Güçlü dostları var, Daisy. Basına gidip onu taciz ettiğimi söyleyebilir. Tüm itibarımı yerle bir edebilir. Bir zamanlar ona abayı yakmış olduğumu anlatabilir -ki doğru da. Uğruna her şeyi yapabileceğimi yazdığım o acınası mektuplardan bahsedebilir."

"Yalnızca on altı yaşındaymışsın, Miranda!"

"Ne olmuş yani? Gazetelerin umurunda bile olmaz. Mesele şu ki, Jimmy'yi tekrar görmek istemiyorum, Daisy. Vicdan benim vicdanım, onun değil. Zaten o şanslı piç kurusunda vicdanın zerresi yok. Hayatını epey kolaylaştırıyordur bu."

"Kendine çok yükleniyorsun bence Miranda," dedi Daisy aniden. Sol tarafına göz atıp kimsenin duyamayacağından emin olduktan sonra, "Yani, bombayı sen yapmış değilsin ki," diye fısıldadı. "Bomba olduğunu bile bilmiyordun. Hakikaten de içinde bir video kaset olduğuna inanıyordun."

"Jimmy öyle demişti. Profesör White'ın vicdanını sızlatmak için örümcek maymunlarının üstünde yapılan görolojik deneylerle ilgili bir kayıt çektiğini söylemişti. Öyle olduğundan kuşkulanmam için hiçbir sebep yoktu."

"Bu işe bulaştığın için kim bilir ne kadar kötü hissediyorsundur. Seni anlayabiliyorum," diye devam etti Daisy, "ama olanların sorumlusu sen değilsin. Neden suçluluk hissiyle böyle perişan olduğuna kafam basmıyor."

"Nedeni gayet basit. Sesimi çıkarmadım. Birilerine söylemem gerektiğini kesinlikle biliyordum. Ailemi, öğretmenlerimden birine ya da polise. Ama kendimi korumak için sessiz kaldım. Bu kadar kötü hissetmemin nedeni de bu. Sessiz kalmam David açısından işleri daha da zorlaştırmış olmalı. Çünkü onun için bu dava kapanmadı ve görünen o ki hâlâ da kapalı değil."

Garsona kredi kartlarımızı uzattık.

"Jimmy nasıl olup da bu işten yakayı sıyıracağını düşünmüş?" diye fısıldadı Daisy.

"Çünkü kendisinden şüphelenmeyeceklerini biliyordu."

"Neden?"

"Çünkü şiddet olaylarını herkesin önünde defalarca kez lanetlemişti. Yerel gazetede şiddet gösterilerini doğru bulmadığını yazıp ALF*'e yüklenmişti. Dolayısıyla da herkes onun prensipli ve cesur biri olduğunu düşünüyordu. Bana da aynı şeyleri söylerdi. Hayvanlara daha iyi muamele edilmesinin ancak insanların yüreklerini ve güvenlerini kazanacak bir kampanya ile elde edileceğini söylerdi."

"Kendini akladı yani?"

"Evet. Ancak geçmişim nedeniyle ben aklanmamıştım. Polis beni aramaya gelecek diye korku içindeydim. Her an

* İng. Animal Liberation Front'un kısaltması. Hayvan özgürlüğü cephesi. İngiltere merkezli örgüt, dünyanın her yerinde gruplar hâlinde hareket eder. Tüy sömürücülüğü hayvanların korunmasına yönelik maddi hasara yol açacak eylemlerde bulunur ve hayvanları kurtarır. İngiltere'de cezai örgüt olarak sınıflandırılır. Ç. N.

kapımda bitmelerini bekliyordum. Fakat gelmediler. Belki de önceden herhangi bir şiddet eyleminde bulunmadığım içindir. Galiba, azılı hayvan hakları aktivistleri ile yeterince meşguldüler. Gerçi kimse tutuklanmadı."

"Peki *bir gazeteye* gidip *Jimmy* hakkında bildiklerini anlatsan?"

"O zaman otomatik olarak kendi ipliğimi de pazara çıkarmış olurum. Önce David'e anlatıp tepkisini görmek istiyorum. Eğer avukata gitmek isterse onu durduramam. Fakat seçim onun olmalı."

"Çok cesursun," dedi Daisy ayağa kalkarken. "Neticeleri senin açından korkunç olabilir."

"Evet," dedim kısık sesle. "Biliyorum. Ama David'e söylememem gerektiğini de biliyorum. Üstelik istiyorum da –ve aynı oranda istemiyorum. Sanki bir ayağım frendeyken diğeri de hızdaymış gibi. Psikolojik bir çıkmazdayım."

"Bir yolunu bulacağından eminim."

Ama ne zaman?

Daisy devam etti. "Ofise dönmeden önce alt kata uğrayabilir miyiz? Nigel'a korkunç yaş günü için hediye bakıyorum da." Sarmal ahşap merdivenden zemin kata indik. "Belki ona şöyle güzel bir halı alırım. Bu arada parti olacak," diye ekledi kilimlere bakarken. "Barbeküde tanıştığın şu eski avukadaşı vardı ya hani? Alan? Cezz avukatı olan? Cuma günü Nigel'ın doğum günüyle ilgili konuşmak için beni aradı. Dışarı, akşam yemeğine çıkaracağımı söyledim ama o Nigel için şöyle adamakıllı bir parti düzenlememiz gerektiğini söyledi. Sürpriz parti olsunmuş. Diğer arkadaşları Jon ile beraber düzenleyebilirlermiş. Ben de olur dedim. Sabah Alan arayıp parti mekânını ayarladıklarını söyledi."

"Nerede olacakmış?"

"Hayvanat bahçesinde."

"Hayvanat bahçesinde mi?"

"Evet, anlaşılan parti düzenlemeye izin veriyorlar. Daha önce hiç gitmemiştim," diye devam etti cam eşyalara bakarken. "Tam gününde olacak parti: ağustosun ikisinde. Bu kadar kısa sürede haber vermelerine rağmen boş bulmaları büyük şans."

"Sen mi planlayacaksın?"

"Başını iki yana salladı. "Hayvanat bahçesi her şeyi planlıyormuş. Bu da iyi oldu çünkü hiç vaktim yok. Benim tek yapacağım davetiyeleri göndermek olacak. Nigel'ın adres defterinden gizlice aldım adresleri. Yaklaşık yetmiş kişiyi çağıracağım."

"Umarım Mary denen şu iş arkadaşını çağırmak zorunda kalmazsın. Barbeküde gördüğüm kadarıyla çok sevimsiz bir tipti." dedim. Gerçi Daisy'ye nedenini söylemeyecektim.

"Maalesef çağırmak zorundayım," diye yanıtladı. "Çok yakın çalışıyorlar. Kadın yeni departman müdürünün gözdesiymiş. Nigel bu yüzden onunla arasını iyi tutuyor. Gerçi sana katılıyorum, kadın tam bir kaltak. İstersen David'i de çağırabilirsin." dedi lambalara bakarken.

"Sahiden mi?"

"Elbette. Nigel sorun etmez. Hem senin için de iyi olur çünkü ben çok meşgul olacağım. Ayrıca onunla tanışmayı çok istiyorum. Hakkında bir sürü şey biliyorum. Tanırım, Miranda. David'in kendisinin bile bilmediği şeyleri biliyorum. Bir düşünsene."

"Sorarım o zaman," dedim. "Teşekkürler. Sen olmasaydın, onunla hiç tanışamazdım. Daisy."

"Doğru mu bu?"

"Evet. Caroline'a beni önceren sendin." Birden olayların nasıl birbirini tetiklediğini fark ettim. "Jimmy ile bu sayede tekrar karşılaştım. Sonra beni David'i arayıp bulmam konusunda teşvik ettin."

"Ve sen de onu buldun!"

"Evet." Kalbim hopladı. "Buldum. Her neyse, Nigel'a parti düzenlemenize sevindim."

"Görünen o ki, partiye kadar evlilik konusunu gündeme getiremeyeceğim," dedi Daisy şaşırtıcı bir sükûnetle. "Çünkü doğum gününün tadını kaçırmış olurum, değil mi? Eğer bir kriz falan yaşarsak?"

"Orası sana bağlı."

"Zaten düşününce, iki hafta daha beklesem ne çıkar ki?"

"Hımmm." Bakınmayı bitirdikten sonra dışarı çıktık.

Akan trafiğin sonunu işaret ederek "Bu arada, savunma sanatları dersleri şurada oluyor," dedi. "Howland Sokağı'nın orada. Haftaya geleceksin, değil mi?"

"Evet, kesinlikle."

"Marcus harika bir öğretmen. Bir daha kimsenin sana saldıracağı falan yok ama birkaç teknik öğrensen fena olmaz. Neyse, ben artık kaçayım. Organize etmem gereken su altı temalı bir parti var. Garson kızlar için denizkızı kuyruğu bulmalıyım."

"Benim de gidip bakmam gereken nemfomanyak bir kedi var."

Hayvanları Çözenler izlenme rekorları kırıyordu -yedi milyon kişi- ve bu da işime çok yaramıştı. Çarşamba günü geldiğimde altı randevu almıştım bile. Haftada yedi beni gayet güzel idare

ederdi. Sekiz oldu mu kâra geçerdim. Dokuz olunca yüzüm iyice güler ve para konusunda endişelerim dinerdi. Tabii, annemin aksine.

Akşamı alt üst sohbet etmek için arayan annem, "Nakir akşı vahim durumda," dedi. "Hafta içi Lama Psikoterapisi yapmaya kesinlikle karar vermiş bulunuyorum. Adına da Lama Karma diyeceğim, İnternet siteme koydum bile. Biraz da broşür basturdım. Dün postayla sana da yolladım."

"Ne kadar isteyeceksin?"

"Günlüğü yüz sterlin. Öğle yemeği dâhil. Yerel radyodan röportaj yapmaya gelecekler ama bana lazım olan tüm ülkede tanınmak. Büyük gazetelerden tanıdığın var mı?"

"Maalesef yok. Ah, *Independent Sunday* gazetesinde çalışan bir genç vardı tanıdığım," dedim bir anda hatırlayarak. "Gündemle ilgili yazıyordu ama sana ilgili birilerinin adını verebilir."

"Beni *Hayvanları Çözenler*'e çıkaramayacağından emin misin?" diye sordu hüzünlü bir sesle.

"Çıkaramayacağını biliyorsun, anne. Bir kez daha sorup adamları daha fazla sinir etmek istemiyorum."

"Peki, gerçekten stresli birilerini tanıyorsan -kim olursa- beni aramalarını söyle lütfen. Gelip oğlanlarla bir gün geçirebilirler."

On dakika sonra babam aradı. İkisinin hep böyle birbirlerinin peşinden beni aramaları çok komikti. Belki de hiç düşünmedikleri kadar uyumluydular.

Babamın sesi kederli geliyordu. "Park yerini asfaltlama masrafları ve ilave tutulan bahçıvanlar yüzünden yönetim kurulu başkanından bir tomar azar işittim. Üstelik bu hafta sadece beş yeni üye katıldı. Profesyonel golf oyuncusu da geri

çekilmeye karar verdi. Çünkü kulübün iş yapacağına inanmıyormuş. Artı, annene arkadaşça bir kartpostal gönderdim, açılmamış olarak iade etmiş."

"Tüh."

"Anlayamıyorum. Buraya gelmemi sorun etmediğini söylemiştin. Belli ki sorun ediyor. Bırak medeni davranmasını, varlığımı kabul etmesini bile sağlayamıyorum. Resmen beni tanımazlıktan geliyor. Saçmalık."

"Madem öyle niye evine gitmiyorsun?"

"Yok artık! Büyük olasılıkla anında polisi arar. Kapıya hoş geldin tabelası asmasını beklemiyordum ama böylesine bir düşmanlık göstereceğini de düşünmemiştim."

"Dünyanın en kolay affeden insanı olduğu söylenemez."

"Bir de bana sor. Belki de geri dönmekle büyük hata ettim, Miranda," diye devam etti. "Geleli daha bir ay olmadı ama şimdiden tansiyonum tavan yaptı. Feci stres altındayım," dedi bitkin bir sesle. *Ah...*

Saat yedi gibi yavru köpek partisi ekibi odada hazır bulunuyordu. Lily, *Moi!* dergisinin, yılın dergisi ödülünü kutlamak için elinde iki şişe şampanyayla gelmişti.

"Hadi şöyle sağlam bir parti yapalım!" dedi. "Sorun olmaz, değil mi, öğretmenim?"

"Hayır," dedim. "Bana da uyar." Köşedeki marketç kadar gidip cips ve zeytin aldım. Sonra Laurent Perrier şampanyamızı içerken oturup Elden Ele oynadık.

"Köpeklerle dışarı çıksak olmaz mı?" diye sordu Lily aniden.

Bardağını kafasına diken Phyllis, "Evet," dedi bu fikre katılarak. Normalde kâğıt gibi olan yanakları al al görünüyordu. "Dışarı çıksak olmaz mı?"

"Evet, Miranda. Lütfen, lütfen... Dışarı çıkalım." dedi hepsi bir ağızdan.

"Tamam," dedim. "Neden olmasın? Hava hâlâ aydınlık. İtaatsizlik eğitimini çalışabiliriz."

"İtaat eğitimi olmayacak mıydı o?" dedi Sue.

Herman'ın rasmasına uzanırken başım şöyle bir döndü. "Ever, itaat. Ben de öyle dedim."

Biz Mews'dan ayrılırken, arabasına binmekte olan kayropraktik uzmanı bize şıttı.

"Yavru köpek birliğiyiz biz!" diye seslendi Lily.

Phyllis önümde yürürlerken Marcus'a, "Hadi bana şu dublörlük yaptığın filmlerden bahset." dedi.

Marcus, bu arada Phyllis'e rasması için nazikçe kolunu uzatmıştı.

"Olmaz, Phyllis." diye karşı çıktı. "İşten bahsetmek çok sıkıcı."

"Ama senin işin hiç de sıkıcı değil. Lütfen anlat," diye üsteledi.

Lily araya girip "Evet, anlat." dedi. "Hem öğrenmem de gerekli; senin hakkında makale yazabilirim."

"En çok hoşuna giden şey ne?" diye sordu Phyllis. Küçük bir çocuk köpekleri sevmek için yanımızda durdu. "Ata binmen gereken roller mi?"

"Hayır, atlar pek benlik değil. En sevdiklerim havayla ilgili dublörlük işleri. Paraşütle atlama, uçma, hava dalışı, yelken kanat gibi işler işte. Merdivenden düşme ve motosikletle patinaj yapmayı da severim. Şöyle güzel bir araba çarpışması çok eğlenceli olabilir." Küçük çocuğun Marcus'a tuhaf tuhaf baktığını gördüm. "Paslamaları da severim," diye ekledi, "Hava akımıyla harikalar yaratılıyor."

Büyülenmişe benzeyen Phyllis, "Nasıl oluyor o?" diye sordu yürümeye devam ederken.

"Nitrojen destekli tabanlar var. Üstüne bastığın anda seni havaya uçuruyor. *Er Ryan'ı Kurtarmak* filminde kullanmıştık ve şahane patlamalar çekmiştik."

Phyllis mutlulukla içini geçirip duruyordu.

"Şimdiye kadarki en iyi dublörlüğün hangisiydi?" diye sordu Lily, Queens Pub'ın önünden geçerken.

"Söylemem şart mı?" diye homurdandı Marcus.

"Evet, şart," diye buyurdu Lily.

Marcus, oflayarak "Pekâlâ," dedi. "Sırf sordunuz diye söylüyorum o zaman. Yüksek bir yerde bir dövüş çekimi yapmıştım, o."

"Ne kadar yüksekte?" diye sordu Phyllis.

"Şey, Rio de Janeiro'nun dışındaki şu İsa heykelini bilir misiniz?"

"İsa aşkına!" diye haykırdı Lily.

"Hah, o işte. Küçük bir delikten başının içine tırmanıp dikenli tacına yapışmak zorunda kalmıştım. Sonra yana açık kollardan biri boyunca yürümüş ve şehrin yedi yüz atmış metre tepesinden başka bir dublörle dövüş sahnesi çekmiştim."

Phyllis heyecan ve korku karışımı bir ifadeyle elini göğsüne vurdu. Düşüp bayılacak diye korktum.

"Emniyet kemerin var mıydı?" diye sordu gözleri dört dönen Lily.

"Hayır."

"Düştün mü yoksa?" diye sordu Phyllis. "Burnunu öyle mi kırdın?"

"Yedi yüz atmış metreden düşmüş olsaydım Phyllis, seni temin ederim ki burnumdan çok daha fazlasını kırmış olur-

dum. Hayır, düşmedim. Bir helikopter geldi ve sarkıntığı halatla beni aldı sonra da Copacabana plajına bıraktı."

"Hep böyle gözü kara biri miydin?" diye sordu Phyllis Primrose Hill Caddesi'ni geçerken.

"Yok, aslına bakarsan pısırığın tekiydim. Çok endişeli bir çocuktum, sürekli saraşırlardı bana. Burnum da böyle kırıldı. Oyun bahçesindeyken. Dublörlük işine girme sebebim belki de budur. Korkularımı üstesinden gelmek için."

"Peki, yeni kız arkadaşın nasıl?" diye sordu Phyllis çakırkeyif bir ifadeyle sırıtarak.

"O... İyi." diye yanıtladı. "Gayet iyi."

"Çikolataları görünce havaya uçmuştur," dedim.

"Şey, evet," dedi. "Gerçi, maalesef çikolata Natalie'nin migrenini azdırıyormuş."

"Öyle mi? Hay aksi."

"Evet." Omuzlarını silkti. "Hiç haberim yoktu. Ciddi bir problem. Migrenden çok çekiyor. Aaa, bakın Natalie de burada!"

Eşsiz güzellikte, ceylan gibi bir sarışın bize doğru yürüyordu. Bu oydu. Timotei reklamınki kadına benzeyen sarışın. Mewi'da gördüğüm kadın. Demek ki Marcus'un yeni aşkı oydu.

Phyllis hayranlıkla, "Çok güzelmiş," dedi.

"Evet, müthiş güzel," diye fısıldadı Marcus ve Natalie'ye el salladı.

Natalie olduğu yerde donakaldı ve sonra yolun karşısına geçti. Karşıya geçtikten sonra telefonunu çıkardı ve tuşladı. Aniden Marcus'un telefonu çalmaya başladı.

"Selam Nats!" dedi Marcus. "Nasılsın? Güzel. Ben de iyiyim. Birazcık nezlem var, o kadar. Nereye gidiyorsun?

Eczaneye mi? Saman nezlen için mi? Ha, anladım. Biz de köpeklerle tepeye çıkıyorduk."

"Neden böyle yapıı?" diye fısıldadı Phyllis, Lily'ye. Lily zayıf omuzlarını silkti.

"Bir fikrim yok. Belki elde etmesi zor kızı oynuyordur."

"Tamam," dedi Marcus. "Sonra görüşüz o zaman." Telefonunu kapadı ve Natalie'ye el salladı. Natalie de ona kısacık el sallayıp Regents Park Caddesi'nden aşağı indi.

"Neydi bu böyle?" diye sordu Lily.

"Ah, şey, maalesef Natalie'nin köpeklere alerjisi var. Bir sürü yavruyu bir arada görünce bemen tenünün kabaracağını bildiğinden karşıya geçti."

"Vah vah," dedim.

"Evet, sonuçları fena olabiliyor. o yüzden işini sağlama almak istemiştir. Kediler daha da kötü yapıyor. Çok sevimsiz bir alerji türü."

"Peki problem yaratmıyor mu bu?" diye sordu Phyllis, Twigler'i başıyla işaret ederek.

"Ah, hayır... Pek sayılmaz," dedi Marcus yerinde kıpırdanarak. "Hayır, hayır, problem yaratığını söyleyemem."

"Onu Mews'da görüyorum arada bir," dedim. "Hatta epey sık görüyorum. Oralarda çalıştığını sanmıştım. Kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

"Eh, haftada bir stresten arınmak için aromaterapi yaptırıyor. Alerjisi için homeopata. bel ağrıları için de kayropraktik uzmanına gidiyor. İki haftada bir migreni için kafatası masajına geliyor. Yin ve Yang'ini geliştirmek için de Çin herbalistinden aldığı şifalı bitkileri kullanıyor. Seni duymama da o vesile oldu," dedi. "İlk açıldığında tabelanı görmüş."

"Anladım."

Diğerlerine yetişçik. "Evet, millet. Biraz oturup kalkma çalışacağız. Köpeklerin tasmalarını çıkarın ve Herman'ın yanında oraya dizin. Sonra da el işaretlerini şu şekilde kullanarak köpeklerin beşe sayana kadar beklemelerini sağlayın. Sonra kollarınızı iki yana açın ve size gelsinler. Eğer doğru düzgün yaparlarsa bol bol övün ve ödül maması verin. Ama size itaat edene kadar ödül yok."

"Otur, Bendey."

"Otur, Lola."

"Oturun, Sooty."

"Maisie, oturuyor."

"Orada dur Gwyneth, tatlım. Bir santim bile kıpırdama."

"OTUUUUUURRR!!!"

"Bir santim bile, Gwyneth. Duydun mu beni?"

Köpeklerin hepsi ilk başta serseme dönmüş gibiydi ama sonra ne olduğunu kavradılar.

"Ah, tatlım benim. Aferin sana. Sen küçük dahi. Harika iş çıkardın."

"Cici kız, Roxy!"

"Cici çocuk, Cosmo!"

"Aferin sana Twiggers. Çak bakalım." Derken Marcus'un telefonu çalmaya başladı. Marcus, telefonu, "Selam, Nuts!" diye açtı neyse ki. Hepimiz başımızı kaldırıp baktık. Natalie, Regents Park Caddesi'nin karşı tarafında duruyor, yüzünü perde gibi örten beyazımsı sarı saçları esen meltemde hafifçe salınıyordu. "Ya?" dedi Marcus. "Tüh." Hüsrana uğramış gibi duruyordu. "Azıcık nezle olmuşum o kadar. Ciddi bir şey değil. Hiç bahsetmeseydim keşke. Üşütmüşüm sadece. Hayır, hayır, bulaşıcı olmadığına eminim. Enfeksiyon mu?

Hiç sanmam. Virüs falan değil kesinlikle. Peki," dedi içini çekerek. "Madem öyle istiyorsun. Peki o zaman. Peki. Seni sonra ararım." Telefonu kapadı ve acıklı bir ifadeyle gülümsedi.

Natalie'nin uzaklaşmasını izledik. "Anladığım kadarıyla randevun iptal oldu," dedi Lily.

"Evet," diye yanıtladı Marcus. "Gribim ona bulaşmasın diye beni görmek istemediğine karar vermiş. Çok *hassas*, anlayacağınız."

"Narin tiplerden," dedi Phyllis.

"Evet," dedi Marcus. "Çok narin."

"Kırılgan."

"Evet," dedi Marcus hemfikir. Yüzünde budalaca bir gülümseme vardı. "Çok kırılgan."

"O zaman pek sportif de değildir," dedi Phyllis.

Marcus anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Hem de hiç sportif değil."

"Outdoor bir insan değil yani."

"Hiç alakası yok."

"O zaman senden çok farklı," diye üsteledi Phyllis.

"Evet ama zıt kutuplar birbirini çekermiş, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Phyllis. "Bazen." Ortama tuhaf bir sessizlik hâkim oldu.

"Peki savunma sanatları kursuna geliyor mu?" diye sordum.

Marcus başını iki yana salladı. "İkna etmeyi denedim ama çok sert olduğunu söyledi. Doğru, sert. Bir sürü saldırı, savurma, düşme denemesi yapıyoruz. Fiziksel efor harcıyoruz. Bu arada, yarın geliyor musun derse?"

"Kesinlikle evet." Saatime baktım; dokuz olmuştu. "Pekâlâ, millet. Hava kararıyor, artık dersi kapatalım. Haftaya

aynı gün aynı saatte görüşürüz. Marcus seninle de yarın gece görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi o da gülümseyerek. Ancak eve döndüğümde telesekreterimde David'den bir mesaj vardı. Cuma günü Stockholm'de fotoğraf çekimine gideceği için randevumuzu perşembe gününe kaydırmak istiyordu.

Geri aradığımda, "Ama seni görmeyi çok isterim," dedi. "Özellikle de şu aralar çok sık seyahatlerim olacağı için. Fotoğraf galerisine gideriz diye düşünmüştüm. Bir arkadaşımın sergi açılışı var. Sonrasında da sinemaya veya Çin lokantasına gidebiliriz. Ne dersin? Yarın boş musun?"

Savunma sanatı kursunu düşününce karnıma bir sancı saplandı.

"Evet," dedim. "Boşum."

Birkaç dakika sonra telefonda Daisy'ye, "Seni tekrar yarı yolda bıraktığım için özür dilerim," dedim. "Ama David cuma günü Stockholm'e gidiyormuş ve beş gün yokmuş o yüzden ben de..."

"Merak etme," dedi. "Sorun değil. Yarın Marcus'u arar, gelemeyeceğini haber veririm. Ama bu hafta çok güzel geçecekti. Dirsek saplamayı ve bilek yakalamayı öğretecek bize. Sonra da silahsız bir saldırganı etkisiz hâle getirmeyi öğreneceğiz. Marcus üstüne ağır darbeleri savuşturmasına yarayan içten destekli bir takım giyecekmiş. Bakalım birisine gerçekten vurmak nasılmış, öğreneceğim."

"Vay canına."

"Nigel'ın doğum günü partisini ajandana not ettin mi, bu arada?"

"Ettim. Ağustosun ikisinde."

"Sakın unutma: onun haberi yok."

"Merak etme. Benden çıkmaz."

Ertesi gün posta dan annemin Lama Karma'sının broşürü geldi. Ön sayfada en ilgili ve şefkatli bakışlarıyla Carlos ve Jose'nin resimleri vardı.

Geçen gün aklıma gelen fikri hazırladım, telefonu elime aldım ve babamı aradım.

"Bir günlüğüne izin alabilir misin?" diye sordum.

"Açılışa çok az kaldı. O yüzden çok meşgulüz."

"En azından sabahtan izin alsan? Ya da birkaç saatliğine?"

"Öylesi olur sanırım. Neden sordun?"

"Açıklayacağım. Annemi görmek istediğinden kesin emin misin?"

İçini çektiğini duydum. "Evet, istiyorum. Bana öyle geliyor ki, eğer onunla konuşabilirsem bana karşı şu düşmanca tavrından onu vazgeçirebilirim. Medeni insanlar gibi olmamızı istiyorum," diye devam etti. "Ama bunu nasıl yaparım bilmem."

"Sanırım ben biliyorum." Ona Lama Karma günlerinden bahsettim.

"Neden sen de kaydolmuyorsun?"

"Nasıl olacak o iş? Telefonumu engellemiş. Mektupla rezervasyon yaptırmaya kalksam el yazımı tanır. Hem çekin üstünde de adımı görür."

"Hımmm, doğru diyorsun." Pencereden dışarı baktım.

"Gerçi nakit de ödeyebilirim," diye sürdürdü sözlerini. "Ama beni reddetmesi daha kolay olur bu sefer. Yüzüme bir bakış attı mı kapıyı suratıma kapar."

"Nasıl yapacağını biliyorum," dedim. "Çeki ben göndereceğim ve bir arkadaşımmışım gibi davranacağım. Sana yüz

sterlin borçlu olduğum için senin adına lama terapisi ödediğimi söylerim. Şu aralar sıkışık o yüzden çeki hemen bozdurur. Böylece rezervasyonunu iptal etme şansı olmaz."

"Ama kim olduğumu bilmek istemez mi?"

"Evet, ister ama ona farklı bir isim veririm."

"Ne gibi?" Kitap rafına baktım. Charles Darwin... Konrad Lorenz.

"Lawrence Darwin," dedim.

Yarım saat sonra annem detayları not alırken, "Darwin'lerden biri mi o?" diye sordu.

"Eee, sanırım."

"Çok ilginç. Nereden tanışıyorsunuz?"

"Şeyin arkadaşı..."

"Daisy'nin mi?" diye tamamladı annem hemen.

"Evet."

"Eh, tabii ya. Daisy bir sürü insan tanıyor," dedi. "Parti işinden dolayı herhalde. Ama neden sen ödüyorsun?"

"Çünkü... Beraber şeye gitmiştik..."

"Balonu mu?" diye tamamladı gene.

"E-vet."

"Tekrar sosyalleşmene çok seviniyorum, tatlım. Bilet parasını da o mu ödemişti?"

"Aynen öyle. Ben de ona bunu ödeyeceğimi söyledim."

"Çok kibarsın. Ne iş yapıyor."

Ah. "O şey... Aktr..."

"Aman bir aktör daha deme," diye araya girdi. "Lütfen olmasın."

"Yok, analist. Şeyde çalışıyor. Bir si..."

"Sigorta şirketinde mi?"

"E-vet."

"Eh, strese girmesine şaşmamalı. Sayılarla uğraşmak insanı yer bitirir."

"Doğru, çok stresli. Daha yeni iş değiştirdi ve yeni iş arkadaşları pek dost canlısı değiller. Bir de çok mesai yapması gerekiyor. Hesabı tutturamazsa milyonlarca sterlin ceza alabilir. O da tüm bunlara değer mi diye düşünüyor. Aslına bakarsan şeye ramak kaldı..."

"Sinir krizi geçirmesine mi?"

Aslında işi bırakmasına diyecektim. "Evet, sinir krizi geçirmesine. Aynen öyle."

Annem anlayışlı bir edayla cık cık sesleri çıkarıyordu. "Sen merak etme. Ben ona bakarım. Onunla beraber lamaları besleriz, tımarlarız. Sonra onu lamalarla baş başa bırakırım. Sancho iyi olabilir," diye devam etti. "Sancho çok anlayışlıdır. Sonra Lawrence Sancho ile yürüyüşe çıkıp onunla dertleşebilir. Günün sonu geldiğinde dünyaya bambaşka bakacağını garanti edebilirim."

Öyle içtenlikle umarım ki bunu.

"Kulağa harika geliyor."

"Ne zaman gelmek istemiş?"

"Müsaitsen haftaya bugün."

"Ayın otuz biri, perşembe. Tamam, notumu aldım. Teşekkürler, Miranda. İlk müşterim bu!"

Günün devamı keyifli geçti. *Hayvanları Çözenler*'in yapımcıları arayıp izlenme oranlarının geçen sezona göre yüzde on yukarı fırladığını söylediler. Sonra, üç hafta içinde bu senenin "Evcil Hayvan Zayıflatma" yarışmasının finalinde jüri üyeliği yapacağını hatırlatmak üzere, yarışmanın sponsoru olan sigorta şirketi PetWise'da aradılar. Öğleden sonra, sürekli kavga eden bir çift gelincikle randevum vardı. Akşam

çeyrek geçe Herman'ı armut minderine oturttum ve Leicester Meydanı'na gitmek üzere metroya bindim.

Fotoğraf galerisi Great Newport Caddesi'ndeydi. Dar, tünel görünümlü salona girdiğimde, havaya alkolle karışık sigara dumanı kokusu hâkimdi. Kalabalığı gözümle taradım ancak David'i göremedim. Derken, birkaç metre önümde, arkası bana dönüklük ve yeşil yağmurluklu bir kadınla konuşmakta olan Caroline Mulholland'ı fark edip donakaldım. Ya Jimmy de buradaysa? Artan bir panik hissiyle surat lardan oluşan denize bakındım ama onu göremedim. Sonra kalabalığın arasından David belirdi.

"Selam!" Beni öptü. Yanağı yanağıma değince arzuyla başım döndü. "Gelebilmene çok sevindim. Hadi sana içecek bir şeyler alalım."

"Kimin sergisi bu?" diye sordum önümüzdeki insanları yararak ilerlerken.

"Arnie Noble'ın. Eski bir arkadaşımdır. Sygma Ajansı'nda benim gibi foto muhabirlik yapıyordu o da. Seni onunla tanıştırayım."

Neyse ki beni salonun arkalarına, Caroline'dan uzağa götürdü. Eğer Caroline beni görseydi, kendimi, David'i Jimmy ile tanıştırmak gibi absürd bir durum içinde bulabilirdim. Düşününce bayılacak gibi oldum.

Arnie benimle tokalaşırken, "David'le beraber girmediğimiz cehennem kalmadı," diye anlatmaya girişti. Açık sarı saçlı, kırk beş yaşlarında bir adamdı. Çilli olmasına rağmen yakışıklı olan yüzündeki çizgilerde yaşanmışlıkların izleri yatıyordu.

"Doğru," dedi David bana bir kadeh şampanya uzatırken. "Çok badire atlattık."

"Öyle," dedi Arnie nahoş bir kahkahayla. "En iyi fotoğrafı çekmek için de çok kapıştık. Bazen de en iyi kadını kapmak için." dedi gülerek David'in sırtına bir şaplak atarken.

"Onu dinleme," dedi David gülümseyerek.

Duvarlara baktım. Manzara resimleri asılıydı. "Ama bunlar haber fotoğraflarına benzemiyor."

Arnie başını iki yana salladı. "David gibi ben de bıraktım o işi. Artık manzara çekiyorum. Daha huzurlu bir iş. Hem savaş gençlere göre." Bir başkası tebrik etmek üzere Arnie'nin yanına gelince David elini belime koyarak beni nazikçe, bir kez daha kalabalığı yararak uzaklaştırdı.

"Çok güzel bunlar," dedi. Arizona'daki bir kanyon fotoğrafının önünde durmuştuk. "Daha önce Arnie'nin manzaralarını görmemiştim. Kompozisyonu büyüleyici."

"Bana çok dramatik geldi," dedim. David fotoğrafa bakmaya devam ederken çakırmadan etrafı kolaçan Caroline'ın yakınlarımızda olup olmadığını kontrol ettim.

"Evet, dramatikler. Kesinlikle ideal kıvama getirilmemişler. Hepsinin karanlık bir atmosferi var," dedi David hayranlıkla. Yaprakları dökülmüş çıplak ağaçlara ve altlarında çakılan şimşeklerle fokur fokur kaynayan gri bulutlara baktım.

"Uğursuz bir havası var fotoğrafların."

"Öyle. Şu sıradağlar uyuyan bir ejderhayı andırıyor. Ön cephedeki otların arasından rüzgârın akmasına bak." Elimi tuttu. "Hadi gerisine de bakalım." Bir an önce galeriden ayrılsak çok mutlu olacaktım ama Arnie'nin resimlerinin önünden geçerken David coşmuş gibi görünüyordu. Omzumun arkasından Jimmy'yi görebilecek miyim diye bakarken, David'in, "İnsanı düşündürtüyor..." dediğini duydum. "Tehditkâr...

Siyah beyaz mükemmel uymuş... Ansel Adams'tan çok uzak... Toprak onunki kadar görkemli ya da göz kamaştırıcı değil... Sanki eli kulağında bir şiddet beklentisi var... Savaş cephesinde geçen yirmi yılın mirası kaçınılmaz olarak vizyonunu şekillendirmiş."

David aniden çalmaya başlayan telefonunu açtı.

"Merhaba! Evet, bir saniye. Bu görüşmeyi yapmam lazım," dedi. "Uzun sürmez." David ön galeriye doğru giderken ben de olduğum yerde beklemeye karar verdim. Fotoğraflara bakarken yakınlardaki konuşmalardan parçalar duyuyordum.

"Müthiş bir kontrast!"

"Don McCullin'in manzara resimlerini görmüş müydün?"

"Şu Quantocks değil mi?"

"Issey Miyake'nin üstündeki?"

"Somerset'ten çok Dorset'ye benziyor."

"Miranda?"

Hemen döndüm. Caroline yanımda durmuş gülümsüyordu. Hafifçe gergin olduğunu görünce şaşırdım.

"Sen olduğunu anlamıştım, Miranda." Işıl ışıl parlayan mavi gözlerinin rengi her zamankinden çok belli oluyordu. "Nasılsın?"

"Ah, merhaba. İyiyim, teşekkürler." Omzunun arkasından endişeyle bakındım ama kocasından iz yoktu.

"Seni görmek ne güzel," dedi. İçkiyi kaçıran insanlar gibi rastgele kelimeleri vurguluyordu. "Arnie'yi nereden tanıyorsun?" diye sordu kadehini yanımızdan geçen bir garsona uzatırken.

"Tanımıyordum, bu gece tanıştım. Bir... arkadaşıyla geldim buraya," diye açıkladım. "Fotoğrafçı bir arkadaşı."

"*Aynen* ben *de* bir arkadaşla geldim." Yeşil yağmurluğu olan kadını başıyla işaret etti. "Arnie'nin menajeri Jessica o. Eski arkadaşımdır. Beni de davet etti. James'in de sıkıcı bir iş yemeği olunca, buraya gelmek eğlenceli olur diye düşündüm." İçime su serpildi. Jimmy burada değildi. Kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. "Galiba," dedi sır verir gibi kıkırdayarak, "*şampanyayı* biraz fazla kaçırmışım. Garsonlar boş bırakmadılar. Boş mideyle sonucu ölümcül olabiliyor, değil mi?" Anlayışla başımı salladım. "Kanepe de *yok* galiba. Sadece *cips*. Ah neyse," dedi omuzlarını silkip kadehinden bir yudum daha alırken. "Trigger konusunda bir mucize yarattın," diye ekledi sıcak bir sesle. "O gün sabrımın sonuna gelmiştim ama küçük canavar resmen kişilik değiştirdi."

"Sahiden mi?" Gülümsedim. "Harika bir haber bu."

"Eskisinin yarısı kadar bile yaramazlık yapmıyor. Arkadaşın Daisy seni bana tavsiye ederek büyük iyilik yaptı," diye sürdürdü sözlerini. "Ancak şeyin farkında değildim..." Tereddüt eder gibi göründü.

"Neyin?"

"Şey, ne büyük bir *rezalet* olduğunun."

Heyecan içinde yüzüne baktım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey," dedi tekrar kıkırdayarak. "Yani *James'i* tanıman diyorum."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum.

"Ben, ee, onu pek de tanımıyorum."

"Ama eskiden tanıyordun, değil mi?" Yüzüne baktım. "Değil mi? Bana öyle dedi." Âdeta bir buz küpü ensemden aşağı atılmış gibiydi. "Şölenden sonra seninle konuştuğumu görünce *tabii* ki her eşin yapacağı üzere gidip ona *sordum*."

"Ah, şey," dedim kendimi toplayarak. "Evet, onu tanıyordum. Haklısın ama çok uzun zaman önceydi."

"Merak etme," dedi, elini kolumun üstüne âdeta bir dayanışma jestiymiş gibi koyarken. "Gayet iyi anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?" Bozuntuya vermemek için hâlâ gülümsüyordum.

"James'in neden bana baştan söylemediğini." Artık alev alev yanmaya başlamıştım. "Tipik James işte," diye devam etti. "Hep başkalarının nasıl hissedeceğini düşünür."

"Anlamadım?"

"Çünkü seni *utandırmak* istememiş. Ama utanman için bir sebep yok, Miranda. Genç bir kızken kim bilir kaç kez âşık oldum." Avuç içlerim terliyordu. "James'in gençken ne kadar *tekst* olduğunu da biliyorum. Ah, o sarı *kıvırcıkları* yok mu!" diye haykırırken bir de kahkaha attı. "Fotoğraflarını gördüm. Cazibesine karşı konulamazmış gerçekten de."

"Onu o kadar iyi tanımıyordum," dedim omuzlarımı silkerek. "Öylemesine bir tanıdıktı, sadece."

"Ya? Ama o böyle demedi! Ona abayı yakıştığını söyledi. Ama dert etme sen," dedi çakırkeyif ama yine de hakiki bir samimiyetle. "Sana benim açımdan sorun olmadığını söylemek istemiştim. Kıskanç biri değilimdir. Çok mutlu bir evliliğim var ve bizi tekrar bir arada gördüğün takdirde aramızda..." En uygun ifadeyi ararmış gibi durakladıktan sonra devam etti. "... Herhangi bir tuhaflık olsun istemem." Alkolden dolayı iyice pervasızlık ve kaba bir hâl almıştı. "James'in eski aşklarıyla arkadaşlık etmekten mutluluk duyarım," diye sözünü bitirdi samimi bir tavırla. Tekrar sol elini koluma koydu. "Söylemek istedim sadece."

"Teşekkür ederim," demeyi becerebildim.

"Gerçi şunu da belirtmeliyim ki çok cesur biri olduğunu düşünüyorum," dedi tekrar şampanyasını yudumlarken.

"Efendim?"

"Şey," dedi gözlerini koca koca açarak. "Eskiden uğraştığın işleri anlattı da bana." Kalbim göğüs kafesimi zorlarcasına atarken gözlerimi yüzüne diktim. "Brighton'da yaşarken. Dediğine göre çok... yaramazmışsın," dedi ve sırıttı. "Bana kalırsa, kürk mağazasının camına grafiti çizmek kahramanca bir davranış. Aferin sana, Miranda! Keşke bende de o cesaret olsaydı ama babam anında beni mirasından mahrum ederdi."

"Caroline..." dedim.

"Hah, işte buradasın, Miranda!" David gelmişti. "Pardon, uzun sürdü." Yüzüme baktı. "Sen iyi misin? Yüzün kızarmış. Epey klostrofobik bir ortam, değil mi? Gidip yemek yiyelim hadi." O sırada Caroline'ı fark etti. "Merhaba, ben David White," dedi elini uzatarak. Caroline'ın David'in elindeki yanık izlerine kaçamak bir bakış atıp tekrar yüzüne baktığını gördüm.

"Ben de Caroline Mulholland," diye yanıtladı gülümseyerek. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Neyse, seni görmek çok *güzeldi*, Miranda. *Umarım* tekrar karşılaşırız." Zayıfça gülümsedim.

"Gidelim mi artık?" diye sordu David.

Başımı salladım. "Hoşça kal, Caroline," diyebildim bir şekilde.

"Kimdi o?" diye sordu David galeriden çıkarken. *Yaralanmama sebep olan adamın eşi.* "Nedense Mulholland ismi tanıdık geldi," diye ekledi sağa dönerken.

"Bir müşterim sadece."

"Mulholland isimli bir politikacı yok muydu?"

"Evet, sanırım var. Bu kadının çok zorlu bir Weimaraner köpeği vardı."

"Ne problemi vardı?"

"Tam bir piç kurusuydu."

"Neydi ne?"

"Yani, diğer köpeklere karşı despotluk ediyordu ve acilen konumunun düşürülmesi gerekiyordu."

"İşe yaradı mı bari?"

"Anlaşılan yaramış. Tam da onu anlatıyordu."

Charing Cross Caddesi'nden geçerken Jimmy'nin neden Caroline'a öyle dediğine dair kafa yordum. Tamam, bizi evin önünde konuşurken görmüş ve merak etmiş olmalıydı. Özellikle de tanışmadığımızı düşündüğü için daha çok meraklanmış olmalıydı. Ama Jimmy'nin yaptığı, eşinin şüphelerine karşı kendini korumaktan fazlasıydı. Resmen, saldırıma ihtimalime karşı erken davranmıştı. Baklayı ağzımdan çıkarmam hazırlık olsun diye, ona *aheyn yukrayni* ve *yamaz* olduğumu söyleyerek itibarımı yerle bir etmişti. Sözde beni unutturmak istemediği için beni tanıdığını söylemediğine dair yaptığı şov içimi öfkeyle doldurdu.

Cranbourn Sokağı'ndan aşağı inerken, David'in, "Çin yemeği sever misin?" dediğini duydum.

"Evet, severim."

"Litle Sokağı'ndan bildiğim güzel bir tane var." Güneş batmıştı. Kararan gökyüzünde bir korlangıç kümesi zikzaklar çizerek uçuştu. Leicester Meydanı'na girdiğimizde müzik sesleri duyduk. Meydanın doğu yakasına panayır kurulmuştu. Eski usul bir atlıkarınca ile iki kokunun ucunda insanların

oturduğu şu kocaman aletten vardı. Hem kendi çevresinde dönen hem de aşağı yukarı çıkan kollarda oturan, başlarını geriye atmış, saçları uçuşan insanlar çığlık çığlığa civaklıyorlardı.

"AAAAAAAAHHHHH!!!!!!" sesleri müziği bastırıyordu.

"GÜNAHLARINI İTİRAF ET Kİ BAĞIŞLANI"

Birkaç metre ötemizde elindeki büyük mikrona sıkı sıkı sarılmış pilot cekerli bir adam vardı. Küçük bir kalabalık adamın etrafında yarım bir daire şeklinde toplanmış, gelişigüzel bir biçimde adamı dinliyorlardı.

"Günahlarını itiraf et ki bağışlan!" diye bağırdı gümbür gümbür bir sesle.

"Hezekiel'in on sekizinci bölümü, otuzuncu ayetinde demiyor mu? Tövbe edin ve tüm günahlarınızı ardınızda bırakın. Tövbe edin ki günahlarınız sizi yıkıma sürüklemesin!"

"Hadi gel," dedi David elimi tutarak. "Şimdi başımıza taş yağacak."

"Çünkü Tanrı, tövbekârların yüreklerinde yaşar" diye kükredi adam. "Luka'nın on beşinci bölümünün yedinci ayetinde der ki: Size söylüyorum; cennette, tövbe eden tek bir günahkâr için tövbeyi gereksinmeyen doksan dokuz dürüst kişi için duyulandan daha büyük sevinç duyulacaktır!"

"Tabii, burası özgür bir ülke," diye mırıldandı David.

"Kardeşlerim, size tekrar söylüyorum. Günahlarınızı itiraf edin ki bağışlanın!!!"

David'e itiraf etmeliyim diye düşündüm sıkıntıyla. Artık bahanem kalmamıştı. Başlarda, onu yeterince tanımadığımı iddia edebilirdim ama artık dört kere görüşmüştük o yüzden onu tanımıyorum diyemezdim. Ona söyleyecektim. Bu gece. Nihayet yapacaktım.

"İşte geldik," dedi. Feng Shing isimli bir restoranın önünde durduk. "Istakozlu erişteleri çok güzel. Deniz ürünleri de mi yemiyorsun yoksa?"

"Hayır, ara sıra yerim." Arkalarda bir masa verdiler bize.

"Açlıktan ölüyorum," dedi David. "Kızarmış kalamar?" Başımı salladım. "Siyah fasulye soslu deniz tarağı?"

"Bana uyar."

"Tavuk yersem sorun olur mu?"

"Hayır, senin de dediğin gibi burası özgür bir ülke."

"Biraz da kızartılmış sebze ve bambu filizi alalım."

Garsona el salladı ve siparişi verdi.

"Şöyle karışık bir tabak alalım başlangıç için. Ayrıca çıtır deniz yosunu ve iki tane de Tsinhuo birası. Olur mu?" Başımı salladım. "Süper," dedi. "Seni memnun etmek kolaymış."

Birden yüzüme bakıp gülümsedi. Böyle gülümseyince küçük yara izinin kaybolduğunu fark ettim.

"Sizi tekrar görmek çok hoş Bayan Davranış." *Sana ne kadar kötü davrandığımı bilseydin böyle demezdin.* Yemek çubuklarını kırarak birbirinden ayırıp tekrar gülümsedi. "Galiba sana alışmaya başladım."

"Öyle mi?" Ben de gülümsedim. "Eee, neler yaptın bakalım?"

"Bağımlılık karşıtı bir örgüt için çekim yapmak üzere Glasgow'a gittim. Sonra döndüm ve karanlık odada epey vakit harcadım. Stockholm'e gitmeden önce işlemem gereken bir sürü film var."

"Orada ne yapacaksın?"

"*Newsweek*'te yayımlanacak Eziyopyalı mültecilerle ilgili bir habere görsel sağlamak için çekim yapacağım."

"Stockholm'deki Etiyopyalılar demek? Hayal etmesi bile güç."

"Eh, dünya artık koca bir köy oldu. Neyse işte, sonra da Nobel komitesinin fotoğrafını çekeceğim. Peki ya sen?"

Ona yavru köpek partisini, annemin luna terapisini -buna çok güldü- ve annemin babamla konuşmasını sağlayabilmek için çevirdiğim dümeni anlattım.

"Yani gelecek kişinin baban olduğuna dair hiçbir fikri yok mu?"

"Hayır. Lawrence Darwin isimli biri gelecek sanıyor. Sözde arkadaşım. Şoka girecek. Ama babama karşı daha medeni davranması için hileye başvurmam gerekecekse de varsın olsun."

"Sence baban hâlâ anneni seviyor mu?" diye sordu David biralarımızı yudumlarken.

"Bence evet. Annem tekrar evlenince Amerika'ya gitmesinin nedeni de o. Kaldıramadı bir türlü."

"Ama kendisi hiç evlenmedi, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. "Kız arkadaşları oldu. Çok da cazibeli kadınlardı ve beni etkilemeye pek meraklıydılar. Hatırladığım bir Sheryl var mesela. Bana gümüş bir bileklik vermişti; hâlâ saklarım. Sonra tenis koçu Nancy vardı. Onu çok severdim. Babamın çalıştığı bir hafta sonu beni San Diego'daki deniz canlıları müzesine götürmüştü. Babama deli oluyordu. Ama hiçbiri daimi olmadı. O yüzden, sanıyorum ki babamın gönlünde asıl yatan kadın annem."

"Sence annen karşısında babanı görünce ne tepki verecek?"

"Öfkesinden kuduracak. Bu da durumu daha kötü yapabilir ama yine de denemeye değeceğini düşündüm. Yani, sen eski eşinle hâlâ arkadaşsındır, değil mi?"

"Evet, olabildiğince. Ara sıra konuşuyoruz. Aramızda bir kırgınlık yok. Artık eşim olmak istemediğine karar verdi diye hayatının sonuna dek ondan nefret edecek değilim."

"Yani onu affettin?"

"Beni terk ettiği için mi? Evet. Onu mutlu edemediğim sonra niye benimle kalsın ki?"

"Ama seni... inciten kişiyi affedemeyeceğini söylemiştin?"

"Affedebileceğimi *sanmıyorum*, demiştim. Ama bu soru çok teorik kalıyor. Zira o kişiyi -ya da kişileri- tanımıyorum. Hiç tanımadığın birini nasıl affedebilirsin ki? Tanışma ihtimalim de sıfıra yakın olduğuna göre geçersiz bir soru oluyor bu. Kimin yaptığını asla öğrenemeyeceğim," dedi. "Bu gerçeği uzun zaman önce kabullendim ve hayatıma devam ettim. Bu kadar ilgilenmen çok tatlı, Miranda ama sahiden de ben bu konuyu aşalı yıllar oldu."

"David," dedim zayıf bir sesle. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Bana bakıp gülümsedi.

"Hadi bakalım. İtiraf saati geldi."

Gözlerimi yüzüne diktim.

"Deniz ürünü yemek istemiyorsun. Bu mu?"

Başımı iki yana salladım. "Onun yerine tamamen vejeteryen bir yemek istiyorsun?"

"Hayır, hayır. Ciddi bir konu bu. Ben..."

O sırada garson elinde başlangıç yemekleriyle çıkageldi ancak deniz yosununu unutmuşu o yüzden konuşmama devam etmeden önce onu belirtmemiz gerekti. Böyle olunca da tüm havamı kaybettim.

Yemek çubuklarımla oynarken, "David," diye tekrar söze girmeyi denedim.

"Sen her ne söylemek istiyorsan, sözüne başlamadan önce ben sana ciddi bir şey diyebilir miyim?"

"Peki."

"İki hafta sonra benimle bir yerlere gelir misin?" Kalbim yerinden oynadı. "Birbirimizi uzun süredir tanımadığımızı biliyorum." Bardağıyla oynuyordu. "Ama güzel olabileceğini düşündüm."

"Nereye?"

"Batı Sussex'e. İngiliz Turist Bülteni için Petworth ve Arundel'in fotoğraflarını çekmem gerekiyor. Sen de yanımda olursan beraber eğleniriz diye düşündüm. Küçük köpeklere de izin veriyorlar orada." Cevap vermeme müsaade etmeden devam etti. "Yani Herman'ı da götürmende sorun yok. Ben çalışırken dilersen benimle gelirsin, dilersen otelde oturup kitap okursun. Baskı yapmak istemem," dedi yüzüme bakmadan. "Şu aralar çok seyahatim var, hafta sonu gelmek istersen beraber zaman geçirebiliriz. Şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Gönlün nasıl arzu ediyor, bir bak." Şimdi de peçetesiyle oynuyordu. "Son gün bile karar versen olur."

"Gelmeyi çok isterim," dedim.

Yüzüme baktı. "Cidden mi?" Şaşırıp kalmıştı.

"Daha güzel bir fikir olamazdı."

Gülümsedi. "Şey, bu çok güzel oldu. Harika, süper oldu." Masanın üstünden uzanıp sol elimi tuttu ve okşadı.

"Ama ayrı oda tutmak olur mu? Öyle daha... rahat hissederim."

Yavaşça başını salladı.

"Anlıyorum. Olur tabii. Sanırım hâlâ Alexander'ın üstesinden gelmeye çalışıyorsun." *Bazı yönlerden evet ama asıl sebep o değil.*

"Ee, söyle bakalım," dedi kısık sesle. "Bana diyeceğin şu *ciddi* şey neydi?"

"Ah..." Peçetemi elimde sıktım. "Şey..."

"Şöyle ki..." Derin bir nefes aldım. Sonra, kum saatinden akan kumlar gibi cesaretim de avucumdan kayıp gitti. "Diyecektim ki... Cumartesi günü benimle bir doğum günü partisine gelir misin?"

"O kadar mı?" Kahkahaya boğuldu.

"O kadar."

"Çok komiksin. Evet, teşekkürler." Uzanıp beni öptü. "Gelirim tabii."

Onuncu Bölüm

Ertesi gün, Daisy, "Sana hafta sonunda şehir dışına gitmeyi mi teklif etti?" dedi soluğu kesilerek. Stroud'da, sahibinin bir ağaç kovuğunda bulduğu iki tavşan yavrusunu evlat edinen kedinin çekimini yapıyorduk. Kedinin tavşanları âdeta kendi doğurmuşçasına huşu içinde emzirmesini kameraya aldık. Sonra kamera karşısına ben geçtim ve türler arası evlat edinmelerle ilgili farklı örnekler verdim. Dört domuz yavrusunu emziren çoban köpeğini, yavru bir ceylana annelik eden dişi aslanı, iki tilki yavrusuna bakan Alman kurdunu ve bir kuzuyu evlat edinen eşeği. Sonra, ekip aletlerini toplarken ben de Daisy'yi aradım.

"Hafta sonu kaçamağı demek?" dedi. Herman ile park hâlindeki arabamın içinde oturmuştuk. "Vay canına. İşler kızışıyor. Eee, ne zaman olacak bu kaçamak?"

"Nigel'ın partisinin olduğu haftanın ertesi hafta. David bu hafta Stockholm'de. Sonra üç günlüğüne gelip Paris'e gidecek. Ayın sekizi cuma günü arabayla Petworth'e gitmeyi planlıyoruz."

"Yani resmen David'le tatile çıkıyorsun!"

İçimden gülümsemek geldi. "David ile tatile çıkıyorum. Doğru."

"Peki dün gece bu işi harekete geçirecek bir şey mi oldu?" diye sordu kıkırdayarak.

"Hayır, beni taksiye bindirip kendi de evine gitti."

"Zavallı adam." dedi nefes verirken. "Belli ki senden çok hoşlanıyor. Eminim kavranıyordur."

"Galiba öyle," dedim acıklı bir sesle. "Ama zorlamıyor. Çok kibar biri. Zaten bu sabah erkenden uçağa yetişmesi gerekliydi."

"Ama sen işleri bir sonraki aşamaya götürmek istemiyor musun?"

Ön camdan dışarı baktım. "Evet, aslına bakarsan istiyorum. Ondan çok hoşlanıyorum."

"O zaman neden yapmıyorsun?"

"Çünkü gerçekte kim olduğumu öğrenmeden onunla bir ilişkiye giremem."

"Hımmm."

"Doğru olmaz, Daisy. Çok düşündüm bu konuda."

"Anlıyorum. Eh, tabii her şey değişebilir bir anda."

"Eh, büyük bir pürüz aramızda. En azından Alexander konusu bana zaman kazandırıyor."

"Belki hafta sonu buradan uzaktayken ona söyleyebilirsin."

İç organlarım sıkıntıdan âdeta hüzüştü. "Ben de öyle düşünmüştüm. O zaman altı haftadır tanışıyor olacağız. Daha fazla erteleyemem. Yalana bir son vermeliyim. Her neyse, ders nasıldı?"

"Harikaydı," dedi. "Birçok farklı saldırı senaryoları canlandırdık. Arkadan biri yakaladığı zaman öne doğru fırlayıp kaçmak yerine kendine arkaya itip dirseğini akıca geçirmeo

gerektiğini biliyor muydun? Ya da kavul kemiklerini tekmeleyecekmişsin. Marcus'un üstünde denedik bunları. İçten destekli bir kıyafet giymişti. Bize saldırdı biz de kendimizi korumak zorunda kaldık. Acayip eğlenceliydi."

"Adamın canını yakmadın umarım."

"Ah, hayır. Marcus'u yıkmak zor. Öyle *sağlam* biri ki. Ne tehlikeler atlatmış bir bilsen. Dersten sonra bara gittiğimizde işini sormuştuk da."

"Umarım öğrettiklerini geçek hayatta kullanmak zorunda kalmazsın."

"Umarım. Ama kendimi nasıl savunacağımı bilmek çok daha emniyette hissetmemi sağladı. Gelecek hafta geleceğine söz veriyor musun?"

"Şerefim üstüne söz veririm. Bu hafta sonu ne yapıyorsun? Nigel ile görüşecek misiniz?"

"Emin değilim." dedi belli belirsiz bir sesle. "Yarın tüm gün çalışacakmış. Ben de akşam düzenlediğim partilerden birinde olacağım. En azından gece ona kadar kalmam gerekir. Herhâlde oradan da eve döner zıbarırım."

"Pazar günü işin var mı? Çay falan içebiliriz belki?"

"O gün buralarda değilim, kusura bakma."

"Nigel'lasındır elbette. Dert etme. Son zamanlarda ikiniz de çok meşguldünüz; onunla zaman geçirmelisin."

"Ah, hayır. öyle değil. Microlighting yapmaya gidiyorum."

"Microlighting mi?"

"Evet. Daha öne hiç yapmamışım. Bastiçe. uçurtmaya bağlanmış bir motosiklet gibi düşünebilirsin. Havada pat pat sesleri çıkararak giderken, havacılık tarihinin o romantik günlerini hatırlatıyormuş insana. Geçenlerde birisi denememiz için bir fırsat teklif etti; ben de neden olmasın, dedim. Hayat

kısa, Miranda," dedi iyice şevke gelip. "Bana öyle geliyor ki eline geçen her fırsatı değerlendirmelisin. Peki sen bu hafta sonu ne yapıyorsun?" diye devam etti hemen.

"Pek bir şey değil. Cumartesi günü birkaç müşterim var. Pazar günü şöyle bir güzel dinleneyim diye işe çekiyorum."

Maalesef bu hayalim gerçekleşmedi.

Güne çok erken başladım. Primrose Pastanesi'nde kahvaltı ettim. Dışarıda, güneşin altında oturmuş gazetemi okuyordum ki Natalie'nin caddeyi geçtiğini gördüm. Boynundaki cam işi mücevherleri kadar kırılgan ve narin görünüyordu. Marcus'un ondan bu kadar hoşlanmasının nedeni de buydu, galiba. Durdu, yanımdaki masadan bir sandalye çekip oturdu ve kızılcık çayı sipariş etti. Tanıştığımızı göstermek için gülümsedim fakat beni hatırlamış gibi görünmedi. Derken telefonu çalmaya başladı.

"Ah, merhaba Marcus," dedi. Kesin Natalie'yi görmeye geliyordu. "Bedfordshire nasıl?" Hayır, gelmiyordu. "Çok güzel. Koşullar harika demek. Yo, hiç dert etmedim... Gelebilirdim, ever ama istemedim. Kulağıma çok tehlikeli bir şeymiş gibi geldi. Bu gece mi? Olur ama sigara içilen bir yere rezervasyon yaptırma sakın. Hiç dayanamıyorum, biliyorsun. Olmaz... Masa düzeninden bana ne, Marcus. On beş metre civarında sigara içilmesini istemiyorum. Astımını azıyor. Evet, söylemiştim sana... E, bu onların problemi, değil mi?" Marcus'un Bedfordshire'da o kadar tehlikeli ne yaptığını merak ediyordum ki telefonum çaldı. İş telefonumu cebime aktarmıştım.

"Miranda Sweet ile mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Ben Keith Bigley. Oxford'dan arıyorum. Kedimiz Ali hakkında."

"Sorun nedir?"

"Biz bu kedinin deli olduğunu düşünüyoruz. Eşimle çok endişelenmeye başladık. Sizi *Hayvanları Çözenler*'de gördük. Biliyoruz hafta sonu, tatil falan ama acaba gelebilir misiniz diye sormak istedik." *Dinlenerek geçecek bir pazar günü de bunun kadarmış*, diye düşündüm acıklı acıklı.

Keith kedinin suyla oynayıp durduğunu söylemişti. İddia ettiğine göre suya karşı ölümcül bir çekim duyuyordu. Sorunun ne olabileceğine dair bir kuşkum vardı ama emin olmak zorundaydım. Böylece Herman'ı arabaya yerleştirdim ve yola koyuldum.

Bir buçuk saat sonra, Keith kapıyı açtı ve, "Tanrıya şükür geldiniz," dedi. "Bu kedi korkudan kafayı yedirecek bizi." Herman'ı yemek odasına kapadık. Sonra Keith'in peşinden, eşinin bulaşık yıkadığı mutfağa girdim. Tezgâhın üstünde, başını akan suyun altına sokmaya çalışan sarılı beyazlı bir kedi vardı.

"Daha dört gündür bizimle," dedi Keith. "Barınaktan alıp getirdik. Suya karşı acayip bir düşkünlüğü var. Dün gece duşa benimle girmeye çalıştı. Tuvalete girmeye de çalışıyor. Kapağını kapamayı unutursun da içine düşüp boğulur diye aklımız çıkıyor."

Kedi aniden tezgâhtan aşağı atladı, bahçeye fırladı ve etrafa su sıçratarak küçük gölete atladı.

"Gördünüz mü?" dedi Keith'in eşi. Omuzlarını silkti. "Çok tuhaf. Biz yokken başına bir şey gelir diye evden çıkamıyoruz."

"Yani cankurtaranlık vazifesi üstlendiniz?"

başını salladı. "Göletin üstünü kapamak için branda siparişi verdik," dedi. "Ama bir haftadan önce gelmezmiş. Belki de can simidi alsak iyi olacak," diye espri yaptı. Keith ile dışarı çıktık.

Göletin kenarında durmuş kedinin nilüfer yaprakları arasında büyük bir coşkuyla yüzmesini izlerken, Keith, "Sorunu nedir?" diye sordu. "Deli mi? Belki de beyninde tümör falan vardır?"

"Hiçbir sorunu yok," diye yanıtladım.

"Ne cins bir kedi gidip yüzer ki?"

"Van kedisi," diye yanıtladım.

"Ne kedisi?"

"Alt bir Van kedisi," dedim. Kedi göletten dışarı çıkıp silkelendi. "Türkiye'nin güneydoğusundaki Van Gölü civarında ortaya çıkmışlardır ve suya karşı olağandışı bir düşkünlükleri vardır. Telefon ettiğinizde aklıma ilk bu olasılık gelmişti ama emin olmak için görmem lazımdı. Sanırım sizin kediniz kırma." Çimenlerin üstünde uzanmış, traktör gibi gurlayarak kürkündeki suyu yalayan kediye baktım. "Ama Van kedisinin karakteristik özelliklerini almış: uzun kulaklar, sarı beyaz renk, uzun heybetli vücut."

"Ben de gürbüz olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleditler. Boyları bir merreyi bulabilir Çok da zekidirler. Oyun öğretebilir ve köpek gibi yürüyüşe çıkartabilirsiniz. Ne zamandır barınaktaymış?"

"Sadece beş gündür. Birisi getirip terk etmiş. Çalışanlar cinsini bilmiyorlardı. Tekir diyebildiler sadece."

Safkan değil, ondandır. Karnında kahverengi yamalar var. Sıradan bir kafeste tutulduysa nasıl davrandığını görmedikleri için cinsini de bilememişlerdir. Hayvancık buraya gelip suya dalabildiği için havaya uçmuştur, kesin."

"Ee, ne yapacağız o zaman?"

"Hiçbir şey," dedim. "Kışın hariç göletin üstünü kapamayın. Onun da tek nedeni buzlanma. Tahmin edeceğiniz üzere balık atmamalısınız. Ah, bir de tok karnına yüzmesin. Kramp falan girebilir."

Keith yüzüme baktı. "Doğru tabii. Bu kadar mı?"

Başımı salladım. "Bu kadar. Kediniz deli değil; sadece sıra dışı," diye ekledim içeri girerken.

Arabamı geri sürerken David, Stockholm'deki otelinden aradı, ben de ona müşterimi anlattım.

"Bu kediler yüzmeleriyle bilinirler," diye açıkladım. "Çok nadir bir özelliktir. Ben de daha önce hiç görmemişim."

"Çok acayip. Peki ağaca tırmanan köpek var mı hiç?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Gerçi Staffordshire Bull terrierlerî hemen *hemen tırmanır* gibi bir şey yapıyorlar. Zira dala sopaya bayılırlar."

"Demek ilginç bir gün geçirdin?"

"Evet ve şimdi de sessiz bir gece geçireceğim. Biraz evrak işim var, onları toplayayım belki biraz da televizyon izler ve..."

"Beni düşünürsün?" dedi kahkaha atarak.

"Evet, seni düşünürüm. Seni düşünüyorum, David."

"İyi mi düşünüyorsun?"

"Çok iyi düşünüyorum." *Ve tahmin dahi edemeyeceğin şeyler düşünüyorum.*

"Kapatmadan önce bana itiraf edeceğin ciddi bir şey var mı?" diye sordu yarı dalga geçer yarı ciddi bir ses tonuyla. "Genelde oluyor da."

"Hayır, yok, David." *En azından bugün yok.*

"Şey, benim sana itiraf etmek istediğim bir şey var."

"Nedir?"

"Seni özledim. Sence ayrılık kaygısı mı var bende?"

Gülümsedim. "Öyle görünüyor."

"O zaman beni iyileştirebilecek en iyi kişi sensin. Hatta, tek kişi sensin. Umarım hep yakınlarımda kalırsın," diye ekledi. Kalbim yerinde hopladı.

"Ben de öyle umarım," diye yanıtladım.

Salı günü *Hayvanları Çözenler*'in ikinci bölümü yayınlandı. Ertesi sabah da Londra F.M.'den bir araştırmacı, dinleyicilerin telefonda katılabildiği bir radyo programının hayvan davranışları ile ilgili bölümünde konuk olmamı rica etti.

"Programın adı Çılgın Hayvanlar olacak," dedi. "Yarın akşam yediden sekize kadar sürecek. Bu kadar geç haber verdiğim için üzgünüm."

Savunma sanatları dersimi tekrar kaçıracağıma ne kadar üzülsem de programa katılmayı kabul ettim. Program sayesinde iş alabilirdim.

Daisy'yi arayıp haber verdiğimde çok da hüsrana uğramadı. Hatta aklı başka bir yerde gibiydi. Artık zaten son zamanlarda kafasından bir sürü şey geçiyordu. Microlighting denemesinin nasıl geçtiğini sorduğumda *mutluluk verici* olduğunu söyledi.

"Çok romantikti," dedi. "Böyle gökyüzünde salınıp uçarken dünya ayaklarının altından akıp geçiyor. Sanki tüm bağlarımı koparmışım gibi, kendimi özgür hissettim."

"Ne kadar yükseğe çıktın?"

"Çok yüksek değildi. Üç yüz metre kadar."

"Çok korkutucu."

"Yo, gayet güvenli aletler. Motor dursa bile uçurtma sayesinde süzülmeye devam edebilirsin. Gerçi yere inmesi biraz

iniklı," diye devam etti. "Dimdik toprağa doğru inmen, sonra da son dakikada burnunu düzeltmen gerekiyor. Anlaşılan işin zor kısmı aleti yere çakılmadan indirmekmiş."

"Tek başına uçmuyordun, değil mi, Daisy?"

"Yo, hayır."

"Deneyimli bir eğitmen vardı başında, umarım."

"Eee, evet. Aynen öyleydi. Lisans almam için yardım edeceğini söyledi. Yirmi beş saatlik uçuş yetiyormuş. Neyse, *Hayvanları Çözenler* nasıldı?" diye sordu bir telaş. "İzlemek istedim ama unutmuşum."

"Ah, sorun değil. İyiydi işte."

Aynı gün ilerleyen saatlerde, haftalık aramasını yapan babam. "*Hayvanları Çözenler* müthişti," dedi. "Özellikle de o hiperaktif tosbağayı idare edişin."

"O tosbağanın sağı solu belli olmuyordu."

"Bir de o asabi tavşanlar. Starsky ve Hutch."

"O tavşanlar fena hâlde aksiydiler. Aksi demişken, annemle yarınki randevuna hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar. Çiçek alıp öyle gideceğim ve onunla konuşacağım, Miranda. Seneler var, onunla adamakıllı konuşmadım. Biraz ipucu verebilir misin?"

"Evet, lamalara ilgi gösterirken bonkör ol. Ona lamaların ne kadar güzel, duyarlı ve zeki olduklarını söylersen elinden yemek yemeye bile başlar."

Perşembe günü kendimi annemden gelecek öfkeli bir telefona hazırlayıp bekledim. Ancak şaşırtıcı bir şekilde ses seda çıkmadı. Sonra birkaç müşteriye gittim ve beşe kadar eve dönemedim. Telesekretere kızgın bir mesaj bırakmıştır diye düşündüm ama hiçbir şey yoktu. Londra E.M.'e gitmek için evden çıkarken hâlâ haber yoktu. Taksideyken babamı ara-

mayı denedim ancak telefonu kapalıydı. Belki de bugünü sağ salim atlatmıştı gerçekten de. Ya da annem onu öldürmüştü ve cesedi ortadan kaldırmakla meşguldü.

Yediye çeyrek kala beni resepsiyonda karşılayan yapımcı Wesley, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "Program bir saat sürecek," diye açıklamaya başladı. "Aramaları süzgeçten geçireceğiz. Davranışsal problemlerden bir seçki olsun istiyoruz. Artı, dinleyenlerin hayvanlarına dair paylaşmak istedikleri hikâyeler. Bilgilendirici bir program olsun ama çok da ağır kaçmayalım istiyoruz."

"Elimden geleni yaparım."

Stüdyoya girince, sunucu Minty Malone beni samimi bir şekilde karşıladı. Sonra kulaklıkları taktım, stüdyo müdürü ses seviyesini ayarladı ve yedi'yi üç geçe program başladı.

"Borzoy Rus tazınız dengesiz mi davranıyor? Iguananız içine mi kapanık? Tropik balıklarınız psikolojik açıdan çok mu hassas? Eğer öyleyse bizi arayın. Çünkü bu geceki konumuz evcil hayvanlar ve onların ruhsallıkları. Özel konuğumuz ise televizyonda *Hayvanları Çözenler*'den tanıdığımız, hayvan davranış bilimcisi Miranda Sweet. Miranda, yorumuza hoş geldin."

Minty birkaç dakika benimle sohbet ettikten sonra telefonla gelen ilk soruyu aldı.

"Hattımızda Penge'den Pam var. Pam kedisinin neden bu kadar çok uyuduğunu öğrenmek istiyormuş."

"Doğru," dedi Pam. "Çok uyuyor kedim. Sürekli uyuyor. Üstelik daha beş yaşında; yaşlı da değil. Bilmek istediğim şu: Acaba kedim şehir hayatının streline mi kapıldı yoksa sadece tembel cinsinin teki mi?"

"İkisi de değil," diye yanıtladım. "Tam da olduğu gibi, yani bir avcı gibi davranıyor. Aslanlar gibi kedilerin çok

uyumalarının -günde on altı saate kadar- sebebi av sırasında maksimum güce sahip olabilmek için enerji depolamalarıdır."

"Ya, anladım," dedi Pam. "Endişe edecek bir şey yok o hâlde. Teşekkürler."

"Aradığın için teşekkürler, Pam," dedi Minty. "Şimdi de hatta Patrick var. Patrick, araba delisi olan çoban köpeğiyle ilgili bir soru soracakmış. Köpeğinin ne yaptığını anlatır mısın bize, Patrick?"

"Şey, köpeğim süper ama çok heyecanlı," diye yanıtladı Patrick. "Gerçekten öyle. Çok heyecanlı. Çok çok heyecanlı." Patrick'in sesi kendisi de çok heyecanlıymış gibi çıkıyordu. "Arabanın arka penceresinde oturup başını camdan sarkıtmayı çok seviyor."

"Pek iyi bir fikir değil bu," diye araya girdim. "Ben olsam izin vermezdim."

"Ama asıl sinir bozucu olan sürekli *geldik mi, geldik mi,* diye sorması. Tüm yol boyunca. Beni çok kızdırıyor." Minty elini sağa sola sallayıp deli olduğunu ima eden bir işaret yaptı.

"Eh... tabii sinir bozucu olabilir bu," dedim.

"Üçüncü hatta, Bayan Edith Witherspoon var. Bulldog köpeği Archie için kaygılanıyormuş."

"Ah, evet," dedi Bayan Witherspoon. "Hem de çok kaygılanıyorum. Davranışları fena hâlde..." Tereddütte kaldı. "Rezil." Minty'nin gözleri kocaman açıldı ama ben bunun ardında neyin geleceğini biliyordum.

"Tam olarak problem nedir?" diye sordum.

"Şey... Tek ben varken sorun olmuyor ama ne zaman arkadaşlarım çaya geliyor ya da Kadınlar Enstitüsü'nü ağırlama sırası bende oluyor, işte o zaman çok yaramazlık yapıyor. Onu

değan çıkarıyorum ama içeri alması için ısrar etmiyor. Ben de hemen vazgeçiyorum. Ama onu *görmezden gelir* ve arkadaşlarımla konuşmaya *devam* ederim o... o... Hay aksi... Söylemeye dilim varmıyor."

"Uygunsuz bir şekilde üstünüze mi abanıyor, Bayan Witherspoon?"

"Ah, hayır. Daha kötüsü."

"Popomsu halıya mı sürtüyor? Bu mu?"

"Hayır, hayır. Sadece, şey..." Artık sesi bir fısıltı hâlini almıştı.

"Evet?"

"Kendisiyle *oynuyor*."

"Aman Tanrım."

"İlgim onda olunca sorun çıkarmıyor," diye devam etti. "Kucağına alır, kalkından verirsem, ona ne kadar yakışıklı olduğunu söylersem o zaman uslu uslu oturuyor. Ama arkadaşlarımla konuşmaya başlarsam, o zaman bir köşeye çekiliyor ve..."

"Tahmin edebiliyorum," diye araya girdim. "Rahatsız edici bir şey. İlgi arzuluğunun en kötüsü. Bu işe bir son vermek istemenize şaşmamak gerekir. Eminim çok uzandırıyordur sizi, Bayan Witherspoon."

"Ah, kaygılandığım konu o değil."

"Değil mi?"

"Hayır."

"Nedir o zaman?"

"Şey, kör kalır diye kaygılanıyordum ben."

Kleptoman gelinciklerden ve kara sevdalı kertenkelelerden sonra, hakkında araştırılacak bir de televizyonu kimseye kaptırmayan Labrador vardı.

"Ne zaman televizyonu açsak gidip tam önüne oturuyor, burnunu da ekrana yapıştırıyor," dedi ikinci hatırası Kevin. "Tam şu anda da aynı şeyi yapıyor..." Arka plandan *Eastenders* dizisinin jenerik müziğini ve birilerinin *önümden çekil, Goldie, lütfen, çekil,* diye bağırdığını duyabiliyorduk. "Kimse ekranı göremiyor."

"Birlikte rahat rahat televizyon izlemek istiyorsanız, size televizyonunuzu daha yüksek bir yere koymanızı öneririm. Belki duvara *monte* ettirebilirsiniz."

"Ah, tabii ya," dedi. "Çok iyi fikir." Kahkaha attı. "Hiç aklıma gelmemişti. Tamamdır, bir deneyelim."

"Mina kuşlarından anlar mısın, Miranda?" diye sordu Minty. "Çünkü üçüncü hatırımızda radyomuzun eski Dert Ablası Rose Costelloe var." Ah, Rose Costelloe. Onu duymuştum. *"Rose, mina kuşuyla büyük bir sorun yaşıyor.* Doğru değil mi, Rose?"

"Evet. Beş aylık ikizlerim var ve çok ağlıyorlar. Ama sorun bu değil. Sorun mina kuşum Rudolph'un ağlama seslerini taklit etmeyi öğrenmiş olması."

"Korkunç," dedim.

"Evet. Asıl felaket ise şu. Ağlama sesini bebekler uyurken çıkarıyor."

"Harap düşmüş olmalısınız," dedi Minty anlayışlı bir gülümsemeyle.

"Hem de nasıl. Bebekler evi inletmiyorsa bu sefer Rudolph inletiyor. Acaba Miranda'nın yardım için bir önerisi olabilir mi?"

"Of, bu zor bir soru oldu. Tüm gün ninni çalasınız, o da ninni sesini taklit etmeyi öğrenebilir belki."

"Tamam, bir deneyeyim."

Sonra insanlar hayvanlarının yaptığı komik şeyleri anlatmak için aradılar.

"Siyam kedim ancak kalkabiliyor."

"Tavşanım ters takla atabiliyor."

"Sultan papağanım Picasso'ya hayran."

"Amazon papağanım Napoli'ye özgü aşk şarkıları söyleyebiliyor."

Dördüncü hatta, Totteridge'den arayan Bill, "Kobayım var ve klasik müzik seviyor," dedi. "Ben de her gün onun için klasik müzik çalan radyoyu açıyorum. En sevdiği Vivaldi."

"Vivaldi mi?" dedi Stoke Newington'dan arayan Anita kibirli bir sesle. "Benim kobayım Mozart seviyor."

Weybridge'den arayan Malcolm, "Benim kobayım Schoenberg sever," dedi. "Geç dönem eserlerini."

"Eee, benim kobayım Harrison Birtwistle sever," dedi beşinci hattaki Hanwell'den Roger. "Konserine bile gitti."

"Bir telefonluk vaktimiz kaldı," dedi Minty masasında yanıp sönen ışıklara göz atarak. "Şimdiki konumuz... Ah, işte değişik bir şey: Lamalar. Lamaların evcil hayvan olarak beslendiklerinden haberim yoktu."

"Beslenirler," dedi birinci hattaki annem. "Bu sevimli yaratıklarla vakit geçirmenin terapiye girmiş gibi fayda ettiğini dinleyicilerinizin de bilmek isteyeceklerini düşündüm. Sussex'te her hafta sonu lama yürüyüşleri düzenliyorum. Detaylarını Lamayuruyusleri.com'da bulabilirsiniz. Ayrıca hafta içinde de lama psikoterapisi hizmetimiz mevcut. Eğer dinleyicileriniz stresli veya depresif hissediyorlarsa Lama Karma yapmayı düşünebilirler. Yunuslarla yüzmenin karadaki karşılığı gibi bir şey."

Masanın üstünden Minty'ye bir not yazıp ilettim.

"Arayan annem. Özür dilerim."

"Kulağa harika geliyor," dedi Minty.

"Sahiden de öyle. Lamalar insanlar üstünde mucizeler yaratıyor," diye devam etti dur durak bilmeden. Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Mesela bugün bir müşterim geldi. Aşırı derecede stresli ve birkindi. Tek diyeceğim şu: Günün sonunda bambaşka biri olmuştu." *Eyvah.*

"Peki, teşekkür ediyoruz," dedi Minty.

"Telefon numaram 01473 289340."

"Teşekkürler."

"*Tekrar edeyim:* 01473 289340. *Cevap vermezsem* telesekreterе mesaj bırakın lütfen."

"*Teşekkür ederiz,*" diye tekrar etti Minty kibarca bir vurguyla. "Böylece bu gecenin sonuna geldik. Aradığınız için sizlere ve bize katıldığı için Miranda Sweet'e çok teşekkür ediyoruz. Miranda'ya internet sitesi mukemmeleveciller.com'dan ulaşabilirsiniz.

Taksiyle eve dönerken cep telefonunda anneme. "Sağ ol, anne," dedim gıcık bir sesle. "Bravo sana."

"Bugün bana bir sürpriz yaşatın. Miranda. Ben de sana yaşatacaym dedim. Hem söylediğim gibi ülke çapında reklam yapmam gerekli."

"Radyoya çıkacağımı nereden bildin?"

"Bir arkadaşım arayıp haber verdi."

"Öyle olsun. Ece, babamla nasıl gitti?"

"Babamla nasıl gitti?" diye tekrarladı. Dişlerinin arasından derin bir nefes çektiğini duyunca kendimi hazırladım. "Şey, aslına bakarsan... iyi gitti. Doğal olarak, başlangıçta sana çok kızmıştım ama sonra çeki bozduğunu hatırladım. Dolayısıyla onu geri çevirecek durumum yoktu. Sonuçta or-

taya çıktı ki baban epey..." Uygun kelimeyi ararken komik, şarkı söyler gibi bir ses çıkardı. "Enteresandı."

"Eee, ne yaptınız onunla?"

"Herhangi bir müşteriden farklı davranmadım ona. Lamaları tımarladı, besledi. Söylemeliyim ki lamaların cazibesine fena kapıldı. Sancho ile de çok iyi anlaştılar. Yani, makul bir görüşme oldu."

"Ne kadar kaldı orada?"

"Üç buçuğa kadar. Sonra işe dönmesi gerekti. Hatta ben de gidip kulübe baktım."

"Ne yaptın?"

"Gidip golf kulübüne baktım."

Ağzım açık kalmıştı. "Ama sen golften nefret edersin, anne. Tiksinirsin. Hep tiksindim. Spor değil; çayıra çimene hakaret, derdin."

"Öyle mi?"

"Bütün golf kulüplerinin kamuya açık parklara dönüştürülmesi gerektiğini söylerdin."

"Ah, ne diyeyim ki."

"Üstünde *Golfien Nefret Ederim* yazan tişörtün var!"

"Hımmm, doğru. Ama fikrimi değiştirme özgürlüğüm var herhâlde. Doğrusu, babanın golf kulübünün muazzam bir potansiyeli olduğunu düşünüyorum. Umarım iş yapar."

On dakika sonra babama telefonda, "Nasıl oldu da annemi böyle büyülemeyi başardın?" diye sordum.

"Çok kolay oldu," diye cevap verdi. "Başlangıçta çok öfkeliydi. Kapıyı açtığındaki yüz ifadesini görecektin! Ama kaçışı olmadığını bildiği için beni ağıla götürdü. Ben de tavsiyene uydum ve lamaları bol bol övdüm. Aslında çok tatlı şeyler-

miş. Neyse, lamaları tımarladım, onlarla konuştum, derken, bilemiyorum, annen sakinleşmeye başladı. Sonra konuştuk. Bir sürü şeyden konuştuk. Nihayet iyi bir koca olamadığım için ondan özür diledim. Bu da biraz buzları eritir gibi oldu. Arkadaş olamaz mıyız, diye sordum. Sonra ona kulüpte yaşadığım sıkıntıları, ne kadar tasalandığımı falan anlattım ve şey..."

"Ne?"

"Şaşırtıcı bir şekilde anlayışlı davrandı."

"Biliyorum. Kulübü görmeye bile gitmiş."

"Evet. Aslına bakarsan kulüple ilgili enteresan bir konuşma yaptık. Çok enteresan."

Ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan kulağıma bekleyen arama sinyali geldi -arayan Daisy idi- böylece babam beni sonra arayacağını söyleyerek kapadı.

"Bu akşamki savunma dersi en iyisiydi!" dedi aşırı heyecanlı bir sesle. "Marcus'u yere düşürmem gerekiyordu ve başardım. Çok etkilendi," dedi kahkaha atarak. "Ayrıca kaval kemiğine tekme atmayı ve ölümcül bir topuk basma hareketini öğrendik."

"Çok eğlenceli geçti galiba."

"Ah, hem de nasıl." Daisy'ye anne ve babamla yaptığım tuhaf konuşmaları anlattım. "Ama memnun olmalısın ki bundan," dedi.

"Sanırım memnunum. Ama kafam da karıştı. Ne diye annem gidip babamın golf kulübünü görmek istesin ki?"

"Bilmem ki. Sence annen..."

"Ne?"

"Şey, babandan tekrar hoşlanmaya başlamış olabilir mi?"

"Olasılık dışı bu."

"Ama bir zamanlar ona âşıktı. Şu anda bekâr, üstelik onu yıllardır görmedi. Hem baban da yakışıklı bir adam. Belki de içinde bir kıvılcım tekrar ateşlenmiştir..."

"Hayatta inanmam. Yirmi yıldır tek yaptığı babam hakkında söylenmekti. Ne diye şimdi bir anda hisleri değişsin ki? Sahiden anlamıyorum, Daisy."

"Eh, ben olsam şikâyet etmezdim. Annenle babanın arasında hiç beklemediğin bir uyum yaratmayı becerdin."

"Öyle görünüyor. Her neyse, hayat nasıl gidiyor?" diye sordum. "Nigel'ın partisine hazır mısın?"

"Sayılır. Davetiye cevaplarının üstünden geçiyorum. David'i yanında getirecek misin?"

Kalbim hop bir sıçrayıp yerine oturdu. "Evet, getireceğim."

"Güzel, onu da listeye ekleyeyim. Yaklaşık elli kişi olacağız. Alan ve Jon, herkesin en geç yedi buçukta orada olmasını istiyor ki Nigel kimseyi gelirken göremesin."

"Hayvanat bahçesinin hangi bölümünde olacağız?"

"Daha söylemediler. Millete işaretleri takip etmelerini söylememi istediler. Saat sekizden sonra Nigel ile ben taksiyle geldiğimizde işaretler kaldırılmış olacak. Bakıcı kulübündeki güvenlik görevlisi bize nereye gideceğimizi gösterecek."

"İnce iş çeviriyorlar."

"Öyle."

"Peki Nigel cumartesi günü ne yapacağını sanıyor?"

"Kenwood'da konsere gidip oradan Hampstead'de yemeğe geçeceğimizi sanıyor. Sağlam şok geçirecek."

Cumartesi akşamı saat yediye çeyrek kala David beni almak için Mews'a geldi. Beni öptüğünde aramızda âdeta bir elektriklenme oldu.

"Selam. Seni tekrar öpebilir miyim?" diye sordu. Başımı salladım. Kollarını belime doladı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Beni bir sağa bir sola sallarken, "Geceye başlamak için ne güzel bir yol," diye mırıldandı. "Hayvanat bahçesine gidiyoruz, değil mi?"

"Evet ama önce Nigel'ın hediyesini paketlemem lazım. Şu parmağını... şuraya koyar mısın?" Bir parça yapışkan bantı ısırarak kopardım. "Hah, işte oldu." Sonra kartı çıkardım. "Sen de imzalamak ister misin?"

"Adamı hiç tanımıyorum ama neden olmasın?" Elerümkünün yanına kendi imzasını attı. *Miranda ve David.* İkimizin ismini böyle yan yana görmek bir anda içimi, âdeta demin çok iyi haberler almışım gibi, tarifsiz bir mutlulukla doldurdu.

"Çok güzel bu," dedi David el ele caddeden aşağı yürürken. Kanaldan geçip Regent's Park'a girdiğimizde açık hava tiyatrosunun bir afişini gördüm. Alexander'ı düşündüm ve ilk defa olarak, tüm öfkeme rağmen Alexander'a yaptığı şeyden dolayı minnettar olduğumu fark ettim. O gece beni terk etmeseydi şu anda burada David ile olamazdım ve ben ömrümün yarısı boyunca onu bulmak istemişsem.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiç, seninle tanıştığımız için ne kadar mutlu olduğumu."

Elimi sıktı. "Ben de çok mutluyum. Kaderin bir oyunuydu, herhâlde." *Hayır, değildi. Değildi.* "Tanışmak kaderimizde varmış gibi hissediyorum." *Varmış, evet.* "Eee, bu gece orada kimler olacak?" Ona Nigel ve Daisy ile ilgili birkaç bilgi verdim.

"Beş buçuk yıl mı? Epey uzun bir süreymiş."

"Öyle. Daisy evlenmek için ölüp bitiyor. Beklemekten bıktı artık."

"Peki onu seviyor mu?"

"Sanırım seviyor."

"Sadece sanıyor musun?"

"Eh, uzun süredir birlikteler ve ona çok alıştı."

"Gerçek aşk bu mu?"

"Birçok insan daha azı için bile evlenebiliyor. Onca zamandan sonra başka biriyle sil baştan aynı şeyleri yaşamak istememesini de anlıyorum. Nigel birazcık sıkıcı bir tip ama temelinde iyidir."

"Peki sen onu seviyor musun?"

"Seviyorum ama..."

"Ama ne?"

"Çok bencil biri. Daisy'nin aralarını bozulmasın diye kendisini bir söz vermeye asla zorlamamasından yararlanıyor."

İnner Circle'a geçtiğimizde şık kıyafetli insanların Albert Kapısı'ndan hayvanat bahçesine doğru akın akın ilerlediğini gördüm.

Isımlerimizi elindeki listeden işaretleyen bir görevli, "Sağınıza doğru işaretleri takip edin," dedi. Gözden kaçmayacak kadar büyük, üstlerinden balonlar uçuşan levhaların üzerlerinde *Nigel'in kırkıncı yaş günü - bu tarafları* yazıyordu. İçinde bir sürü büyük, mavi renkli Amerikan papağanlarının olduğu kafesin; sonra şebeklerin; ve sonra da Diana maymunlarının barınak duvarlarının yanından geçip en son levhaya ulaştık. Üstüne sarı bir balon bağlanmış büyük sarı bir ok Sürüngen Evi'ni işaret ediyordu.

Şaşkınlıkla burnumdan soludum. "*Sürüngen Evi*'nde mi parti?"

"Zavallı adam," dedi David kahkaha atarak. "Daisy'nin onu cezalandırma yolu bu mu yoksa?"

"Hayır, partiyi o düzenlemedi ki. Her şeyi Nigel'ın arkadaşları Alan ve Jon ayarladı.

"Erkekler arasındaki kaba şakalardan yani."

"Sanırım öyle."

İçeri giren konukların hepsi mekân seçimi karşısında şaşırıyorlardı. Nigel'ın annesiyle erkek kardeşini ve barbekûde gördüğüm arkadaşlarından bazılarını çıkarabildim. Sivri yüz hatları olan iş arkadaşı Mary de oradaydı ama onu görmezden geldim.

Ceza avukatı Alan bizi karşıladı. "Salonun arkasına geçin ve büyük ekranın arkasında durun."

Işıklandırılmış tankların arasından Çin timsahlarına, kaplumbağalara, şişen engereklere ve çıngıraklı yılanlara bakarak geçtikten sonra dev kertenkelelerin durduğu alanın arkasında dev bir komplonun işbirlikçileri gibi fısıldaşarak bir araya toplandık.

"Çok şaşıracak!"

"Sence bu yılanları canlı hayvanlarla mı besliyorlardır?"

"Kızacak mı sence?"

"Benim çok eğleneceğim kesin."

"Benim de."

"Bir keresinde kara mamba yılanı görmüştüm."

"Nigel beş dakika içinde burada olacak," dedi Alan. "Üstüne atlayıp *sürpriz*, diye bağırmak yerine hepinizin ikili üçlü gruplar hâlinde sanki son derece normal bir şeymiş gibi dışarı çıkmanızı istiyorum. Kafası fıet karışacak." Derken cep telefonu çaldı. "Öyle mi? Tamam, söylerim. Millet, geliyorlarmış. Lütfen herkes sessiz olabilir mi?"

Tansiyon tırmanırken yarı karanlıkta birbirimize gülümsedik. Dev kertenkelenin, kafesi boyunca yalpalayarak yü-

rümesini izledim. Dirseklerini iki yana açmış, çatallı dilini tembelce şaklatıyordu. Derken önce ayak sesleri, ardından da kapının gıcırdamasını duyduk.

"Anlayamıyorum, Daisy," diyordu Nigel. "Sesi taş zeminde yankılanıyordu. "Neden buraya yarın gelemedik ki? Konsere geç kalacağız."

Daisy'nin, "Yolu azıcık saptırdık, o kadar," diye yanıtladığını duydum. "Şeyi görmek istemiştim sadece. Koca engerek yılanını. Bak, zehirli ağaç yılanı var, Nigel. Aaa, bu da yeşil mamba. Baksana, dikkatli olunması gerektiği yazıyor."

"Gereklidir eminim ama konser şu anda başlıyor."

"Azıcık geciksek ne zararı olur?"

"Ama Beethoven'ı kaçırmak istemiyorum."

Saklandığımız yerden önce Alan'ın eşiyle beraber, bir iki saniye sonra da Nigel'ın erkek kardeşi Jack'in dışarı çıktığını gördüm. Ayakları zeminde pat pat sesler çıkarıyordu.

"Tüküren kobrayı gördün mü, Nigel?" diye sordu Daisy. "Şurada da çok güzel bir tosbağa var."

Anlamsız Nigel'ın, "Alan?" dediğini duydum. "Ne halt..." ağzından gülmeyle hıçkırık arası tuhaf bir ses çıktı. "Jane? Siz ne halt ediyorsunuz burada?"

"Sana mutlu yıllar demek için geldik, Nigel," dedi Alan.

"Jack!" diye haykırdı Nigel. "Sen ne... Christine? Jon?" Artık hepimiz saklandığımız yerden ikili üçlü gruplar hâlinde dışarı çıkıyorduk. "Edward? Maryl Anne?"

"Mutlu yıllar, hayatım," dedi Nigel'ın annesi.

"Miranda? Neler dönüyor?" Nigel tam anlamıyla serseme dönmüştü.

"Mutlu yıllar," dedim gülümseyerek. "Bu da David."

"Mutlu yıllar, Nigel."

"MUTLU YILLAR!" diye bağırdık hep bir ağızdan.

Nigel, Daisy'ye bakarak gözlerini devirdi sonra kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Kenwood'a gitmeme sebebimiz bu demek ki," diyerek sırıttı. Daisy başını salladı. "Eh, ne diyebilirim ki? Hele şükür!"

"Her gün kırkına basmıyorsun, Nigel," dedi Alan. "Genel görüşümüz kutlaman gerektiği yönündeydi."

"*İşte Hayatım* programı gibi oldu!"

Önlüklü garsonlar ellerinde şampanya kadehleri ve kanepelerle dolu tepsilerle içeri girdiler ve parti başladı. Nigel konuklarıyla selamlaşırken yüzünde hâlâ o yarı şaşkın yarı keyifli maske takılıydı. "İnanamıyorum," diye tekrarlayıp duruyordu. "Sahiden inanamıyorum."

Kısa bir süre içinde tüm bina konuşma sesleri ve gülüşlerle yankılanıyordu.

"*Şu anakondayı gördün mü? Altı metre var herhâlde.*"

"Daha onun gerisi var."

"Sen Nigel'la aynı okula gitmemiş miydin?"

"Şuradaki yılanın elli bin fareyi öldürebilecek kadar çok zehir üretebildiğini biliyor muydun?"

"Evet, öyleymiş sahiden de."

"Vay canına! Kaç tane insan eder o?"

Sonra hep birlikte dışarı çıktık ve gücünü iyice kaybetmiş güneşin altında, kızıl aynak kuşlarının kafeslerinin yanında, şebeklerin uzaktan gelen sevinçli haykırışlarını ve şempanzelerin çığlıklarını dinledik. Alan, Nigel'ın doğum günü için neden bu mekânı seçtiğini anlatıyordu.

"Esasen Aslan Terası'nı istemiştik ama orası başka bir parti için kapatılmıştı. Zaten orada insanları saklamak kolay olmayacağı için Sürüngen Evi'nde karar kıldık."

"Sebebin bu olmasına sevindim," dedi Nigel gülerek. Şampanyasından koca bir yudum aldı. "Ben de bir an için korkmuştum! Peki ne zamandır planlıyorsunuz bunu?"

"Üç haftadan az oldu. Listeyi Daisy hazırladı." Daisy gülümsedi.

"Şey... harika olmuş," dedi Nigel kalabalığı süzerken. "Gerçekten harika," diye tekrarladı hayret dolu gözlerle. Seyrelmiş saçlarının arasında elini gezdirdi. "*Muazzam* bir sürpriz oldu." Şampanyasını bitirip yeni bir kadeh aldı. Daisy ile David'i tanıştırırken Nigel'ın içkisini su gibi içtiği dikkatimi çekti.

"Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi Daisy. "Hakkında çok şey duydum." *İstemeyeceğin kadar çok.* "Güzel şeyler, elbette."

David gülümsedi. "Ben de memnun oldum, Daisy. Yanımda küçük kameramı getirmiştim," dedi. "Biraz etrafta dolanıp fotoğraf çekmemi ister misin?"

"Zahmet etmene gerek yok," dedi. "Tatil günün sonuçta."

"Benim için hiç dert değil."

"Eh, o takdirde çok güzel olurdu," dedi Daisy. "Ama önce ben seninle Miranda'nın bir pozunuzu çekeyim." David kamerayı uzattı, sonra kolunu beline doladı. Ben de ona yaslandım. "Birlikte harika görünüyorsunuz," diye seslendi Daisy. "Bir poz daha." David yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu.

"Ay, çok güzel!" dedi kıkırdayarak. Sonra kamerayı geri verdi. David kalabalığın arasında kaybolurken, Daisy kulağıma eğilip "Çok çekiciymiş," diye fısıldadı. "Ve sana delî olduğu gün gibi belli."

"Sahiden öyle mi dersin?"

"Hem de nasıl. Resmen yüzünden okunuyor. Sana bakışlarını bir görsen. Bu adama sıkı tutun, Miranda."

"Yapabilirsem tutunacağım." *Tanrım biliyor ya, çok istiyorum.*

David'in peşinden giderken Mary'nin yanında geçtim.

Bıkkın bir sesle, "Ah, evet, müzmin bekâr," dediğini duydum. "Ama çok tatlıdır. Ah, hayır, ona karşı bir ilgim hiç olmadı." Kendi kendime gülüverdim. "Hayatta olmaz. Hiç tipim değil."

David'in fotoğraf çekişini izledim. Kendini öyle güzel gözden saklıyordu ki, kimsenin fotoğraflarının çekildiğinden haberi olmuyordu. Kalabalığın arasında rastgele kareler seçip çekerek, fark edilmeden ilerliyordu. Kamerayı eğik tutuyor, pozları havadan yakalıyordu. Araya mesafe koymanın kendisini psikolojik açıdan rahatlatıyor olabileceğini düşündüm. İnsanları âdeta önce kendi vizöründe filtreliyordu.

"Hazır ışık varken çekip bitireyim, dedim." dedi ona yetiştiğimde.

"Sana bir kadeh daha şampanya getireyim mi?"

"Evet, lütfen."

En yakın garsona doğru ilerlerken Nigel'ı bonsai sevici arkadaşlarıyla bir okaliptüs ağacını hayranlıkla izlerken bulduk.

"Yirmi beş santim olsaydı ne güzel olurdu."

"Hı hı. Ama okaliptüs bakmak kolay değildir."

"Sıkıntısına değer."

"Büyümemesi için soğuk rutman gerekir."

David için şampanya alırken Nigel'ın kendisininkini kafasına diktiğini gördüm. Normalde çok içki içmediği için bu günün hatırına olduğunu düşündüm. Daisy ise biraz gergin görünüyordu.

"Harika bir parti," diye fısıldadım. "Sen de eğleniyor musun?"

"Ah, evet... Çok başarılı oldu." Uzaktan yaylı çalgılar dörtlüsünün hafif ezgileri kulağımıza çalındı. "Diğer partiden geliyor olmalı," dedi. "Bizim de müziğimiz olabilirdi ama olmasın dedik."

"Yarın ne yapıyorsun?"

"Iı. Microlighting yapmaya gidiyorum ben."

"Gene mi?"

"Evet. Geçen haftaki derse bayıldım. Tek kelimeyle bayıldım."

"Nigel ile bir şeyler yapmak istemiyor musun?"

Omuzlarını silkti. "Eh, bana kalsa yapardık ama çalışmam gerekliymiş. Nigel'ı bilirsin." Nigel'a bir bakış attım. "Hiç durmuyor. Özellikle de şu aralar çok yoğun."

"En azından bu gece eğleniyor."

"Doğru ama çok içiyor."

Bu sefer Nigel'a iyice bakım. Yüzü al al olmuştu. "Eh, kırkının yaş gününde de kafayı bulmayacak da ne zaman bulacak?"

"Bu arada malum konuda ses etmeyeceğim," diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

Omuzlarını silkti. "Bilmem. Öyle karar verdim işte. *Que sera, sera*."*

David tekrar yanımızda belirdi. "Sanırım herkesi çektim, Daisy. Miranda'ya e-postayla yollarım, o da sana yollar. Bu arada, hayvanat bahçesini gezmemize izin var mı?"

* (İsp.) Her şey olacağına varır. Ç. N.

"Çok uzaklaşabileceğimizi sanmıyorum. Alan sadece bu bölgede kalmamız gerektiğini söyledi. Hayvanları huzursuz etmemizi istemiyorlarmış. Ah, garsonla konuşmam gereken bir şey vardı da. Müsaadenizle."

Böylece, David ile kısa bir yürüyüşe çıktık. Ayı Dağı'ndaki tembel ayılara bakıyorduk ki arkamızdan gelen telaşlı ayak sesleri duyduk.

"Nerede bu kahrolasıca çıkış?" diye buyurdu tanıdık bir ses. Arkamı döndüm ve karşımda olanca zarafeti ve öfkesiyle Lily'yi buldum. "Nasıl çıkılıyor bu adı batasıca yerden?"

"Lily?"

"Miranda!"

"Selam. Sen de mi bu partidesin?"

"Hayır, Aslan Terası'nda. Nancy de Nobriga'nın partisindeydim. Çıkış yolunu ararken kayboldum."

"Aslanlar iyi miydi bari?"

"Hayır, tembel şeyler uyuyorlardı ama yaşak gördük." O sırada David'i fark etti ve bir anda kim olduğunu kavradı. "D.J. White? Yüce Tanrım!"

"Merhaba, Lily."

"Ne işin var burada?"

"Şey, ben onunla beraberim." Başıyla beni işaret etti ve Lily'nin zarifçe alınmış kaşları bombeli alnın ortasına kadar kalktı.

"Anlıyorum," dedi imalı imalı büyük alnından gülerken. "Demek siz de *çıkıyorlarmış*, öyle mi?"

"Öyle de denebilir," dedi David gülümseyerek.

"Amma kurnaz çıktın, Miranda," dedi burnundan soluyarak. "Hiç aklıma gelmezdi. Birbirinizi daha önceden tanıyor muydunuz?"

"Hayır," diye yanıtladım. "Tanımıyorduk."

"Aslında senin sayende tanıştık," dedi David.

"Öyle mi?"

"Evet." Nabzım gitgide hızlanıyordu. "Miranda'nın fotoğraflarını çekme işini bana vermeseydin onunla asla tanışamazdım."

"Tabii ya. Şimdi hatırladım."

Tüylerim diken diken oldu.

"O iş için neden beni düşündüğünü bilmiyorum ama iyi ki de düşünmüşsün."

"Benim fikrim değildi ki!" diye haykırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Miranda'nın fikriydi."

Sanki bir maden kuyusuna düşmüştüm.

"Miranda'nın mı?" diye tekrarladı David. Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Evet," dedi Lily. "Seni o önermişti, değil mi Miranda? İtiraf etmeliyim ki çok parlak bir fikirdi. Her neyse burada durup daha fazla dedikodu yapamayacağım. Gitmem gereken daha iki parti var ve şoförüm bekliyor. Buradan nasıl çıkılacağını söyler misiniz bana lütfen?" David onaz doğru yolu işaret etti, sonra Lily eliyle ikimize öpücük göndererek girdi.

"Lily'den işi bana vermesini sen mi istedin?" diye sordu David. Yaşadığı şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı.

"Evet," dedim. "Doğru."

"Ama neden? Beni tanımıyordun ki, Miranda." *Ah, evet, tanıyordum.* "Anlamıyorum."

"Çünkü... Çektiğin bir fotoğrafı görmüştüm. *Guardian G2*'dekini." David'in alnındaki çizgiler kaybolmaya başla-

dı. "Çok beğenmiştim. O sırada Lily ile beraberdim ve o da fotoğrafları kim çekebilir diye merak ediyordu ve böylece," omuzlarımı silktim, "seni öneriverdim."

David hayret içinde başını iki yana sallıyordu. Sonra gülümsedi. "Yani aslında benimle tanışmak istedin?"

Evet. "Evet, istedim."

"Çünkü yaptığım işi beğenmişsin?"

"Evet, öyle."

"Yani sen planladın bu işi?" Başımı salladım. Önce gülümsedi sonra dolu dolu bir kahkaha attı. "Sen de az numaracı değilmişsin. Ama niye daha önceden söylemedin ki?"

Gözlerimi kaçırdım. "Sahiden bilmiyorum."

"Şey, gururum okşandı. Demek ki fotoğrafını çekenin ben olmamı özellikle istedin?"

Başımı salladım. "Lily de bunun güzel bir fikir olduğunu düşünüp seni aradı, sen de ertesi gün evime geldin ve fotoğrafımı çektin."

David bir anlığına nefesini tuttu sonra anlıden bir kahkaha patlattı. "Çok komiksiniz, Bayan Davenay." Belli ki buna inanmıştı. Tüm endişem kayboldu. "O gece bira içmeyi de bu yüzden mi teklif ettin?"

Hayır, nedeni o değildi. "Evet," diye yanıtladım kısık sesle. "*Bu yüzden.*"

"Gerçekten de ilgi çekici bir kadınsın, Miranda Sweet." *Evet ama bu kendimi korkunç hissetmeme neden oluyor.* "Bazen seni nereye koyacağımı bilemiyorum." dedi. "Ben... Neler oluyor?"

Alan ellerini çırpmıştı. "Bayanlar ve baylar! Dikkatinizi bana verir misiniz lütfen... Lütfen herkes dikkatini bana versin." Uğultulu konuşmalar kesildi, sonra çöken karanlığın

arasından garson bir kız elinde, üstünde mumlar yanan kocaman bir pasta ile çıkageldi.

"*Mutlu yıllar sana*," diye şarkı söylemeye başladı Alan.

"*Mutlu yıllar sana*," diyerek biz de katıldık.

"*Mutlu yıllar Nigel.*"

"*Mutlu yıllar sana!!!*"

Nigel pastaya doğru gitti, daha doğrusu tökezleyerek ilerledi ve mumları yüksek sesle üflediği anda bir alkış koptu.

"Dikkatli ol, Nigel!"

"Bir kerede üfle!"

"Birisi yangın söndürücüyle yanında dursun!"

"Aferin sana!"

Hepimiz alkışladık.

"Konuşma isteriz!"

"Konuşma isteriz!"

"Hadi Nigel, bir şeyler söyle."

Nigel çakırkeyif olduğunu belli edecek bir şekilde içini çekti, sonra sol elini saçında gezdirdi ve "Şey..." diye söze girdi. "Ne diyebilirim ki? Ne diyebilirim? Yoğun duygular içindeyim."

"Ve alkol içindesin!" diye seslendi Jon.

"Evet," dedi Nigel kıkırdayarak. Yamuk duran gözlüklerini düzeltti. "Muhtemelen öyleyim. Ama acayip bir gece yaşadım. Ve... Şey," diye konuşurken abartılı bir şekilde gözlerini aheste aheste kırptı. "Alan'a, Jon'a ve Daisy'ye... partiyi ayarladıkları için çok teşekkür ederim. Süper bir parti oldu. Ve sizlere de, yaş günümü benimle kutladığınız için teşekkür ederim. Geceyi böyle geçireceğime dair hiçbir fikrim yoktu," diye devam etti. "Hem de hiç. Daisy ile önce konsere, ardından da yemeğe gideceğiz sanıyordum. Dürüst olmak gerekirse Daisy

için bir sürpriz hazırlamıştım. Daisy, neredesin?" Gözlerini odaklamakta zorlanıyormuş gibi kalabalığı taradı.

"Şurada işte ya, seni moron!" dedi Jon.

"Ah, evet. İşte oradasın." Yanımda duran Daisy'ye baktı ve cam bir sarhoş gibi içini geçirdi. "Sana bir şey vermek istiyordum. İşte." Sol elini cebine sokmaya çalıştı; iki kere ıskaladı; üçüncüsünde küçük kırmızı bir kutu çıkardı. "Daisy, acaba..." Nigel artık yerinde sallanmaya başlamıştı. "Acaba, bana eşim olma onurunu bahşeder misin?"

"Ne?" dedi Daisy fısıldayarak.

Nigel, Daisy'ye doğru birkaç adım attı, sonra kutuyu açtı. Büyük bir çabayla açtığı kutunun içinden altından ve parlayan bir şey havaya fırladı ve metalik bir ses çıkararak yere düştü.

"Hay canına yandığım."

Nigel tek dizinin üstüne çöktü, sol eliyle düşen şeyi yakaladı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında tutarak Daisy'ye uzattı. Elindeki, iki yanında birer pırlanta olan mavi safirden bir yüzüktü. Daisy büyülenmiş gibi yüzüğe bakakaldı.

"Eşim olma onurunu bahşeder misin?" diye sordu Nigel tekrar.

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun?" dedi Daisy kısık sesle. Sanki bu fikir aklından hiç geçmemiş gibi hakiki bir hayret ve aynı zamanda azıcık da dehşet içindeydi. Daisy'nin etrafımızda toplanan kalabalığa göz attığını fark ettim. Hepimiz hareketsiz duruyorduk. Sonra tekrar Nigel'a baktı.

"Evet," dedi Nigel. "Benimle evlenmeni istiyorum."

"Aman Tanrım," dedi Daisy sessizce. Nigel, Daisy'nin elini tuttu -bana daha çok devrilmemeye çalışıyormuş gibi geldi- ve yüzüğü Daisy'nin parmağına geçirdi. Sonra biri alkışlama-

ya başladı, ona biriși daha katıldı ve derken hepimiz alkışlıyorduk.

"Yaptı!" diye haykırdı Alan. Nigel beceriksizce ayağa kalktı ve dizindeki tozu silkeledi. "Sonunda resmen yaptı! Millet, kadeh kaldıralım. Sadece Nigel'in kırkıncı yaş gününe değil, Daisy ile nişanlanmasına da içelim. Sizlere Nigel ve Daisy'yi takdim ediyorum."

"Nigel ve Daisy'ye!"

Daisy'ye baktım. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu.

On Birinci Bölüm

"Ertesi sabah beni arayan Daisy'ye, "Şoktaydı herhâlde," dedim.

"Evet," dedi çatallanmış sesiyle. "Şoktaydı."

"Hiç beklemiyordun, değil mi?"

"Hem de hiç. İşin garibi, onunla konuşmadan önce biraz daha beklemeye karar vermiş olmamdı. Sana da söyledim ya. Nedense eskisi gibi rahatsızlık duymuyordum."

"E, bu yüzden oldu ya işte. Bir şeyi çok istediğimiz zaman genellikle elde edemeyiz. Ne zaman ki işin ucunu bırakırız, o zaman olacağı tutar."

"Ne kadar da ironik."

"Efendim?"

"Zamanlaması."

"Ne demek istiyorsun."

Kısa bir sessizlik oldu. "Yani, tam kendimi daha rahat hissettiğim anda teklif etti." Sesi bezgin, neredeyse sinirli çıkıyordu.

"Ama çok iyi bir şey bu," dedim. Yine bir sessizlik oldu. "Öyle değil mi?"

"Evet," dedi zayıf bir sesle. "Öyle herhâlde."

"Mutlusun ama değil mi?"

Derin bir nefes aldı.

"Sanırım. Yani, evet elbette mutluyum. Tanrım, sonunda istediğimi aldım ya da istediğimi... Ama... Aynı zamanda..." Sesi kesildi. "Bilemiyorum. Ne hissedeceğimi bilemiyorum," dedi sıkıntılı bir sesle.

"Şimdi duyguların karman çormandır da ondan. Şaşırtıcı bir şey değil. Nişanlanmak çok büyük bir olay."

"Hayır, sadece ondan değil."

"O hâlde, bekleye bekleye hevesin kaçtı sonunda."

"Hayır, o da değil."

"Nedir o zaman sorunun? Sevinçten havalara uçman gerekirdi."

"Biliyorum."

"Niye mutlu değilsin peki?"

Nefesini içine çekti. "Çünkü..." diye söze başladı. "Çünkü..." Uğuldayan ve titreşen, nelere gebe olduğunu bilmediğim bir sessizliğe gömüldü. "Çünkü..."

"Teklif etme şekli yüzünden mi?" diye sordum. Azıcık durakladıktan sonra, "Sebebi bu mu?" dedim.

"Evet," diye yanıtladı.

"Sarhoş olduğu için mi?"

"Evet, o yüzden. Çünkü sarhoştu. O yüzden böyle hissediyorum. Hevesimi kırdı. Tüm o insanların önünde dut gibi sarhoş bir hâlde bana evlenme teklif etti. Daha özel, daha mahrem bir ortamda etmeliydi."

"Eh, yüzük yanında olduğuna göre demek ki restoranda teklif edecekmiş. Böylesi daha özel ve mahrem olurdu ama planlar değişti."

"Evet," dedi içini çekerek. "O da aynen böyle dedi."

"Muhtemelen sarhoş olmasının nedeni de bu," diye devam ettim. "Stresten dolayı içkiyi kaçırdı."

"Kuşkusuz öyle. Eve dönene kadar iki kere kustu. Yani tatsızlığımın nedeni, evlilik teklifinin beklediğim kadar romantik olmamasından."

"En azından teklif etti, Daisy. Önemli olan da bu. Çünkü senin istediğin Nigel."

"Öyle sanırım," dedi soğuk bir sesle. "Yani... evet. Evet, tabii ki istediğim o."

"Üstelik yüzük de çok güzel."

"Evet."

"Aldığın gelinliği de giyebileceksin."

Bunu duyunca bir anlığına da olsa kendine gelir gibi oldu. "Evet, gelinliğimi giyebileceğim. Gerçi... Nigel düğünü aralıkta yapmaktan bahsediyor. Bugün ofise gitmeden önce ajandasına baktı ve aralığın yirmisini önerdi."

"Boş ver, ne olacak. Üstüne bir şal falan alırsın. Hatta aynı kumaştan küçük bir ceket bile diktirtebilirsin."

"Onu demek istemedim."

"Sorun ne o zaman, Daisy? Anlamadım."

"Sence de aralık biraz erken değil mi?"

O gün ilerleyen saatlerde, David'le partinin muhasebesini yaparken "Asabı bozuk işte," dedim. Öğle yemeği için bizim mahalledeki vejetaryen restoranı Manna'ya gitmiştik. "Son üç yıldır -sanki tüm mutluluğu buna bağlıymış gibi- Nigel ona evlenme teklif etsin diye kıvranıp duruyordu. Şimdiyse adam nihayet teklif etti ama Daisy çok mutsuz görünüyor. Büyük sorumluluk ne de olsa," dedim balkabaklı gnocchi'mi

yerken. "İşin ciddiyetini ancak şimdi anladı. Birkaç güne düzelir."

"Fakat, Miranda, dikkatini çekmedi mi?"

"Ne dikkatimi çekmedi mi?"

"Nigel teklif ettiğinde Daisy'nin ne dediği?"

"Nigel teklif ettiğinde Daisy'nin ne dediği mi?" diye tekrarladım. "Şey, bir şey dediğini hatırlamıyorum."

David çatalını bıraktı. "Kesinlikle."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Cevap olarak *evet* demediğini söylemeye çalışıyorum."

Yüzüne baktım. "Demedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Şöyle bir düşündüm. "Ah, haklısın... Şoktandır herhâlde. Hem, öyle bir durumda formalitelere uymak zor gelmiş olmalı."

David omuzlarını silkti. "Belki."

"Artı, Nigel sarhoş olduğu için Daisy çok mahcup oldu. Nigel'ı daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Eee, bugün ne yapıyorlarmış?" diye sordu garson tabaklarımızı kaldırırken.

"Daisy microlighting yapmaya gitti."

"Nigel'la mı?

"Şaka yapıyor olmalısın. Nigel hayatta kalkışmaz öyle bir işe. Ofise gitmiş o."

"'Taze nişanlı bir çiftin pazar gününü geçirmeleri için epey garip bir yol."

"Biliyorum ama onlar için normal bu. İlgi alanları hep ayrı oldu."

"Bu arada Daisy'ye göndermen için fotoğrafları sana e-posta ile yolladım."

"Sağ ol. Çok sevinecek bu işe."

Ben hesabı isterken, David, "Lily ile karşılaşmamız ne komikti, değil mi?" diye devam etti sırıtarak.

Başını iki yana salladı. "Aklımdan atamadım bir türlü. Dün gece eve gittikten sonra düşünüp durdum. Demek ki ilk tanıştığımızdaki o tuhaflığın bundanmış. Benimle tanışmayı başından beri istediğin için..." *Seninle tanışmayı on altı yıldır istiyordum.*

"Evet," dedim dikkatlice. "Doğru. Eğer ne kadar sevimli biri olduğunu bilseydim, David, tanışmayı daha da çok isterdim. *Guardian*'daki fotoğrafını çok beğenmiştim, o yüzden seni Lily'ye önerdim."

"İyi ki de önermişsin. Yoksa şimdi burada birlikte oturuyor olamazdık, değil mi?" Çıplak ayağını ayak bileğimde gezdirdi.

"Olamazdık herhâlde."

"Ve bu hafta sonu birlikte şehir dışına çıkamazdık."

"Doğru."

Sandalyelerimizi itip kalkarken, "Mükemmel olacak," dedi. "En güzel iş seyahatlerimden biri."

Elimi tutunca, "İple çekiyorum," dedim. Aynı zamanda çok korkuyordum. Çünkü nihayet David gerçekleri öğrenecekti. Bunun daha fazla devam edemeyeceğini biliyordum. Kalbim hızla atmaya başladı. Haftaya bu zamanlar gerçekleri bilecekti...

Dışarı çıktığımızda, "Artık gitsem iyi olur," dedi.

"Uçağın kaçta?"

"Üç buçukta. Waterloo'ya gitmek için kırk beş dakikam var." Beni öptü ve karnımda kelebeklerden bir bulut uçuştu. "Yarına seni ararım. Görüşürüz, Bayan Davranış." Metroya doğru yürümeye başladı. Sonra arkasını döndü ve el salladı.

"Görüşürüz," dedim.

Regents Park Caddesi'nden yürürken Natalie'nin bir kafenin dışında oturmuş, cep telefonuyla konuştuğunu gördüm. Demek ki bugün Marcus ile birlikte değildi. Nedense bu işe sevindim. Marcus'un aşk hayatı beni ilgilendirmezdi tabii, ancak bu kız tam bir muhallebi çocuğuydu. Muhtemelen mikrop bulaşmasın diye Marcus'la öpüşmüyordu da.

"Gitmiş bana çilek getirmiş, anneciğim," dedi yumuşak ama bir şekilde ortama hâkim olan sesiyle. "Evet, feci alerjim var çileğe. Biliyorum. Cahil işte... Bu gece. Beni sekizde almak istedi ama ben yedi diye üsteledim. Ondan önce yatakta olmazsam vücudumun iyi çalışmadığını söyledim ona. Evet, sanırım kronik yorgunluk sendromu bu." Çok mızmız olduğundan, içimden Natalie'ye *Nazlı Natalie* ismini taktım. Mews'a dönerken, *Zavallı Marcus*, diye düşünüyordum.

Eve gider gitmez David'in fotoğraflarını bilgisayarıma indirdim ve Daisy'ye vermek üzere yazdırmaya başladım. İlk ikisi Daisy'nin çektiği David ile benim fotoğraflarımızdı. Ne kadar mutlu göründüğümüzü fark edince çok etkilendim. Resmen bir çift gibi duruyorduk. Eğer ağzımı açmazsam belki gerçek bir çift olabilirdik. Sonuçta kimse beni gerçeği söyleyeyim diye zorlamıyordu.

"Söylememek o kadar cazip duruyor ki şu anda," diye içimi döktüm Herman'a. Kaşlarını aşağı yukarı oynatarak o küçük endişeli yüzünü bana çevirdi. "Ama o zaman kendimle yaşamaya katlanamam." Herman trajik bir teslimiyet görüntüsüyle armut minderine tırmandı.

Fotoğrafların yazıcıdan çıkmasını beklerken *Sunday Telegraph*'ın sayfalarını çevirdim. Arka sayfadaki gündem bö-

lümünde *Hollywood Ahoy!* başlığıyla Alexander'ın bir fotoğrafı vardı. Midem allak bullak bir hâlde haberi okudum.

Daha Land Ahoy! *dizisinin birinci bölümünün jeneriği akarken. Alexander Darke, Tinseltown'ın en büyük casting ajanslarının dikkatini çekti bile. Önümüzdeki ay ekran testlerine katılmak üzere Los Angeles'a uçuyor... Reese Witherspoon'un yeni filminde kendisiyle oynamayı çok istediği söyleniyor... Darke ise Archway'deki evini Beverly Hills'de bir yenisiyle değiştirmekten fazlasıyla mutlu olacağını ifade etti.*

"Bol şans kendisine," dedi Daisy. Akşam altı gibi beklenmedik bir şekilde çıkageldi ve birlikte microlighting yaptığı arkadaşını bu civarda oturduğunu ve onu Chalk Farm'da bıraktığını söyledi. "Birkaç dakikalığına uğrayayım dedim," diye açıklamaya girişti gergin bir gülümsemeyle. Bu tavrını nişan sonrası stresine bağladım. "Hazır yakınlarındayken." Tekrar göz attığı gazeteyi bir kenara fırlattı. "Alexander'a bol şans," diye yineledi küçümser bir sesle. "Hollywood'da kalsın o. Zaten, senin umurunda bile değil."

"Hayır, değil. Ya da en azından o kadar değil. Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum. Çok garip, değil mi?" dedim. "Bir gün nişanlısınız, ertesi gün bir de bakıyorsun iki yabancı olmuşsunuz. Her neyse, microlighting nasıldı?" Yüzünden, tuhaf bir şekilde suçluluk hissi ile gölgelenmiş aşırı bir sevinç ifadesi geçti.

"Ah, şahaneydi," dedi neredeyse hüzünlü bir sesle. "Yaptığımız en iyi şeylerden biri. İnsanı acayip yüksekletere çıkarıyor, Miranda. Espri olsun diye demiyorum. Öyle bir coşkuyla doluyorsun ki. Üç yüz metre yukarıdasın. Altında tarlalar, tepeler kıvrılarak akıyor. Bir yandan co-pilotunla ko-

nuşuyorsun. Çok heyecan verici. Aynı zamanda da komik bir şekilde... samimi bir ortam."

"Nelerden konuşuyorsunuz?"

"Ee, her şeyden," diye yanıtladı. "Hayattan, aşktan, evrenden, kaya inişinden, kaya tırmanışından," diye devam etti rüyadaymış gibi. "Yelken kanattan, hava dalışından, yamaç paraşütünden," dedi içini çekerek. "Tüplü dalıştan..." Birden kendini toplar gibi oldu. "Her şeyden işte."

"Kimle konuşuyorsun bunları?

"Ah..." Kulaklarına kadar kızardı. "Bir genç işte. İsmi... Mar-*tin*. Ortaklaşa bir microlighting uçağı almış. Kız arkadaşının ilgisini hiç çekmiyormuş. İki kişi daha eğlenceli olduğu için benden katılmamı istedi. Nigel da yine tüm gün ofiste olduğundan, evet dedim." O sırada sol elini fark ettim.

"Eyvah! Nişan yüzüğünü mü kaybettin yoksa?"

"Ne? Ah, yok, hayır. Sabah takmadım yüzüğü. Ee, kaybetmek istemedim de. Zaten biraz büyük geliyor," dedi. "Daraltırmam lazım."

"Peki, nasıl hissediyorsun kendini?"

"İyiyim," dedi dalgın dalgın.

"Dün gece olanları tamamen hazmedebildin mi?"

"Evet," dedi içini çekerek. "İyiyim," diye üsteledi. "Nişanlandım," diye devam etti, hafiften keyifsiz bir sesle. "Sonunda nişanlandım, Miranda."

"Tanrıya şükür. Sen üstelemeden, kendiliğinden teklif etmesi ise çok daha iyi oldu."

Bilgisayarımdan gelen uğultu dışında bir süre sessizlik oldu. "Çok komik, değil mi?" dedi Daisy sessizce. "Onu karar vermeye zorlamaktan çok korkuyordum. Şimdiyse hep istediğim şeyi aldım ama bu sefer de nasıl hissettiğimden emin de-

gilim." Mavi renkli sweatshirt'ünün üstünde kısa beyaz tüyler olduğu dikkatimi çekti. "*Neden* teklif etti acaba?" diye sordu daldığı düşüncelerin arasından. Gözlerini pencereden dışarı dikti.

"*Neden* mi? Seni seviyor da, ondan."

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Nigel hislerini çok belli eden biri değil..." diye devam ettim.

"Kesinlikle doğru."

"Ama samimi olduğundan eminim." Daisy omuzlarını silkti. "Hem nihayet kendi düğününü organize etmek ne kadar eğlenceli olacaktır, düşünsene. Yani, başka kadınlar için kaç tane düğün yaptın?"

"Bilmem ki. Elli, atmış, belki de daha çoktur."

"Eh, artık sıra sende."

Bir anlığına yüzü aydınlandı. "Evet, evet artık benim sıram."

"Gazeteye ilan verecek misin?"

Bu sefer paniğe kapıldı. "Ah. Eee... Henüz değil, hayır. Yani, ne acelesi var ki?"

"Peki ya nişan partisi?"

"Pek emin değilim. Aslına bakarsan, Miranda..."

"Evet?" O sırada telefon çaldı. Muhtemel bir müşteri arıyordu. Kısacık konuştuk.

"Kusura bakma, Daisy. Nerede kalmıştık? Hah, hangi kiliseyi istediğine karar verdin mi?"

"Ay, hayır. Hayır, vermedim." Bunu duymak beni şaşırttı. Daha evlenme teklifi almadan gelinliğini alabilen birinin o Büyük Gün ile ilgili her türlü detayı önceden planlayacağını beklerdim.

"Neresi olursa olsun, cumartesi evlenecekseniz önceden rezervasyon yaptırman şart. Gerçi, diğer yandan da aralık ayında pek sorun olmaz herhâlde."

"Aralık mı?" dedi. "Bence çok erken. Öncesinde nişanlı olma fikrine alışmak istiyorum. Yani son adımı atmadan önce. Ölüm bizi ayırana kadar falan," diye ekledi gergin bir sesle.

"Yakında yanına da taşınırsın."

"Ha, evet. Hiç düşünmemiştim onu..." Bu fikir canını sıkmış gibi göründü. "Yanına taşınmak ha? Emin değilim. Of Tanrım..."

"İşte bu yüzden sen böylesin, Daisy. Duygusal olarak ne kadar istesen de, mantıksal açıdan evliliğin beraberinde birçok kısıtlama getireceğini biliyorsun. Çelişkili hislerinin sebebi de bu. Al bak." Bir gece önceki fotoğrafları uzattım. Kaşlarını çatarak fotoğraflara hızla göz attı.

"David ile ne kadar mutlu görünüyorsun," dedi efkârlı bir sesle. "Benim Nigel ile göründüğümden daha mutlu görünüyorsun."

"O kadar olduğunu zannetmem."

Onun bıraktığı fotoğraflara ben de tekrar baktım. Daisy ziyadesiyle gergin ve aklı başka bir yerde, sanki bir şey kafasını meşgul ediyormuş gibi görünüyordu. Gülümsemesi gözlerinden okunmuyordu.

"Miranda," dedi.

"Efendim?"

"Miranda..." Gözlerinde öyle bir yoğunluk vardı ki afalladım.

"Ne oldu, Daisy?"

"Şey, sana bir şey sormak istemiştim de. Ben, eee..."

Tekrar telefon çaldı. Arayan Paris'e vardığını haber vermek isteyen David idi. "Kusura bakma, Daisy. Ne diyordun?"

"Şey, merak ettim de..." Gözlerini yüzüme dikti. "Şeyi merak ettim..."

"Bir sorun mu var? Eğer öyleyse bana söyleyebilirsin, Daisy. Sen de biliyorsun."

Tedirgin görünüyordu. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, sorun falan yok." Sıkıntıyla içini geçirdi. "David'e ne zaman söyleyeceğini merak etmiştim, o kadar."

"Ah." *Böyle deyince kulağa ne kadar da basit bir şeymiş gibi geliyordu.* "Bu hafta sonu. Kesinlikle. Kararımı verdim ama sana söylediğimi sanıyordum."

"Söyledin fakat hangi gün? Cumartesi mi, pazar mı?" Ne tuhaf bir soruydu bu böyle.

"Pazar günü," diye yanıtladım. "Cumartesi günü çalışacakmış. Pazar günü daha kolay olur."

Başını salladı. "Bana kalırsa sorun etmeyecek. Onunla tanıştım ve seninleyken nasıl olduğunu gördüm. Senin de endişe etmen gereksiz. Böyle zorlu bir durum öncesi yaşanan evham, durumun kendisinden daha vahim olabiliyor. Ne dersin?"

"Doğru diyorsun."

"Geçmen gereken zor bir sınav gibi. Ee, konuyu nasıl açacaksın?"

"Kahvaltıdan sonra ona sakince tüm hikâyeyi anlatmayı planlıyorum."

"Jimmy'yi de söyleyecek misin?"

"Bilmem. Bu kısmından kaçınabileceğimi umuyorum."

"Ama David bilmek isteyecektir. Üstelik bilemeye hakkı da var, Miranda."

"Sanırım öyle. Ama kindarlık ediyormuş gibi görünmek istemem. Caroline'ı incitmek de istemiyorum. Her hâlükârda konu Jimmy ile ilgili değil; benimle ilgili. Amacım şu yükü omuzlarımdan alıp kurtulmak. Elimde daha büyük bir problem var. David Jimmy'nin bunu neden yaptığını bilmek isteyecek ama ona cevap veremeyeceğim. Zira en ufak bir fikrim dahi yok."

Perşembe günü. David Dimbleby, "*Soru Zamanı*'na hoş geldiniz," diyordu. "Bu hafta Leeds'deki West Yorkshire Playhouse'dan canlı yayın yapıyoruz ve seçkin konuklarımız arasında muhalefet bacağının iktidara karşı atadığı Sağlık Bakanı Liam Fox; bağımsız milletvekili Martin Bell; Londra piskoposu Richard Charteris; komedyen Jenny Eclair; ve son olarak Eğitim Bakanı Yardımcısı ve milletvekili James Mulholland var. Hepinize içtenlikle hoş geldiniz diyoruz." Kulaklarında kulaklık olan bir stüdyo görevlisi ellerini çırpar gibi havaya kaldırınca itaatkârca bir alkış tuttururduk.

"İlk sorumuz, emekli bir biyoloji öğretmeni olan Bayan Kay Spring'den geliyor." *Mikrofonun uzun kolu başlarımızın* üzerinden sarkıtılarak ilerletildi ve Bayan Spring'in tepesinde durdu.

"Konuşmacılar, kamuoyunun genetiğiyle oynanmış gıdalarla ilgili düşüncelerinin, hükümet tarafından yanlış değerlendirildiğine inanıyorlar mı?"

"Konuşmacılar, kamuoyunun genetiğiyle oynanmış gıdalarla ilgili düşüncelerinin, hükümet tarafından yanlış değerlendirildiğine inanıyorlar mı?" diye tekrar etti Dimbleby. Yarım ay şeklinde gözlüklerinin üzerinden Liam Fox'a baktı. "Dr. Fox? Sizin görüşlerinizi alabilir miyiz?"

Liam Fox söylevine başlarken masanın sağ tarafında, ellerini önünde kenetlemiş hâlde oturan Jimmy'ye baktım. Tam üstüne oturan kusursuz bir takım elbise giymiş ve sarı ipekten bir kravat takmıştı. Arada bir önündeki kâğıda not alıyor, bardağından bir yudum su içiyor ya da Fox'un görüşleri üzerine düşünürken bilgiç bir edayla gözlerini kısıyordu. Beni görmediğini biliyordum. Özellikle uzun birinin arkasına oturmuştum. Titreyen ellerimin arasındaki soru kartına bakarken araştırmacı arkadaşı Jo'yu arayıp şova çıkmamı sağlayan Daisy'ye içimden bir kez daha teşekkür ettim.

"Aşırı ihtimam gösterilmeli..." diyordu Liam Fox. "İlmi heyet hâlâ konu üstünde çalışıyor... Olası riskler henüz belirlenmedi..." Jimmy'nin başını iki yana salladığını gördüm. Liam Fox'u alkışladık ve sıra *Frankenstein gıdalar* ve *kurumsal açgözlülük* üzerine kaygılarını ifade eden piskoposa geldi. Neredeyse tüm konuşmacılar aynı fikirleri savunuyordu. Ve en son sıra Jimmy'deydi.

"James," dedi David Dimbleby. "Üniversitede fen bilimleri okudun. Öyle değil mi?" Jimmy başıyla onayladı. "Hatta önümdeki notlara bakılırsa onur listesinde mezun olmuşsun." Jimmy mütevazı bir edayla kızardı. "Peki senin görüşlerin nedir?"

"Genetiğiyle oynanmış gıdaların zararlı olduğuna dair fikirleri destekleyecek en ufak bir kanıt bile yoktur." diye başladı son derece özgüvenli bir sesle. "Aslına bakarsanız, refah seviyesi yüksek Batı ülkelerinde yaşayan GDO karşıtları GDO'nun gelişmekte olan dünyaya sağlayacağı katkıları görmezden geliyorlar. Tuzlu suda yetiştirilmesine olanak veren bir gen eklenmiş pirinç; daha tarladayken bozulmasını engellemek için ayrı bir gen eklenen patates; nehir körlüğünü engelleyen bir gen eklenmiş buğday..." Jimmy tüm sadakatiy-

le hükümetin cümlelerini tekrarlarken *Guardian* gazetesinin, hakkında yazdığı *Sahibinin Sesi* ifadesini hatırladım. Âdeta söylediklerine kendisi de inanıyormuş gibi bir tutkuyla ve haksızlığa uğramış gibi bir öfkeyle konuşuyordu. Belki de dediklerine kendi de inanıyordu. Ancak şundan emindim ki, hükümet karşıt olduğunu bildirmiş olsaydı, bu sefer de aynı ateşli tavırla GDO'yu yerin dibine batıracaktı.

Jimmy izleyicilerden saygılı bir alkış alınca, yüzünde, bu kadar basit ancak su götürmez gerçeklere rağmen hâlâ bu ahmaklara laf anlatmaya çalışmak kendisine acı veriyormuş gibi hüzünlü bir gülümseme oluştu. Konuşmacılar trafik yoğunluğu cezasının diğer şehirlerde de uygulanmasına dair soruyu cevaplarlarken ağzım kurumaya başladı. Sonra hapishaneler, tımarhaneler ve suç oranlarına dair sorular geldi. Terör tehdidi altında temel hak ve özgürlüklere dair bir soru bile soruldu. Ve nihayet sıranın bana geldiğini anladığımda kalbim güm güm atıyordu.

David Dimbleby, gözlerini seyircilerin arasında gezdirerek, "Son sorumuz hayvan davranış bilimcisi Miranda Sweet'ten. Neredesin Miranda?" diye sordu. "Hah, mavi kazaklı uzun beyefendinin arkasındasın." Ses mühendisinin elinde mikrofonla bana doğru geldiğini gördüm. Onun arkasında Jimmy'nin sıkıntıyla yakasını gevşettiğinin farkındaydım. Derin bir nefes aldım.

"Sorunuz canlı hayvan ihracatı ile ilgiliydi sanırım, doğru mu?" dedi elindeki metne göz atan Dimbleby. Kamera gitgide bana yaklaşıyordu.

"Hayır," dedim. "Onu soracaktım ama sorun değilse başka bir şey sormak istiyorum." Dimbleby kaşlarını çattı fakat fikrimi değiştiremezdi.

"Eh, pekâlâ, buyurun."

"James Mulholland'a sormak istiyorum. 1987'nin mart ayında, daha yeni mezun olduğu dönemde, neden Profesör David White'a, oğlu David'in ağır derecede yaralanmasına neden olan bir bombalı mektup gönderdi?"

Stüdyoda Meksika dalgası gibi bir nefes alma sesi duyuldu. Diğer konuşmacıların hepsi afallamış bir hâlde Jimmy'ye bakakalmışlardı. Jimmy ise bembeyaz kesilmişti.

"Eh, bu tamamen nizama aykırı oldu. Ancak, madem daha üç dakikamız var, belki de soruyu yanıtlamayı deneyebilirsin, James."

"Evet, yanıtla," diye araya girdi Jenny Eclair.

"Evet," dedi piskopos da. "Neden böyle korkunç bir şey yaptığını biz de bilmek istiyoruz. Eğer sahiden yaptıysan."

"Evet, yaptı!" diye seslendim olduğum yerden. "Kuşkunuz olmasın."

Önümdeki sıralardan biri sordu: "O hâlde nasıl oldu da milletvekili oldu?"

"Evet, nasıl milletvekili oldu?"

"Şok oldum!" dedi arkamdan biri.

"Dehşet verici!"

"Yüzüne bakınca da hayatta beklemezsin."

"Çok iyi biriymiş gibi görünüyor."

"Sessizlik, lütfen," dedi Dimbleby. "Bırakalım da James cevap versin."

"Şey..." dedi Jimmy. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. "Şey, ben, ece, Bayan Sweet'in haddini aşan suçlamasını reddediyorum."

"Reddetmenin bir anlamı yok!" diye bağırdım. "Zira yaptığına dair yeminli ifade vermeye hazırım. Çünkü hatırlayacağın üzere ben de oradaydım, Jimmy."

"Adım *James*," dedi. "Asılsız bir suçlama bu. Sana bu iftiran yüzünden dava açacağım, Miranda!"

"Aç o zaman. Kazanamazsın."

"Doğru mu değil mi bilmek istiyoruz," dedi Jimmy'ye gözlerini dikmiş bakan Liam Fox.

"Evet, istiyoruz," diye üsteledi Martin Bell. "Eğer doğruysa korkunç bir suç işlemişsin."

"Evet, korkunç bir suç işledi!" diye bağırdım. "On altı yıl boyunca bu suç yanına kâr kalmıştı. Ama artık yakasını sıyıramayacak. Hadi, Jimmy, cevap ver ve neden yaptığını söyle." Arkadan bir zil sesi geliyordu.

"Maalesef bu zil sesi haftanın *Soru Zamanı* programının sonuna geldiğimizi hatırlatıyor," dedi David Dimbleby yumuşak bir sesle. Tuhaf bir şekilde zil hâlâ çalıyordu. Sonradan anladım ki zil sesi değildi bu; telefon sesiydi. Neden kimse açmıyordu ki? "Haftaya aynı gün aynı saatte, Swansea'den yaptığımız yayında bizimle olun lütfen. O güne dek hoşça kalın!"

Telefon hâlâ çalıyordu; katlanılacak gibi değildi. Rüya âleminden gerçek âleme geçerken sol elimi uzattım. Çok rahatsız olmuştum ancak garip bir biçimde mutluydum da. Keşke Jimmy'yi gerçek hayatta da böyle ifşa edebilseydim.

"Alo," dedim çatallı bir sesle ahizeye doğru. Ağzım zımpara kâğıdı gibi kurumuştu.

"Bayan Sweet'le mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Dedektif Cooper ben. Böyle erken aradığım için özür dilerim." Saate baktım; sekizi otuz beş geçiyordu. "Davanızla ilgili bir gelişme oldu."

Yorganı üstümden ittim. "Ne oldu? Yakaladınız mı onları?"

"Maalesef hayır ancak nişan yüzüğünüzü bulduk."

"Öyle mi?" Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. "Nerede?"

"Kilburn'de bir rehincide."

"Benimki olduğuna emin misiniz?"

"Fazlasıyla. On sekiz karat altın yüzük üstünde tek taş pırlanta. İç yüzeyinde *Hayran Olunası Miranda* yazıyor."

"Ah, evet o," dedim nefes nefese. "Benim yüzüğüm o."

"Yüzüğünüze geri kavuşacağınız için çok mutlusunuzdur, eminim," dedi. "Dilediğiniz zaman gelip alabilirsiniz. Bugün uğrayabilir misiniz?"

Storları kaldırıp pencereden dışarı bakındım. "Hayır."

"Peki yarın?"

"Hayır, yarın da olmaz. Aslına bakarsanız hiçbir gün gelemem."

"Efendim?"

"Yüzüğü geri istemiyorum."

"Geri istemiyor musunuz?"

"Evet."

"Emin misiniz?"

"Eminim."

"Ama çok değerli bir yüzük bu, Bayan Sweet."

Benim için değil. "Öyledir eminim."

"Ne yapacağız peki bunu?"

"Eski nişanlım Alexander Darke'a göndermenizi rica ediyorum. Size bu konuda yetki veren bir mektup ve eski nişanlımın ismiyle adresini göndereceğim. Eminim ifadesinde bu detaylar vardır."

"Eh, pekâlâ, Bayan Sweet. Madem eminsiniz."

"Eminim. Yine de haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

Yüzüğü tekrar görmeyi hiç istemiyordum. Ne yüzüğü ne de barındırdığı anlamları.

Alexander içindeki yazıyı sildirip satabilir ya da başkasına verebilirdi. *Hayran Olunası Miranda* diye düşündüm kederle. David'in de öğrenmek üzere olduğu gibi hayran olunmaktan fazlasıyla uzaktım.

Sonraki iki gün çok yavaş geçti. David çekimlerden fırsat buldukça telefon etti. Çarşamba günü ise beşinci ve son yavru köpek partisini düzenledim. Sandalyeleri dizerken grubu özleyeceğimi düşündüm. Şimdiye kadarki en iyi grubumdu. Genellikle yaptığım gibi ön kapıyı aralık bıraktım ki çalmak zorunda kalmadan direkt içeri girebilsinler.

Derken annem aradı. Sesi her zamankinden daha neşeli çıkıyordu.

"Tatlım, Daisy'nin nişanını duyunca sevinçten havalara uçtum. Benim için ona bir mesaj iletir misin? Lama Yürüyüşü eşliğinde bekârlığa veda partisi düzenlemek isteyebilir belki. Sence de çok eğlenceli olmaz mı? Şimdi aklıma geldi."

"Kulağa çok orijinal bir fikir gibi geliyor."

"Bedava olacak tabii ki. Pikniği ben düzenliyorum. Onun tek getirmesi gereken şampanya. Ama bu işi ticarete dökmeyi düşünüyorum. Bir sorsana test sürüşünü o yapar mıymış?"

"Olur."

"Belki *Brides* dergisine haber veririm," dedi düşünceli bir sesle. "Hatta *Harpers and Queen* bile olabilir. Bu arada, senin şu *Independent on Sunday* gazetesinde yazdığını söylediğin delikanlının ismi neydi?"

"Tim... Bir saniye bekle." Masamın çekmecesinden kartviziti aldım. "Tim Charlton. Gündem bölümünde yazıyor ama tanıtım için seni ilgili kişiye yönlendirecektir." Annemin kalemle yazdığını duydum.

"Bir şey daha geldi aklıma. Düğün günü belki Daisy, Carlos'u kiralamak isteyebilir. Ondan iyi mübaşir mi olur, düşünsene. Nikâhtan önce ve sonra kilisenin kapısında bekler. Boynunda çiçeklerle çok sevimli görünüyor. Tam da düğünlük bir manzara. Ne dersin?"

Çok sevimli olabilir sahiden. Özellikle de beyaz olduğu için ama..." Bacaklarımın arkasından, kapı açılmış gibi rüzgâr esti. "Daisy muhtemelen aralık ayında evlenecek, anne." Arkamı döndüm ve Marcus'un Twiglet ile dikildiğini görünce el salladım. "Evet, doğru. Yani hava yağmurlu olursa Carlos'un pek saf ve temiz görüneceğini sanmıyorum. Yine de önerini ona söylerim, tamam mı? Her neyse, şimdi konuşamayacağım. Partim başlamak üzere... Evet, tamam. Hmmm... Sonra görüşürüz."

"Kusura bakma," dedim Marcus'a. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. "İyi misin?" diye sordum.

"Eee, evet. İyiyim... Ben... Pardon... Kulak misafiri olmak istemezdim ama duymamak imkânsızdı. Daisy evleniyor mu dedin sen?"

"Evet, daha yeni nişanlandı."

Haberden nedense rahatsız olmuş gibi yavaşça başını salladı.

"Geçen perşembe onun da haberi yoktu," diye açıkladım. "Cumartesi günü nişanlandı. Sana söyleme fırsatı bulamamıştır."

"Cumartesi mi?" diye tekrarladı.

"Evet." Yüzünde kafa karışıklığıyla hüsran karışımı bir ifade oluştu.

"Evet, cumartesi gecesi."

"Şeyle, Nigel'la mı?"

"Doğru. Anlaşılan sana ondan bahsetmiş."

"Evet, bahsetmişti."

"Her neyse, eminim sana bir sonraki derste kendisi de söyleyecektir. Ders demişken, yarın gene katılamıyorum. Kusura bakma. İlk üçüne katılmamışken sonuncusuna gelmeyi saçma buldum. Belki başka bir kurs daha düzenlersin," diye devam ettim su kâsesini yere koyarken.

"Evet," dedi ilgisizce. "Belki. Yani, muhtemelen."

"Bir dahakine gelirim o hâlde. Daisy derslerin muhteşem olduğunu söyledi."

"Sahiden mi?" diye sordu.

"Evet. Tek kelimeyle bayılmış."

Bunu duyunca bir an için neşesi yerine geldi. "Haber veririm bana o zaman."

Sonra Lily ardından da Sue ve Lola içeri girdi ve yediği on geyçe köpekleri elden ele gezdirmeye başlamıştık bile.

"Eskisi gibi kolay olmuyor, değil mi?"

"Hayır, çok büyüdüler baksana."

"Bentley resmen iki katına çıkmış."

"Rosy de tam bir domuzcuk oldu, değil mi tatlım?"

"Üzülme, yavruyken şişman olurlar böyle."

Dersin sonunda, "Harika bir gruptunuz," dedim. "Çarşambaları gözlerim sizi arayacak burada."

"Eh, biz de buraya gelmeyi özleyeceğiz," dedi Phyllis. "Maisie'nin çok üzüleceğini biliyorum ama onun artık büyükler okuluna gitmesi gerekli. Öyle değil mi, Maisie?"

"Evet, hepsinin büyükler okuluna gitmesi gerekli," dedi herkes bir ağızdan.

"Doğru. Primrose Hill'de Noel'den sonra Yavru Köpek Olimpiyatları düzenlenecek. O zaman görüşürüz. Ama buralara gelirseniz de kapımı çalın lütfen."

Twiglet'in tasmasını takan Marcus'a, "Görüşmek üzere Marcus," dedim. "Seninle görüşürüz herhâlde, değil mi?"

Anlayamayarak suratıma baktı. "Görüşür müyüz?"

"Evet. Kız arkadaşından dolayı. Herhâlde karşılaşmız buralarda."

"Ah, evet..." dedi belli belirsiz bir sesle.

O gece ilerleyen saatlerde Daisy'yi aradım ve ona annemin lanalı bekârlığa veda partisiyle ilgili mesajını ilettim.

"Marcus bu akşam biraz tuhaftı," diye ekledim.

"Ne açıdan?"

"Şey, annemle düğünün hakkındaki konuşmamızı duyunca komik tepkiler verdi."

Garip bir sessizlik oldu. "Öyle mi?" diye fısıldadı.

"Marcus'u severim ama o hâli bana çok garip geldi."

"Miranda?"

"Efendim."

"Miranda, şu anda aklının tamamen başka yerlerde olduğunu biliyorum ancak bir ay kadar önce bahçemdeyken konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Son zamanlarda sıklıkla o gün bana dediğin bir şeyi düşünüyorum. Aslına bakarsan hiç aklımdan çıkmıyor... Ah, pardon. Nigel geldi. Şimdi konuşamayacağım. Seni yarın ararım."

Ama aramadı. Savunma sanatları dersinden sonra da aramadı. Cuma günü hâlâ ses seda yoktu. Ona bir mesaj bırakıktan sonra, çamaşır makinesi gibi çalkalanan bir mideyle bavulumu hazırladım.

David beni alında alacaktı. Altıyı on geçe iyice gerilmiştim. Altıyı on beş geçe telefon etti.

"Feci bir aksilik oldu," dedi. Kalbim sıkışırken kendimi en kötüsüne hazırladım. Hafta sonu planımız iptal olmuştu. "Arabamı çalıştıramıyorum. Elektrik aksamında bir sorun var sanırım. Seninkiyle gidemeyiz, değil mi?"

Güldüm. "Elbette gidebiliriz."

"Süper. Yedi gibi orada olurum."

Yediyi on geçe, ağzı kulaklarına vararak geldi ve bana kocaman sarıldı. "Mi-ran-da," dedi hecelerin üstünde durarak. "Bu isme bayılıyorum. Mi-ran-da." Beni öptü, sonra da kollarının arasında salladı. "Benimle geldiğin için çok mutluyum. Süper bir hafta sonu geçireceğiz." *Evet, son kısmını saymazsak.* Yüzümü süzdü. "O kadar üzgün durma."

"Üzgün değilim, David." *Sadece çok endişeliyim.*

Çantamı eline aldı. "Hadi o zaman."

Arabayı David kullandı. Güneye doğru yola koyulduk. Önce Vauxhall, Battersea ve Putney'yi geçtik; ardından A3 karayolundan ilerledik ve bir süre sonra Petworth ve Pulborough tabelalarını gördük.

"Tam akşam yemeği saatinde orada olacağız."

"Otel nasıl bir yer?" diye sordum Amberley tabelasını gördüğümüz anda.

"Şey... Biraz eski moda bir yer."

"Bana uyar," dedim. Gözümün önünde, yüksek bölmeli pencereleri ve soluk renkli basma perdeleri olan Lutyens tarzında bir kasaba evi canlandı.

"Güzel, çünkü hakikaten *çok* eski moda bir otel."

"Öyle mi?"

"Hımmm. Aşırı hem de."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, kendin gör."

Dışarı bakıyorum. Önümüzde mazgallarla donatılmış iki kule tarafından iki yandan demirlenen devasa bir kale kapısı görünüyordu. "Otel bir kale mi?"

"Evet, Amberley Kalesi. Aslına bakarsan burası zamanında istihkâm olarak kullanılmış bir malikâne. Mazgallı siperleri kocaman yapmışlar.

Kapılardan içeri doğru ilerledik. "Muazzam bir yer."

"Kale kapılarını hâlâ her gece indiriyorlar."

"Kaç yıllıkmış bu kale?"

"Dokuz yüz yıllık." Kapıya kadar yeriler hâlinde biçilmiş geniş bir çimenlik uzanıyordu. Sağ tarafta gölde yüzmekte olan bir çift siyah kuğuyu iyice bastıran akşam karanlığına rağmen seçebiliyorduk.

Arabayı park edip Herman'a kısa bir yürüyüşe çıkardıktan sonra daire şeklindeki avludan, içinde ayaklı zırhların ve gayet ölümcül görünen mızrakların olduğu bir vitrinin bulunduğu otel resepsiyonuna geçtik.

"Sizin odanız Arundel, Bay White," dedi görevli anahtarı uzatırken. "Bayan Sweet, sizinki de hemen yanındaki Amberley odası. Akşam yemeğini kaçta almayı arzu edersiniz?"

David bana baktı; omuzlarımı silktim. "Yarım saat içinde!"

"Dokuz buçuk mu? Hay hay."

Görevlinin peşinden geniş ahşap merdivenleri tırmanarak iki pirinç topun durduğu kata çıktık. Yatak odalarının kapıları kilise kapıları gibiydi. Görevli benim odamın kapısını açtığı anda gözlerim de fal taşı gibi açıldı. İçerisi kocaman, maun ağacından sayvanlı bir karyola vardı. Karyolanın üstünden vişne çürüğü renginde, kadifeden ve saçaklı perdeler sallanıyordu.

David hafif bir ıslık çaldı. "Çok güzelmiş," dedi çantamı yere bırakırken. Banyoya şöyle bir göz attı. "Vay, jakuzisi de varmış. Bir eli yağda, bir eli balda," diye ekledi. "Tabii ki sen bundan daha iyisine layıksın."

Hemen yanımda David'in benimkine benzer bir odası vardı. Yine benimki gibi kocaman olan yatağın burgulu dikmeleri ve cam göbeği mavisi örtüleri vardı. "Madem masum bir hafta sonu geçireceğiz, ben hızlıca bir duş alayım. Yirmi dakika sonra kapında olurum."

Çantamı boşaltırken en şık kıyafetlerimi getirdiğim için içime su serpildi. Saçımı hemencecik fırçaladım, beyaz keten elbisemi giyip üstüme eflatun rengi kaşmir hırkamı aldım ve bileklerime de *Femme* parfümünden sürdüm.

Saat dokuzu yirmi beş geçe David kapımı tıklattı. Saçları hâlâ ıslaktı ve yeşil keten takımıyla beyaz tişörtü içinde müthiş görünüyordu. Burnuma buram buram köpüklü banyo kokusu geldi.

Yemekten sonra tıka basa doymuş ve hafifçe de çakırkeyif olmuş bir hâlde Herman'ı da yanımıza alıp arazide dolaştık. Ay öyle parlaktı ki gölgelerimizi dahi görebiliyorduk.

"İşte mutluluk budur," dedim lacivert göğü ardına almış siperli mazgalların silüetini izlerken. Göle kadar yürüdük ve ay ışığının suyun üstünde kıpırdanışını izledik. Sonrasında benim odama dönüp satranç oynadık.

"Ben beyazlarla oynayacağım," dedi David.

"Elbette."

"İyi oynar mısın?" diye sordu piyonunu iki kare ileri sürerken.

"Hayır, beş hareketten fazla yenemezsin beni. Stratejik düşünmek güçlü yanlarımdan biri olmamıştır hiç."

"Hmmmm, anlıyorum. Yerinde olsam atımı henüz oynamazdım, Miranda."

"Öyle mi? Peki, o zaman... şunu oynayayım."

"Evet, daha iyi oldu. Hmmmm..." Birkaç hamle sonra. "Dediğinden daha iyi oynuyorsun. Yarın birinek olur mu?" dedi. Ayağa kalktı. "Artık yatağa gitmeliyim. Sabah erken kalkacağım."

"Seninle gelebilir miyim?"

"Yatağa mı?" dedi gülümseyerek.

Yüzüm yanmaya başladı. "Hayır. Hayır, ben..."

"Elbette gelebilirsin. Hatta, keşke gelseydin."

"Demek istediğim, seninle çekime gelebilir miyim? Yarın sabah?"

"İstersen gelebilirsin tabii ama beşte çıkacağım."

"Bana uyar."

"Şahiden mi? Eh, bu harika olur. Belki sana yardım bile edebilirsin."

"Tabii ederim."

Eğilip beni öptü. Bir süre yüzünü benimkinin tam karşısında tuttu. Ondan öyle hoşlanıyordum ki boynuna sarılıp kendime çekmemek için kendimi zor tutuyordum. "İyi uyu. Bayan Davranış."

"Denerim."

Sabah beş olmadan David kapımı çaldı. Üstünde beyaz bir bornoz, elinde çay kupasıyla eşikte dikilmişti.

"Eğer gelmek istiyorsan on dakikaya kadar çıkıyorum."

"Tamam," diye fısıldadım. Dişlerimi fırçaladım, üstümü giydim ve Herman'a tasmasını taktım. Sonra David'in aletlerini arabaya yükledik ve sonunda Petworth'e doğru yola ko-

yukluk. Kısa bir süre içinde arazinin sınırlarının yanında geçiyorduk bile.

"Saat beşi çeyrek geçe yan kapıdan içeri alacaklardı," dedi.

"Ne fotoğrafı çekeceksin?"

"Evin ve parkın bir adet gerçekten iyi bir resmini istiyorlar. Fakat birinci sınıf bir iş istiyorlar. İngiliz Turist Bülteni'ndeki bir reklam kampanyası için kullanılacakmış."

"Bu işi nasıl aldın? Manzara sevmiyorsun sanıyordum."

"Normalde sevmem. Gerçi zamanım olduğundan çekmek hoşuma gidet. İlk olarak Arnie'ye sormuşlardı. Ama o burada olmayacağı için kibarlık edip beni önermiş. İş işte sonuçta," dedi. "İlginç bir yer. Epey de iyi ödeme yapıyorlar. Ben de seve seve evet dedim." İlk ışıklar obsidiyene benzeyen gökyüzünde kendilerine buldukları aralıklardan süzülürken doğu kapısının önüne park ettik. Sonra da gitgide çözülen karanlığın içinde arazinin içinde yürüdük. Önümüzde, söğütlerin dallarını üzerine sarkıttığı ve ıssız yüzeyini hafifçe örttüğü bir göl vardı. David gölün kenarından gidip açıları kontrol etti ellerini vizör gibi tutup kontrol etti; sonra tripodunu kurdu.

"İşte burası," dedi kamerasını tripoda yerleştirirken. Geniş ve kare biçimli bir kameraydı.

"Leica'nı kullanmıyor musun?"

"Hayır, bu iş için Hasselblad kullanacağım. Negatifi daha büyük, dolayısıyla daha çok detay ve renk tonu kalitesi sağlayacaktır. Çantadaki polaroidi uzatır mısın? Ara gözde olacaktı."

"Bu mu?" dedim elimi kaldırıp.

"Evet, o." Yardımcı olabildiğim için sevinç duyarak polaroidi uzattım. "Güzel," diyerek kameranın arkasına geçiedi. "Sastının yelkovanı var mı?"

"Evet."

"O hâlde benim için zaman ayırır mısın?" Deklanşörden derin bir klik sesi geldi. Sonra polaroidi çıkarıp bana uzattı. "Şunu koltuk altına sıkıştırıver, olur mu?"

"Neden?"

"Isıtmak için. Geliştirme işlemini kolaylaştırır. Tam iki dakika sonra da arka yüzeyini soy." Saatime baktım. "Alkalidir yalnız," diye uyardı. "Dikkat et de elini yakma."

Aynen David'in dediği gibi yaptıktan sonra polaroidi tekrar ona uzattım. "Hmmm," diye takdirle dolu bir mırıltı sesi çıkardı incelerken. "Ever... Bu iş görür." Gökyüzüne önce çıplak gözle, sonra da ışıkölçerden gözünü kısarak baktı. "Yaklaşık on dakika sonra, sihirli saat başladığında biz de çekime başlayacağız."

"Sihirli saat mi?"

"Güneş tam doğduktan sonraki saat ya da güneş batmadan hemen öncesinde ışık en iyi seviyesindedir. Güneşin çok tepede olmasını istemeyiz. Alçak ve eğimli olmasını isteriz ki fotoğrafa derinlik ve doku katsın. Renkler de daha sıcak ve yumuşak olur." David gökyüzünü izler, ara sıra ışık ölçerini okur ya da farklı lensleri denerken işine nasıl bir tutkuyla sarıldığını; diğer her şeyi yok sayacak ölçüde önüne odaklandığını fark ettim.

"Çok seviyorsun, değil mi?" dedim sessizce.

"Ever," diye yanıtladı yüzüme bakmadan. "Seviyorum. Sırf bunun uğruna yaşıyorum. Sen de yanımda olup paylaştığın için çok mutluyum," dedi vizörden tekrar bakarken.

"Ben de çok mutluyum." Öyleydim de. Onu çalışırken izlemek çok hoşuma gitmişti. Öyle yoğun bir hâli vardı ki. Tutkusu âdeta bana da bulaşmıştı. Nedense, evet, neden-

se romantik bulmuştum. Çok kararlı. Hatta seksi. Şimdi, gökyüzünün rengi ay taşından açık turkuaza dönüyordu ve David'in SIRTI o en ideal an yaklaşırken beklenti hissiyle kasılmıştı. Işığın kusursuzlaşmasını beklerken kendimi Stonehenge'deki kemerin arasından güneşin doğmasını bekleyen Tunç Çağı insanı gibi hissettim. Yosun tutmuş kayaların üstünde kıpırdasız oturup, göldeki kazları ve su tavuklarının ötüşlerini dinledik ve sonra tepenin üstünden inen bir geyik sürüsü gördük.

"İşte bu," diye fısıldadı David. Işık açık altın sarısı rengini almıştı ve hava öyle berraktı ki neredeyse parıltılar saçacak gibiydi. "Eğer geyikleri de çekebilirsem şahane olacak." Sağ elini kaldırdı. "Sakın kıpırdama," dedi ağız hareketleriyle, hiç ses çıkarmadan. "Bize doğru geliyorlar." Gerçekten de kırk beş metre kadar yakınımıza gelip başlarını eğip gölden su içtiler. Birden ayağımın altında bir dal çıtırdadı ve geyiklerin en büyüğü başını kaldırıp beş saniye kadar bizden yana baktı. Deklanşörden ardı ardına klik sesleri geliyordu. Sonra geyik yavaşça uzaklaştı.

David sol elinin baş parmağıyla işaret parmağını yuvarlak hâle getirdi. "Mükemmel," diye fısıldadı. "Tek kelimeyle mükemmel."

"Havlamadığın için teşekkürler," dedim Herman'a.

David sonraki yarım saati aynı açıdan fotoğraf çekerek geçirdi. Bazen kamerayı ileri geri oynatıyordu. Sonra tripodu eve daha yakın bir yere kurdu. Film rulolarını bitirdikçe bana uzatıyor; ben de kaparip etiketliyor ve çantasının özel gözüne koyuyordum. Sekizi çeyrek geçe işinin bittiğine karar verdi.

"İşte bu kadar," dedi. "Ne kadar da büyüleyici bir sabah." Son rulosunu da çantasına koydu. "En azından dört beş tane

çok iyi poz yakaladım. Kahvaltı için otele dönelim. Arundel'e çekim için öğleden sonra gideriz."

Güne erken başlamanın David'i harap düşüreceğini ve benim gibi her an devrilmek üzere olacağını sanmıştım. Oysa iki David enerjiyle dolmuş gibi görünüyordu. Arabayla geri dönerken hiç durmadan işi hakkında konuştu. Cennette gibiydi.

"İyi bir resmi oluşturacak tüm eskizlerin bir arada olduğunu bildiğinde hissettiğin o sarhoşluk hissi var ya?" dedi Amberley'ye yaklaşırken. "İşte onun gibi bir şey yok. Amerikalı bir fotoğrafçı olan Edward Weston fotoğraf sanatına *histerin doruğu* diyor. Çünkü tüm olay tıpkın. senin vizörde gördüğünün ve kendi sanatsal içgüdülerinin saniyenin onda biri gibi bir zamanda bir araya gelmesi ve zamanın içindeki o tek bir anı, tekrarı olmayan o tek bir anı ebediyete taşımandan ibaret. Fotoğrafçılığın özü budur işte. O geyik sahalı gözlerini lense dikip bakmığında hissettiğim o tekaş hâli buydu."

Otele dönünce kahvaltımızı ettik ve çok yorulduğumuzdan odalarımıza çıkıp iki saat uyuduk. Uykuya dalarken, *çok seviyorum*, diye düşündüm. *David'le olmayı çok seviyorum. Lütfen, lütfen sona ermesin.*

Öğle vakti Amberley'ye doğru yürüdük ve kasabanın kilisesini ziyaret ettik. Mezarlığın içinde, taşların üstlerini okuyarak gezindik. Sarah Hunt'ın anısına... Richard Memory'nin kutsal anısına... O sırada belirli bir mezar taşı görüme takıldı. *Bu dünyadan 10 Mayıs 1873'te göçen çok sevgili William Galpin'in ve 19 Ekim 1875'te ölen sevgili eşi Alice'in anısına. Hayatta kırk beş yılı beraber geçirdiler. Şimdiyse zamanın sonuna kadar birlikteler.* Aklıma son derece ürkütücü -ancak bir o kadar da cesetli edici- bir fikir düşüştü. Ben de David ile

gömülmek istiyordum. Ancak onu daha sadece altı haftadır tanıyordum.

Otele dönüp satranç oyunumuzu bitirdik. Sonra dört buçuk gibi Arundel'e gittik. David hemen kalenin aşağısında bir yere konuşlandı.

"Geniş açılı lens kullanacağım," diye açıklamaya girişti, "ki perspektifi tam yakalayabileyim. Işık şu an gayet güzel," diye ekledi gözlerini kısmış göğe bakarken. "Pembemsi altın rengi bir ışık var. Görebiliyor musun?"

"Evet, görebiliyorum. Sihirli saat geldi mi yoksa?"

"Neredeyse." Vizöründen baktı. "Acele etmeyeceğim. İşimi sağlama almak istiyorum." Tekrar göğe baktıktan sonra başını bir kez daha kamerasına doğru eğdi.

"Evet, başlıyoruz." Tam o sırada bir karga sürüsü havalandı ve aynı anda deklanşörün sesini duydum.

"Evet," diyordu tekrar deklanşöre basarken. "Evet... Evet. Tanrım, harika oldu bu," diye haykırdı yumuşak bir sesle. "Kuşların havalanması, taşların o sabitliğinin üstündeki ani hareketlenme. Altın rengi üstüne cam gibi vuran siyah." Aynı noktada bir koca rulo film harcadı. Sonra kamerayı söktü ve birlikte başka bir nokta bulmak için tepeden aşağı indik. Ona polaroidi uzattım.

"Çok iyi bir asistansın."

"Keyif aldım çok."

"Neden?"

"İlgimi çekti. Normalde görmeyeceğim şeyleri görmemi sağlıyorsun. Işığın rengi gibi mesela. Ya da bulutların şekli veya rüzgârın hangi yöne estiği."

"Ama fotoğrafçılık oyalanmayı gerektiriyor çok fazla," dedi vizöründen bakarken. "Sıkıcı gelmedi mi sana?"

"Hayır. Çünkü seninle oyalanıyorum."

Yüzüme bakmadı ama gülümsediğini gördüm.

Saat yedi buçuk olmuştu ve David çektiği pozlardan gayet hoşnuttu.

"Üç farklı noktadan toplamda dört rulo fotoğraf çektim. Eh, artık gidebiliriz. Kaçta yemek yemek istersin?"

"Bilmem ki. Sekiz buçuk olur mu? Önce bir banyo yapmak istiyorum."

"Tabii."

Geri döner dönmez jakuziyi doldurdum, içine girdim ve suya banyo köpüğü döküp düğmeye bastım. Elektronik bir panel olduğu için birazcık karmaşıktı. Bir sürü fonksiyonu işaret eden ikonlar vardı ama sonunda doğru olanı bulabilmiştim. Tam arkama uzanmış, hızla akan suyun masajına omuzlarımı bırakmışım ki telefonumun çaldığını duydum.

"Lanet olsun." Muslukları kapadım ve teninde şap şap yürüyerek telefonumu alıp açtım.

"Miranda!" Arayan annemdi. "Lamalarla ilgili anyonu."

"Daisy'ye bekârlığa veda partisi fikrini söylodim, anne. Düşünüp sana birkaç gün içinde haber verecekmiş."

"Hayır, onun için aramadım. Oğlanların problemini uzun vadeli olarak çözmüş olabilirim. Öyle bir şey ki, eğer işe yararsa hafta içlerinde sürekli çalışıp para kazanacaklar."

"Neymiş bakalım o iş?"

Anlatınca gözlerimi devirdim. "Tam deli işiymiş. Sahiden ama, anne. Kim duymuş ki böyle şeyi? Lamalı bekârlığa veda partisi tamam ama bu dediğin tam anlamıyla saçmalık!"

"Hayır, bence şahane bir fikir. Şunu da söyleyeyim, baban ve... Arkadan gelen o acayip ses de neyin nesi?"

"Ha, o jakuzinin sesi."

"Ama senin jakuzin yok ki."

"Otelde kalıyorum."

"Öyle mi? Nerede?"

"Amberley'de."

"Ne? Amberley Kalesi mi? Ne güzel, tatlım. Ama niye haber vermedin? Bana da gelebilirdin. Uzak değilim oraya."

"Ya işte ben..." Açıklamak istemedim. "Bir müşteriye gelecektim de ondan sonra..." Banyoya baktım. "Ah... sıktır.."

"Miranda? *Miranda*?"

Beyaz, ışıltılı köpükten bir dalga, zeminde gitgide büyüyordu. Derhâl banyoya koştum. Jakuzinin motorları kükreyerek çalışırken, baloncuklar büyüyor ve fazla doldurulmuş bir şampanya kadehinin üstündeki köpük gibi kendilerini hiç sakınmadan yere taşıyorlardı. Çaresizce düğmeye uzandım ama suyun altına kalmıştı. Nihayet elim panele ulaştığındaysa hangisine basacağımı bilemedim. Motorlar hâlâ çalışıyordu. Küvetin kenarından taşan köpükler banyo zeminini kaplayıp yatak odasının halısına tsunami gibi çarptılar.

"Hassiktir!" Panik içinde düğmeye tekrar tekrar bastım ama motorlar köpükleri iyice çırparak kükremeye devam ediyordu. Hemen bir havlu kaptım, üstüme doladım ve David'in kapısını çaldım.

"Ne oldu?"

"Jakuzi," dedim nefes nefese. "Kapatamıyorum."

Banyoma geldi. "Eyvah eyvah. Düğme nerede?"

"Şurada. Şu tarafında," dedim.

Ben beyhude bir çabayla köpüklerin yatak odasına girmesini engellemeye çalışırken David de birkaç saniye boyunca düğmelerle uğraştı.

"Nasıl yapılır, anlayamadım. Benim banyomdakine benzemiyor bu. Of, kahretsin, berbat bir şey bu. Ah!" Aniden bir sessizlik oldu. Büyük bir rahatlamayla elimi göğsüme götürdüm.

"Tanrıya şükür!"

"Of," dedi yerdeki köpüklere bakarak. "Fena dağıldı burası."

"Azıcık banyo köpüğü koymuştum, o kadar." dedim süklüm püklüm bir şekilde.

"O kadarı yetiyor zaten. Başında durmadın mı?"

"Annem aradı da. Özür dilerim, çok utandım."

"Dert etme." Diğer banyo havlusunu kaptı ve yerleri silmeye başladı. Bende küvetin içine uzanıp tıpasını çektim.

"Özür dilerim." dedim yine. "Normalde otellerde nasıl davranılması gerektiğini biliyorum."

Yüzüme bakıp gülümseyince birden orada üstümde sadece banyo havlusuyla durduğumun ayırdına vardım.

"Düğmeleri elektronikti de o yüzden. Mekanik olmadığından kapanması zor oldu. Ama Tanrım..." Yerdeki beyaz bataklığa göz gezdirdi. "Fena dağıldı burası..." Sonra birden kahkahalara boğuldu. Ben de onunla birlikte gülmeye başladım. Fazla havluları ve banyo *kalıntısını* kullanarak köpükleri elimizden geldiğince kuruladık ve havluları küvete attık. İkimiz de gülüyorduk. Kahkahaların sarsıntısıyla omuzlarımız sallanıyordu. Sonra aniden birbirimize baktık ve gülmeyi kestik. David'in eli yüzüme uzandı. Beni kendine çekti ve dudaklarını benimkilerin üstüne kapadı. Bornozunun altından sertleştiğini hissedebiliyordum. Havlumu çekip yere attı. Ben de onun kuşağını çözdüm ve bornozunu omuzlarından aşağı kaydırdım. Yalpalayarak yatağa doğru gidip ıslak ve köpükler içinde devrildik. David yanımda çırılçıplak yatıyor, yüzümü,

göğüslerimi okşuyor, bir yandan da beni öpüp ismimi sayıklıyordu.

"Ah, Miranda," dedi inleyerek. "Miranda." Üstüme tırmanırken kasıklarındaki düzelmiş yara izlerini gördüm. Elleri için kullandıkları deriyi oradan almış olmalılardı. Kendime David gerçekleri öğrenene kadar bunu yapmayacağıma dair söz vermiştim. Ama şu anda durdurmanın imkânı yoktu. Artık içime akıyordu. Kâh titreyerek kâh kasılarak gelirken sonuna kadar açık gözlerini benimkilere kitlemişti.

"Miranda. Mi-ran-da!" diye inledi.

On İkinci Bölüm

Pazar günü David'in beni sımsıkı saran sağ kolunun arasında uyandım. Perdelerin arasından incecik bir ışığın sızdığı pencereye bakarken kendimi hem mutlu hem de perişan hissediyordum. Kesinlikle yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yapmıştım. David bugün kim olduğumu öğrenecekti. Uyurkenki yüz ifadesini izler ve nazik, düzenli nefes alışverişlerini dinlerken içimi büyük bir korku kapladı. Sonra gözlerinin kırpışarak açıldığını gördüm.

"Miranda Sweet," dedi gülümseyerek. Beni kendine doğru iyice çekti ve kollarını etrafıma öyle bir sardı ki güçlükle nefes alabildim. "Sahiden de çok tatlısın*," diye mırıldandı beni süzerken. "Sanırım sana âşık oldum. Tam olarak emin değilim." dedi yüzümü okşarken. "Ama yüzde doksan sekiz eminim."

"Sadece yüzde doksan sekiz mi?" dedim. Başını salladı. "Oysa ben sana âşık olduğuma yüzde yüz yirmi eminim."

"İmkânsız ki bu."

"Aşk matematik kurallarına uymaz."

"Doğru."

* Sweet, İngilizce'de tatlı, şeker anlamlarına gelmektedir. Ç. N.

Elini yüzümden sol göğsüme düşürdü ve anında ifadesi değişti. "Çok tuhaf," dedi kısık sesle.

"Ne o?"

"Kalbin. Güm güm atıyor. Heyecanlı mısın yoksa?" *Evet, heyecanlıyım.*

"Hayır... Üstümde böyle bir etkin var işte."

Sağ elimi kendi göğsüne götürdü. "Bir de benimkini dinle." Nabzı yavaş, sabit ve güçlüydü. "Kendimi yenilmez hissediyorum," dedi bir güzel gerinip ellerini başının arkasında bağlarken. "Bana hiçbir şey dokunamaz gibi hissediyorum. Bugünü uzun bir süre boyunca hatırlayacağım." *Evet, evet sonsuza dek hatırlayacaksın.* Kalbim hâlâ güm güm ararken yataktan kalktım.

Bornozumu giyip pencereyi açtım. Aşağıdaki avluya, küt kesilmiş porsuk ağaçlarının sabah ışığı altında oluşan uzun baklava şekilli gölgeleri düşüyordu. İki beyaz tavus kuşu çimenlik boyunca yürüyor: hemen yan çatıda ise bir kumru sürüsü güneşin altında kendilerini sıvıyorlardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu David. "Geri gel, Miranda. Bunuya gel. Seninle tekrar sevişmek istiyorum."

Bornozu yere bıraktım.

Sonrasında birlikte banyo yaptık. David tıraş olurken ben de giyinip Herman'ı dışarı çıkardım.

Kurumuş hendekten geçip göle doğru yürürken, "Bugün olacak," diye fısıldadım bitkin bir sesle. "Bugün."

Herman kaşlarını bir kaygı ifadesiyle yüzüme baktı. İçeri girdiğimizde David resepsiyonda durmuş bir broşür inceliyordu.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu yukarı çıkarken. "Broşüre göre Goodwood, Parham Evi'ne gidebiliriz ya da

aynen okuyorum *son derece keyifli sahil kasabaları Chichester, Worthing ve... Brighton.* Brighton'a," dedi buruk bir gülümsemeyle. Odamın kapısını açtım. "Brighton'a on beş senedir gitmedim. Hiç istememiştim gitmeyi," dedi. Herman'ı battaniyesine koydum. "Olanlardan sonra. Ama samimi şu anda gitmek istiyorum. Seninle tanışım ve senin de orasıyla bir bağlantın olduğunu biliyorum. Nedense başa çıkabilirmişim gibi geliyor. Hadi bu sabah Brighton'a gidelim," dedi kahvaltı salonuna inerken. "Tekrar görmek için, içinde tarif edilemez bir arzu var. Sana da uyar mı?"

Hayır. Hayır, uymaz. Güçlükle gülümseyerek, "Evet..." dedim. "Uyar tabii."

Kahvaltıdan sonra siperlerin oraya ormanıp ufka kadar uzanan South Downs tepelerine baktık. Sonra üst kata çıkıp eşyalarımızı topladık. Kıyafetlerimi çantama koyup yatağa oturmuş bir hâlde David'in gelmesini bekliyordum ki *-David, sana söylemem gereken bir şey var-* telefonum çaldı. Arayan Daisy idi.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim işte." Sesi öyle çıkmıyordu.

"Ne oldu?"

"Bugün yine microlighting yapmaya gidecektik. Ama arkadaşım arayıp iptal etti. Ben de hayal kırıklığına uğradım biraz."

"Ah, canım. Ne zaman ayarlamıştınız?"

"Geçen hafta."

"Neden iptal ettiğini söyledi mi?"

"Hayır. Uygun olmadığını söyledi, o kadar."

"Üzgünüm, Daisy. Ama zaten senin boş vakitlerini Nigel ile geçirmen gerekiyor."

"Geçiriyorum," diye yanıtladı. "Bugün çalışmamaya karar verdi. Öğlen arkadaşlarının birkaçıyla beraber yemeğe gideceğiz. O şımarık Mary de geliyor."

"Çok şımarık sahiden de. *Seni gayet iyi anlıyorum.*"

"Neyse, otel nasıl?"

"Cennet gibi bir yer. Eski bir kaleymiş burası."

"Eski bir kale demek?" dedi acı çekercesine. "Ne kadar romantik." Sesinden somut bir özlem duygusu okunuyordu. "David'le konuşma şansı buldun mu?"

Nabzım hızlandı. "Hayır, bugün konuşacağım. Gerçi burada konuşup da bu güzel otelin hatırasını bozmak istemiyorum. Öğle yemeği için Brighton'a gitmek istiyor. Orada sessiz sakin bir yer bulup söyleyeceğim."

"Aklında olacaksın. İyi şanslar. Üzülme, Miranda. Belli ki *sana* çok bağlanmış. *İyi olacağından eminim.*"

O sırada David kapıya geldi. "Ne söyleyecekmişsin bana?" diye sordu. Telefonumu çantama koydum. Kalbim resmen takla atıyordu. "Beni karşı konulmaz bulduğunu mu söyleyecektin?"

Başımı salladım. "Ever, seni karşı konulmaz buluyorum. Senin..." Ona doğru atıldım ve kollarımı boynuna doladım. "Senin çok hoş biri olduğunu düşünüyorum, David. Ve mütehiş. Seni bulduğum için çok mutluyum." *Ve sana söyleyeceğim korkunç bir şey var. Tüm ilişkimizi mahvedebilecek bir şey.* Gözlerim yaşlarla doldu.

"Hey," dedi yanıştırmak istercesine. "Ağlamıyorsun, değil mi?" Yüzüme baktı. "Gözyaşlarına hiç gerek yok." *Öyle de var ki.* "Sakın bana sevinçten ağlıyorum deme."

"Evet," dedim burnumu çekerek. "Sevinçten." *Sevinçten ve utanç endişeden.*

Elime bir mendil tutuşturdu. "Ağlama. Al bakalım, Miranda. Lütfen ağlama. Hadi," dedi bir an sonra. "Direkt basıp gidelim de deniz kenarında yürüyüş yapalım. Sonra da öğle yemeği yeriz güzel bir yerde. Beachy Head'e ne dersin?" dedi. Başımı salladım. "Ben kullanırım. Olur mu?" *Neden şimdi söyleyemiyorsun ki? Hemen şu taniyede. Söyle ve bitsin artık.*

"David, ben..."

Telefonu çaldı. "Ah, merhaba anne." Odasına gitti ve birkaç dakika annesiyle konuştu, sonra elinde çantalarıyla tekrar kapıda belirdi.

"Kusura bakma. Genelde pazar sabahları telefonlaşırız da. Seninle tanışmayı çok istiyormuş." *İstemeyecek. Öğrenince istemeyecek.*

Sussex kasabalarının arasında, kâh kayın ağaçlarının kâh eğrelti otlarının dizildiği yollardan kıvrılarak ilerlerken David'in nasıl tepki vereceğini düşünüp durdum. Brighton'a yirmi beş kilometre kalmıştı. Yani bir saatten az bir sürede cevabını alacaktım. Artık Brighton'ın eteklerine varmıştık. Önce Hove'dan sonra Promenade'den ve otellerin önünden geçtik. Denize doğru baktım. Beyaz yelkenler, çakıl savun üstünde dağılmışın ve çakıllı plajda insanlar güneşleniyorlardı.

"Ne yapmak istediğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu David. Yüzüne baktım. "Yemekten önce."

"Hayır, neymiş?"

"Sana nerede yaşadığımı göstermek istiyorum." Hüküme kadar ürperdim. "Bakalım evime giden yolu bulabilecek miyim?" West Pier'i, sonra Palace Pier'i geçtik ve Marine Parade'e gelince sola döndük. Brighton'ın arka sokaklarında, açık pembe, yeşil ve mavi villalarının arasında dolanıyorduk.

Sonra tepelere tırmanmaya başladık. Şehre yukarıdan bakıyorduk. "Egremont Place," dedi. "Sanırım burası olacak."

"Evet," dedim kendime engel olamadan. David'in meraklı bakışları üstümden geçip gitti.

"Haklısın," dedi. "İşte bu da anıt kemeri. Tanrım, hatırlıyorum bunu." Kemerin altından geçtik ve işte West Yolu'na gelmiştik bile. Sağ tarafımızda Queen's Park vardı. Salıncaklarda sallanan çocukların çığlıklarıyla, tenis topundan çıkan tok çarpma sesleri kulaklarımıza kadar ulaşıyordu. David arabayı yolun sonuna kadar sürdü. Eski evinin önünde durduğunda eliyle direksiyonu sımsıkı kavramış olduğunu gördüm.

"Vay canına, Miranda," dedi nefes nefese. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. "Nedense çok tuhaf hissediyorum. Çok duygusal bir an. Hafızamda bir yolculuğa çıkmış gibiyim." *Ben de öyle, ben de.* Başını iki yana salladı. Gözlerinin yanındaki kasların seğirdiğini fark ettim. Dönüp yüzüme baktı. "Ah, sen de altüst olmuş görünüyorsun." Elini benimkinin üstüne koydu. "Çok tatlısın, Miranda ama on altı yıl önceydi. Atlatalı çok oldu. Sadece," dedi omuzlarını silkerek, "tekrar görmek, bizzat burada olmak hatıraları canlandırdı. O kadar. Burada gayet mutlu bir hayat sürüyorduk. Ta ki..." Üzüntüyle içini çekti. "Yaşanası bir yerdi burası. İyi komşularımız vardı," diye ekledi. "McNaught'lar mesela. Acaba hâlâ burada mıdırlar?" Karnıma bir ağrı saplandı. "Onları tekrar görmeyi çok isterdim. Harta..." *Hayır! Hayır! Hayır! Lütfen yapma!* Eli kapının kolundaydı. "Zillerini bir çalayım. Senin için sorun olmaz, değil mi?" *SORUN OLUR!!!*

"Hayır, elbette olmaz." dediğimi duydum.

"İstersen benimle gelebilirsin."

"Hayır!" David tuhafça bir ifadeyle yüzüme baktı. "Yani... hayır," diye tekrarladım. "İstemem."

"Neden?"

"Şey... Çünkü, artık burada oturmuyorlarsa ve kapıda iki-miz birden dikilirsek şimdiki ev sahiplerini korkutabiliriz."

David başını salladı. "Doğru diyorsun. Peki, sen burada kal. Ben kapılarını bir çalayım. Eğer hâlâ burada oturuyorlarsa el sallarım, sen de gelir merhaba dersin."

Yüce Tanrım, lütfen dışarıda olsunlar.

David'in karşıdan karşıya geçmesini izledim. Kalbim ocaktaki çaydanlığın kapağı gibi hopluyordu. David'in kırk dört numaralı kapıya baktığını gördüm. Sonra kırk altı numaralı bahçe kapısını açtı, kısa giriş yolunu yürüdü ve zili çaldı. *Dışarıda olsunlar. Lütfen, lütfen dışarıda olsunlar.* Zili bir kez daha çaldı. Sonra da üçüncü kez. Kalbim yarışmaya başladı. David üst kat penceresine bakıyordu. Zili bir kez daha çaldıktan sonra arkasını dönüp araboya geri geldi.

"Anlaşılan evde yoklar." *Tanrıya sana çok şükür.* "Belki de tatildelerdir. Sen iyi misin, Miranda?"

"Evet."

"Heyecanlı görünüyorsun."

Oyleyim. "Hayır, değilim."

"Senin eski evinin oradan da geçelim istersen? Buradan çok uzak değildi galiba?"

"Hayır, Sandown Caddesi'nde ama pek içimden gelmedi."

"Peki, o hâlde gitmeyiz."

Sahil yoluna gidip biraz yürüdükten sonra üstündeki eğlencelik bir sürü ıvır zıvır yer olan mendireğe çıktık.

"Buraya bayılırdık," dedi David atari salonunun oradan geçerken. "Çocukken Michael ile burada takılırdık. Burada ta-

nıştığım bir kız vardı. Deli oluyordum ona," dedi bir kahkaha attı. "Dil öğrenmek için gelmiş Chantalle isimli bir Fransız'dı. Bekâretimi onunla 1982'de kaybettim. Seninki kiminleydi?" *Jimmy. Jimmy. Mart. 1987'de.* "Of, özür dilerim, Miranda. Utandırdım seni. Son derece kaba bir soruydu. Duymazdan gel lütfen." Keten ceketini çıkardı. "Ne kadar sıcak, değil mi? Hadi biraz deniz kenarında yürüyelim."

Marina boyunca el ele doğuya doğru yürüdük. Meltem hafif hafif saçlarımızı uçuşturuyordu. Saatine baktı. "Bir olmuş. Yarım saate kadar yemek yesek mi? Yoksa acıktın bile mi?"

Zerre kadar acıkmadım. Yemek yiyemeyecek kadar sersemliyim.

"İyiyim ben," diye yanıtladım. Çakıl taşlarını gıcırdatarak epeyce yürüdükten sonra plajın sessiz sakin bir köşesinde boş bir banka rast geldik. "David," dedim nabzım hızlanırken. "Biraz oturabilir miyiz?"

"Elbette." Yan yana oturduk. Kalçalarımız birişik, parmaklarımız kenetlenmiş hâlde çocukların çığlıklarını, tepemizde uçan martıların bağrışlarını ve kayalıklara çarpan dalgaların çıkardığı telaşlı sesleri dinledik. Gözlerimi kapadım. Dalgalar bir vurup bir çekiliyorlardı. Sanki bir dev nefes alıp veriyor gibiydi. Sakinleşmek için kendi nefesimi de dalgalarla senkronize ettim.

Şimdi tam sırası. Şimdi.

"David," dedim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Kahkaha attı. "Yine mi bu oyun? Vazgeçtin sanıyordum."

Ayağımın yanındaki kurumuş deniz yosunlarına baktım. Kararmış ve gevrek bir hâl almıştı.

"Oyun değil bu. Sana gerçekten de söylemem gereken bir şey var. İlk tanıştığımızda sana söylemiş olmam gereken, ken-

dimle ilgili çok ciddi bir şey." Uzun bir gecikmeden sonra nihayet şaka yapmadığımı anladı ve yüzü ciddileşti. "Daha önce söyleyememenin nedeni, tamamen beklenmedik bir şeyin gerçekleşmesi. Sana aşık oldum ve aşık olunca da sana söylemem sadece zorlaşmakla kalmadı, imkânsız bir hâl aldı. Sürekli bununla boğuşup duruyorum."

David şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Çok ciddi görünüyorsun, Miranda."

"Ciddi bir şey de ondan."

Gözünü kırptı. "Nedir?" Cevap vermedim. "Çocuğun mu var?"

"Hayır." *Keşke o kadar kolay olsaydı.* Yerdeki çakıl taşlarına baktım. Beş renklerin arasında mavili pırıltılar göze çarpıyordu.

"Çocuğun mu olmuyor? Bu mu yoksa? Eğer öyleyse önemli değil. Başka yolları da var..."

Başımı iki yana salladım. "Bu da değil." *Keşke öyle olsaydı; çok daha kolay olurdu.* Arkamızdan, aynı anda hem neşeli hem de melankolik müziğini çalarak bir dondurma kamyonu geçti.

"Hastasın..." dedi David. "Sakın bana hasta olduğunu söyleme, Miranda."

"Hayır, değilim."

Yüzü bir anda rahatladı. "Nedir o zaman bu ciddi şey?"

"Yaptığım bir şey," dedim kısık sesle. "Gençken çok kötü bir şey yaptım."

"Ah," dedi dümdüz bir sesle. "Anlıyorum." Bir süre başka bir şey demeden öylece oturduk. Plaja vuran sonra çakıl taşlarını oynatarak çekilen dalga sesi kulaklarımızdaydı. "Uyuşturucu mu?"

"Hayır." Denize doğru bakınım. Uzaklarda bir bot arkasında iki tarafı su püskürterek ilerliyordu.

"Banka mı soydun? Bu mu yoksa? Bir suç mu işledin? Hapse mi girdin?"

"Yaldaşıyorsun," dedim sıkıntılı bir sesle. Gözlerimi ufuktan alamıyordum. "Gerçi hapse girmedim ama girebilirdim. Belki de girmeliydim."

"Ne demek istiyorsun?" Derin bir nefes alıp ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltarak verdim. "Ne demek istiyorsun, Miranda? Ne yaptın?"

Zamanı gelmişti. İşte başlıyordum.

"Birini yaraladım," diye fısıldadım. Kalbim güm güm atıyordu.

"Birini mi yaraladın? Tanırım. Kimi?"

"Şey, korkunç olan kısmı da bu..."

O sırada birinin, "David?" diye seslendiğini duyduk. "David White?" David başını kaldırdı, dik dik baktı ve yüzüne, tanıdığını ima eden bir şaşkınlık ifadesiyle gülümseme yayıldı.

"İnanmıyorum!" diye haykırdı. "Bay McNaught ve Bayan McNaught. Merhaba."

"Bir yerlerden tanıyorum, diyordum," dedi Bill McNaught. Siyah renkli Cocker Spaniel köpekleriyle Herman Bunun burnuna durmuşlarda. Köpeklerin kuyrukları heyecanla sallanıyordu. "Shirley'ye şu genç adam yan komşumuz David, dedim. Hiç değişmemişsin, delikanlı." Elini uzattı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Sizi görmek de çok güzel. Aslında daha demin West Yolu'ndaydım," diye açıklamaya girişti David. "Kapınızı bile çaldım ama açan olmadı."

"Pazar sabahları hep böyle sahilde yürüyüz," dedi Bay McNaught. "İster yağsın, ister açsın."

"İster yağsın, ister açsın," diye tekrarladı eşi.

"İster yağsın, ister açsın," dedi Bay McNaught tekrar. "Sonra öğle yemeği için eve gideriz." Şimdiyse bana bakıyordu. Dehşet içindeydim.

Sakın söyleme! Sakın söyleme.

"Demek genç adamımızı buldunuz?" David denileni anlayana kadar kısacık bir süre geçti. Sonra başının yavaş çekimle bana döndüğünü fark ettim. "Ne hoş değil mi, Shirley?" diye devam etti Bill McNaught neşeyle. "Miranda bu. Birkaç hafta önce David'i arayan genç hanım."

"Ya?" dedi Shirley McNaught hoş bir sürprizmiş gibi. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba," dedim belli belirsiz.

"Demek Shirley'nin verdiği bilgi işe yaradı," diye devam etti Bay McNaught canı yakın bir şekilde. "David'in izini bulmanız çok sürmemiş. Ona senin bir fotoğrafçı olduğunu söylemiştim." diye açıkladı afallamış bir hâlde bana bakan David'e. "Yardım edebildiğimize çok memnun olduk. Seni bulmak için yanıp tutuşuyordu, değil mi? Ama insanın eski üniversite arkadaşlarıyla buluşması da ne hoştur. Annen nasıl, David? Norfolk'a taşındı diye duymuştuk."

"Evet," dedi zayıf bir sesle.

"Michael ve ailesine yakın olmak için mi?"

"Evet, aynen."

"Eh, siz ikinizin tekrar bir araya gelmenize çok memnun oldum," dedi dostane bir tavırla. "Arkadaşlar tekrar birleşiyor hesabı. Neyse, bizim yemek bozulmadan yola koyulalım. Seni tekrar gördüğümüze çok sevindik, David. Annene ve

Michael'a selamlarımızı ilet, lütfen. İkinizin tekrar kavuşmasına da memnun oldum. Hoşça kalın."

Zayıfça gülümsedim. "Güle güle."

Tasmasını çekiştiren köpeklerinin peşinden plaj boyunca yürümelerini ve merdivenleri çıkmalarını izledik. David'in fal taşı gibi açılan gözlerini büyük bir dikkatle üstüme dikildiğini hissedebiliyordum. Ağzı hafif aralık kalmıştı.

"Neydi bu böyle?" diye sordu kısık bir sesle. Cevap vermedim. "Anlamıyorum," diye devam etti. "Kimsin sen, Miranda?" *Kimim ben? İyi soru.* "McNaught'ları nereden tanıyorsun? Ve neden onlara üniversitede beraber okuduğumuzu söyledin?"

Banka yığıldım ve başımı kaldırıp ona baktım. "Çünkü seni bulmaya çalışıyordum. Yıllardır seni bulmak istiyordum ama korkuyordum. Sonra, birkaç hafta önce cesaretimi topladım. West Yolu'na gittim ve Bay McNaught'a senin şu anda nerede yaşadığını sordum. Bilmiyordu ama o sırada tatilde olan eşine soracağını söyledi. Sonra bana seni nereden tanıdığını sorunca ben de ona üniversitede beraber okuduğumuzu söyledim. Çünkü ona asıl sebebi söylememin ihtimali bile yoktu."

"Neydi peki asıl sebep? Benim bir zamanlar West Yolu'nda yaşadığımı nereden biliyordun?" Ona bakarken yüz hatları gözümün önünde bulanıklaşmaya başladı. "Lütfen söyler misin, Miranda? Anlamıyorum."

"Biliyordum," dedim çatallanmış bir sesle. "Çünkü daha önce gelmiştim."

Boş boş yüzüme baktı. "Daha önce evime mi gelmiştin?" dedi cılız bir sesle. "Ama nasıl?" Cevap vermedim. Bir şekilde gerçek kendiliğinden ortaya çıkıyordu. "Michael'ı mı tanıyor-

dun?" *diye sordu.* "Sorun bu mu? Michael'la ilişkin vardı ve bana söylemek mi istemedin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Hayır, onunla hiç tanışmadım."

"O zaman beni nereden tanıyordun?"

"Çünkü... Çünkü... Son on altı senedir seninle benim korkunç bir bağlantımız var. Sen bunu farkında değildin ama şimdi sana ne olduğunu söyleyeceğim."

Ve nihayet, uzun bir süreden sonra ona gerçekleri söyledim.

Sözümü bitirdiğimde, David konuşamayacak kadar afallamıştı. Yüzünün rengi kaçmış, ayaklarının altındaki beyaz çakıllara dönmüştü.

"Bendim," dedim sessizce hıçkırarak. "Bendim. Ama ne olduğunu bilmiyordum. Hakikaten de içinde video kaset olduğuna inanıyordum. Jimmy böyle demişti. Ama değilmiş; bombalı mektupmuş. Sonra sen kutuyu açtın ve yaralandın ve ben çok, çok üzgünüm."

"Ben..."

David söyleyecek tek kelime bulamıyordu. Acı yüzüne işlemişti.

"Bilmeni isterim ki, sen ne kadar eziyet çektiysen ben de o kadar çektim. On altı yıldır da çekiyorum. Bu acı hiç peşimi bırakmadı. Omuzlarımda kocaman bir kaya gibi taşıdım. Üstüme çöktü, beni ezip geçti."

"Ama birilerine söylemeliydin."

"Biliyorum ama söylersem hapse girerim diye korktum. Jimmy öyle demişti. On altı yaşındaydım daha ve beni parmağında oynatıyordu. Üstelik öyle korkuyordum ki, çaresiz sustum. Ancak birkaç hafta önce yaşı eseri onunla tekrar kar-

şılaştım. Bunca zamandır beni felç eden bu ahlaki ikilemi kurran da bu karşılaşma oldu."

David'in suskun bakışları altında kendimi âdeta son derece biçimsiz bir mahlûka dönüşmüşüm gibi hissettim. Kadın başlı yılanla, şahin gövdeli kadını alıp bir araya getirmişsin gibi.

"Demek sendin?" diye fısıldadı yavaşça. Başını inkâr hissi içinde, aynı zamanda şerşemlemiş gibi iki yana salladı. "Sendin ha?" Başımı salladım. "O gün olanlardan sen sorumlusun demek?"

Sorumlu mu?

"Dolaylı yoldan," dedim ağlayarak. "Evet. Öğrendiğimde dehşete düştüm. Otobüs durağında kadınları konuşurken duydum. İlk o zaman haberim oldu. Jimmy'nin evine koştum ve onunla yüzleştim ama eğer herhangi birine bir şey söylersem Holloway ıslahevine gideceğimi söyledi. Ben de ona inandım ve sessiz kaldım."

"Bunca yıl boyunca sessiz kaldın?"

"Evet. Cesaretsizlikten ve korkudan dolayı. Sonra, altı hafta önce nihayet yürekli davranmaya karar verdim. Seni bulacak ve gerçekleri söyleyecektim. Ama çok zor oldu, David."

Sıcak bir damla gözyaşı yanağımdan yılan gibi süzülerek indi ve dudağımın köşesinden tuzlu bir tat bırakarak ağzımdan içeri girdi.

"Hâlâ korkmuşun için mi?"

"Evet ama daha da önemlisi sana karşı hissettiklerim yüzünden. Olduğumdan da beter bir hâle düştüm. Sana söylemeye çalıştığım her sefer, kelimeler dudaklarımda takılıp kaldı."

David artık yüzüme bakmıyordu. Denize dikiliği gözlerini, sanki söylediklerim etkisini yeni gösteriyormuş gibi yavaşça kırpıştırıyordu. "Demek ki oyun değildi," dedi kısık bir sesle.

"Hayır."

"Gerçekten de bana itiraf etmek istediğin korkunç bir şey varmış."

Başımı salladım. "Sana kaç sefer söylemeye çalıştım ama cesaretimi yitirdim hep. Sen de işi şakaya vurdukça iyice zorlaştı."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra bana döndü ve yüzünde tarifi mümkün olmayan bir hüzünle gözlerime baktı.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi. "Bildiğimi sanıyordum ama bilmiyorum. Seni tanıyamıyorum. Şu anda benim için bir yabancı gibisin." Kalbim sıkıştı. "Söylediğin yalanlar," diye devam etti. "McNaught'lara beni nasıl tanıdığına dair attığın yalanlar, benimle tanışmak için altı hafta önce kurduğun tezgâh... Ama Lily seni ele verdi, değil mi? Geçen hafta sonu. Hayvanat bahçesinde karşına çıkınca fena zorlanmışsındır. Fotoğraflarımı çekmemin onun değil senin fikrin olduğunu ağzından kaçırdı." Başımı salladım. "Halbuki *Guardian*'da gördüğün fotoğrafımı çok beğendiğin için olduğunu söylemiştin. Fakat doğru değildi bu. Değil mi?"

"Doğruydu," diye karşı çıktım. "Fotoğraflarını çok beğeniyorum. Ama Lily'den işi sana vermesini istememin sebebi, Bill McNaught'tan senin fotoğrafçı olduğunu öğrenmemdi. Fotoğrafçılar Birliği'nden seni araştırıp tanışmak için bir yol aradım. Derken Lily bana bir fırsat sundu."

Başını tekrar iki yana salladı.

"Vay canına. Sanki sinsice takip edilmiş gibi hissediyorum! Âdeta, evet, âdeta avlanmış gibiyim. Avlanıp ele geçi-

rilmiş gibi." Midem bulanıyordu. "İlk tanıştığımızda öyle tuhaf davranmana şaşmamalı," diye devam etti. "Şimdi anlıyorum. Yapraklarım yüzünden öyleydin. Nerede büyüdüğüme, babamın nerede çalıştığına dair o saçma soruları o yüzden sordun."

"Telefonda sen olduğundan emin olamadım. Aksanın yüzünden aradığım David White olmadığını düşündüm. Sonra çıkageldin ve anında sen olduğunu anladım."

"Yara izlerim sayesinde."

"Evet," diye cevapladım sefil bir hâlde. Dizlerinin üstüne sımsıkı yerleştirdiği ellerine baktım. Sanki kendini acıya karşı korumaya çalışıyor gibiydi. "Öyle büyük bir şok geçirdim ki. Ama öyle saçma davranmamın bir sebebi de, daha o ilk dakikalarda dahi senden çok hoşlanmış olmamdı. Sanki bir girdaba kapılmış gidiyordum."

"Bira davetin de o yüzden miydi?"

"Evet. Çünkü hemen o anda ve orada söylemek istedim. Ama sonrasında böyle bir konuşmaya nasıl girişeceğimi bilemediğimden seni görmek için bir bahane yaratarak tekrar aramaya karar verdim. Fakat beni sen aradın. Sonra da yemeğe çıktık."

"Yemeğe çıktık," diye tekrarladı. Gözlerinin yaşla dolduğunu görüp şok oldum. "Yemeğe çıktık ve öyle güzel bir gece geçirdik ki."

"Evet," dedim. Boğazım çok acıyordu. "Öyle oldu."

"Ancak kim olduğunu bilmiyordum..." dedi çatallanmış bir sesle. Dudakları titriyordu.

"Hayır, bilmiyordun. Sana o gece söylemeye niyetlenmiştim ama restoranda imkânsızdı. Sonra karanlık odada denedim ama yapamadım işte. Hem istiyordum, hem de is-

remiyordum. Çünkü senden çok hoşlanıyordum. Cesaretimi toplayamadım. Yine."

"Çok komik," diye mırıldandı ve yutkundu. "Başına gelenlere gösterdiğin alaka beni derinden sarsmıştı. Gösterdiğin şefkat içime işlemişti. Sanki bizzat etkilenmiş gibiydin. Şimdi anlıyorum ki aynen öyle olmuş. Ama sandığım sebeplerle değil. Ne kadar da ironik," diye ekledi acı dolu bir sesle. "Böyle merhametli biri olman bana çok sevimli gelmişti. Meğerse pişmanlıktanmış."

"Evet, pişmanlıktandı. Başına gelenleri gözlerimle görmek benim için korkunç oldu. Hele de oynadığım rolü düşününce."

"Ah," dedi başını sallayarak. "Yapan kişiye karşı ne tavır takınacağıma dair sorduğun soruları şimdi anlıyorum. Ne garip," dedi sevimsiz bir ifadeyle. "O kişiyle tanışmak isteyeceğimi söylemiştim sana. Yüz yüze gelmek isteyeceğimi." Bana döndü. "Meğerse en başından beri yüz yüzeymişiz." Tekrar ufka baktı. "Bir de o kişiyi affedip affedemeyeceğimi öğrenmek istemiştin. Çünkü, şimdi anlıyorum ki, cevabı seni bizzat ilgilendiriyormuş."

"Evet, doğru. İstedim. Beni affedebileceğini duymak istedim. Çünkü sana âşık olduğumu biliyordum."

"Biliyor muydun, Miranda?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Elbette eminim."

"Fakat ben doğru olduğuna inanmıyorum."

"Doğru!"

"Hayır, sen pişmanlık hissiyle aşkı birbirine karıştırmışsın. Birkaç haftadır bana karşı hissettiklerinin sebebi bu. Bana

verdiğin zarar karşılamak istedin. Bunun aşk olmadığına gayet eminim."

"Hayır, aşk bu."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Ama nereden?

"Çünkü, dün Amberley kilisesindeki mezarlığı dolaşırken birdenbire seninle beraber gömülmek istediğimi anladım. İşte buradan biliyorum! Bana inanmalısın, David."

"Hayır," dedi içini çekerek. "İşte burada yanılıyorsun. *Sana inanmam falan gerekmiyor.*"

"Ama söylediğim *doğru*."

"Nasıl bilebilirim ki bunu? Belli ki aldatmaca konusunda tam bir uzmansın."

"Aslına bakarsan değilim."

"Evet, öylesin. Çevirdiğin dolaplara bak!"

"Yapmam gerektiği için yaptım. Seni bulabilmek, seni tanıyabilmek için. Ama aslında öyle biri değilim. Ama, evet, *dışarıdan iyi görüntmediğini biliyorum. Seni yanlış yönlendirdim.*"

"Kesinlikle. Şu noktaya gelene kadar bir dizi yalan söyledin, Miranda. Neredeyse sana acıyacağım. Devam ettirmek zorunda kalmak, açığa çıkmasını önlemeye uğraşmak... Ne kadar da yorulmuşsundur. Fakat bu da beni başka bir yere getiriyor -ki bu heptinden daha önemli- o da şu. Videonun hakikaten video olmadığını bilmediğinden *nasıl* emin olacağım?"

Bir anda buz kesim. "Çünkü doğru söylüyorum. Kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Eğer olsaydı, ne kadar abayı yakınış olursam olayım, hayatta teslim etmezdim onu."

"Belki de kendi kendini böyle ikna etmişsindir."

"Hayır, gerçek bu. Jimmy'nin söylediklerine inandım. Aksi için bir sebep yoktu. Daha önce şiddete başvurduğu hiç olmamıştı."

"Ama aynen de bunu söyleyecektin zaten," dedi. "Öyle değil mi?" Çaresizce yüzüme bakıyor. "*Nasıl emin olacağım?* Senin ve şu... Jimmy'nin kendi saçma nedenlerinle için babamı birlikte hedef almış olmanız gayet olası. Şimdi on altı yıl geçtikten sonra kendini saf bir *ensayi* gibi göstermek için yanıp tutuşuyorsun."

"Ama aynen de öyleydim! Jimmy'nin paketi benim teslim etmemi istemesinin nedeni de o. Çünkü kendisi teslim edemeyecek kadar korkaktı."

David yüzüme bakıp sonra tekrar denize döndü ve düşünceli bir edayla gözlerini kırpıştırdı. "Kapıya sabah erken saatlerde bırakılmıştı. Demek ki görülmekten korkmuşsun."

"Tabii ki. Hayvan hakları propagandası içeren bir kaset teslimiden dolayı mahkemeye çıkmak istemiyordum. İçinde de bu var sanıyordum işte. Bunun bir nevi tacir olduğunun farkındaydım. Ancak laboratuvar hayvanlarına yapılanlardan dolayı bu kadarını mazur görmüştüm ve Jimmy'nin baban hakkındaki yalanlarına inanmıştım."

"Yani sırf kaseti getirmek için erken kalktın, öyle mi?"

"Hayır, ben... Hayır." İçimi çektim. "Öyle olmadı. Ben... Jimmy'ye âşıktım. Sana söylemiştim bunu. O gece, mart ayının o gecesinde, Jimmy'nin Doğu Sokağı'ndaki evindeydim ve biz o gece ilk defa..."

"Bu detaya girmesen," diye homurdandı.

"Benim için büyük bir olaydı," diye mırıldandım. "Daha önce kimseyle birlikte olmamıştım ve Jimmy'ye saplantılı

derecede âşıktım. Bana aşkını ispatladığını düşünüyordum. O gece onda kaldım ama annem odamda olmadığımı fark eder diye içim içimi yiyordu. O kalkmadan eve gitmeliydim. Kardeşlerimi uyandırmak için kendisi de erken kalkıyordu. Jimmy'nin evinden beşe çeyrek kala ayrıldım. Tam çıkarken antredeki komodinden bu paketi verdi bana. Şimdi düşününce, o paketin bir süredir orada öylece durduğunu hatırlıyorum. Neyse, paketi verdi ve Profesör White'ın kapısına bırakmamı söyledi. Neden benden yapmamı istediğini sorduğumdaysa, West Yolu'nun yolumun üstünde olduğunu söyledi. Doğruydu, ben de kabul ettim."

"İçinde ne olduğunu sormadın mı?"

"Sordum. Maymunların deney için canlı kesilmesine karşı bir video olduğunu söyledi. Çünkü baban nörolojik deneyler yapıyormuş."

David ses çıkarmadan inleyerek başını iki yana salladı. "Ben de ona inandım. Üstelik Jimmy daha önce asla şiddete başvurmamıştı. Barışçıl biriydi. Hayvan hakları savunucusu bir kahramandı. Şiddet eylemlerini yerden yere vuruyordu. O yüzden kimse onun azılı bir aktivist olduğunu düşünmüyordu. Ondan şüphelenmemi gerektirecek bir neden yoktu. Hem onu etkilemek de istiyordum o yüzden kabul ettim ve paketi kapısına bıraktım. Babana *sağlam bir şok* yaşatacağını söylemişti gerçi. Gerçi, şokla neyi kastettiğini, ancak ertesi gün öğrendim."

"Bisikletin vardı, değil mi?"

"Evet."

"Sütçünün gördüğü zayıf kız sendin yani?" Başımı salladım. "Aman Tanrım," dedi. "Sendin. Sendin." Elini saçında gezdirdi. "Bana gerçeği sonunda söylediğin için teşekkür

ederim. Ne kadar sürdü, Miranda? Altı hafta mı? Şimdi bir şey daha söylemeni istiyorum." Kalbim sıkıştı. "Jimmy kim?" Yüzüme baktı. "Kim o? Tam ismini ve ne iş yaptığını öğrenmek istiyorum. Yakınlarda karşılaştığını söylemiştin, dolayısıyla biliyor olmalısın."

"Söyleyemem," dedim zefil bir hâlde.

"Söyleyebilirsin."

"Evet, söyleyebilirim. Söyleyebilirdim. Ancak söylemek istemiyorum."

"Bilmeye hakkım var."

"Doğru ama benim de söylememe hakkım var. Bu konuda çok üzgünüm, David. Keşke söyleyebilseydim ama bu konu asla Jimmy hakkında değildi: benim hakkımdaydı. Jimmy'yi ispiyonlamak -ne kadar rezil biri olursa olsun- kendimi sinsi ve hatalı hissetmeme neden olacak. Ayrıca eşini de tanıyorum ve böyle bir olay evliliğini sonlandırabilir. O günden beri kötü bir şey yapmadığına eminim. Kimseye karşı bir tehdit oluşturmuyor."

"Peki neden bunu yaptı?"

"Keşke bilseydim! Ama bilmiyorum işte. Asla sebebini açıklamadı. Sonrasında onu bir kere gördüm. Olayın ertesi günü. Kısa bir süre sonra Bosphorus'tan ayrıldığı haberini aldım. Bir daha da temasa geçmedik."

Havada asılı duran martıların keskin çığlıklarını dinleyerek bir süre öylece oturduk.

"Çok acayip," dedi David kısa bir süre sonra. "Sen ve ben, aynı korkunç olayın iki farklı acemisiyiz."

"Evet," diye mırıldandım. "Öyleyiz. On altı yıldır seni çok düşündüm. Başıma neler gelebileceğini, yaralanmasa ne kadar ciddi olduğunu hayal etmeye çalıştım. Tek bildiğim ertesi gün gaze-

tede okuduklarımdan ibaretti. Berbat bir hâldeydim, David. Tüm olanlar korkunç bir şok etkisi yarattı üstümde."

"Demek öyle diyorsun."

"Öyle diyorum çünkü doğru. Eskiden sana tüm hikâyeyi anlatıp özür dilediğim mektuplar yazardım. Ama sonrasında hep yırtardım çünkü polise gitmenden ve hayatımın mahvolmasından korkuyordum."

"Zavallı Miranda," dedi. "Zavallı Miranda..." Yüreğimde bir umut kıpırtısı oluştu. "Senin için çok üzülüyorum. Sahiden. Belki dediklerin doğrudur." Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Tek bildiğim," ayağa kalktı, "yemek yemeyeceğimiz. Arabana gidebilir miyiz?"

"Neden?"

"Eşyalarımı almak istiyorum. Londra'ya trenle döneceğim."

"Ah, David, lütfen gitme. Dilediğin kadar konuşabiliriz. Lütfen böyle gitme. Şimdi olmaz."

"Söyleyecek bir şey kalmadı. Bana gerçeği anlattın. Seninle olmak istemiyorum, Miranda. Sorun yaralarım değil. Hayatımda yarattığın etki bile değil. Gayet basit bir gerçek var ki o bomba babamı öldürmek içindi. Dolayısıyla, bombayı kapıma bırakan kadınla ahbaplık etmek istemediğim için beni affet." Ceketini aldı. "Şu anda senin hakkında çok farklı hissediyorum. Sana hiç güvenmiyorum. Satranç oynarken, stratejik düşünmenin güçlü yanlarından biri olmadığını söylemiştin ama bana öyle geliyor ki gayet de güçlü yanlarından biriymiş. Seni affedeyim diye beni kendine âşık etmek için oyun oynadığından bile şüpheleniyorum. Ama affetmiyorum. Her ne kadar sana âşık olmuş olsam da o hisler bir başkasına karşıydı. Sen olduğunu sandığım kişiye. Gidip çantalarımı alabilir miyim?" dedi sakin bir sesle.

Arabaya kadar sessizce yürüdük. Bagajı açtım, kamera çantasını, valizini ve tripodunu aldı. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Gözden uzaklaşana, bir noktaya dönüşene kadar orada durdum ve izledim. Sonunda tamamen kayboldu.

On Üçüncü Bölüm

Londra'ya döndüğümde, Daisy'ye, "Keşke kızsaydı," dedim ağlayarak. "Ama kızamayacak kadar şaşırmıştı."

"Zavallı Miranda," dedi. "Daha iyi karşılayacağını sanmıştım."

"Of, Tanrım. Öyle büyük bir şey ki bu. Nasıl tepki vereceğini hiç hayal edememiştim. Başa çıkabileceğini umuyordum ama çıkamadı işte."

"O gidince ne yaptın?"

"Bir saat kadar arabada oturup ağladım. Sonra annemi görmeye gittim."

"Ona söylemedin, değil mi?"

"Hayır. Üzgün olduğumu gördü ama Alexander yüzünden olduğunu sandı; ben de bozmadım. Babam da oradaydı."

"Gerçekten mi?"

"Yemek yiyorlardı."

"Yüce Tanrım!"

"Sonra," dedim hıçkırıklarım dinerken. "Gayet medeniydi. Yalnız lamalarla ilgili çılgın bir fikre kapılmışlar. Saçma sapan bir şey."

"Neymiş o?"

Gözlerimi sildim. "Sahiden çok çılgın. Anlatmaya bile utanıyorum. Her neyse, ikisi bu fikri tartışmakla meşgullerdi. Bir saat kadar kaldıktan sonra Londra'ya döndüm."

"David'den mesaj falan yok muydu?"

"Hayır ama olmayacağını biliyordum zaten."

"Eee, ne yapacaksın şimdi?"

Ne yapacağım?

"Keşke bilseydim, Daisy. Berbat hissediyorum."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"David'i doğruya söylediğime dair ikna etmek istiyorum. Fakat bu imkânsız. Zira insanları kandıran ve aldatan biri olduğumu düşünüyor. Eh, ikisini de yaptım."

"Yapman gerektiği için."

"Biliyorum ama normalde de böyle olduğunu düşündüğü çok açık."

"Seni iyi tanısaydı öyle olmadığını bilirdi."

"Sorun da o ya işte. Tanışalı daha iki ay olmadı. Gerçekleri ona daha önce söyleyemezdim, Daisy. Denedim ama yapamadım. Şimdiyse her şey allak bullak oldu. Ona karşı hissettiklerimi de sahici bulmadığını söyledi. Ona göre benimki aşk değil, pişmanlıkmış."

Daisy tereddütte kaldı.

"İçinde doğruluk payı var mı?"

"Hayır. Ona âşık oldum çünkü âşık oldum işte. Vicdan azabından aşk doğmaz. Dargınlık doğar."

"Doğru. Muhtemelen Jimmy'nin kim olduğunu öğrenmek istemiştir."

"Evet ama söylemedim. Jimmy ne kadar alçak biri olursa olsun, kim olduğunu söylemek bana doğru gelmedi. Her

hâlükârda, tüm bunların arasında benim için Jimmy tamamen ilgisiz kalıyor."

"Ama David için ilgisiz değil."

İçimi çektim. "Biliyorum ama başka bir yolu yok. Tabii David, Jimmy'nin neden bunu yaptığını da bilmek istedi. Cevap verebilmeyi çok isterdim ama veremedim. Çünkü kendim de bilmiyorum."

"O zaman öğrenmelisin. Çünkü David'e en azından o kadarını söyleyebilirsen ona yardımı dokunacaktır. Şu anda kendini berbat hissediyor olmalı, Miranda."

"Hissediyor. Korkunç hissediyor. Hatta ağladı, Daisy. Ağladı." Boğazım yanıyordu.

"Eh, şaşırmadım. Olanlar tekrar önüne çıktı ama yine elinde bir şey yok. Yani bir sonuca ulaşmadığı hâlde aynı acıları tekrar yaşıyor. Artı, senin de dâhil olduğunu bilmenin ızdırabı. Jimmy'nin neden bunu yaptığını öğrenmelisin," diye üsteledi.

"Nasıl yapacağım bunu?"

"Eee, sor."

"Ne! Jimmy'ye mi soryam? Bu kadar mı yani?"

"Evet."

"Söylemez ki. Onun için çok tehlikeli."

"Söylememesi de aynı derecede tehlikeli."

"Ne demek bu?"

"Yani, onu tehdit edebilirsin diyorum. Edemez misin?"

Yüzüme bakakaldım.

"Ne?"

"Dinle, Miranda, Jimmy kötü bir adam olabilir de olmayabilir de. Ancak on altı yıl önce çok kötü bir şey yaptı ve seni de bu işe bulaştırdı. Sana en azından bir açıklama borçlu.

Sana tavsiyem, onunla görüşmeyi talep et ve sonra da ona David'e itiraf ettiğini anlat."

"Kesinlikle küplere biner."

"Evet, binecektir. Bunca zaman boyunca sessiz kalacağına bel bağladı. Şimdiyse bağını kırdın. David'e ismini vermediğini söyle. Sonra da, eğer neden yaptığını açıklarsa ismini asla vermeyeceğini söyle."

"Ama buna şantaj denir, Daisy."

"Evet!"

O gece oturup David'e Brighton'da söylediğim her şeyi tekrar eden bir mektup yazdım. Mektubu göndermekten sonra da Daisy'nin tavsiyesine uymaya karar verdim. Gidip Jimmy'yi görecektim. Hemen ertesi gün. Önceden aramayacaktım. Direkt Avam Kamarası'na gidecektim. Sonuçta kamuya açık bir yerdi. Ne kadar sürerse sürsün, lobide oturup bekleyecektim. Parlamento yaz dönemi için ara vermiş olsa da milletvekilleri hâlâ çalışıyorlardı. Hem Jimmy hırsızdı; aylaklık etmezdi. Peki ya burada değilse? İnternet sitesine baktım. Agustosun on altısından itibaren İskoçya'da tatilde olacağı yazıyordu. O hâlde ofisinde, kalan işleriyle uğraşıyor olmalıydı. Peki ya Herman? Onu yanımda götürmeyecektim. Saatlerce yalnız da bırakamazdım. O yüzden Daisy'yi aradım, o da yanımda işe götürmeyi kabul etti.

"Yarın erkenden ofiste olacağım. Dokunda geliz. Bunu yaptığın için çok mutluyum. Miranda." dedi. "Sadece David'in değil, senin de bilmeye ihtiyacın var."

Evet, diye düşündüm acınacak bir hâlde. *Bilmeye ihtiyacım var.*

•

Ertesi sabah erkenden kalktım. Şık bir şeyler giyindim ve sonra Herman ile köprünün üstünden yürüyüp Tottenham Court Caddesi'ne giden metroya bindim.

Daisy beni resepsiyonda karşıladı.

"Tanrım, çok solgun görünüyorsun. Hiç uyumadın mı?" Başımı iki yana salladım. Herman'ın tutmasını uzattım, o da elime bir şey tutuşturdu.

"Şunu çantana koy," dedi sessizce. "Çok işine yarayacak. Kullanması çok kolay. Hem ne olduğu da anlaşılmıyor."

Ağzım açık kaldı. "Yasa dışı değil mi bu?"

"Tam olarak emin değilim," diye fısıldadı. "Ama insanlara bombalı mektup göndermek kesinlikle yasa dışı! Jimmy seninle görüşmeyi reddedebilir," diye devam etti. "Ama eğer kabul ederse, konuşmanızı kaydetmenin işine yarayabileceğini düşündüm. Söylemeye ikna etmek için, onu karşında dize getirmen gereken koca bir köpekmiş gibi hayal et. Gerekirse yanına bir gazete ruloosu da al. Bol şans!" Sonra bana sarıldı ve ben de oradan ayrıldım.

"Charing Cross'a kadar metroyla gittikten sonra Westminster'a doğru Whitehall'dan aşağı yürüdüm. Big Ben'i gördüğüm anda saatin dokuz buçuğu vurduğunu da duydum. Kalbim hızla atmaya başladı. Korkudan karnıma ağrılar giriyordu ve David'i düşündükçe kendimi berbat hissediyordum. Ama bunu yapmalıydım. Onun için yapmalıydım. St Stephens Katedrali'nin önündeki turist kalabalığının arasından titreyen dizlerimle kendime yol açarak ilerledim.

"Kimi ziyaret edecektiniz?" diye sordu kapıdaki güvenlik görevlisi.

"James Mulholland."

"Sizi bekliyor muydu?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Lütfen ceplerinizi boşaltın ve çantanızı yürüyen banda koyun."

Metal dedektöründen geçerken minik kayıt cihazını ekranda gayet net görebiliyordum ama kimse cihazın olmuş benzemiyordu. Çantamı aldım ve serin, yaşı taşlı yoldan Westminster Salonu'nu geçerek merkez binaya doğru yürümeye koyuldum.

"James Mulholland'la görüşmek istiyordum," dedim elimden geldiğince özgüvenli durmaya çalışarak. Gerçi dizlerim tir tir titriyordu.

"Randevunuz var mıydı?" diye sordu görevli.

"Evet."

"İsminiz nedir?" Söyledim. "Lütfen bekleyin." Dâhili numaradan aradı ama açan olmadı. "Telesekretere düştü. Lütfen biraz bekleyin. Birkaç dakika sonra tekrar deneyeceğim."

On beş dakika sonra görevli tekrar ararken yanına gittim. Bu sefer telefon açıldı.

"Sekreterinin dediğine göre randevunuza dair bir kayıt yokmuş."

"Kendisiyle görüşebilir miyim lütfen?" Telefonu uzattı.

"Bay Mulholland on buçuğa kadar yerinde olmayacak," dedi kadın. "Zaten ajandada isminizi göremedim. Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Sussex Üniversitesi ile ilgili," dedim. "Bay Mulholland size söylemeyi unutmuş olmalı. Miranda Sweet'in, Sussex Üniversitesi biyokimya bölümü ile ilgili acilen görüşmek istediği söylerseniz hatırlayacaktır."

"Olur, öyle yaparım. Ancak bugün çok meşgul. Sizi görmeye karar verince ararım."

"Teşekkür ederim," diyerek rahat bir nefes verdim.

Beklerken sekizgen şeklinde lobiye ve süslemeli tavanına göz gezdirdim. Yabancı öğrenci gruplarıyla beraber, mozaik zeminleri cilalayan işçiler de vardı. Saat onu kırk beş geçe hâlâ ses çıkmamışın. On biri on geçe ismimin söylendiğini duydum.

"Bayan Sweet," dedi görevli tekrar. Yanına koşmuştum. "Lütfen isminizi ve gerekli bilgileri şuraya yazın. Sonra size Bay Mulholland'ın ofisine kadar eşlik edecekler." Hafifçe titreyen elimle ismimi yazdım. Sonra başka bir görevlinin peşinden yeşil halılı uzun bir koridor boyunca yürüdüm. Üç kat merdiven çıktıktan sonra üstünde Jimmy'nin isminin yazılı olduğu ağır, meşe ağacından bir kapının önünde duruyordum. Kapıyı tıklatıp içeri girdim.

Ellili yaşlarında, hoş görünümlü bir kadın olan sekreteri karşımda bir masada oturuyordu. İçerideki ofiste ise telefonun başında olan Jimmy vardı.

"Evet," dediğini duydum içeriden. "Resmi müfredata eklenmesi gerektiğine kanaat getiriyorum. Elbette." Odada olduğumu görünce kibarca konuşmasını bağladı. Bana doğru kasıla kasıla yürürken sakin ve kendine hâkim görünüyordu. Yine de daha önceden de fark ettiğim o huzursuz kıpırtıların farkındaydım.

"Merhaba, Miranda," dedi keyifli bir sesle. "Seni görmek ne güzel. Bir fincan kahve ister misin?"

"Evet, lütfen." Odaya şöyle bir göz attım. Üstlerinde "Seviye A", "Orta Öğretim Sertifikasyonu", "Teftiş Kurulu", ve "Standartlar" yazan dosyalar vardı. Duvarda bir iki adet güzel manzara resmi asılıydı; masa üstündeyse zarif bir saatle evlerinde gördüğümle aynı düğün fotoğrafı duruyordu.

"Ben de bir kahve alabilir miyim, Sarah?" diye seslendi sekreterine. "Harta," dedi kadın kahveyi koyarken, "bir iyilik yapıp bir yerlerden sandviç de bulabilir misin? Sabah kahvaltıyı atladım da."

"Elbette," dedi kadın benim fincanımı uzatırken. "Neli olsun?"

"Ne olursa. Fark etmez." On sterlinlik bir banknot uzattıktan sonra beni içeri, masasının tam karşısındaki kırmızı deri koltuğa oturmam üzere davet etti. Kapı kapanana kadar bekledi. Sonra ifadesi sertleşti. "Pekâlâ," dedi. "Ne halt etmeye geldin?" Fincanı elimden bırakırım. Kahve içmek istemiyordum.

"David White'a söyledim." Jimmy'nin gri gözleri bir anlığına kocaman açıldı, sonra ağzı ince bir çizgi hâlini aldı. "*Ona söyledim,*" *diye tekrarladım.* "Biliyor."

"Seni küçük aptal sürtük," dedi kısık sesle. Başını şaşkınlık ve öfke içinde iki yana salladı. "Ne bok yemeye yaptın bunu?"

"Gayet basit bir nedenden dolayı. On altı senedir kendimi berbat hissediyorum."

"Bu işin peşini bırakmalıydın. Sana şöyle söylemiştim."

"Biliyorum ama senden emir almıyorum. Hatamı düzeltmek istedim. Bunu hep istemişimdir. O yüzden David'i arayıp bulmaya karar verdim."

"Gidip adamı aradın mı bir de?" dedi afallamış bir hâlde.

"Evet."

"Yani, bitip kapanmış bir konuyu kasten ve bilerek mi karıştırdın?"

"Benim için bitip kapanmadı."

"Bu iş ortaya çıkarsa kendine ve bana verecekleri zararın farkında mısın?"

"Başımı salladım. "Evet, gayet iyi farkındayım."

Ayağa kalktı ve penceresine doğru yürüdü. Jaluzinin aralıklarından dışarı bakarken çenesinin kasılıp gevşediğini görebiliyordum. "Para mı istiyorsun, Miranda? Bu mudur?" diye sordu.

"Terbiyesizlik etme."

Dönüp gözlerini üstüme dikti. "Ne istiyorsun o zaman? Böyle gereksiz yere geçmişi kurcalamanın manası ne? Yoksa beni mahvetmeyi mi amaçlıyorsun?"

"Nedeni bu değil. Tek istediğim David için adalet. O gün senin yüzünden hayatı altüst oldu. Ellerine her bakışında o günü anımsıyor."

Bir anlık bir sessizlik sırasında Jimmy yutkundu. "Ona ismimi verdin mi?" Yüzüme bakmakla yetindim. Onu beklettiğim yaşadığı gerilimin tadını çıkardım. "Verdin mi?" diye sordu tekrar. Küstah ve kızgın bir bakış attı ancak bir yandan da yerinde huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Hayır." İçine su serpildiği sırasından belliydi. "Sordu. elbette ama şimdilik söylememeye karar verdim."

"Söyleme! Dediğim gibi, çenemi sıkı tut!"

"Ona söylediğim şu," diye devam ettim sakin bir sesle, "videoyu kendim teslim ettiğim hâlde, aslen ne olduğuna dair en ufak bir fikrim dahi olmadığı. Ve bu kesinlikle doğru, değil mi?" Yine bir sessizlik oldu.

"Evet," diye kabul etti. "Doğru." Minik kayıt cihazının titreşimlerinin farkındaydım ve doğru düzgün çalışması için dua ediyordum.

"Beni kandırıp adi bir suça ortak ettin. David veya babası veya annesi veya ağabeyi ölebilirdi. Şimdi sana nedenini soruyorum. Eğer sebebi söylemezsen o zaman sana yemin ederim.

David'e gerçek ismini vereceğim ve kim olduğunu söyleyeceğim. Sekreterin dönene kadar üç dakikan var, Jimmy. Derhâl söze başlamanı öneririm."

"Bana Jimmy demeyi keser misin? Adım James!" diye patladı. "Şimdi güvenliği çağırıp seni azarlayacağım."

"Eğer bunu yaparsan ben de basına giderim."

"Böyle bir haberi basamazlar."

"Niyeymiş o?"

"Hakaret davası açarım da ondan. Gücüm de yeter. Miranda ve kazanırım."

"Ama adın lekelenir, Jimmy. Ömrünün sonuna dek yakanı bırakmazlar."

"Senin sözüne karşılık benimki. Bana sunduklarını aşk bir kadın. Ki bu kadın hayvan hakları cephesindeki maceraları yüzünden polis tarafından biliniyordu da. Kimse sana inanmaz, Miranda," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Ancak kendini mahvedersin. Bu arada, tüm mektuplarını sakladım."

Kalbim sıkıştı. "Saklamış olabileceğini tahmin etmiştim."

"Bir gün başıma bela açabileceğini tahmin etmiştim. Tahminim de tuttu. O mektuplar bana karşı saplantın olduğunu ispatlar."

"Evet, öyleydi, maalesef."

"Benimle tekrar karşılaştın, çok başarılı olduğumu ve mutlu bir evliliğim olduğunu gördün, o yüzden intikam almaya karar verdin. Avukatım seninle işini bitirdiğinde seni aynen böyle göreceklerdir. Kendini saygın bir adamı mahvetmeye adamış yaralı ve reddedilmiş bir kadın."

"Nasıl görüneceğim umurumda değil. Umurumda olan tek şey David'in gerçeği bilmesi. O yüzden bana söylemeni istiyorum. Söylemezsen hemen şimdi onu cep telefonumla ara

ve ismini veririm." Telefonu çantamdan çıkardım. "Kimliğini öğrendiği anda polise gidecektir. O zaman da kendini muazzam bir kamu davasının içinde bulursun. David yaralanan elleri için senden tazminat alma hakkına sahip ve bu hakkını arayabilir."

Jimmy'nin yüzü griye döndü. "Senin de itibarın kalmayacak," diye mırıldandı. "Televizyon kariyerin bitecek."

"Biliyorum ama bu riski göze aldım."

"Anlamıyorum," diye sızlandı. "Ne diye gidip aradın ki bu herifi?"

"Açıkladım ya. Daha fazla bu pişmanlık hissiyle yaşamak istemiyorum. İki dakika içinde Derek White'ı neden hedef aldığını söylemezsen, Jimmy, hemen şimdi David'i arayacağım."

"Sana adım James dedim," dedi ıslayarak. "James Mulholland. Anladın mı?"

"Kusura bakma. Seni tanıdığım zaman sadece Jimmy Smith'tin, o yüzden yeni adını hatırlamam güç. Daha da önemlisi, şiddet eylemlerini kınayan bir hayvan hakları aktivistiydin sen. Gerçi, şimdi düşünüyorum da... Ne söylediğini hatırlıyorum. Şiddetin kabul edilemeyeceğini çünkü *hayvan hakları hareketini kamuoyuna kötü tanıtacağını*, söylerdin. İlginçtir ki, hatalı bulduğun için değildi. Yine de, o gün yaptığın gibi bir şeyi senden hiç beklemezdim. Belki daha önceden de yapmışsın."

"Hayır," dedi zar zor sırıtarak. Tekrar oturdu. "Yapmamıştım."

"Niye o zaman?" Yanak kasları seğirdi. "Neden Derek White'ı öldürmeye çalıştın?"

"Onu öldürmeye çalışmamıştım," diye inledi. Kafası yavaşça omuzlarının arasına çöküyordu. "Ben sadece," omuzla-

rını silkti, "ona bir şok yaşatmak istemiştim. Bok gibi davranıyordu bana."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi kızgınlıkla. "Öyle."

Gerçekleri duymak üzere olduğumu sezinleyince kollarımdaki bütün tüyler diken diken oldu. "Ne yaptı sana?" diye sordum, yumuşak neredeyse anlayışlı bir sesle.

"Of, bir sürü şey," diye yanıtladı. "Bir sürü," diye tekrarladı sıkıştığı dişlerinin arasından. Başını iki yana salladı. "O olmasaydı ben..." Kendini durdurdu ve burnundan derin bir nefes aldı.

"O olmasaydı ne?" Saatin tik takırının fena hâlde ayırdına vardığım kısa bir süre boyunca sessiz kaldık.

"Bana takmıştı," diye devam etti Jimmy yüzünü ekşiterek. "Resmen bana takmıştı." Can sıkıcı bahsedilen gömülürken benim orada olduğumu unutmuş gibiydi. "White beni hiç sevmezdi. Hatta benden nefret ederdi. Bunu en baştan belli etmişti."

"Onun öğrencisi miydin yoksa?" diye sordum. "Hiç bilmiyordum."

Başını salladı. "Mikrobiyoloji dersindeydim. Ne yaparsam yapayım onun için yeterince iyi değildi," dedi tükürür gibi. "Ne kadar çok çalışırsam çalışayım notlarım hep düşüktü. Son senemde beni resmen bıraktı. Resmen. Neden biliyor musun? Çünkü beni sevmiyordu. Şikâyetçi olmalıydım. Çünkü o olmasaydı her şey çok güzel olacaktı. Hatta şey bile olacaktım." Aniden kendini toplar gibi oldu.

"Ne bile?"

"Of, boş ver," diye mırıldandı. "Amacım ona ciddi bir zarar vermek değildi. Sadece şöyle bir havaya sıçratayım istemiş-

tim. Kutuda haval fişek vardı sadece. "Haval fişekle birazcık sodyum nitrat. Anlaşılan şiddetini hesaplayamamışım. Sonra olanları duydum ve evet..." omuzlarını silkti, "sonuçları üzücüydü."

Güldüm. "Gerry Adams* gibi konuştun."

"Dinle, amacım kimseyi incitmek değildi."

"David White'ın elleri için toplamda on üç ayrı ameliyat geçirmesi gerekti. Sol eli için beş, sağ eli için sekiz. Tıp okuduğu Cambridge Üniversite'sinden ayrılmak zorunda kaldı. Yıllarca bu olayın anısıyla yaşadı. Ona yaptıklarının fiziksel ve duygusal yaralarını ömür boyu taşıyacak."

Jimmy irkildi. "Ona ismimi verme, Miranda. Lütfen, yapma. Buna gerek yok."

Yüzüne baktım. "Tamam, vermeyeceğim. Ancak beni dava etmeye karar verirse -ki böyle bir ihtimal mevcut- o zaman yeminli ifade verirken seni de söylemek zorunda kalırım. Bunu bilmelisin."

Jimmy küçük bir çocuk gibi yalnız ve kayıp göründü bir anda.

"Hep korkmuştum bundan," dedi sessizce. "Yıllardır."

"Korktuğuna eminim. Yine de nihayet bana gerçeği söylediğin için teşekkürler."

O sırada kapı açıldı ve Jimmy'nin sekreteri elinde bir kese kâğıdıyla içeri girdi.

"Yumurtalı aldım, olur mu? Olur mu?" diye sordu. "Yumurtalı?"

Kadın kese kâğıdını uzatırken Jimmy ilgisizce başını salladı. "Evet," diye fısıldadı. "Olur."

---

* İrlandalılar Sinn Féin partisinin lideri. Bir dönem BBC televizyonunda Gerry Adams'ın sesli demeçlerinin yayınlanması yasaklanmıştı. Ç. N

"Vakit ayırdığın için teşekkür ederim," dedim ayağa kalkarken. "Çok faydalı bir görüşme oldu. Merak etme -James-, yolu kendim bulabilirim."

Lobiye geri yürürken içimde tarifsiz bir coşku vardı. Nihayet gerçeği biliyordum. David'e anlatabilecektim ve bana geri dönmesini sağlayamasam bile en azından anlamasını sağlayabilirdim.

Çıkrığında saat on biri kırk geçiyordu bile. Daisy'nin ofisine geldiğimdeyse yarım olmuştu. Çabucak bir öğle yemeği yemeye karar verdik. Odasının kapısını kapadı. Sandviçlerimizi yerken ona kayıt cihazından parça parça konuştuklarımızı dinlettim. Alet sadece kaydetmekle kalmamıştı. Sesler gayet net çıkıyordu.

Daisy, "Öğrenci intikamıymış olay yani," dedi bana bir şişe su uzatırken. Üstünde ruhaf etiketler olan dosyalarına göz attım: *Kimlik Dene*, *Düğün Helikopterleri*, *Alpler'de Harikalar Diyarı* ve *Moulin Rouge*.

"Öğrenci intikamı; ama ne için?"

"Mikrobiyolojiden kaldığı için belli ki."

"İşte orasını anlamıyorum. Jimmy derslerinden kalmadı ki."

"Ne demek o?" Elini peçetesine sildi.

"Birinci oldu."

"Öyle mi?"

"Evet, biyokimya bölümünün birinciydi. Ne diye David'in babasının peşine düştü ki?" Daisy en az benim kadar şaşkın yüzüme bakıyordu. Sonra birden gülümseyiverdi.

"Neden olduğunu biliyorum," dedi.

"Neden?"

"Doğru değil de ondan."

Yüzüne baktım. Hiç aklıma gelmemişti. "Ama doğru olduğuna çok eminim. İnternet sitesinde yazıyor. Yalan olsaydı böyle bir iddiada bulunamazdı."

"Öyle mi dersin? Ben pek emin değilim. Politikacıların çoğu yalan söyler."

"Ama birinci olmadığın hâlde birinci olduğunu söyleyerek büyük bir risk almaz mısın?"

Daisy omuzlarını silkti. "Politikacılar her daim risk alırlar. Jeffrey Archer'ın gizlediklerini düşünsene. Zaten kimse okuldan ne dereceyle mezun olduğuna bakmıyor. Şüphesiz bu işten yırtacağını düşünmüştür."

"Galiba haklısın," dedim. "Evet... Jimmy de tam onu söylemek üzereydi galiba. Profesör White olmasaydı bir şey olacağını söyleyecekti ama kendini tuttu. Birinci olacaktı demek. Sanırım tam bunu söylemek üzereyken kendini durdurdu. Vay canına," dedim kahkaha atarak. "Şu olaylara bak! Şimdi tüm taşlar yerine otardı."

"Acaba kaçıncı oldu?" dedi Daisy düşünceli bir edayla.

"Bilmem ki."

"Onunla tanıştığın zaman ne demişti?"

"Bir şey dediğini hatırlamıyorum. Tek bildiğim bir önceki yaz mezun olduğuydu ve iş ararken bir süre daha Brighton'da kaldığıydı."

"O aralar ne iş yapmak istiyordu?"

* 1987 yılında *Daily Star Gazetesi*, İngiliz muhafazakâr partisi Cadde geleneklerinden Lord Jeffrey Archer'ın bir fahişeyle ilişkisi olduğuna yazmış ve bu yüzden aşılan tazminat davasında Archer'a 500 bin sterlin ödemek zorunda bırakmıştı. 2001 yılında, Jeffrey Archer'ın tekke evliği yanlık olduğu ortaya çıkmıştı ve Lord Archer "Maldemeyi yanılmak ve yalan ifade vermek" suçuyla hapse gitti. Aynı zamanda bir yazar olan Archer'ın dilimize çevrilmiş kitapları da mevcuttur. Ç. N.

"Her işe baş vuruyordu. Yönetim danışmanlığı, *BBC*'nin stajyer programı. Dişişlerinin sınavına bile girmişti."

"Birinci sınıf kariyer hırsı varmış yani?"

"Evet, gerçi mülakatların yarısına çağrılmadı bile."

"Hayvan hakları mücadelesi yüzünden olmasın?"

"Sanmam, o her zaman kanunlara uyardı. Yerel gazetelere şiddetin doğru yol olmadığına dair demeçler verirdi. Hareketin kabul edilebilir yüzü gibiydi. Kendini iyi ifade eden ve çekici bir adamdı; salaş ve saldırgan biri değildi."

"O zaman notları düşük olduğundandır."

"Muhtemelen öyle, evet. İş bulması güçleştikçe bu konuda girgide içerlemiş ve profesörü suçlamış olmalı. Sonra da... bom! Derek White cezasını çeker. Daha doğrusu David çeker."

"Jimmy başlarda ne iş yapmış?"

"İnternetteki profilinde York'taki yerel bir radyodaki gazetecilik yaptığı yazıyordu. En azından beş sene yapmış gibi görünüyor."

"Politikaya girmeyi planlamıyordu o hâlde?"

"Hayır, politikayı girmeyi planlasaydı, Derek White'ın ne kadar tiksinirse tiksinsin, asla öyle bir işe kalkışmazdı. Zira çok riskli bir şeydi. Politik kariyeri Jack Straw'la röportaj yaptıktan sonra başladı sanırım. Parlamento araştırmacısı olarak iş teklifi almış, sonra da işler gelişmiş."

"Yani böyle korkunç bir sırrı olmasına rağmen politikaya girmiş, ha! Vay canına," dedi nefes nefese. "Bir gün açığa çıkar diye hep dehşet içinde yaşamıştır kesin."

"Evet, kendisi de itiraf etti bunu."

"Seni bir daha görmemek için çok dua etmiş olmalı."

"Öldüğümü bile sanmıştır."

Kaseti kayıt cihazından çıkardım, üstünü etiketledim ve dikkatlice çantama koydum.

"Sakın kaybetme," dedi Daisy.

"Kaybetmem."

"David'e dinletecek misin?"

"Emin değilim."

"Ama doğruyu söylediğini ispatlar bu."

"Ama Jimmy ismini açık açık söyledi kasette. O yüzden dinletmek istemiyorum. Biraz düşünmeliyim." Cihazı geri verdim. "Teşekkürler, Daisy. Her şey için, teşekkürler."

"Benim için zevkti." Sandviç kâğıdını tortop edip çöp kutusuna fırlattı."

"Jimmy'nin rezil olduğunu görmeyi çok isterdim."

"Sanırım ben de öyle. Ama orasının bana kalmadığını düşünüyorum. David'e bağlı her şey. Bakalım ne yapacak."

"Hâlâ ses yok değil mi ondan?"

Kalbim sızladı. "Hayır. Peki sen nasılsın?" diye sordum. Daisy bana bir tane Mars çikolatası uzattı, sonra da kendi çikolatasının kâğıdını açmaya başladı. "Lamalı bekârlığa veda partisinden ne haber? Annem çok hevesli."

"Heveslidir kesin ama ben emin değilim..."

"Parti yapmayacak mısın?"

"Sanırım," dedi kayıtsızca. Nişan yüzüğünü hâlâ takmıyordu.

"Kiliseye karar verdiniz mi?"

"Ah, hayır. Yani şimdilik," dedi güç duyulur bir sesle. "Nigel benim seçmemi istiyor ama ben... Bilemiyorum işte." Sesi girgide kısıldı.

"Sorun ne, Daisy?" Cevap vermedi. "Nişan sonrası stresi değil bu sadece, değil mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Şey, hen..." İç geçirdi. Herman yüzündeki anlayışlı bir ifade ile Daisy'ye koştu. "Biraz kafam dağınık, o kadar." Herman'ı kucaklayıp sarıldı. "O yüzden düğünü planlamak zor geliyor."

"Çok tuhaf. Başkalarınınkini gayet güzel planlıyorsun."

"Biliyorum ama dediğin gibi, daha nişanlandığım fikrine bile alışamadım. Kendimi acayip yavan hissediyorum. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

"Dün bir şey oldu, Miranda. Hiç hoşuma gitmeyen bir şey. Sana dün gece söyleyecektim ama David konusunda çok üzgündün."

"Ne oldu?"

"Öğlen yemekte Mary de vardı."

"Evet, geleceğini söylemişsin. Ee?"

"Birisi düğünün konusunu açtı o da Nigel'a dönüp dedi ki, *eh, şirket ortaklığını alırsın artık.* Böyle şaka yapmış, kurmak istemezmiş gibi bir havada söyledi *ama* altındaki anlam gayet açıktı. Nigel'ın evlenmesi sayesinde profesyonel açıdan kazanımları olacağını söylüyordu."

"Saçmalık bu! Artık kimse böyle şeyleri takmıyor."

"Ama Bloomfields geleneksel bir şirket. Onlar takıyor olabilir."

"İyi de, yaşam tarzını onaylamıyorlar diye birisini terfi ettirmeyecek değiller ya!"

"Yeni departman müdürü çok eski kafalı. Nigel da ne zamandır ortaklık almak istiyordu. Bu kadar çok çalışması o yüzden. Eğer Nigel'la evli çocuklu biri arasında seçim yapması gerekseydi, evli olan kazanırdı. Nigel çok hırslı, sen de biliyorsun. Mary işte bunu ima ediyordu."

"Yerinde olsam o kadının dediklerine kulak asmam. Nigel onunla hiç ilgilenmediği için senin mutluluğunu bozmaya çalışıyor."

"Ama Mary öyle söyleyince Nigel kızardı ve anında konuyu değiştirdi."

"Bak, Nigel seni seviyor, Daisy ve seninle evlenmek istemesinin nedeni de bu. Bence bunun altında başka bir şey aramaya gerek yok."

"Hımmm," dedi. "Belki de haklısındır. Bilmiyorum. Yine de sırf bu değil. Aslında çok daha büyük bir şey var." Öyle derinden ve acıklı bir iç geçirdi ki. Herman merhametli bir sesle inleyiverdi. "Of, Tanrım. Kendimi aptal gibi hissediyorum ama..."

"Ne oldu?"

"Hani bahçemde seninle konuşuyorduk da, sana her şeyimi anlatabilirmişim gibi hissettiğimi söylemiştim ya? Ne olursa olsun beni yargılamayacağını düşündüğümü?"

"Evet, elbette yargılamam seni."

"Aslında bakarsan beni çok rahatsız eden bir durum var ve sana anlatmak istiyorum. Kulağa çok saçma gelebilir ve keçileri kaçırdığımı sanabilirsin..." Sesi gittikçe kısıldı.

"Bana anlatabilirsin, Daisy. Ne oldu?"

"O gün dediklerini düşünüp duruyordum." Masasındaki kalemlikle oynamaya başladı. "Son zamanlarda aklımdan çıkaramaz oldum."

"Öyle mi? Ne demiştim ki?"

"Demiştin ki, eğer Nigel ile ilişkimiz yürümezse belki de bunun nedeni..." O sırada cep telefonum çalmaya başladı.

"Pardon, Daisy, şunu bir açayım. Hemen kapatırım." Çantamı talan ederek telefonu buldum. "Alo?"

"Miranda Sweet'le mi görüşüyorum?" dedi tanımadığım bir kadın sesi.

"Evet."

"Ben Karen Hall." *Kim?* "Evcil Hayvan Zayıflatma Yarışması'ndan arıyorum."

"Kahretsin!" Ayağa fırladım. "Bugündü, değil mi?"

"Evet, bugündü. Neredesiniz?"

"Çok özür dilerim," dedim eczadeyse huçurarak. Öyle bir paniğe kapılmıştım ki kalp krizi geçireceğimi sandım.

"On bir buçuktan beri sizi bekliyoruz. Öğle yemeği bitmek üzere." Arka plandan çatal bıçak sesleriyle konuşmalar geliyordu.

"Çok özür dilerim," dedim tekrar. "Aklımdan çıkmış."

"Biz de öyle olduğunu tahmin ettik ancak cep telefonunuzun numarasını bulamadık. Sonra biri internet sitenize bakın. Rica etsem hemen buraya gelebilir misiniz? Sonuçları ikiyi çeyrek geçe açıklamanız gerekiyor. Gazeteciler çoktan geldi bile." Saatime baktım. Biri yirmi geçiyordu.

"Hemen taksiye atlarım. Neredeydiniz?"

"Piccadilly'deki Meridien Oteli'ndeyiz," dedi ve haklı bir şekilde çileden çıkmışçasına bir nefes verdi.

"Yola çıktım bile." Telefonu kapadım ve Herman'ı kolumun altına sıkıştırdım. "Daisy, kafam feci dağılmış. Yarışmayı tamamen unutmuşum, birinciyi ben anons edecektim. Şu aralar kendi problemlerim dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum."

"Fark ettim," dedi gözlerini devirerek.

"Üzgünüm, gerçekten zor zamanlar geçiriyorum. Of Tanrım, bu konuşmayı sonra bitirelim zaman mı! Şimdi son süratle gitmem lazım."

Neyse ki üstümdekiler şıktı. Dışarı çıkıp hemen bir taksi çağırdım. Soho'dan hızla ilerlerken yarışmayla ilgili bildiklerimi hatırlamaya çalıştım. Dalmaçyalı köpeklere ve şişman kedilere diyet uygulamakla ilgili sürüyle zırvalık yollamışlardı ama okumamıştım. Doğaçlama yapmam gerekecekti. Charing Cross Caddesi'ne vardığımızda konuşmam için hızla bir şeyler karalıyordum. "Şişman bir hayvan mutlu bir hayvan değildir. Etli olacağına canlı olsun... düzenli egzersiz... sağlıklı beslenmenin önemi... aşırı kilonun sağlık açısından riskleri." Nihayet varmıştık. Kalbim güm güm atıyordu. Taksiye borcumu ödeyip içeri koştum. Beni, yukarı, Edwardian süitine yönlendirdiler. Saçlarımı parmaklarımla taradım, birkaç derin nefes aldım, yüzüme bir gülücük kondurdum ve içeri girdim.

Karen Hall geldiğimi görüp ayağa kalktı. Onun oturduğu masaya doğru gittim. Kahve ikram ediliyordu.

Otururken. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım. Yüzüm alev alev yanıyordu. Daha önce gönderdikleri ama ihmal edip kapağını bile açmadığım basın kitini elime tutuşturdu.

"Beş bölge finalisti var burada," diye açıkladı. "Siz yokken ben kazananı seçtim. Ama gazeteciler sizden beklediği için siz anons eder misiniz?"

"Elbette." Kitapçığı çabucak incelerken hangisinin birinci olduğu umurumda bile değildi. Stratford'dan Dixie isimli bir Dachshund on dokuz kilodan on iki kiloya düşmüştü. "Öncesi" ve "Sonrası" fotoğraflarına baktım. Önceden öyle şişmandı ki göbeği yere sürtünüyordu ama şimdi gayet ince ve narin görünüyordu. Sonra Delilah isimli bir Labrador -ya da lapacı- vardı. Devasa otuz sekiz kiloluk bir köpekken dokuz buçuk kilo vermişti. Sonra İran kedisi Sweetie on iki kilodan

altı kiloya düşmüştü. Dördüncüsü Fluffy isimli bir tavşandı. Balıçede el arabasıyla gezdirilmesi gereken tavşan, inanması güç ama tam dokuz kiloyken beş buçuk kilo vermişti. Son olarak Maurice isimli bir fare vardı. Yüz yetmiş gramken zayıflayıp atmış grama düşmüştü.

Kitapçıkta hayvanların zayıflamak uğruna çektikleri sıkıntılar da belirtiliyordu. Labrador Delilah gayet güzel ilerlerken zayıf bir anında mutfak masasından bir kuzu bacağı çalmış ve tek hamlede mideye indirmişti. *Çok kötü bir andı,* diyordu sahibi Brenda. *Bir anda bir kilo alıverdi ve tabii azarı işitti!* Tombul İran kedisi Sweetie sahibinin beş yaşındaki kızı kendisine gizli gizli sardalye verince kilo almıştı. *Hedefine zamanında ulaşıp ulaşmayacağı belirsizdi,* diyordu sahibi Julia. *Ama şu andaki haliyle tüm aile gurur duyuyoruz.*

Yarışmacılarımızın azmini ve iradesini yürekten kutluyoruz, diye bitiyordu basın kiti. *Denediğimiz zaman neleri başarabileceğimizin mükemmel birer örneği hepsi!*

Karen ayağa kalkarken kahvemi kafama dikip bitirdim.

"Bayanlar ve baylar, heyecanla beklediğiniz an geldi." Odanın arkasında bir yerlerden heyecanlı bavlama sesleri duyuldu. "2003 yılının PetWise Ewell Hayvan Zayıflatma Yarışması'nın kazananını anons etmek üzere *Hayvanları Çözenler* programından Miranda Sweet'i davet ediyorum."

Ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu. Toplum önünde konuşmaktan nefret ederim.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diye başladım. "Zarfı açmadan önce şunu demek isterim ki, aslında bugün burada bütün hayvanlar kazandı. Diyet yapmakta gösterdikleri kararlılık çok etkileyici. Hepinize iradenin neler yapabileceğini gösterdiler. Tabii ki dikkatli beslenmeyle beraber.

Şimdi daha fazla uzatmadan..." Başparmağımla zarfın kapağını açtım, "2003 yılının PetWise Evcil Hayvan Zayıflatma Yarışması'nın kazananı açıklamaktan büyük mutluluk duyuyorum: Tavşan Fluffy!"

Fluffy sahibinin kollarında podyuma taşınırken alkış sesleri duyuldu. Arkamdaki ekranda Fluffy'nin eski hâlinin fotoğrafı belirdi. Öyle şişmandı ki gözlerini seçemiyordunuz. Yeşil Dev Hulk'a benziyordu.

Fluffy'yle sahibine ödüllerini -PetWise'dan bir senelik ücretsiz sigorta ve bir senelik kuru mama- uzatırken flaşlar patladı.

"Buraya lütfen, Fluffy!" diye bağırdı bir fotoğrafçı.

"Ona bakma, bana bak."

"Gülümse, Fluffy. *Dişlerini* göster."

"Miranda, Fluffy'yi öp."

Bu kadar ilgi olacağını beklemiyordum. Paparazziler deli gibi yığılmıştı. Ancak şimdi uzaklaşıyorlardı. Diğer yarışmacılar arasında bir tartışma yaşandığını duyabiliyordum.

"Tavşan şişmandı, kabul," dedi kedinin sahibi. "Ama Sweetie öyle şişmandı ki kedi kapısını tam yirmi beş santim genişletmek zorunda kaldık!"

"Delilah ram bir yağ tulumuydu. Bir de şimdi bakın. Aynı Kate Moss!"

"Bence yarışmayı farklı türler arasında yapmak hiç de adil değil."

"Maurice 110 gram verdi. Ağırlığının neredeyse yüzde altmışı eder."

"Sahi mi? O zaman belki de Maurice kazanmalıydı..."

Çıkarmadan gözlerimi devirdim. Böyle yarışmalardan nefret etme nedenim buydu işte. Hoşnutsuz kaybedenler.

Gözlerimi odada gezdirirken *Camden New Journal* adına benimle röportaj yapan gazeteci Tim Charlton'ı gördüm. Anlaştıkları *Independent on Sunday* için bir makale yazacaktı. Gözlerimiz buluşunca gülümsedim.

"Merhaba," dedi ben podyumdan inerken.

"Merhaba, Tim. Gazetede işler nasıl?"

"İyi gidiyor, sağ ol. Senden bir iki yorum alabilir miyim acaba?"

"Elbette." Birlikte Britanya'da ev hayvanlarının kürkdö şişkolara dönüşmeleriyle ilgili bir hikâye uydurduk.

"Fluffy fitness videosu falan hazırlayabiliz," diye ekledim sonunda. "Vanessa Feltz yapabiliyorsa *Fluffy* neden yapamasın?"

"Gayet makul," dedi ciddi bir ifadeyle ve not aldı. "Aslında sana sormak istediğim başka bir şey vardı."

"Nedir?"

"Politika haberlerine geçmek istediğimi biliyorsun?"

"Evet, demiştin."

"Bir iki tane anonim profil yazısı yazdım son zamanlarda. Geçen gün de seni fotoğraf galerisinde gördüm. Arnie Noble'ın sergisinde."

"Öyle mi? Hiç fark etmedim seni."

"Eh, içerisi epey kalabalıktı ama oradaydım. James Mulholland'ın eşi Caroline Horbury ile konuştuğun dikkatimi çekti."

"E-vet," dedim yavaşça. "Doğru."

"Bu sabah da editörüm benden James Mulholland ile ilgili bir yazı yazmamı istedi. Önümüzdeki dönemde kabineye girecekler arasında adı anılıyor."

"Gerçekten mi?" dedim zayıf bir sesle.

"Acaba bana verebileceğin şöyle ilginç bir iki dedikodu var mıdır diye merak etmiştim? Ne kadar ıvır zıvır olsa da önemli değil. Yeter ki makaleyi biraz canlandırayım."

"*İlginç bir iki dedikodu* demek?" diye rektarladım. Kısacık bir an vicdanımla cebelleştikten sonra, "Evet," dedim. "Aslına bakarsan var."

On Dördüncü Bölüm

O gece Daisy'yi aradım ama Nigel'ın evinde olduğu için konuşamadık. Ciddi problemleri olduğu çok açıktı ama kendi derdime düştüğümden onunla ilgilenememiştim. Bunu fark edince kendimi çok ihmalkâr hissettim. Özellikle de o, bana bu kadar destek çıkmışken. Ne demişti bana? Birkaç hafta önce, bahçesinde, benim ona söylediğim bir şeydi. Başımda onca sıkıntı varken hatırlayamıyordum. Telesekreterine mesaj bırakıp yatağa girdim. Gece uyumakta çok zorlandım ancak şafağa doğru dalmışım.

Üç saat sonra uyandığımda David'in bugün mektubu alacağını düşündüm. Belki de postacı çoktan gelmişti ve David mektubu çoktan okumuştu.

Nabzım bu düşünceyle hızla atmaya başladı. Ancak onu hiçbir koşulda arayamayacağını biliyordum. Benimle iletişime geçmek tamamen *onu* bağlıydı. Saat *on olduğunda* aramamıştı ve aramayacağını biliyordum. Yazdığım mektubun lime lime edilmiş hâlde çöp kutusunda durduğu canlandı gözümün önünde. Kaseti tekrar dinledim. Her şey oradaydı.

Kasten ve bilerek mi karıştırdın?... On altı yıldır kendimi berbat hissediyorum... Bu için peşini bırakmalıydın... Para mı istiyorsun, bu mudur? Ona ismimi verdin mi? Ne olduğuna dair en ufak bir fikrim dahi olmadığını söyledim... Doğru... Ne diye gidip aradın ki bu herifi?... Hemen şimdi David'i arayacağım... Havai fişek vardı sadece... Sonuçları üzücüydü.

İşte bomba budur, diye düşündüm. Resmen dinamit etkisi yaratacak; tüm hayatını altüst edebilir. Ne kadar da aptalmış. Onca çıkarcılığına rağmen konuşmamızı kaydediyor olabileceğim aklının ucundan bile geçmedi. Kaseti çekmecemin arkalarına doğru koydum ve gazete almak için dışarı çıktım. *Guardian* mı alayım yoksa *Independent* mı diye düşünürken *Moi!* dergisinin eylül sayısının çıktığını gördüm. Hemen bir tane aldım ve uykusuz geçen gecenin yorgunluğunu atmak için pastanede kendime bir tane latte sipariş edip dışarıda güneşin altında otururak dergiyi okumaya başladım.

Derginin ortalarına doğru yer alan "Bayan Davranış" başlıklı makaleye iki tam sayfa yer ayrılmıştı. En büyük fotoğraf David'in ilk tab ettiğiydi. Resme bakınca David'in fotoğrafı çektiği anı hatırladım ve içimi bir hüzün kapladı. *Gülme. Gülümsemek yüzünü gizler.* Sonra kırmızı odada resmin oluşmasını izlerken *Sıkıntılı duruyorsun. Sanki kafanda çözemediğin sorunlar varmış gibi,* demişti. Vardı da. Ne olduğunu artık David de biliyordu.

Makale oldukça eğlenceliydi ve iyi kotarılmıştı. India Carr her ne kadar sinir bozucu şekilde burnunu özel hayatıma sokmuş da yazısında bunlara pek değinmemişti. Tedbiri elden bırakmayıp ağzımı sıkı tutmam iyi olmuştu. Dergideki yazının benim için bir sürü yeni müşteri yaratacağına emindim. O yüzden Lily'ye çiçek göndermeye karar verdim. Latteni bitir-

dikten sonra yolun karşısındaki çiçekçiye geçtim. Kayısı rengi güllerden bir buket hazırlatıyordum ki Nazlı Natalie'nin her zamanki gibi cep telefonuyla konuşarak bana doğru geldiğini gördüm.

"Hayır, anneciğim," diyordu yanımdan geçerken. "Beni kesinlikle anlamıyor. Dondurma diyor, bakana. Eh, aynen. Laktoza duyarlı olduğumu biliyor... Evet... Bence de çok bencil... Hmmmm... Ama bir yandan da çekici ve eğlenceli... Elbette bana deli oluyor... Evet, bu gece görüşeceğiz."

Güllerin yanına birkaç tane beyaz gerbera seçerken, *neden*, diye düşündüm. *Neden bu gece onunla görüşüyorsun? Veya herhangi bir gece? Hatta niye onunla çıkıyorsun, ama gidi mızmız sürtük? Ve ne kadar da vefasızsın sen öyle. Hem onsuz dışarıda vakit geçiriyor hem de annene onu şikâyet edip duruyorsun.* Eve dönerken, öfkeyle, *birinin gözünüz pirinç patlığını çalıp yemekle aynı şey bu*, diye geçirdim aklımdan.

"Marcus iyi bir adam." dedim Herman'a. "Daha iyisini hak ediyor. Sen ne dersin?" Herman anlayışlı bir şekilde iç geçirdi.

Saat on iki de Islington'da bir randevum vardı. Sonrasında belki David'den mesaj falan vardır diye koşturarak eve geldim; ama yoktu. Saat üç olduğunda hâlâ sesi çıkmamıştı. Dört buçukta bugünün ikinci müşterisi geldi. İrlanda bir Collie kırması. Sahibinin sözünü asla dinlemiyordu.

"Çok yaramaz," diyordu kadın Primrose Hill'den yukarı tırmanırken. Köpek tasmayı sağa sola çekiştiriyordu. "Yavaş ol! Çok yaramaz," dedi kadın tekrar. "Ne yapmasını istediğimi gayet iyi biliyor ama yapmıyor işte."

"Köpekler yaramaz değildir," dedim. "Yaramaz olduklarını söylemek, onlara, sahip olmaları mümkün olmayan in-

sanı vasıfları yüklemektir. Köpeklerin iyi veya kötü diye bir anlayışları yoktur," diye açıkladım. "Doğruyu veya yanlışı da anlamazlar. Vicdanları veya herhangi bir pişmanlık duyguları yoktur." -aklıma Jimmy geldi- "sadece onlara faydası dokunan şeyleri yaparlar."

Kadınla temel prensiplerin üstünden geçtim. Kötü veya istenmeyen davranışları görmezden gelmek ve güzel veya istenen davranışları teşvik etmek. Sonra eve döndük ve kadın için onaylı bir eğitim yeri aradım. Masama oturunca iki mesajın beklediğini gördüm. Bir an önce dinlemek için yanıp tutuşuyordum. Stresten karnıma ağrılar girdi.

Kadın yazdığı çeki uzatınca, "Teşekkür ederim," dedim. "Size bol şans dilerim. İyi olacağına eminim."

Kadını uğurladım ve tam teleseksreteri dinleyecektim ki telefonum çaldı. Arayan annemdi. Şu saçma salak lama projesiyle ilgili aşırı heyecanlıydı. Nihayet telefonu kapadıktan sonra mesajlarımı dinleyebilecektim ki kapının tıklatıldığını duydum. Elim havada kaldı. Sonra bir tıklama daha. Bu sefer biraz daha yüksek sesli. Alexander gelmişti! Kapıya koştum.

"Ah!" Göğsüme bir kurşun yemiştim âdeta.

"Merhaba Miranda."

"Alexander," dedim otomatik olarak. Bayılacak gibi oldum. Aynı zamanda kızgındım. Özür diler gibi gülümseyince bu sefer de çok üzüldüm.

"Böyle çatkapı geldiğim için özür dilerim," dedi çekingence. "Mesaj bırakmıştım ama belki de özellikle görmezden gelmişsindir diye uğrayayım dedim."

"Ah, şey... Görmezden gelmiyordum. Daha mesajlarını dinlemeye vakit bulamadım. Çok meşguldüm." Yüzüne bak-

um. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuş, hayır, beynimin bir köşesine bastırmışım.

"Girebilir miyim?"

"Ah, tabii," dedim cılız bir sesle. "Gir."

Alexander eşikten geçerken Herman kuyruğunu sallayarak ona doğru bir koşu tuttu. "Selam, Herman." Eğilip köpeği okşadı. "Selam, ufaklık." Sonra kucağına aldı, Herman da onun kulağını yaladı. "Seni çok özledim."

"Eee, bir fincan çay ister misin?" diye sordum. Diyecek başka bir şey bulamamıştım. Kulaklarım zonkluyor, yüzüm yanıyordu.

"İyi olurdu. Ya da biran var mı?"

"Evet." *Niye geldin?* Buzdolabını açtım. *Niye?* "Budweiser olur mu?"

"Sağ ol. Sen de içeceksindir umarım."

"Pek." *Asıl ihtiyacım olan şey valium.*

"Sigara içmemin mahsuru var mı?" diye seslendi.

"Hayır," dedim yine cılız bir sesle. "Mahsuru yok."

Mutfak kapısına gelip durdu. Öyle uzundu ki neredeyse pervaza değecekti. Ceketinin cebinden bir paket Gitanes çıkardı. İçinden bir sigara aldı ve yaktı. Parmakları güzel görülür bir biçimde titriyordu. O tanıdık aroma burun deliklerime dolunca geçmişin özleminin yaratığı üzüntüyle yere yığılacak gibi oldum.

Ona küllük uzatırken, "Evi muhteşem yapmışsın," dedi. "Burası tam bir viraneydi, bir ilk..." derken durakladı. "Bir ilk bakışımızda."

Biz *olduğumuz günlerde.*

"İşler iyi gidiyor herhâlde," dedi dumanını ıskıntıyla üflerken. "*Afon!* dergisindeki yazıyı gördüm. Fotoğraf çok güzeldi,"

dedi. Bitmişti uzatmıştım. *Nasıl bir hikâyenin olduğunu bilseydin.* "Bugünkü *The Times*'da da bir resmin vardı."

"Öyle mi?"

"Yanında bir tavşanla."

"Ha o mu? Evcil hayvan zayıflatma yarışması."

Başını salladı. "*Ağır siklet hayvanlar* diye başlık atmışlar."

"İyiymiş. Ben de senin hakkında bir sürü haber gördüm." Gülümsedi, sonra gözlerini yere çevirdi. "*Land Ahoy!*'un ilk bölümünü izledim."

"Sahiden mi?" Şaşırmış görünüyordu. "İzlemek istemezsin diye düşünmüştüm."

"Yo... hayır," diye karşı çıktım. *Aslında, haklısın. İstemedim ama kendimi zorladım.* "Çok iyiydi. Sen de harika görünüyordun. Şahane eleştiriler aldınız, değil mi?"

Kanepeye oturdu. Ben de aramıza kibarca mesafe koymaya çalışarak bir buçuk metre ötede bir sandalyeye yerleştim. "Evet," diye yanıtladı sigarasından derin bir nefes çekerek. "Evet, iyi haberler yapıldı hakkımda. Çok iyi gitti. Şans..." ağzından gümüşümsü renkli bir duman saldı- "yüzüme güldü." Başımla onayladım. Sonra birbirimize baktık tuhaf tuhaf. Biralarımızı yudumlarken, ilk defa bir partiye gitmiş ergenler gibiydik. "Son görüştüğümüzden beri iyi misin, Miranda?" diye sordu.

"Son görüştüğümüzden beri iyi miyim?" *Hayır, değilim. Hayatım allak bullak oldu.* "Ece... Evet, teşekkürler. İyiydim, iyiyim."

"Peki ya ailen? Daisy?" Dilinin ucuna yapışan bir parça tütünü nazikçe aldı.

"İyiler." Ona babamın İngiltere'ye döndüğünü söyledim. Annemin lamalarla ilgili kapıldığı çılgın hayali anlattım.

Kahkaha atarken mavi gözleri parladı.

"İnanılır şey değil!"

"Gerçekten öyle. Bu konuda çok ciddi. Bence çok çılgın bir fikir." Ortam iyice rahatlamıştı: gülmeyi bile başarmışım. "Sen de *Hollywood'a gidiyorsun demek!*"

"Doğru."

"Ne zaman?"

"Yarın." *Yarın mı?* Boğazım düğümlendi. "Uçağım öğlen kalkıyor. Aslına bakarsan, geliş nedenim de bu," dedi kısık sesle. "Merak etmiş olmalısın."

"Şey, evet... Ettim, tabii."

"Seni görmeden gitmek istemedim."

"Ya?" Gözüm yere vuran güneşe takıldı.

"İyi olduğundan emin olmak istedim."

"İyiyim ben," diye mırıldandım. "İyiyim."

Hayır, değilim. Sefil hâldeyim. Şimdiye olduğumdan da sefil hâle düştüm. Neden geldin ki, Alexander?

"Hoşça kal demek istedim." *Hoşça kal mı?*

"Vedalaşmış gibi söyledin."

"Muhtemelen öyle. Orada kalmayı planlıyorum."

"Cidden mi?"

"Güzel bir hayat var orada. Bir sürü İngiliz ve güneş ışığı."

"Bir sürü iş de var tabii. Şansın yaver gidene."

Omuzlarını silkti. "Birkaç tane ekran testine girecektim. *Land Ahoy!* sayesinde bir miktar ilgi oluştu. Amerika'da daha yeni gösterime girdi."

"Reese Witherspoon." dedim. "Onunla çalışma ihtimalin olduğunu okumuştum."

"Evet, bir ihtimal. Muhteşem bir aktris olduğunu düşünüyorum onun."

"*Sweet Home Alabama*'daki performansına bayılmıştım."

"Ben de."

"Eh... Belki sen de büyük bir yıldız olursun."

Yine omuzlarını silkti. "Bilmem ki. Başarılı olurum umarım. Belki de," diye ekledi zorlama bir canlılıkla, "ayrılmamız iyi bir şey olmuştur. Ne dersin?" Onayımı beklermiş gibi çekingence gülümsedi. "Los Angeles'ta yaşamayı seveceğini pek sanmıyorum."

"Hayır, sevmezdim. Babam oradayken sevmeyeceğini anlayacak kadar kaldım."

"Gerçi, diğer yandan da işlerin çok yoğun olurdu," dedi. "Bir sürü sinir hastası hayvan dolu orası."

Gülümsedim. "Daha ziyade, sahipleri sinir hastası. Ama haklısın; Los Angeles benlik bir yer değil. Dolayısıyla da, uzun vadede ilişkimiz yürümezdi zaten. O yüzden iyi olmuş..." *Beni öyle terk ettiğin.* Pencereden dışarı baktım. *Terk etmeseydin önümüzdeki ay evlenmiş olacaktık.* Kısa bir süre sessizlik oldu.

Sonra birden, "Özür dilerim," dediğini duydum. Yüzüne baktım ve gözlerinin kenarlarında birikmiş yaşları görünce hayrete düştüm. "Özür dilerim, Miranda," diye tekrar etti. "Asıl bunu demek için gelmiştim."

Cevap vermeyecek kadar afallamış durumdaydım. Öyle yoğun bir suskunluk oldu ki kendi nefes alışverişlerimi duyabiliyordum. Derken Alexander pat diye ayağa kalktı. Gideceğini sandım ama beni ayaklarına doğru çekip acayip bir şekilde sarıldı. "Sana çok... kötü davrandım," dedi. Sesi duygu yüklüydü. "Senden özür dilemeden Londra'dan ayrılmaya yüreğim dayanmadı. İnanmayabilirsin ancak şu son birkaç haftadır... kendimi berbat hissediyorum."

"Sorun yok." Kendi gözlerim de yanınca dayanamayıp ağlamaya başladım. "Geçti artık, Alex."

"O gece ne oldu bilmiyorum. Panikledim herhâlde. Sonra bir de baktım ki..." Sesi gittikçe kısıldı. *Hastaneye düşmüşüm.* "Umarım beni affedebilirsin."

"Elbette, affedebilirim ve affediyorum. Seni... affediyorum." Bunları derken sanki karanlık, gölgemsi bir şey ruhumu terk etti. "Niyetinin beni..." derken durdum. *Terk etmek olmadığını biliyorum.*

"Her şey çok hızlı gelişti."

"Biliyorum." Yan yana kanepeye çöktük ve sımsıkı birbirimizin ellerine sarıldık.

"İnan bana düşündükçe çok eziyet çektim. Miranda. Yaralandığını bilmek beni kahretti. Üstelik seni korumam gerekirken korumamışım. Seni yüzüstü bıraktım."

"Bak, artık tamamen iyileştim. Uzun sürmedi. Atlattım. İnsanların başına her gün çok daha kötü şeyler geliyor."

"Nişan yüzüğü elime ulaşınca kendimi öyle kötü hissettim ki. *Benden nefret ediyormuşsun gibi geldi.*"

Başımı iki yana salladım. "Doğru değil bu. Seni cezalandırmak için yollamadım yüzüğü. Bende kalması yanlış olurmuş gibi geldi, o kadar."

"Yüzüğü satıcam," diye mırıldandı.

"Sahiden mi?"

"Parayı da bir hayır kuruluşuna verdim."

"İyi yapmışsın."

"Amerika'ya gideceğim kesinleştiğinden beri seni aramak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Ancak beni görmeyi kabul etmeyeceğini düşündüm ve kendimi çok daha kötü hissettim. Sonra yüzük elime geçti ve o zaman seninle görüş-

memin şart olduğunu anladım. Benden tiksindiğini bile bile bu ülkeden ayrılamazdım."

"Tiksinmiyorum." *En azından artık tiksinmiyorum.*

"Aklımın bir köşesinde sürekli bunlar varken hayatıma devam edemeyeceğimin farkındaydım. Gelip sana bunları söylemeliydim işte."

"Sorun değil," diye mırıldandım. Boğazım acıyordu. "Unutuldu bitti. Hem, komik gelebilir ama," diye devam ettim, "belki de olanlar güzel sonuçlara vesile olmuştur." David'i ve kendi affedilme arayışımı düşündüm.

"Ne gibi sonuçlara?"

"Söylemesi güç. Belki bir gün anlatırım sana."

Aslında hiçbir zaman anlatmayacağımı şu anda bile biliyordum.

İçini çekti ve koltukta doğruldu. "Şey, artık gitsem iyi olur. Daha toplanmam bitmedi."

"Evini ne yapacaksın?"

"Kiralayacağım."

"Geldiğin için teşekkür ederim, Alexander. Gerçekten çok sevindim. Bana işlerinin nasıl gittiğini bildir, olur mu?"

"Tabii," dedi. "Elbette bildiririm. Büyük bir proje olursa hemen e-posta atarım."

Ona kartvizitimi uzattım. "Umarım her şey çok güzel olur."

"Teşekkürler. Senin için de öyle. Seni gördüğüme çok sevindim." Mavi gözleri yine ışıl ışıldı. Uzanıp yanağımdan öptü.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim Alexander kapı koluna uzanırken.

"Tabii."

"Parayı hangi hayır kuruluşuna verdin?" Bir an durakladı ve yüzü kıpkırmızı oldu.

"The Samaritans*. Yaptıklarının çok faydalı olduğunu düşünüyorum."

Alexander gittikten sonra kanepeye oturdum ve gözlerimi yere dikerek olanları sahne sahne gözümde canlandırdım. Sonra Herman'a rastmasını taktım ve gün kararırken birlikte Primrose Hill'den yukarı tırmanıp Regent's Park'a girdik. Inner Circle üzerinden tiyatro tarafına gittik. Bu gece bir performans yoktu. Gökyüzündeki pembe tonlar sırasıyla leylak rengine ve çini mavisine döndü. Gül bahçesindeki bir banka oturdum ve Alexander'ı ilk gördüğüm anın hatıraları beynime üşüştü.

– Rica ediyorum, söyle. Sırf dualarımda anmak için soruyorum. Adın ne senin?

– Senin hatırına odunculuk dahi yaparım.

– Hayran olunası Miranda! Hatta, hayran olunasının da ötesinde.

Ayağa kalktım ve geri yürümeye başladım.

– Bağışlamak öç almaktan daha erdemli bir davranıştır...

Ne kadar da doğruydu. Alexander'a kin güdüyor, onu cezalandırmak istiyordum. Ama belli ki o da bunca zamandır acı içindeydi. Üstelik onu affetmek, hiç mümkün olamayacağını düşündüğüm hâlde, öyle kolay gelmişti ki bana.

* 1953 yılında kurulan The Samaritans, intihara meyilli ve çaresizlik içindeki insanlara telefon yardım hattı üzerinden manevi destek vermektedir. Ç. N.

– Kendi kabahatlerimizin bağışlanmasını umduğunuz gibi hoş görün siz de, salıverin beni!

Eve döndüğümde telesekreterin yanıp söndüğünü görünce mesajları daha dinlemediğim aklıma geldi. Alexander'ın ziyareti beni öyle sarsmıştı ki aklımdan çıkıvermişti. İlk mesaj Alexander'dandı. Çekingen bir sesle onu geri aramamı rica ediyordu. İkincisi ise Daisy'dendi. Sesi çok üzgün geliyordu. Hemen aradım ama telefonu kapalıydı. Belki de Nigel ile dışarı çıkmışlardı ya da partilerinden birindeydi. Alexander'ı anlamak için ve bir yandan da ona neler olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Ne demişti geçen gün? Bahçesinde otururken benim ona dediğim bir şeyden bahsetmişti. Şimdi hayatta aklıma gelmiyordu.

Saat onda arayıp beni gündüz gece dilediği zaman geri aramasını söyleyen bir mesaj bıraktım. Fakat aramadı. Ertesi gün de sesi çıkmadı. Ve daha ertesi gün de. İşe de gitmemişti. Resepsiyondaki kadın ne zaman işe döneceğini bilmediklerini söyledi. Kimse nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. Artık endişelenmeye başlamıştım. Ya Nigel'ı ya da annesini arayacaktım ki cuma günü nihayet ondan haber aldım. Telefon sabah yedide çalmaya başladı. Arayan oydu.

"Miranda." Sesi çatlıyordu. "Benim. Bütün gece uyumadım. Kahvaltıya sana gelebilir miyim?"

"Elbette. Gidip çikolatalı kruvasan alayım.

Bir saat sonra geldiğinde son derece solgun ve gergin görünüyordu.

"Seni görmek istedim sadece. Üç gündür cehennemde gibiyim."

Sol eline baktım, o da baktığımı gördü. "Geri verdim."

"Ne?"

"Onunla evlenmeyeceğim, Miranda. Salı günü kararımı verdim."

"Vay canına," dedim sessizce. "Neden? Teklif ediş şekli yüzünden mi?"

"Evet," diye içini çekti. "Kısmen. Öyle berbatı ki, Kendimi küçük düşürülmüş hissettim. Ayrıca Mary'nin dediklerinin doğru olduğunu keşfettim. Pazartesi gecesi üsteleyerek sordum, *baskıyı görünce itiraf eder gibi oldu. Ama Nigel ile evlenmek istememenin asıl sebebi düpedüz bir,.. hata olmasıı ve bunu uzun zamandır biliyordum.*"

"O zaman ne diye..."

Ellerini havada salladı. "Pısırıklıktan işte. Tek çıkar yolumun o olduğunu sandığım için yapıştım kaldım. Bir başkasıyla *en başta* bir ilişkiye başlamaya korktum. Onunla olmaya alışmıştım aslında. O da çok uygun ve emin geliyordu gözüme. Ama Miranda, bizim Nigel ile kaç tane ortak yönümüz var ki?" Cevap vermeme kalmadan, "*Sıfır!*" diye devam etti. "Hatta sıfırdan da az." Sesi kısıldı. "Asıl olay şu ki..."

Gözleri yaşla dolmuş, çenesi titriyordu. Kâğıt mendil kutusuna uzanırken ona bahçesinde birkaç hafta önce söylediklerimi hatırladım.

Nigel ile yürümezse belki bunun nedeni kaderinde başka biriyle tanışmak olmasıdır.

"Asıl olay şu ki..." diye konuşmayı denedi tekrar ve kendini sandalyeye bıraktı. "Şu ki..."

"Birisiyle tanıştın... Değil mi? Tüm bunların gerçek nedeni bu." Başını salladı ve çenesini göğsüne kadar indirdi. "Ah, Daisy."

"Önceden tahmin edersin sanmıştım," dedi ağlayarak. "Gün gibi ortadaydı ama sen bu ara öylesine kendinle meşguldün ki."

"Biliyorum, öyleydim," dedim mendili uzatırken. "Özür dilerim. Tamamen kendi sorunlarıma dalmıştım. Peki bu adamla bir ilişkiniz olabilir mi?"

"Hayır! Hayır, hiç sanmam," dedi hıçkırarak.

"Neden?"

"Çünkü başkasıyla birlikte. Ama mesele o değil. Mesele daha onu bir aydır tanımama rağmen Nigel ile altı senedir olduğundan on kat fazla eğlenmem. Nihayet Nigel ile evlenmemin yanlış olduğu gerçeğiyle yüzleşmemi sağlayan da bu. Başıma bunlar gelene kadar Nigel ile mutlu olacağım yanılgısıyla yaşamakta bir sorunum yoktu. Benim için uygun olduğunu düşünüyordum ama değildi. Söz vermek için bu kadar uzun beklemesi gerekti, sonra da gidip tamamen yanlış nedenlerle evlenme teklif etti. Benim için yeterince iyi değil bu, Miranda. Ben daha fazlasını istiyorum."

"Birlikte microlighting yaptığın adam, değil mi?"

Yutkundu. "Evet, o. Önceden anlarsın sanmıştım."

"Senelerdir bu işlerle uğraşıyorsun, Daisy. Üstelik her tür insanla. O yüzden bu adamın farklı bir özelliği olacağını düşünemedim. Özellikle de daha yeni nişanlanmışken. Ona hislerini açamaz mısın?"

"Hayır!" diye haykırdı ağlayarak. "Çok utanç verici olur. Dedim ya sana, başkasıyla birlikte."

"Ne zamandır?"

"Üç aydır ama kıza abayı yaktığı çok bariz. Yine de biriyle tanışıp böyle güçlü duygular içine girmek Nigel ile evlenemeyeceğimi anlamamı sağladı." Gözlerini sildi. "Bu arada

gelinliği geri verdim. Parasını iade ettiler. Sadece yüzde onunu kestiler."

"Gene de iyilik etmişler."

"Evet, belli ki hâlime acıdılar. İşe gitmeme nedenim buydu. Yapacak işlerim vardı. Yüzüğü al, Nigel'a iade et, gelinliği geri götür, birkaç kişiyle görüş... Ayrıca Nigel'ın evinden eşyalarımı almam gerekti. Orası da ayrı bir konu. Evinde ne kadar az eşyam vardı, bilsen."

"Biliyorum, hep dikkatimi çekmiştî."

"Nelerim vardı sadece, biliyor musun? Gerçekten, banyo malzemelerimin olduğu çanta, tenis raketim ve birkaç da yemek tarifi kitabı. Beş buçuk yılın üstüne sadece bu kadar eşya. Aslında hayatını benimle paylaşmak istediği falan yoktu. Sırf bir çıkarı olduğunu akıl edene kadar. Ama nasıl hissettiğimi başından beri biliyor olmalı."

"Kesin biliyordur ama onu söz vermesi için asla zorlamadın."

"Yapmadım, evet. Ne büyük aptallık! Resmen cinayet işleyip elini kolunu sallayarak dolaşmasına izin verdim! Ama ilişkimizin bitmesinden öyle korkuyordum ki. Bu diğer adamla tanışmak beni cesaretlendirdi. Yani Nigel'la yetinmeyeceğim. Çocuk meselesine gelince; bekleyebilir. Daha otuz üç yaşındayım ve hâlâ vaktim var. Tek bildiğim, kendimi..." durakladı. "böyle bir mutluluğa layık hissetmemi sağlamayacak biriyle evlenmeyeceğim. Yanında olmadığımda beni gerçekten özleyecek biriyle –ki Nigel'ın özleyeceğini hiç sanmıyorum. Fakat bu diğer adam... Of, onunla öyle eğlendik ki. Mirandа. Bir sürü ortak noktamız var. Çok canlı, hayat dolu biri."

Daisy'nin sweatshirt'ündeki kısa, beyaz tüyler dikkatimi çekti tekrar. Büyük bir şaşkınlıkla bu tüylerin Twigler'in ol-

duğunu fark ettim. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? "Diğer adam Marcus," dedim sessizce.

Daisy gözlerini devirdi. "Bravo, Sherlock."

"Özür dilerim ama hiç düşünmemiştim. Son zamanlarda kendimde değildim. Hem sen de söylemedin, Daisy."

"Kendimi salak gibi hissettim de ondan. Onca zamandır Nigel'ın peşinde koşturup nihayet nişanlanmıştım ve olanlara bak. Gidip başka birine gönlümü kaptırıyorum. Hem de boşta olmayan birine. En iyi arkadaşım olduğunu biliyorum, Miranda ama kendimi bir türlü anlatmaya ikna edemedim: çünkü tam bir aptal gibi hissediyordum. Üstelik büyük bir çıkmazdaydım. Çünkü bir süre Marcus'un da benden hoşlandığını düşünmüştüm. Şu savunma dersleri sırasında."

"Dersler konusundaki heyecanın bundandı demek."

"Eh, evet. Çok da eğleniyordum. Sen gelmediğin için ve diğer herkes çift olduğu için Marcus ile çalışmak zorunda kaldım. İşte o zamanlar o da benden hoşlanıyormuş gibi hissetmiştim. Ama sonra şaşırtıcı bir şekilde Nigel evlenme teklif etti. Benim istemediğim anda adam evlenme teklif etti. Her şey birbirine girdi bir anda. Ama şimdi zaten hiçbir önemi kalmadı. Sakın Marcus'a görürsen ona bir şey deme, olur mu?" Başını ellerinin arasına aldı. "Kendimi çok gülünç hissediyorum."

"Hayır, elbette söylemem. Peki kız arkadaşı hakkında o ne dedi sana?"

Daisy içini geçirdi.

"Çok bir şey değil. Sadece ismini biliyorum. Bir de mücevher tasarlıyormuş ve çok başarılıymış ve çok güzelmiş. Onun dışında bahsini açmadı pek."

"Hakkında olumsuz hiçbir şey demedi o hâlde?"

"Tanrım, hayır." Daisy şok içindeydi.

"Ne kadar kibar bir adam. Çok sadık. Yerinde olsam Natalie hakkında endişelenmezdim, Daisy."

"Ne demek istiyorsun?"

"O kadar işte. Unut onu ve Marcus ile görüşmeye devam et."

"Ama sorun da o ya," dedi hıçkırarak. "Görüşemem. Çünkü dersler bitti ve artık beni microlighting uçuşlarına da götüremeyeceğini söyledi."

Aklıma, Marcus'un Daisy'nin nişanını duyduğu anda gösterdiği ruhaf tepki geldi. Ondan hoşlanıyordu. O da kendi kendince bir çıkmaza düşmüştü.

"Bence Marcus'a artık nişanlı olmadığını söylemen seninle görüşmek isteyecektir." Daisy merak içinde suratıma baktı. "O kadar diyorum, Daisy. Sen Natalie'yi unut. Marcus'la eskisi gibi arkadaşlık et. Sonuçta artık istediğini yapmakta özgürsün –ve istediğin kişiyle."

"Evet," dedi rahat nefes vererek. "Özgürüm."

Cumartesi günü tüm sabahımı e-postalarıma adadım. Lily e-postasında bana çiçekler için teşekkür etmiş, ekinde de Jennifer ile Gwyneth'in poz fotoğraflarını yollamıştı. Sonra muhabbet kuşu olan adam, eş almanın Tweetie'nin moralini yerine getirdiğini bildirmişti. Sonra bir de haziranın sonunda gördüğüm İrlanda setterinin sahibi Green'den bir e-posta vardı.

"*İki hafta önce Sinead'i güzel bir İrlanda setteri olan Fergus ile çiftleştirdiğimizi haber vermek istedim. Sinead şu anda çok mutlu bir anne adayı.*" Gülümsedim. "*Ve ben de öyle! Sizi gör-*

meye geldiğimizde dört haftalık hamile olduğuma dair hiçbir fikrimiz yoktu. Doğal yollardan gebe kalmışım ve daha yeni üç aylık tomografimi çektirdim."

Onlar adına ne kadar mutlu olduğumu yazan bir e-posta gönderdim. Geri kalan e-postaları okurken, *hayat yolunu her türlü buluyor ama bu yol bazen çok dolambaçlı olabiliyor,* diye düşündüm.

"Kız arkadaşımı her öpmek istediğimde köpeği bana saldırıyor. Lütfen yardım edin!"

"Sizce Pekinez köpeğim sapık mı? Kediyle sevişmeye çalışıp duruyor."

Tavşanı üremeyen adamdan bir e-posta gelmişti. *"Çok tatlı, küçük bir Ankara tavşanımız var. Şimdiye kadar bizce son derece münasip üç talihli bulduk; lakin hiçbir şey olmadı. Sizce tavşanımız çok mu müşkülpesent yoksa biz mi yanlış bir şey yapıyoruz?"*

Adama sabırlı olmasını tavsiye eden bir e-posta yazdım. "Tavşanlar da birer bireydirler..."

Tam dişi tavşanların cinsel psikolojileri ile ilgili detaya giriyordum ki telefon çaldı. Annem cep telefonundan arıyordu.

"Tatlım, bu akşamüstü haberleri izle kesin. Televizyona çıkıyoruz!"

"Anneciğim, bir golf kulübü açılışının ulusal kanal haberlerinde dikkat çekeceğini hiç sanmıyorum."

"Sen izle, Miranda. Bütün sabah boyunca bizimle röportaj yaptılar. Pardon, konuşamayacağım şimdi. *Londan Tonight*'taki adam bana el sallıyor."

Saat beşte televizyonu açtım. Güncel haberler bitmekten sonra "Ve son olarak" kısmı başladı.

"Ve son olarak," diye söze girdi Trevor McDonald. "Doğu Sussex'te bugün yeni bir golf kulübü açıldı. Bunun nesi ilginç diye düşünebilirsiniz. Ancak muhabirimiz Lucy Bowles'un öğrendiğine göre Doğru Sussex'teki Alfriston yakınlarında açılan Lower Chalvington Golf Kulübü, üyelerine kelimenin tam anlamıyla *eşsiz* bir hizmet sunuyor."

Film yeşil alanın geniş açı çekimiyle başladı ve ekrana lokalin görüntüsü geldi -çok gösterişli bir yerdi- sonra kamerada bir oyuncu belirdi.

"Lower Chalvington'ın kurucu üyelerinden Tom Williams *topa* vurmak üzere..." diyordu muhabir. Kamera geriye çekilip geniş açı yapınca *ağzım* hayretle açık kaldı. "Ve yardımcısı da sevimli ve tüylü bir dost."

Oyuncunun arkasında, tüyleri mahremde hafifçe dalgalanan ve adamın golf sopalarını taşıyarak sabırla bekleyen Pedro duruyordu.

"Tom Williams'ın golf takımı taşıyıcısı ile tanışın: Lama Pedro." Resmen yapmışlardı. Ciddi olduklarını hiç düşünmemiştim. Bana hepsi bir şaka gibi gelmişti.

Tom Williams, Pedro'yu bir mataki deliğe doğru götürürken, Lucy Bowles, "Lamalar And Dağları'nda binlerce yıldır yük hayvanları olarak kullanılıyorlar," diye açıklamaya başladı. "Ancak son on beş yılda İngiltere'de de kendilerine tutkuyla bağlı küçük bir taraftar grubu buldular. Lamalar çoğunlukla evcil hayvan olarak besleniyorlar ancak Pedro ve arkadaşları çalışmayı seviyor. Yürüyüş severleri hafta sonları South Downs'da trekkinge götürüyorlar, hastaneleri ziyaret ediyorlar ve ara sıra da reklamlarda boy gösteriyorlar. Ancak bugünden itibaren hafta içlerini Lower Chalvington'ın üyeleri için taşımacılık yaparak geçirecekler. Lamaların sahibi Alice

Ingram, lamaların bu iş için biçilmiş kaftan olduklarını ifade ediyor."

Kamera sevinçten havalara uçmuşa benzeyen anneme döndü.

"Gerçekten mükemmel hayvanlar," dedi annem. "Ayakları hafiftir. Çift tırnaklı olmadıkları için çimlerde iz bırakmazlar. Ayrıca titizlik derecesinde temizdirler. Sadece umumi tuvaletleri kullandıkları için etrafı pisletmezler. Ayrıca çok sabırlı, hassas ve yumuşak başlı hayvanlardır. Atış yaptığınız sürece orada öylece mutlulukla beklerler. Manzaranın tadını çıkarırken hoş düşüncelere dalarlar."

Şimdi ekranda Tom Williams üçüncü atışını yapıyordu.

"Pedro'nun taşımacılığı hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu muhabir yüzünde bir gülümsemeyle.

"Şey, gayet iyiymiş," diye yanıtladı Tom Williams. "Sabahtan beri oynuyoruz. Daha önce beraber oynadığım insan taşıyıcılardan çok daha iyi olduğu kesin. Öncelikli olarak sopaları taşıdığı için şikâyet etmiyor ve atışı mırıldanmazsan olumsuz yorumlarda bulunmuyor. Ayrıca beni enteresan bir şekilde sakinleştiriyor; bu da oyunuma iyi şekilde yansıyor. Gerçi sopa seçiminde çok iyi olduğunu söyleyemem," diye anlattı Williams. Pedro'ya bir havuç verip bir sonraki deliğe doğru yöneldi. Sonra kamera tekrar Lucy'ye döndü.

"Lama taşıyıcılar kulübün genel müdürü Ted Sweet'in parlak fikri," diye söze başladı. Şimdi de ekranda otuz iki diş birden gülümseyen babam vardı. "Bu fikri nasıl buldunuz acaba?"

"Amerika'da yirmi yılı aşkın bir süre farklı golf kulüpleri işlettim. North Carolina'da lama çiftliği bir kulüp biliyor-

dum ve söz arasında Bayan Ingram'a da bundan bahsettim. Kendisi burada da denemeyi teklif etti. Sonra planımı hareke-te geçirdik. Hem de son derece kısa bir sürede. Lamalara giydirmek üzere özel tasarlanmış golf sopası çantaları yaptırdık. Çantalar bugünkü açılışa anca yetişecek şekilde dün elimize ulaştı. Lamalar da çantalara gayet güzel alıştılar. Aynı anda iki çanta taşıyorlar. Biri bir yanda; öbürü diğer yanda. Böylece dengelenmiş de oluyor."

"Sonuçta bu da bir nevi reklam değil mi?" diye sordu muhabir nezaketle.

"Olabilir tabii. Yeni bir kulüp olduğumuz için rol çalacak bir şeye ihtiyacımız vardı ve lamalar da bunu yapıyor işte: Rol çalıyorlar. İşe yaradıkları bir şey daha var. Arazideki engebeleri düzeltiyorlar."

"İngiltere'deki ilk lama taşıyıcılar sizde mi şimdi?"

"Evet. Hatta tüm Avrupa'daki tek örnek olduklarına inanıyoruz." Kamera geriye çekilip çimenliğin üstünde sakince yürüyen ya da deliklerin yanında bekleşen lamaları geniş açıyla ekrana getirdi. Sonra kamera tekrar Trevor McDonald'a döndü.

"Sırada ne var bakalım?" dedi gülümseyerek. "Futbol hakemleri de lama mı olacak dersiniz? Akşamüstü haberleri ekibinden bugünlük bu kadar. Hoşça kalın."

"Şahane," dedim nefes vertirken. "Tam anlamıyla şahane." Demek annemin babama kanının kaynamasının nedeni buydu. Lamalar için iyi bir iş fırsatı görmüştü. Kulübün işleri açılınca annemde iyi para kazanacaktı. Annemi arayıp duruyordum -telefonu sürekli meşguldü- ki kapı çalındı.

"Bayan Sweet?"

"Evet."

Kapıda, elinde devasa bir çiçek demeti olan bir adam duruyordu. "Bunlar sizin için. İmzalar mısınız lütfen?"

Güllerden ve kaplan zambaklarından oluşan koca demete bakakaldım. Kim göndermişti ki bunları bana? Titreyen ellerimle küçük, beyaz zarfı açarken tüm kalbimle David'den olmasını umdum. Ama tabii çiçek göndermesi gereken birisi varsa o da bendim. Aklıma yarınki doğum günümü kutlamak üzere Alexander'ın göndermiş olabileceği de geldi. Sonra çiçeklerin Tim'den olduğunu görmek benim için büyük bir sürpriz oldu. Kartı okudum: *Dedikodu dediğin böyle olur. Minanda. Ne kadar teşekkür etsem az!*

Pazar günü sabahın yedisinde annem beni uyandırdı.

"İyi ki doğdun tatlım."

"Sağ ol," dedim. "Biraz erken değil mi?"

"Kusura bakma. Alttan beri ayaktayım. Dün akşam babanla beni gördün mü?"

"Gördüm, harikaydınız." Yorganı sıyırıp esnedim. "Senden şüphelendiğim için özür dilerim."

"Gazetelerde de harika haberler çıkmış. *Sunday Independent*'ı al. Dördüncü sayfadayız. Uzun bir haber yapmışlar."

Hemen giyindim ve köşedeki gazeteciye gittim. Ama *Independent*'ın baş sayfasını gördüğüm anda ağzım açık kaldı. Manşette büyük harflerle MULHOLLAND'IN BİRİNCİ SINIF YALANI!. hemen altında da EĞİTİM BAKANI YARDIMCISININ MEZUNİYET KANDIRMASI! yazıyordu. Ön sayfaya "Özel Haber" ibaresi konmuş olsa da diğer gazeteler de hemen haberi almışlardı. *Sunday Telegraph* Jimmy'nin kocaman bir resminin üstüne, EĞİTİM BAKAN

YARDIMCISI KOPYACI ÇIKTI! diye yazmıştı. *Mail* gazetesi, İŞİNİN ADAMI DEĞİLMİŞ! diye paylıyordu. Tim Charlton'ın imzasının yer aldığı *Independent*'ın baş sayfasını okurken kendimi öyle kaptırmıştım ki az daha parasını ödemeden çıkıp gidiyordum. Gözlerimi gazeteden ayıramadan parayı ödedim ve hikâyeye dalmış bir şekilde, lamba direklerine çarpmamaya çalışarak eve doğru yürüdüm. Sonra ellerim titreyerek masama oturdum.

Şimdiye kadar hep yüksekleri hedefleyen Eğitim Bakanı Yardımcısı James Mulholland kariyerinde ani bir düşüşe geçmek üzere. Gazetemizin yaptığı araştırma sonucunda Mulholland'ın 1986 yılında Sussex Üniversitesi Biyokimya Bölümü'nü iddia ettiği gibi birincilikle değil üçüncülükle bitirdiğini öğrenmiş bulunuyoruz. İnternet sitesinde bile yer alan bu asılsız bilgiyi yıllardır kimse sorgulamamış. Şu anda İskoçya'da tatilde olan Bakan Yardımcısı, kendisine telefonla ulaştığımızda olayın bir 'yanlış anlaşılmadan' ibaret olduğunu iddia ettikten sonra bir 'hata' olarak düzeltti. Meslektaşları şok içinde olduklarını ifade ederken seçim bölgesi olan Billington'da yoğun bir 'hayal kırıklığı' oluştuğu söyleniyor. Başbakandan henüz bir açıklama gelmedi. Son derece ihtimalli biri olan Bay Mulholland'ın sonbahardaki düzenlemede terfi almak yerine sınıfın arkasına gönderilmesi bekleniyor.

Gazetenin içinde tam sayfa haber yapılmış ve *James Mulholland'ın Yükselişi ve Çöküşü* diye başlık atılmıştı. Haberde ismini değiştirdiğine de değinilmişti. Ayrıca son derece ciddi eleştiriler içeren bir makale yer alıyordu.

"Ömür Boyu Öğrenim" gibi özel bir sorumluluk taşıyan bir bakan yardımcısı olarak Bay Mulholland kendisi de iki önemli ders aldı: a) Dürüstlük en iyi politikadır ve b) yalancının mumu yanıya kadar yanar. Mulholland'ın bakanlık hayalleri tuzla buz oldu. diye sonuca bağlanmıştı. Gazeteyi elimden bırakırken yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Jimmy'nin politik kariyeri yerle bir olmuştu ve ben bayram ediyordum.

"Teşekkürler, Daisy," diye fısıldadım. "Nasıl da anladın yalanını, seni gidi zeki kız seni." Telefon ettim ama açmadı, cep telefonu da kapalıydı. Belki de annesiyleydi. Sonra gazetenin dördüncü sayfasını çevirdim ve bir de bakıcam ki tüm sayfa oğlanlara adanmıştı:

Sussex'teki bir golf kulübünde taşıyıcı olarak bir lama türünü kiralandı... Ted Sweet ve eski eşi Alice Ingram'ın parlak fikri... Sekiz lama... Özel tasarım golf çantaları... Bayan Sweet'e göre hassasiyetleri ve zekâları bu iş için lamaları ideal kılıyor. Yeni üye bulmakta zorlanan kulüp geçen hafta haberlerin duyulmasından sonra yüzlerce üyelik başvurusu aldı.

Sayfanın üst yarısında, sırtında golf çantalarıyla Henry'nin bir resmi vardı. Resme *Henry Kissinger* diye dipnot geçilmişti.

Üyelerden biri olan Sarah Penrose şöyle diyordu: "Henry'nin en iyi yanı, her atışımızda ondan bir öpücük almamız. Atışımız ister iyi olsun, ister kötü!"

"*Ama lamalar tükürmüyor mu?*" diye sormuştu muhabir. "*Hayır,*" diye yanıtlamıştı annem. "*Ara sıra birbirlerine belki. O da kavga ederlerse.*"

"*Peki neden kimseyorlar?*"

"*Çok basit,*" diye yanıtlamıştı babam. "*Lamalar kelime bilmedikleri için hımlarlar.*"

"Haberler güzel, Herman," dedim. "Hem de çok güzel. En azından iki cephede birden." Herman mutlu görünmek için elinden geleni yaptı. "Ve bugün otuz üç yaşıma bastım." Kimseyle görüşmeyeceğime göre garip bir doğum günü olacaktı. Daisy bugünü benimle geçirmeyi teklif etmişti ama içimden nedense yalnız olmak gelmişti. London F.M.'i açtım ve çalışırken arka plandan radyoyu dinledim. Yazacak sekiz tane raporum vardı.

"Bay Mulholland üstünde giderekçe artan baskı..." diye duydum bilgisayarın başındayken. "Bay Mulholland hâlâ bir beyanatta bulunmadı. Bakanlıktaki meslektaşlarından destek görmemesi dikkat çekici... Mezuniyet derecesi konusundaki yalanını kabul etmiş olması Eğitim Bakanı pozisyonu için adaylığını zora düşürdü. Mesele artık gidip gitmemesi değil, bunun ne zaman olacağı... Eğitim Bakanı Yardımcısı Bay Mulholland, hükümetteki görevinden istifa etti," diye dinledim saat 4 haberlerinde.

İçimi sıcak bir bıs kapladı. *Jimmy* de aynı Trigger gibi etrafına hükmeden birinci sıradaki bir köpekti ve nihayet konumu düşürülmüştü.

Herman'a rasmasını taktım ve Primrose Hill boyunca urmandık. Güneş yakında batacak olmasına rağmen hâlâ tepedeydi. Dışarısı spor yapanlar ve uçurtma uçuranlarla doluydu. Tepedeki banka oturdum. Manzarayı seyre dalarken geçen seneki doğum günümü düşündüm. Alexander ile beraber geçirmiştim o günü. Beni Paris'e götürmüştü. Şimdiyse burada yalnızdım. Gözlerimi kapayarak, *başıma bundan daha kötüsü de gelmişti* diye düşündüm. *Çok daha kötüsü.*

Daisy'yi ve onun Nigel'ı terk ederek ne kadar da yürekli davrandığını düşündüm. Öyle bir boşluğa dalmışı ki elli kez paraşütle atlamaktan daha büyük cesaret isterdi. Çocukların uzaktan gelen çığlıklarını ve arabaların tekdüze homurtularını dinlemeye koyuldum. Sonra aşağı doğru yürümeye başladım. Gözlerimi yere dikmiş, düşüncelere dalmış hâlde ilerlerken Herman birden havlamaya başladı.

Başımı kaldırdım ve olduğum yerde durdum. Kalbim göğsümden fırlayacakmışcasına atmaya başladı. Bana doğru tepeyi çıkıyordu. Gerçek miydi yoksa bitkin düşen zihninin bir oyunu muydu? Aramızda elli metre vardı. Şimdiyse yirmi. Ve yanıma varmıştı.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüşrüm." Yorgun görünüyordu ve ıraş olmamıştı. "Eee, selam vermeyecek misin?"

"Merhaba..." diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Merhaba, Miranda."

"Ama... Neden geldin ki?"

"Hiçbir rahminin yok mu?"

"Hayır, pek yok."

"Şey, çünkü bugün doğum günün. Unuttun mu? Seni akşam yemeğine götürürüm demiştim."

"Ah... Evet, hatırladım. Ama gerek yoktu..." Sesim kısıktı.

"Verdiğim sözleri tutmayı severim. Tabii meşgul değilsen."

"Hayır. Hayır, meşgul değilim."

"Nasılsın bakalım?"

"İdare ederim," dedim kısık sesle. "Ya sen?"

"İyi işte. Ne var biliyor musun? Bütün günümü karanlık odada geçirdim ve bir şeyler içmeye ihtiyacım var."

"Bira ister misin?"

Gülümsedi. "Evet, bira çok iyi olur." Tepeden aşağı asfalt yolda mükemmel bir uyum içinde adım atarak indik. "Söyle bakalım, doğum günün nasıl geçiyor?"

"Aslına bakarsan harika. Gitgide daha da güzelleşiyor." Mews'a döndük. Ben kapıyı açarken David şezlongun üstündeki gazeteyi eline aldı.

"Ne acayip hikâye, değil mi?"

"Evet," dedim duygusallaşarak. "Çok acayip bir hikâye."

"Böyle bir şeyi gizlediğini düşünsene."

Ama çok daha fazlasını gizliyor o.

"Bira istediğinden emin misin?" diye sordum. "Gin tonik de içebiliriz. Ya da bir kadeh şarap ya da..."

Buzdolabını açtım ve Jimmy'nin şampanyasını gördüm. "Bunu içebiliriz." Şişeyi elimde kaldırınca David ne olduğuna baktı.

"Pol Roger 1987 mi? Özel bir güne saklamak istemez misin?"

"Bugün özel bir gün. Ne kadar özel olduğunu hayal dahi edemezsin." İki kadeh alıp yanında da biraz zeytin çıkardım. Bu sırada David de şişenin mantarını açtı. Şampanya köpükleri şişenin ağzından yavaş yavaş taşarken aklıma şakası geldi ve David'e karşı öyle muazzam bir arzu duydum ki içim sızladı.

Kadehini kaldırdı. "Sana içiyorum, Miranda. İyi ki doğdun. Seni tekrar görmek çok güzel."

"Seni de öyle. Bir daha görmek istemezsin sanmıştın."

"Başlarda ben de öyle sanmıştım. Biraz..." Durdu ve omuzlarını silkti. "Biraz zamana ihtiyacım vardı, o kadar. Her şeyi emine boyuna düşünmek için. En hafif deyimle şok oldum."

"Biliyorum."

"Olanları bir süzgeçten geçirmem gerekiyordu. Karanlık odama girip her şeyi net bir şekilde görene kadar geliştirmeliydim. Ve bu konuda bana iki şeyin yardımı oldu. Ne olduklarını bilmek ister misin?"

"Söylemek istersen."

"Mektubunu aldım ve bu da düşünmemi sağladı. Birkaç gün sonraysa Daisy beni ziyaret etti."

"Öyle mi? Hiç haberim yoktu."

"Biliyorum. Telefon numaramı internet sitemden bulmuş. Beni aradı ve beraber bir şeyler içtik. Bana söylediğin her şeyin kelimesi kelimesine, yüzde yüz doğru olduğunu söyledi. Bana ne kadar acı çektiğini anlattı."

"Evet, çektim."

"Ve bana, benden ne kadar çok hoşlandığını söyledi."

"Evet, hoşlanıyordum."

"Hoşlanıyordun?"

Gülümsedim. "Hoşlanıyorum."

"Özellikle bir şey söyledi ki sonrasında da aklımdan çıkaramadım. Beni arayıp bulmak zorunda olmadığını ve önemli olanın da bu olduğunu söyledi. Kimse seni zorlamamıştı. Onca zaman geçtikten sonra bu işin peşine düşmeyebilirdin. Sonra bunun doğruluğunun farkına vardım. Ve senin için ne kadar korkunç olduğunun. Ve tüm olanların aslında sana nelere mal olduğunun. Sonra da yaklaşımını değiştirdi." Pencereden dışarı baktım. "Ne kadar acı çekmiş olabileceğini düşündüm."

Gözlerim doldu. "Evet, David. Çok acı çektim. Daisy sana kimin sorumlu olduğunu da söyledi mi?"

"Hayır. Sordum ama senin iznin olmadan söyleyemeyeceğini ifade etti."

Gazeteye baktım. "Hâlâ bilmek istiyor musun?"

"Elbette istiyorum. On altı yıl boyunca hep istedim."

"Peki öğrenince ne yapacaksın? Sana söylediğim zaman?"

"Ne mi yapacağım? Eh, ne yapabilirim ki? Kanunlar gidip adamı dövmeme müsaade etmiyor."

"Hayır ama istersen şu saatte bile dava açabilirsin. Gerçi çok yakın bir zamanda farklı yollarla cezalandırıldı."

"Öyle mi?"

"Ah, evet."

"Sahiden mi? Kimdi peki bu adam?"

"Peki, sana söyleyeceğim."

Ve söyledim.

"James Mulholland mı?" dedi David şaşkın bir şekilde gazeteye bakarken. "Bu adam mı? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, yapmıyorum."

Gözleriyle tüm sayfayı taradı. "Sussex'te Biyokimya okumuş."

"Evet, o zamanlar adı Jimmy Smith idi."

"Demek babamı tanıyordu ha?"

"Mikrobiyoloji dersine giriyormuş. Konu da buymuş zaten. Baban onu iki sınavdan bırakmış. Bunun sonucunda da... beklediği kadar başarılı olamamış. O yüzden de intikam almaya kalkışmış. Babana ciddi bir zarar vermeyi amaçlamadığını söyledi. Sadece bir şok yaşatmak istemiş. Ama mezuniyet derecesi konusunda yalan söylemiş. Zira üstün başarılı biri olarak görülmek istiyormuş ve insanların onun vasat biri olduğunu öğrenmesine katlanamıyormuş. Şu anda partiden sepetlenmesinin nedeni de bu."

"İpliği pazara mı çıkı?"

"Evet, aslına bakarsan benim yardımımla."

David sorgular bir bakış attı. "Muhabiri tanıyordum," diye açıkladım. "Birkaç gün önce ona Jimmy'nin nitelikleri ile ilgili küçük bir rüyo verdim, o da biraz altını kazanmış." Çekmeceyi açtım ve kaseti çıkardım. "Burada geçen hafta Jimmy ile Avam Kamarası'nda yaptığım bir konuşmanın kaydı var. Bilmeden her şeyi itiraf etti. Dilersen alabilirsin." Kaseti uzattım.

David omuzlarını silkip kaseti cebine koydu. "Dinlemek istemiyor musun?"

"Şimdi değil, belki sonra. Sorun değil, hadi bunun üstüne şampanya içelim," dedi.

"Evet," diye gülümsedim. "Bugün bu şampanyayı içmek için en uygun gün. Çünkü bugün sen de ben de özgürüz. İkimiz de özgürlüğümüze kavuştuk."

Kendimi öyle bağımsız hissediyordum ki başımı geriye atıp kahkaha atasım geldi.

"Nereye gidelim peki?" diye soru David. "Özgürlüğümüzü ve doğum gününü kutlamak için?"

"Hiç bilmiyorum."

"Odette's'e ne dersin? Ya da Lemonia? Yoksa bana yakın bir yerlere mi gitmek istersin? St John'a değil tabii. Eğer domuz testisi seviyorsan, başka."

Tekrar gülümsedim. "Sevdiğimi söyleyemem."

"Veya benim terasta bir şeyler yiyebiliriz. Buzdolabında füme somon vardı. Biraz da salatayla ekmek alırız." Ayağa kalktı. "İster misin bana gitmek?"

"The Engineer'a gidelim. Yürüyüş mesafesinde. Şu şemsiyeli masaları olan harika bir bahçeleri var. Çok romantik bir yer."

"Bana uyar."

Herman'ı armut minderine oturmaktan sonra evden çıktık. Mews'dan dışarı doğru yürürken telefonum çaldı.

"Miranda! Mutlu yıllar!" Arayan Daisy idi. "Önceden arayamadım, özür dilerim. Bugün çok yoğundum. Telefon da çekmiyordu."

"Sesin gidip geliyor. Çok zor duyuyorum seni."

"Üç yüz atmış metre havadayım da ondan!" Arka plandan microlighting uçağının motor sesi geliyordu. "Süzülüyorum. Resmen havada uçuyorum! Gün batımı müthiş görünüyor. Şuraya bak!" Kafamı kaldırıp baktım. Sahiden de müthiş görünüyordu. Alev alev bir kızıllık yarın yine güneşli bir gün olacağının müjdesini veriyordu. Arkadan kesik kesik bir havlama sesi duydum.

"Düşündüğüm kişi mi o?"

"Ever. Twiglet de yanımızda. Cebimin içine sıkıştırdım onu. Marcus da pilotluk yapıyor. Bayılıyor uçmaya. Değil mi, Twiggers?"

"Hav, hav!"

"Kendi gözlükleri bile var. Çok tatlı görünüyor. Tavsiyen için teşekkürler, Miranda," dedi kıkırdayarak. "Çok haklıymışsın. Natalie, Marcus'u terk etmiş."

"Sahiden mi?" Çok mutlu olmuştum ama hiç de şaşırmamıştım.

"Ama Marcus'un umurunda değilmiş çünkü kızın ona alerjisi varmış. Ne demek istediğini anlayamadım."

"Ben anladım. Bir ara anlatırım sana. Ben de sana tavsiyen için teşekkür ederim," dedim kahkaha atarak.

"David'e selam söyle."

"Söylerim. Hey, yanımda olduğunu nereden biliyorsun."

"Çünkü, eh, bir şekilde biliyorum işte."

David elimi tuttu ve Gloucester Meydanı'ndan aşağı yürüdük. Tren köprüsünden geçtik. Yolun sonunda sarı ışıkları yanıp sönen bir çöp arabası yavaş yavaş ilerliyordu. David ansızın kamyona doğru gitmeye başladı.

"Ne yapıyorsun David?" Cevap vermedi. Onun yerine elini cebine soktu, ona verdiğim kaseti çıkardı, kolunu geriye uzatıp kaseti kamyonun arkasına doğru fırlattı.

"Emin misin?" diye sordum.

Bağışlamak öç almaktan daha erdemli bir davranıştır.

"Adamı cezalandırmaya çalışmanın manası ne ki? Her hâlükârda, onun sayesinde esaslı bir hayatım oldu. O şeyi yapmasaydı asla bir fotoğrafçı olamazdım. Tüm dünyayı gezip inanılmaz şeylere tanık olmak yerine sıradan bir hekim olurdum. O olay hayatımı değiştirdi, Miranda. Başlangıçta kötüye doğru ve sonrasında muhtemelen daha iyiye doğru."

Aklıma Alexander geldi yine. Belki de onu affedebildiğim için David bana geri dönmüştü. Sanki bir uzlaşma, bir diğerini doğurmuştu. *Kendi kabahatlerinizin bağışlanmasını umduğunuz gibi...* David elimi uttu. *Hoş görün siz de, sağlıverin beni.*

"Güzel şeyler yapmalıyız," dedi. "Artık eskisi kadar sık seyahatlerim olmayacak."

"Güzel."

"Hafta sonları kaçamak yapabiliriz."

"Hmmm."

"Tenis oynayabiliriz. Güzel olur, değil mi?"

"Evet. Gerçi pek iyi değilimdir."

"Buz patenine de gidebiliriz yine. İşte bunu istersin kesin."

"İsterim ama..."

"Ama ne?"

"Düşerim."

"Hayır, düşmezsin," dedi David. "Düşmezsin çünkü seni tutarım, Miranda. Seni sıkı sıkı tutarım."

Yüzüne baktım. Sonra uzanıp yanağından öptüm.

"Evet," dedim sessizce. "Bence de tutarsın."